HENRY GILBERT

CUTEZATORII

ROBIN HOOD

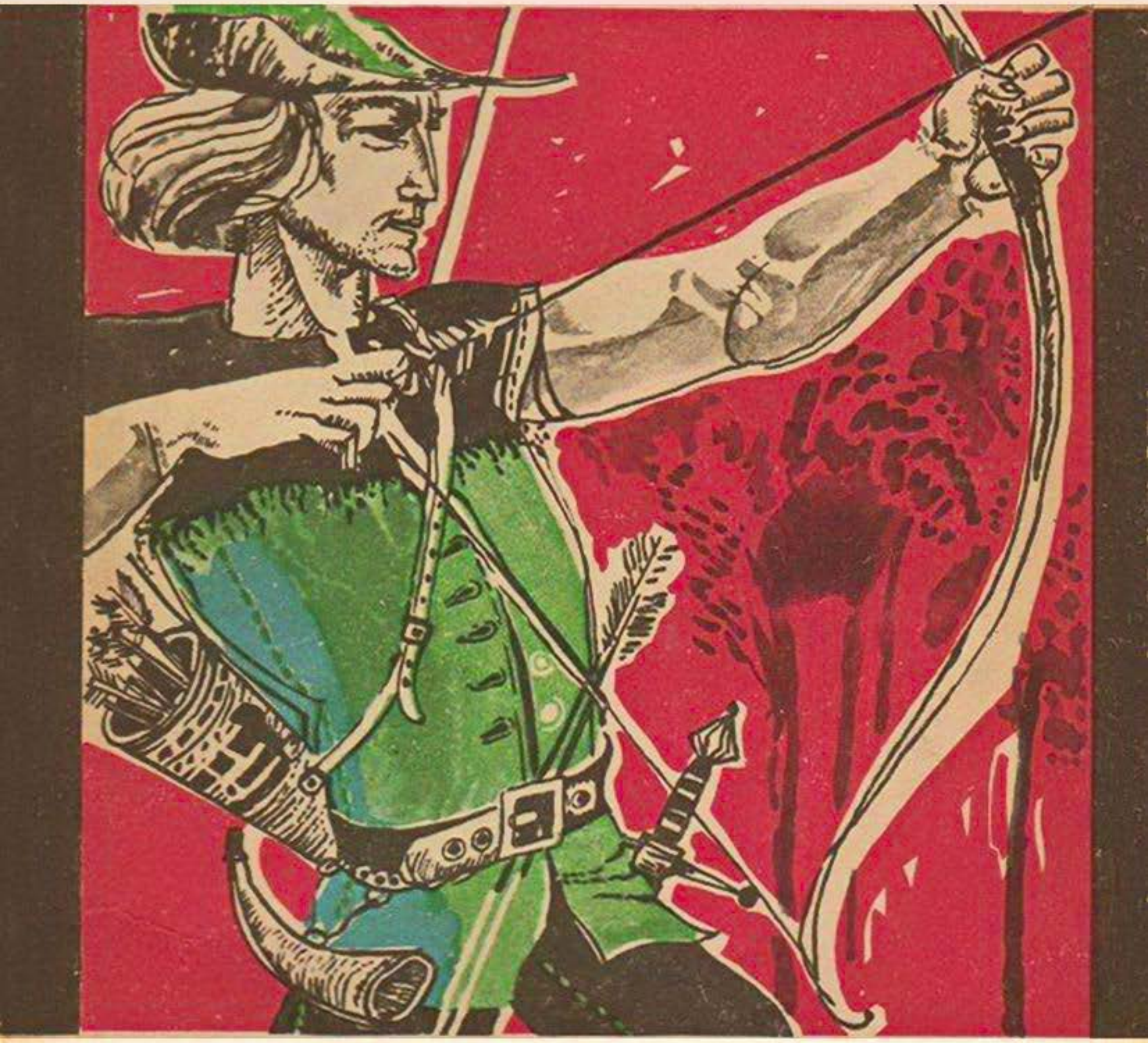

EDITURA TINERETULUI

HENRY GILBERT

ROBIN HOOD

Ed. a II-a

În românește de
ȘERBAN ANDRONESCU

EDITURA
TINERETULUI

Coperta : DEAK ION

Robin Hood
and the men of the Greenwood
by
Henry Gilbert

I

CUM A AJUNS ROBIN HOOD SĂ FIE PROSCRIS

Era vreme de vară, ziua nămiaza mare, şi pădurea părea că doarme. Abia dacă vreo adiere făcea să freamăte frunzele late ale stejarilor ; singurul sunet ce se auzea era zumzetul uşor al gîzelor care zburau neîncetat încoace şi încolo, în răcoarea şi în lumina slabă de sub ramurile boltite ale copacilor.

Locul părea atît de liniştit şi de singuratic, încît ar fi fost de crezut că numai roşcatul cerb sălbatic ori vrăjmaşul său neîmblînzit, lupul cu paşi furişaţi, mai trecuseră pe acolo de la începutul lumii. Era şi o cărăruie, ascunsă printre tufele dese de aluni, calcedonii şi plante cătărătoare, dar atît de îngustă şi de firavă, încît sigur că nu putuse fi croită decît de paşii uşori şi grabnici ai căprioarei ori de-ai iepurilor, care îşi aveau vizuina într-o măgurice dintre rădăcinile fagului apropiat.

Într-adevăr, puţini erau poporenii care veneau cîteodată prin aceste meleaguri, fiindcă ele se aflau în partea cea mai îndepărtată a codrului Barnisdale. Şi apoi, cine avea dreptul să vină aici, afară numai de pădurarul regelui, cel ce ţinea sub straşnică pază cerbul regelui ? Totuşi, iepurii care s-or fi hrănit în faţa găurilor lor sau s-or fi jucat pînă atunci, făcînd pozne şi nebunii, păreau s-o fi zbughit acum în vizuini, de parcă s-ar fi speriat de cel ce trecuse pe acolo. Abia acum unul sau doi ieşeau tiptil, să vadă dacă lucrurile s-au potolit din nou. Apoi, vreun urecheat mînat de spirit aventuros ţîşnea afară, urmat după o clipă de alţii.

Puțin mai departe de măgurica lîngă care iepurii se ciupeau și se împingeau în joaca lor nebunatică, poteca făcea o cotitură, apoi trunchiurile uriașe ale arborilor se răreau și lumina cerului cobora printre crăci cu îmbelșugare. Mai departe, arborii dispăreau și potecuța ascunsă dădea într-o poiană întinsă, unde creștea iarba și unde se ridicau, ici și colo, tufe de ilice și de aluni.

Un om ședea lîngă potecă, după un copac, și privea în poiană. Era îmbrăcat într-o tunică de stofă verde, aspră, deschisă în partea de sus, lăsînd să i se vadă gîtul bronzat. În jurul mijlocului purta o centură lată de piele, în care erau înfipte într-o parte un pumnal și în alta trei săgeți lungi. Pantaloni scurți din piele moale îi acopereau coapsele ; sub ei purta alții, de lînă verde, care îi ajungeau pînă la călcîie. În picioare avea încălțări din piele tare, de porc.

Capul, cu păr castaniu închis, îi era acoperit cu o căciuliță de catifea, în care era înfiptă o pană scurtă, smulsă din aripa unui ploier. Fața-i bronzată puternic de vînturi și vremuieli era luminoasă și sinceră ; ochii-i luceau ca ai păsărilor sălbatice și pe cît de neînfricat arăta, pe atît era de nobil. Lung de picioare, părea mai vînjos decît îi dădea dreptul vîrsta, căci avea vreo douăzeci și cinci de ani. Într-o mînă ținea un arc lung, iar cealaltă și-o odihnea pe trunchiul neted al fagului din fața sa.

Privea stăruitor la o tufă din poiană, aflată nu prea departe — și nici un mușchi nu i se mișca în timpul așteptării. Cîteodată se uita și mai încolo, spre marginea poienii unde, lîngă un colț al pădurii, doi ori trei cerbi pășteau pe sub copaci, înaintînd către locul unde se găsea el.

Deodată văzu tufișurile mișcîndu-se pe furiș ; un cap zbîrlit ieși dintre frunze și un om cu fața răvășită privi grijuliu într-o parte și în alta. În clipa următoare, din tufișul unde se ascundea omul, țîșni o săgeată. Drept spre cerbii care pășteau se îndreptă ea și se înfipse în pieptul celei mai apropiate ciute. Aceasta alergă cîțiva pași și apoi căzu ; celelalte animale, înspăimîntate, fugiră printre arbori.

Omul pitit nu ieşi îndată din ascunzătoare ca să ia animalul doborît. El aşteptă răbdător cît ar fi numărat pînă la cincizeci, fiindcă ştia că dacă ar fi fost pe acolo vreun pădurar ce ar fi pîndit prin împrejurimi şi ar fi întîlnit cerbii înspăimîntaţi, a căror tovarăşă fusese ucisă, şi-ar fi dat seama, după aerul lor înfricoşat, că se întîmplase ceva rău şi ar fi căutat pe făptaş.

Clipele treceau încet şi nu se vedea nici o mişcare; nici omul ascuns, nici cel care-l pîndea nu ieşiră la iveală. Nici nu apăru vreun pădurar dinspre colţul de pădure unde dispăruseră cerbii. Simţindu-se deci în siguranţă, omul ieşi din tufiş, dar în mînă nu avea nici arc, nici săgeţi, fiindcă le dosise în ascunzătoare, ca să le ia de acolo în altă zi.

Era îmbrăcat cu o haină din stofă cafenie, ţesută în casă, aspră şi zdrenţuită, aşa cum purtau şerbii, cu o funie în jurul ei; membrele-i inferioare erau pe jumătate acoperite cu pantaloni lăbărţaţi, din acelaşi material cu tunica, dar mai găurit şi mai peticit. Privind într-o parte şi în alta, merse aplecat pînă la ciută şi, aruncîndu-se asupra ei, îşi smulse cuţitul din cingătoare şi începu cu înfrigurare să taie bucăţi din părţile cele mai fragede ale vînatului.

Omul de după copac îl privi, păru că-l recunoaşte şi murmură:

— Bietul de tine!

Şerbul înfăşură carnea ciutei într-o bucată de pînză aspră, se ridică şi dispăru printre arbori. Apoi, cu paşi iuţi şi neauziţi, cel ce aştepta se întoarse pe potecă şi se afundă în adîncurile pădurii. Cîteva clipe mai tîrziu şerbul, privind cu multă grijă într-o parte şi în alta, trecu repede printre trunchiurile copacilor. Din cînd în cînd se oprea şi îşi ştergea mîinile înroşite de iarba mare şi moale, ca să îndepărteze petele de sînge trădătoare.

Deodată, cînd ieşea de după trunchiul uriaş al unui stejar, văzu pe potecă, în faţa sa, apărînd silueta înaltă a omului care-l pîndise. Îndată mîna i se îndreptă spre cuţit şi păru gata să sară la atac.

— Omule — zise cel în tunică verde — ce nebunie te-a împins pînă aici ?

Şerbul recunoscu îndată pe vorbitor şi rînji sălbatic.

— Nebunie ! răspunse. De data asta n-am făcut-o pentru mine, jupîne Robin. Băiatul îmi moare de foame, şi asta nu trebuie să se întîmple atîta timp cît sînt cerbi în pădure.

— Băiatul tău, Scarlet ? zise Robin. Fiul surorii tale şade acum la tine ?

— Da — răspunse Scarlet. Ai fost plecat în ultimele trei săptămîni şi n-ai cum să ştii.

Vorbeau cu voce tare ; mergeau amîndoi pe poteca îngustă. Robin înainte, Scarlet în urmă.

— Acum o săptămînă — urmă Scarlet — omul surorii mele, John a'Green, s-a îmbolnăvit şi a murit. Ce-a făcut logofătul lordului ? A zis : „Afară cu tine, muiere, vezi-ţi singură de grijă. Ţarina se dă numai bărbaţilor care fac slujbă pentru ea !"

— Numai Cuy de Gisborne putea să facă asta — zise Robin — cîinele cu inima de piatră.

— A plecat numai cu trenţele de pe ea şi de pe copii — zise scrîşnind Scarlet. Dacă aş fi fost acolo, nu mi-aş fi putut feri cuţitul de beregata lui. Ea a venit la mine ; era năucită şi bolnavă. Avea într-adevăr boala foamei, o durea pîntecul şi a murit săptămîna trecută. Pe cei doi mai mici i-au luat vecinii şi eu l-am păstrat pe Gilbert. Sînt singur şi mi-e drag de el, dar dacă i s-o întîmpla vreun rău, am să-l spintec pe Guy de Gisborne.

În vreme ce asculta scurta şi tragica istorie a nimicirii căminului unui biet şerb, inima lui Robin se înfierbînta de furie împotriva logofătului, sir Guy de Gisborne, care administra cu o mînă cumplită senioria Birkencar a călugărilor albi din St. Mary's Abbey. Dar ştia că logofătul nu făcea mai mult decît îi îngăduiau abatele şi călugării — şi blestema întreaga lor speţă de oameni bogaţi şi mîndri care se dedaseră plăcerilor vînătoarei şi ale traiului bun pe seama slujbelor şi a dijmelor stoarse de la amărîţii de şerbi, socotiţi nu oameni, ci mai degrabă bucăţi din pămîntul senioriei pe care tot ei îl lucrau.

Robin, sau Robert de Locksley, după numele cu care era cunoscut logofătului și călugărilor, era un om liber, care lucra prin învoială, un tînăr înstărit, după cum se spunea. Avea casa lui și țarina sa, o fermă de vreo sută șaizeci de acri [1] de cel mai bun pămînt, la marginea senioriei și știa foarte bine că monahii de mult își puseseră ochii rîvnitori pe mica sa posesiune. Aceasta se afla lîngă pădure și se chema Outwoods. El și străbunii lui dețineau pămîntul de cîteva generații, mai întîi de la lorzii cărora regele William le dăduse moșia Birkencar, iar mai în urmă de la mănăstire, căreia ultimul proprietar, lordul Guy de Wrothsley, i-l lăsase prin testament.

Robin ținea pămîntul cu arendă și, atîta timp cît plătea arenda călugărilor, aceștia nu puteau în mod legal să-l scoată din fermă, oricît de mult ar fi dorit ei s-o facă. Robin era privit de către abate ca un om nemulțumit și răutăcios. El înfruntase adesea pe abate în propria lui mănăstire și îi spusese în față cît de rău se purta el și administratorii lui cu șerbii și cu sărmanii oameni de pe seniorie.

O astfel de sfidare, în acele zile, era nemaipomenită și de aceea călugării și Guy de Gisborne, administratorul lor de la Birkencar, îl urau pe Robin și vorba lui liberă tot atît de mult pe cît Robin îi ura pe ei pentru că erau tirani și împilau.

— Păcat că am fost plecat ! rosti Robin, ca răspuns la ultimele cuvinte ale lui Scarlet. Puteai însă să te duci la Outwoods, unde Scadlock ți-ar fi dat demîncare.

— Așa, jupîne Robin — zise Scarlet — ai fost întotdeauna un bun și adevărat prieten pentru noi toți. Numai că și eu am fost odată om liber și acum nu pot să-mi cerșesc pîinea. Ți-ai făcut destui dușmani din cauza noastră și n-aș vrea ca, pe deasupra, să mai trăiesc și eu pe seama dumitale. Nu, cît timp sînt cerbi în pădure, eu și băiețelul nu vom muri de foame. Și apoi, jupîne Robin, ar trebui să mai vezi de dumneata. Dacă dușmanii ar ști cît de mult ai lipsit, ar fi în stare

[1] Acru — măsură engleză de suprafață, egală cam cu un pogon. (n.t.)

să te declare proscris — am auzit şoptindu-se — ţi-ar lua pămîntul în lipsă şi te-ar omorî cînd te-ai întoarce.

Robin rîse.

— Da, am auzit vorbindu-se în timp ce am fost plecat.

Scarlet se uită la el uimit. Credea că îi spusese prietenului său o taină mare şi surprinzătoare.

— Ai auzit vorbindu-se ? întrebă el. Mi se pare ciudat.

Robin nu răspunse. Ştia bine că duşmanii lui nu făceau decît să caute prilejul să-l aducă în sapă de lemn. Mulţi care plecaseră în vreo călătorie mai lungă se înapoiaseră ca să afle că, în lipsa lor, duşmanii făcuseră jurămînt în justiţie că fugiseră fiindcă făcuseră vreo nelegiuire ; erau declaraţi astfel proscrişi şi oricine putea să le taie capul.

Scarlet tăcea şi se gîndea la multe lucruri ciudate pe care şerbii, cînd se adunau laolaltă, la o bere, după muncă, le povesteau despre marele lor prieten Robin.

Deodată, de undeva, din faţa lor, veni un sunet, ca un chiţăit de veveriţă. Apoi un timp fu tăcere, dar după aceea se auzi un urlet, un urlet depărtat şi trist, ca de lup. Robin se opri îndată, aşeză arcul lung pe care-l avea în mînă la rădăcina unui stejar înalt, împreună cu săgeţile din cingătoare. Apoi, întorcîndu-se către Scarlet, îi zise încet, dar poruncitor :

— Pune aici carnea de cerb pe care o ai în tunică ! Repede, omule, să nu-ţi vadă pădurarul pieptul umflat ! Grăbeşte-te ! Ascunde-o pe dată aici, la loc sigur !

Aproape mecanic, la tonul lui de comandă Scarlet îşi scoase din sîn cîrpa aspră de cînepă în care înfăşurase carnea ciutei, şi-o aşeză lîngă arc şi săgeţi. În clipa următoare, Robin porni din nou. După cîţiva paşi, Scarlet se uită înapoi, la locul unde puseseră lucrurile. Acestea dispăruseră !

Îl cuprinse parcă un fior rece şi dădu să se oprească, dar vocea aspră a lui Robin îi spuse :

— Haide, omule, vino după mine !

Bietul Scarlet, neîndoindu-se că se află în faţa unei forţe vrăjitoreşti, făcu aşa cum i se porunci ; dar se închină ca să se apere de rău.

În clipa următoare, poteca îngustă din faţa lor fu acoperită de trupurile pîntecoase a doi pădurari, cu arcuri pe spate şi ciomege lungi în mîini. Privirile lor severe căutau aprig la Robin şi la Scarlet şi o clipă părură că se gîndesc să-i oprească din drum. Dar uitătura îndrăzneaţă a lui Robin, în timp ce înainta, îi făcu să-şi schimbe gîndurile şi îi lăsară să treacă.

— Cînd omul liber şi şerbul sînt găsiţi împreună — zise unul în bătaie de joc — înseamnă că se urzeşte ceva rău pentru lordul lor.

— Şi cînd doi pădurari sînt găsiţi împreună — spuse Robin, rîzînd sec — viaţa vreunui om sărman va fi grabnic scurtată cu ajutorul jurămîntului.

— Te cunosc, Robert de Locksley — răspunse cel ce vorbise întîi — aşa cum te cunosc şi maimarii dumitale, ca un om a cărui limbă se mişcă prea mult.

— Şi eu te cunosc, Hugo cel Negru — îi întoarse vorba Robin — ca pe un om care-şi doboară prietenul bun cu ajutorul jurămîntului şi-i ia cei cîţiva acri amărîţi.

Faţa omului se întunecă de furie, în timp ce pădurarul celălalt rîse de zăpăceala primului. Hugo cel Negru se uită la Robin de parcă ar fi vrut să se arunce asupra lui ; dar ochii neînfricaţi ai lui Robin îl dominau şi el se întoarse posomorît, fără să mai scoată o vorbă.

Robin şi Scarlet îşi reluară drumul şi după scurtă vreme ieşiră din pădure ; treceau acum prin tufişurile şi crîngurile dese din cîmpia întinsă, care despărţea fermele de seniorie în partea dinspre pădure.

Pînă la urmă ajunseră în vîrful unui povîrniş ; înaintea lor cîmpia se apleca spre culturile şi păşunile care înconjurau micul sat de colibe al şerbilor şi conacul seniorial, care se afla la o distanţă bună, dincolo de sat, la jumătatea drumului pînă la alt povîrniş. Scarlet privi cu atenţie în partea aceea, ca nu cumva să-l vadă cineva venind dinspre pădure, căci fugise de la lucru, de la construirea unui dig, pentru a vîna cerbul — şi se întreba dacă lipsa lui nu fusese cumva descoperită. Chiar dacă ar fi fost descoperită, nu-i păsa că avea să treacă pe la postul de biciuire şi să simtă biciul pe

spatele-i gol : lucrul acesta tot avea să-l aştepte a doua zi, cînd omul logofătului îşi va face turul şi îl va găsi cu lucrul terminat numai pe jumătate. Oricum ar fi fost, băieţelul lui, Gilbert, va avea deseară o cină regească.

Aşa va să fie ? Îşi aduse aminte deodată şi din nou îl cuprinse frica. Unde dispăruseră arcul şi săgeţile lui Robin şi carnea lui de ciută ? Le-o fi luat vreun spiriduş, ori s-o fi uitat el altundeva şi le-or fi găsit pînă acum pădurarii ? Îşi încleştă fălcile şi privi înapoi, cu mîna pe cuţit, aşteptînd parcă să vadă pădurarii venind după el.

— Hei — rosti atunci Robin cu nepăsare — uite arcul şi săgeţile mele şi carnea ta de ciută, prietene.

Întorcîndu-se, Scarlet văzu lucrurile lîngă o movilă ierboasă, la mică distanţă de el, acolo unde era sigur că privise cu o clipă mai înainte şi nu văzuse nimic.

— Jupîne — spuse el cu voce tremurătoare — e curată vrăjitorie. Mă... mă... tem să nu afle duşmanii că eşti ajutat de spiritele rele care locuiesc în pădure...

— Scarlet — răspunse Robin — credeam că eşti un om mai chibzuit, dar văd că eşti la fel ca ceilalţi, un prost. Nu-ţi fie teamă pentru mine. Prietenii mei din pădure nu fac rău şi nu sînt mai răi decît tine şi decît mine.

— Jupîne — zise Scarlet, părîndu-i rău de vorbele sale pripite — îţi cer iertăciune pentru vorbele astea prosteşti. Limba mi-a luat-o înaintea gîndurilor, căci m-am înspăimîntat văzînd aceste lucruri, acolo unde nu era nimic mai înainte. Dar ştiu că nu pot fi în păduri fiinţe mai rele decît în castelele întărite şi în palatele popilor, ai căror stăpîni asupresc pe bieţii şerbi. Spune-mi, jupîne, ăsta care ne-a ajutat adineauri este vreun spiriduş, aşa cum îl numesc oamenii, un drăcuşor ?

Robin îl privi o clipă pe Scarlet drept în faţă, fără să zică nimic.

— Scarlet — vorbi el apoi — cred că va veni vremea cînd vom fi, tu şi cu mine, din nou în pădure, însă legaţi mai strîns. Atunci am să-ţi arăt prietenii

mei de aici. Dar pînă atunci, Scarlet, nici o vorbă despre ceea ce s-a întîmplat astăzi ! Juri ?

— Pe Fecioara preacurată ! zise Scarlet, ridicînd mîna în chip de jurămînt.

— Amin — spuse şi Robin, scoţîndu-şi căciula şi aplecîndu-şi capul la auzul numelui. Acum — continuă el — ia-ţi carnea şi dă-mi arcul şi săgeţile. Trebuie să mă întorc în pădure. Şi spune-i băiatului tău, Gilbert, că Robin îi urează să se facă repede bine, fiindcă aş vrea să merg cu el să vînez din nou ploieri.

— Da — zise Scarlet, şi pe faţa lui răvăşită, de înfometat, străluci un zîmbet blînd în timp ce vorbi. Băieţelului i-a plăcut întotdeauna să vorbească de dumneata după ce l-ai luat astfel în seamă. Vorbele dumitale au să-l îmbărbăteze.

După ce se despărţiră, Robin se întoarse şi se afundă în crîngul des, dar apucă altă direcţie decît aceea din care venise cu Scarlet. Privi în sus, la soare, şi îşi grăbi paşii, fiindcă îşi dădu seama că era ceasul două după amiază. Ajunse repede la copaci şi, croindu-şi fără greş drum printre ei, el se îndreptă spre sud, către drumul care mergea mai multe mile [1] prin pădure de la Barnisdale la Nottinghamshire.

Cu pas sprinten şi grăbit trecea Robin prin poieni, căci se ducea să vadă fata pe care o iubea mai mult decît orice pe lume. Numele ei era Mariana, şi era fiica lui Richard Fitzwalter de Malaset. Încă din vremea cînd Robin, copil, se juca la Locksley Chase, unde se născuse, Mariana era prietena lui de joacă şi, deşi ea era fată de conte iar Robin doar răzeş, cîtuşi de puţin bogat, ei se îndrăgiră unul pe celălalt şi îşi jurară ca nici unul să nu ia în căsătorie pe altcineva.

În ziua aceea ea călătorea de la castelul tatălui ei din Malaset la Linden Lea, lîngă Nottingham, fiindcă voia să rămînă un timp la castelul unchiului ei, sir Richard din Lee — şi Robin făgăduise că-i veghează trecerea prin pădure.

[1] Milă — măsură engleză de lungime, egală cam cu 1,5 km. (n.t.)

Nu după mult el ajunse la o potecă largă, cu iarbă deasă, în lungul căreia se vedeau făgaşuri adînci de roţi, ici şi colo, prin părţile mlăştinoase. El porni iute de-a lungul lor şi nu se opri decît după ce străbătu vreo cinci mile. Apoi, ajungînd la o încrucişare cu alt drum, se opri, privi cercetător în jur şi dispăru printre cîţiva aluni care acopereau o movilă.

Merse o bucată de drum şi ajunse într-o vale, unde pămîntul nu era acoperit de tufişuri. Deoparte era un loc gol, unde se vedea nisip ; drept acolo se opri Robin. Pe pămîntul gol erau cîteva rămurele rupte care, după un ochi obişnuit, păreau aruncate acolo de vînt ; sprijinindu-se cu mîinile pe genunchi, Robin se aplecă şi le cercetă cu atenţie.

„Una îndoită la capăt şi opt rămurele drepte — îşi zise el în sine ; asta înseamnă un cavaler călare cu opt servitori pe jos. Au poposit pe drumul de apus, nu departe de aici. Ce înseamnă asta ?"

Se îndreptă, se întoarse, trecu repede drumul pe care venise şi se adînci în pădurea care ţărmurea drumul din dreapta. Cu multă grijă îşi croia drum printre arbori, fiind atent să nu calce pe vreo ramură ; prin iarbă mergea iute, dar ochii i se roteau în toate direcţiile, încercînd să străpungă lumina slabă a pădurii dese din jur.

Deodată îşi îndoi genunchii şi îşi afundă privirile mai pătrunzător în adîncul pădurii. Auzise în faţă zgomotul slab al zăngănitului unui frîu. După scurt timp, pe cînd pîndea printre ramurile unei tise tinere văzu, ascunsă în umbra cea mai deasă a copacilor, o ceată de oameni înarmaţi, în mijlocul cărora se afla călare un cavaler în zale.

Scrută cu atenţie pe fiecare din ei, în rîvna de a afla cărui lord aparţin ; oamenii pedeştri erau îmbrăcaţi în scurteici de piele, iar cavalerul purta un scut mare, terminat în coadă de şarpe. Cîteva clipe rămase nedumerit, încercînd să înţeleagă cine erau aceşti oameni şi de ce stăteau ascunşi în pădure, ca şi cum ar fi pîndit vreun călător, aşteptat să treacă. Apoi cavalerul îşi roti privirea prin pădure şi îşi potoli calul nărăvaş cu o mişcare nervoasă, înjurînd.

La sunetul vocii sale, Robin îl recunoscu, faţa i se înăspri şi o lumină sălbatică îi apăru în ochi.

„Aşa, Roger de Longchamp — îşi zise el în sine — ai vrea să-mi răpeşti cu forţa pe doamna inimii mele, fiindcă nu-i poţi căpăta bunăvoinţa prin mijloace cinstite!"

Căci acest sir Roger era un cavaler trufaş şi despotic, care ceruse mîna Marianei, fiind însă respins de tatăl ei. Fitzwalter îşi iubea fata şi deşi rîdea de dragostea ei pentru Robin, totuşi n-ar fi dorit s-o dea unui om cu faimă atît de proastă ca Roger de Longhamp, fratele acelui prelat mîndru, episcopul de Fécamp, favorit al ducelui Richard.

Adesea Robin se gîndea că sir Roger de Longchamp sau oricare alt om, oricît de rău ar fi fost, putea să-l viziteze pe sir Richard Fitzwalter şi să vorbească deschis cu Mariana; atunci se întrista şi se întreba dacă într-adevăr exista vreo urmă de adevăr în poveştile pe care bătrînul Stephen de Gamwell, unchiul său, i le istorisea în legătură cu stirpea sa nobilă. Îi spusese că în urmă cu trei generaţii, strămoşii lui Robin stăpîneau pămînturi întinse şi multe conace şi că fuseseră lorzi ai oraşului Huntingdon. Dar fiindcă luaseră parte la nu ştiu ce revoltă a englezilor împotriva cuceritorului normand, pămînturile fuseseră luate de rege, contele ucis, iar rudele lui gonite şi aruncate în închisoare.

Toată lumea ştia acum că pămînturile şi comitatul de Huntingdon erau în mîinile regelui însuşi, că titlul fusese dat lui David, fratele regelui din Scoţia. Dar Robin se întreba adesea dacă ar putea recîştiga o parte din onorurile de altădată şi rangul familiei. Dacă ar fi putut, ar fi mers atunci şi ar fi cerut cu îndrăzneală pe Mariana şi n-ar fi fost respins.

O mişcare printre oamenii care pîndeau în faţa lui îl făcu să-şi întrerupă gîndurile. Un om veni alergînd printre copaci şi se opri lîngă cavaler, spunîndu-i cu o voce joasă:

— Vin! Domnişoara, cu un paj sînt călare, ceilalţi pe jos. Sînt nouă cu toţii, mai ales oameni de casă.

— Bine — rosti cavalerul. Cînd se vor apropia, voi călări spre ei şi voi pune mîna pe căpăstrul calului

domnişoarei. Dacă mîrlanul care călăreşte ar încerca să se ia după mine, doborîţi-l!

Robin rînji necruţător auzindu-i spusa şi luă o săgeată din cele pe care le avea strînse la cingătoare. Aproape îndată răsunară voci de oameni şi zgomot de copite venind în lungul drumului ierbos şi, după scurt timp, inima lui Robin se încălzi văzînd, printre frunze, făptura blîndă a Marianei, călare pe un cal, cu gluga dată pe spate. Vorbea cu Walter, logofătul tatălui ei, care călărea alături de ea.

În clipa următoare, cavalerul ţîşni printre arbori, urmat de oamenii săi. Curajosul Walter îşi împinse îndată calul înaintea celui a stăpînei sale şi se pregăti să o apere cu un ciomag gros, în timp ce păzitorii ceilalţi alergară de asemenea înaintea ei. Sir Roger lovi cu sabia în logofăt şi tăie o bucată bună din ciomagul pe care acesta îl ţinea în mîini. Intorcîndu-l însă cu iuţeală, Walter izbi mîna în care cavalerul ţinea sabia. Lovitura fu atît de iscusită, încît arma căzu din mîna cavalerului. Era însă legată cu o curea de încheietură şi, cu un strigăt de furie, cavalerul apucă din nou mînerul.

Într-o secundă sabia ar fi străpuns corpul bravului logofăt, dar acesta fu îmbrîncit din şa de oamenii lui sir Roger şi căzu fără simţire la pămînt. Lupta dintre oamenii Marianei şi aceia ai cavalerului se încinse, dar bieţii servi, cu ciomegele şi cu furcile lor scurte, nu puteau avea sorţi de izbîndă împotriva săbiilor tîlharilor.

Mîna lui sir Roger era acum pe frîul ţinut de Mariana, iar aceasta, cu ochi scăpărători, încerca să-şi dea capul înapoi. Deodată se auzi un sunet ca un şuierat puternic şi cînd Mariana se uită la gratiile coifului cavalerului, înţelese că ceva pătrundea în zbor printre ele, iar în clipa următoare văzu coada lungă şi galbenă a unei săgeţi vibrînd în faţa ei.

Cavalerul scoase un geamăt adînc, se clătină şi apoi căzu de pe cal. Oamenii săi încetară îndată lupta. Unul, şeful lor, alergă la cavalerul mort, trase afară săgeata înfiptă atît de violent în ochiul stăpînului şi apoi cu

toţii priviră grabnic în sus şi în jos, pe poteca largă şi spre frunzişul des al pădurii, dintr-o parte şi din alta.

— N-a fost decît un singur om — zise unul din ei. A tras din partea asta, din stînga.

— Ah, cunosc săgeata ! Este a... — începu cel ce o smulsese ţinînd-o încă în mînă, dar niciodată nu-şi mai termină vorba. Încă un şuierat se auzi prin aer, dar de data aceasta ca un fluierat uşor al unei păsări de pădure, iar omul se prăbuşi la pămînt : coada neagră a unei săgeţi scurte îi ieşea din piept. Săgeata fusese aruncată din partea dreaptă, arătînd că locul era în bătaia mai multor arcaşi, nu numai a unuia singur.

Îndată ceilalţi se risipiră şi fugiră care încotro, dar mai înainte ca ultimul să dispară în umbra pădurii, o săgeată, nu mai mare decît acelea folosite la vînătoarea de păsări, ţîşni dintre copacii din dreapta şi se înfipse în umărul ultimului fugar, care urlă, fugind înainte.

În clipa următoare Mariana îl zări pe Robin cu boneta în mînă ; ieşise din pădure şi venise lîngă ea. Cu obrajii în flăcări, tînăra fată se aplecă spre el şi-i zise :

— Robin drag, ştiam că n-ai să mă uiţi ! Straşnică a fost lovitura cu care l-ai doborît pe acest cavaler ticălos. Dar, inima mea dulce, dacă el e acela pe care îl bănuiesc, moartea lui are să-ţi cauzeze multe neajunsuri.

Ea îi întinse mîna, iar Robin i-o sărută cu duioşie.

— Este Roger de Longchamp, scumpo — răspunse el. Dar chiar dacă ar fi fost regele Henry însuşi şi te-ar fi pîndit ca să-ţi facă rău, nu mi-aş fi oprit săgeata.

— Dar, dragul meu Robin — continuă Mariana, cu ochi mîndri, dar plini de duioşie — episcopul, fratele său, are să te urmărească şi are să te proscrie. Şi tu ai să-ţi părăseşti pămînturile şi numele de dragul meu ! O, Robin, Robin, am să cer sfatul lui sir Richard din Lee, care te iubeşte, şi am să-l întreb cum să capăt de la episcop iertare pentru tine.

— Mariană iubită — zise Robin, şi vocea, ca şi privirea, i se înăspri — nu voi căpăta iertare de la nici un prelat mîndru pentru ceea ce fac împotriva relei tagme a preoţilor. Ştiam eu că, mai devreme ori mai

tîrziu aveam să înfăptuiesc ceva împotriva făcătorilor de rele care se adăpostesc în castele întărite, ori stau tolăniți în mănăstiri asuprind de acolo și păgubind pe săraci și pe oamenii nevoiași. În sfîrșit, am făcut ce am avut de făcut și sînt mulțumit. Nu te neliniști pentru mine, inimă dragă. Și acum, să te ducem la un loc ferit, înainte ca potlogarii ăia de fugari să înceapă să mă urmărească. Walter — se adresă Robin bietului logofăt care, uluit și amețit încă, se ridicase din drum — vino-ți în fire, om viteaz, și îngrijește de stăpîna ta! Băieți — mai zise el servilor, printre care erau mulți răniți — nu vă mai gîndiți la răni atîta vreme cît stăpîna voastră nu e în siguranță. Cavalerul ăsta ucis are prieteni tot așa de răi ca și el, care vor porni repede după noi, și atunci nu veți mai scăpa atît de ușor. Duceți-vă acum, pînă la locul unde se despart drumurile, eu vă voi ajunge îndată.

Apoi Robin îl ajută pe Walter să se urce pe cal și Mariana plecă împreună cu servii ei. După ce trecură, Robin trase cavalerul mort din drum și-l duse departe în pădure, apoi îi ridică viziera coifului, îi așeză sabia pe piept, cu mînerul la gură, și îi încrucișă brațele moi peste armă, astfel încît mortul părea că sărută crucea săbiei. Apoi, descoperindu-se și îngenunchind, el rosti o scurtă rugăciune pentru odihna sufletului celui răposat. Făcu același lucru cu cadavrul tîlharului care fusese ucis de săgeata a doua, iar apoi, luîndu-și atît săgeata lui cît și pe cealaltă, mai mică, dădu un bici peste crupa calului cavalerului și-l goni în pădure, departe de locul întîmplării. Făcu toate acestea ca să înșele cît mai mult pe urmăritorii săi.

Apoi, mergînd cîțiva pași prin pădure, în direcția în care fugiseră oamenii cavalerului, el duse un corn la buze și scoase un sunet lung, ascuțit, cu modulații ciudat întrerupte către sfîrșit. După aceea se grăbi să întîlnească pe Mariana și, cu mîna pe frîul calului ei, o scoase de pe drumul bătut, apucă pe cărări tainice și pe poteci înguste, abia văzute; înaintă astfel repede și ajunse degrabă în adîncurile pădurii, acolo unde nici unul din cei care erau cu el nu pășiseră vreodată.

Mariana, mulțumită că Robin era cu ea, nu se temea de tăcerea și de umbrele întunecate din jurul ei ; dar unii servi, în vreme ce mergeau în șir cîte unul pe drumul îngust, deschis de potcoavele cailor, se închinau ori de cîte ori treceau pe lîngă vreun pîlc mai umbrit de copaci, ori se înfiorau cînd ajungeau în poienile singuratice unde totul era atît de tăcut și de mohorît, încît părea că nici o vieţuitoare nu trecuse pe acolo de la începutul lumii.

În minţile lor simple îşi închipuiau că-şi riscă nu numai viaţa, dar şi sufletele nemuritoare, fiindcă îndrăzneau să pătrundă în acele meleaguri sălbatice, locuri de întîlnire ale demonilor pădurii, ale spiriduşilor şi vrăjitoarelor. Se ţineau aproape unul de celălalt, ultimul om din şir privind mereu în urma lui cu groază ; toţi ceilalţi se uitau pe furiş într-o parte şi în alta, printre trunchiurile apropiate ale copacilor acoperiţi cu muşchi, aşteptîndu-se ca din clipă în clipă să zărească ochii răutăcioşi ai elfilor cătînd spre ei, ori temîndu-se ca vrăjitorii şi vrăjitoarele, cu gurile lor rînjite şi roşii, să nu-i deoache privindu-i de după vreo perdea mare de iederă sau de barba-dracului, care atîrna pe crăcile vreunui arbore mai bătrîn.

Singurul sunet pe care-l auzeau era foşnetul înăbuşit al propriilor lor paşi prin iarba grasă, ori zgomotul sec al vreunei crăci rupte cînd şi cînd. Cîteodată auzeau şi cîte un strigăt de pasăre, departe, dincolo de frunzişul des de deasupra capetelor lor ; ici şi colo, din vreun crîng, se auzea un ciripit ciudat, neliniştit, dar nimic nu se vedea. Mai auzeau din vreme în vreme susur de apă şi dădeau peste vreun pîrîiaş mic şi pierdut, pe jumătate ascuns sub frunze.

Odată trecură printr-o poiană largă, în mijlocul căreia erau două movile înverzite, una lîngă cealaltă ; la vederea lor, bieţii oameni începură să dîrdîie.

— Casele dracilor ! îşi spuseră în şoaptă unul altuia, împingîndu-se şi zorindu-se.

— Nu ştiu dacă mai scăpăm azi de pierzanie — zise unul, gîfîind.

— Ce l-o fi apucat de ne-a adus prin locurile astea înfiorătoare ? mormăi altul. Noi trecem şi necuraţii ne

pîndesc şi ne fac farmece. Or să ne albească oasele şi or să ne rămîie aici, în pădurea asta blestemată, pînă la judecata din urmă.

În spaima lor se ţineau aşa de aproape şi atît se înghesuiau în coapsele calului lui Walter, încît acesta trebui să-i amenințe.

— Înapoi, oameni buni — zise el — ştiţi ce inimos e calul meu ; dacă dă o copită, capul oricui, oricît de tare ar fi el, n-ar putea să reziste.

Între timp, culoarea cerului arăta că după-amiaza se schimba în seară. Puţin vorbise Robin de cînd începuse goana prin pădure, dar acum se întoarse către Mariana şi îi spuse cu un zîmbet :

— Iartă-mă, dulce stăpînă, pentru aparenta mea nepăsare. Dar prietenii lui Roger de Longchamp, din castelul său Evil Hold [1], sînt oameni care nu trebuie dispreţuiţi. Cruntele lor fapte nu sînt potrivite pentru urechile tale şi m-am grăbit să scap mai repede de ei. Ţi-am pus oare prea mult puterile la încercare ?

— Nu, nu, Robin drag — zise Mariana, privindu-l duios — ştiam ce aveai pe inimă şi de aceea nu te-am tulburat cu vorba. Dar ce înţelegi prin Evil Hold ? Nu ştiam că fortăreaţa lui Roger de Longchamp din Wrangby poartă acest nume.

— Aşa o numesc bieţii oameni care aparţin acestui lord — răspunse Robin din cauza isprăvilor urîte făptuite acolo de el şi de petrecăreţii lui prieteni Isenbart de Belame, Niger le Grym, Hamo de Mortain, Ivo de Raby şi alţii.

La auzul acestor nume, Mariana se cutremură şi păli.

— Am auzit de ei — zise ea cu voce joasă. Să mergem mai departe. Nu sînt obosită, Robin, şi aş vrea să te văd teafăr în castelul lui sir Richard.

— Nu-ţi fie teamă pentru mine — rîse Robin. Cît timp voi avea arcul meu bun, cît timp pădurea îmi va da adăpost, rîd de toţi cei ce-mi doresc răul. În scurtă vreme ai să-ţi saluţi unchiul şi ai să ajungi sănătoasă între zidurile puternice ale castelului său.

---

[1] Evil Hold înseamnă, în limba engleză, aproximativ „Stăpînirea răului". (n.t.)

Deodată, de undeva, din adîncul întunecat al pădurii din faţa lor, veni un geamăt ca de animal ori de pasăre prinsă în ghearele unui şoim. Robin se opri şi privi înainte. Apoi se auzi urletul îndepărtat al unui lup, făcînd pe şerbii din spate să tremure şi să se uite ţintă în adîncurile întunecate ale pădurii.

Robin păşi înainte şi scoase un strigăt ca al cocoşului sălbatic, care îşi cheamă soaţa ; apoi trase după el calul Marianei, fără să-l grăbească. După scurt timp, terenul începu să urce ; pe cînd se apropiau de culme, văzură soarele roşiatic scăpătînd printre arbori. În vîrful dealului copacii dispăreau lăsînd locul unor coame ierboase şi domoale, iar dincolo de acestea, pe cîmpie, se vedea un castel. Pe o potecă, nu departe de pădure, doi călăreţi se îndreptau spre fortăreaţă.

— Cred — zise Robin — că oamenii aceia sînt sir Richard şi ruda sa, sir Huon de Bulwell.

— Într-adevăr, ei sînt — răspunse Mariana. Cred că au vrut să mă întîmpine pe drumul cel mare şi acum, fără îndoială, se întreabă ce s-o fi întîmplat cu mine. Trimite-le o chemare, Robin drag, iar dumneata, Walter, călăreşte înainte şi spune-le că, mulţumită prietenului meu, Robert de Locksley, sînt teafără şi sănătoasă.

Robin suflă în cornul său. La auzul sunetului, călăreţii îşi întoarseră capetele, iar Mariana, ieşind cu calul de sub arbori, flutură spre ei o batistă. Pe loc ei o recunoscură, îi făcură cu mîna în semn de salut şi se îndreptară spre grupul ei.

— Spune-mi, Robin — zise Mariana, descălecînd ca să-şi dezmorţească picioarele înţepenite şi mergînd alături de iubitul ei — ce au însemnat strigătele pe care le-am auzit adineauri ? Parcă cineva trimitea semnale, iar tu răspundeai.

— Înseamnă, inimioara mea — răspunse Robin — că un prieten al meu din pădure i-a văzut pe aceşti călăreţi şi a crezut că ne sînt vrăjmaşi. Eu însă am socotit că duşmanii nu puteau să ajungă în acest loc atît de repede ca noi şi că cei pe care el îi vede trebuia să fie oameni de încredere ai lui sir Richard, care veneau îna-

intea sa. Apoi l-am înştiinţat că socoteam totul în ordine, aşa cum s-a întîmplat.

— Cine sînt prietenii aceştia care te păzesc astfel cînd treci prin pădure ? mai întrebă ea. Sînt aceiaşi care au tras cu săgeata mică în oamenii lui sir Roger ?

— Am să-ţi spun, iubita mea dragă. Sînt locuitori din pădure pe care odată i-am scăpat de la o moarte îngrozitoare, din mîinile unor oameni răi şi cruzi. De atunci îmi sînt prieteni dragi, mă păzesc şi veghează asupra mea cînd sînt în pădure.

— Sînt fericită că ai astfel de prieteni, Robin drag — zise Mariana. Îmi simt inima mai uşoară cînd mă gîndesc că ai păzitori atît de credincioşi ; căci mi-e teamă că vei avea nevoie de ei curînd-curînd.

Acum sosiră şi sir Richard din Lee împreună cu ruda lui şi mare le fu bucuria văzînd-o teafără pe Mariana, căci tare mult se neliniştiseră negăsindu-i urma pe drumul pe care venea ea de obicei ; tocmai se întorceau la castel, vrînd să adune o ceată de servitori şi s-o caute cu ei pe drumurile din pădure.

Cînd sir Richard şi sir Huon aflară de încercarea lui sir Roger de a răpi pe Mariana şi de felul în care Robin îl ucisese, deveniră gravi, iar sir Huon clătină din cap. Dar sir Richard, un om cu păr cărunt şi cu înfăţişare nobilă, se întoarse către Robin şi îi strînse cu căldură mîna.

— Ai scăpat pămîntul de un asupritor mîrşav şi de un cavaler viclean — strigă el — şi, în ceea ce mă priveşte, îţi mulţumesc din inimă. Tot răul pe care l-a făcut el oamenilor săraci, jefuirea orfanilor, cruzimile faţă de femei, toate aceste crime cereau răzbunare. Şi mă bucur că săgeata ta bună i-a străpuns creierul păcătos.

— Adevărat grăieşti — zise grav sir Huon — dar mă gîndesc ce-o să mai pată Robin. Episcopul n-o să-şi lase fratele nerăzbunat, iar tovarăşii lui Roger n-or să aibă odihnă pînă nu-l vor prinde pe Robin şi-l vor duce la casa lor de tortură, pe care oamenii cu drept cuvînt o numesc Evil Hold.

— Nu vă fie teamă pentru mine — zise Robin cu o voce liniştită, dar fermă. Nu mă îndoiesc că voi

scăpa de toate cursele şi capcanele lor. Dar dumneata şi tatăl iubitei mele domnişoare să aveţi grijă ca nu cumva aceşti cavaleri răi, de ciudă, să o prindă pe Mariana şi să-şi întoarcă răzbunarea asupra ei.

— Adevărat — zise sir Richard — nu m-am gîndit la asta, dar desigur că Isenbart de Belame şi Niger le Grym vor dori s-o ia pe nepoata noastră ca pe un premiu. Dumnezeu să ne ferească pe toţi de gîndurile lor rele!

— Amin! zise Robin. Între timp, eu voi veghea asupra castelului Wrangby şi asupra mişcilor lui lorzi.

În următoarele trei zile Robin şi Mariana, împreună cu sir Richard şi lady Alice, soţia lui, îşi petrecură bucuroşi timpul împreună, vînînd cu şoimii prin cîmpii, ori urmărind mistreţul prin păduri. Noaptea, la conac, jucau baba-oarba, dansau în sunet de viole, jucau dame şi şah, ori ascultau pe menestreli cîntînd şi povestind despre cavalerii regelui Arthur, despre Roland şi scumpul lui prieten Olivier, ori despre Ogier Danezul şi Graelent, şi cum au pierit ei cu toţii în împărăţia viselor.

În a patra zi însă, Robin se duse în pădure, ca să doboare cîteva păsări mici ; cum şedea pe o moviliţă, auzi un ciocănit ca de ciocănitoare. Privind printre crăcile ulmului de deasupra sa, văzu chipul unui omuleţ uitîndu-se pe furiş printre frunze.

— Vino jos, Ket Spiriduşule — zise Robin — şi spune-mi noutăţi, băiatule.

În clipa următoare, omuleţul pică din copac şi se aşeză în faţa lui Robin. Ket nu era mai înalt decît un băiat de paisprezece ani, de talie mijlocie, dar de fapt era om matur, cu pieptul foarte larg, cu mîini şi picioare păroase, cu muşchi tari ca fierul oţelit. Părul lui era negru, des şi ondulat ; n-avea ghete în picioare şi singura îmbrăcăminte ce o purta era o haină de piele groasă, şnuruită în faţă, îmbinată cu nişte pantaloni scurţi din piele de căprioară ce-i ajungeau pînă la genunchi. Faţa deschisă şi prietenoasă îi era luminată de un zîmbet care răspundea privirii bune a lui Robin, iar ochii, strălucitori şi isteţi, totuşi blînzi ca aceia ai

unui pui de cerb, se opriră pe chipul lui Robin cu o căutătură de respect, aproape de veneraţie.

— I-ai urmărit pe oamenii care fugeau. Unde s-au dus? îl întrebă Robin.

— Prin pădure, către miazănoapte, s-au tot dus pînă au ajuns la rîu — răspunse Ket. L-au trecut prin vad la Stîlpi şi au dat în cîmpie la Ridgway. Au străbătut apoi pădurea Cotoroanţei, s-au îndreptat spre Văgăuna cu Crîng şi atunci am ştiut unde se duc; pe la Copacul Cărunt şi pe la Piatra lui Cwelm, peste Măgura Spînzuraţilor şi pe la Stejarul Însemnat, pînă au ajuns la Culmea Omului Mort şi de acolo, prin trecătoarea Stîncilor Roşii, la Evil Hold. În Stejarul Însemnat am pîndit toată noaptea şi în zori am văzut trei cavaleri ieşind călări din castel. Unul a plecat spre miazăzi şi cu el, pe cai, erau doi din ticăloşii pe care i-am urmărit. Doi au plecat spre est, şi pe aceştia i-am urmat. Zece ticăloşi călări aveau cu ei. S-au dus prin pădurea Barnisdale şi i-am părăsit la drumul mare care duce spre Doncaster.

— Ai făcut bine, Ket — răspunse Robin. Şi apoi?

— M-am dus la casa ta, la Outwoods, prin pădurea Barnisdale — reluă Ket — şi l-am întîlnit acolo pe Scadlock, omul tău; era trist, fiindcă zicea că l-a văzut, cu o zi înainte, pe Guy de Gisborne, împreună cu doi călugări, călărind peste cîmpurile tale, vorbind între ei, oprindu-se şi arătînd cu degetul spre pămînturile tale. Şi se gîndea că blestemul acestui Iuda, sir Guy, cade peste ţarinile tale şi că ruina te va ajunge repede şi era tare amărît şi mult dorea să-ţi vadă chipul!

Un timp, Robin rămase tăcut şi adîncit în gînduri.

— Altceva n-ai mai auzit? Ceva despre Scarlet şi despre băieţaş?

— Nu i-am văzut, dar noaptea m-am furişat în sat şi am pîndit lîngă coliba cu tufe în faţa cîrciumii, mi-am lipit urechea de o crăpătură şi am ascultat. Şi mult necaz şi mînie era în vorbele şerbilor, aşa încît nu prea puneau gura pe băutură.

— Ce ziceau? întrebă Robin. Cîţi crezi că erau strînşi acolo?

Ket ridică amîndouă mîinile şi arătă zece, apoi lăsă în jos una şi arătă cinci degete, apoi încă două.

— Erau oameni tineri sau mai bătrîni?

— Mulţi rosteau cuvinte înflăcărate, şi după ele i-am ghicit tineri — continuă Ket. Cei cu spetele mai îndurerate vorbeau mai amar. Se părea că bătaia la stîlp, în ziua aceea, a fost cruntă: unul era încă în groapă, prea îndurerat ca să se mai mişte; unul fusese ars ziua cu fierul roşu fiindcă logofătul jurase că era hoţ, şi ăsta era cel mai furios din toţi; şi mulţi ziceau că vieţile lor erau prea amărîte ca să mai fie trăite. Muncile pe care trebuiau să le facă la moşia lordului erau prea multe, şi ţarinile lor rămas-au nelegate, aşa că n-aveau ce să îmbuce. Alţii ziceau că aveau să fugă la oraş unde, dacă izbuteau să se ascundă un an şi o zi, deveneau oameni liberi. Alţii ziceau că boala şi molima puteau da peste ei atît într-o colibă de sat, cît şi într-un şopron din oraş, aşa că ar fi dorit să trăiască în pădure, din carnea cerbului regesc.

— Da — zise Robin, cu voce îndurerată — oamenii săraci n-au astăzi prieteni. Fiii regelui se răscoală şi se războiesc cu tatăl lor, lorzii şi călugării se luptă pentru putere şi pentru pămînturi mai multe; fac pe şerbi să-şi jupoaie mîinile muncind şi săpînd pămîntul, ca să stoarcă de la ei dijme şi munci împotriva oricărui drept obicei. Ket — mai zise el ridicîndu-se — mă duc azi acasă. Caută-l pe Hob, fratele tău; mă duc să-mi iau rămas bun de la prietenii mei şi mă întorc în grabă.

Zicînd acestea, Robin îşi luă păsările vînate şi se întoarse la castelul lui sir Richard, ca să-şi ia rămas bun de la Mariana. Ket Spiriduşul se strecură printre arbori şi dispăru.

În aceeaşi zi, cînd umbrele copacilor, în lumina soarelui ce amurgea, se întindeau departe, peste cîmpuri, şi cînd se părea că în sfîrşitul acela de zi, călduţ şi domol, nu era loc pe lumea aceasta liniştită decît pentru gînduri vesele, Robin, cu paşi moi şi repezi, ajunse la colţul pădurii Barnisdale, care se învecina cu propriul lui pămînt.

Marginea pădurii se afla pe un teren mai înălţat, care cobora apoi uşor către pămîntul său. Îndelung şi cu

îngîndurare se uită el la casa lui şi mai departe, la colibele celor cinci servi care ţineau de ţarina sa. Casa, ca şi curtea din jurul ei, înconjurată de un gard viu, părea foarte tăcută, aşa cum trebuia să fie la ceasul acela. Poate că Scadlock, administratorul său, era înăuntru, iar servii munceau încă la cîmp. Apoi îi trecu prin minte că poate prea era tăcută casa. Nici un copil nu se juca şi nu sărea în bătătura prăfuită din faţa colibelor servilor ; toate uşile erau bine închise şi nu se zărea urmă de viaţă.

Era gata să meargă mai departe pe sub copaci, ca să ajungă la poteca ce ducea spre casă, cînd văzu, o femeie, nevasta unui şerb, privind pe furiş din uşa colibei sale şi apoi strecurîndu-se tiptil pînă la capătul gardului. Oprindu-se acolo, ea păru să aştepte pe cineva care trebuia să vină peste cîmpie, din partea cealaltă a casei. Deodată o văzu mişcîndu-şi amîndouă mîinile, ca şi cum ar fi făcut cuiva semn să se ferească. Rămase aşa mai mult timp, dar din locul unde se afla el, Robin nu putea să vadă cui îi trimitea ea acest semnal.

Pînă la urmă, femeia izbuti să-şi trimită înştiinţarea, se furişă cu grijă înapoi în casă şi închise uşa în tăcere.

Robin era sigur acum că se întîmplase ceva. Privind cu prudenţă într-o parte şi în alta, se strecură mai departe pe sub arbori şi se apropie precaut de capătul poteci. Privea din dosul unui arbore şi deodată se trînti la pămînt. Un om înarmat stătea în spatele copacului apropiat, care îşi întindea ramurile peste poteca.

De după trunchiul său de fag Robin observă cu atenţie pe acest om, care stătea cu spatele spre el. Fără îndoială că fusese pus acolo ca să bage de seamă cine se apropia dinspre pădure. De unde se găsea, soldatul putea să vadă faţa casei şi ceva ce se întîmpla acolo părea să-i atragă atenţia. Din cînd în cînd rîdea ori mormăia cu satisfacţie.

Robin îl privi cu încordare. Cunoştea omul după tunica-i de postav roşu şi după coif ; făcea parte din garda de slujitori înarmaţi pe care abatele de la St. Mary's Abbey, lord al senioriei, şi-o alcătuise pentru fala sa proprie şi pentru a-şi mări suita de lachei trîn-

davi şi tiranici. Cu multă grijă Robin se furişă printre doi arbori, căutînd să se apropie pe nesimţite de trunchiul lîngă care şedea omul.

Cu mlădierea şi liniştea unei pisici sălbatice, Robin străbătu spaţiul pînă ajunse lîngă soldatul care nu bănuia nimic. Apoi se înălţă în picioare, dar cînd făcu astfel, piciorul său frînse o crăcuţă ce creştea din arbore. La acest zgomot, omul se întoarse pe jumătate, şi, în aceeaşi clipă, degetele lui Robin îl apucară de gît, iar omul rămase fără putere în strînsoarea aceea de fier.

Soldatul leşină, iar Robin, aşezîndu-l jos, îi legă repede mîinile şi picioarele şi îi vîrî un căluş în gură, astfel că, dacă îşi venea în fire, ceea ce avea să se petreacă în curînd, să nu fie în stare să facă gălăgie.

Cînd Robin se întoarse ca să vadă la ce privise omul cu atîta atenţie, un muget îi scăpă printre buze. Legaţi la stîlp în faţa casei, erau Scadlock şi trei dintre bieţii şerbi. Spatele lor era gol şi în faţa fiecăruia se afla cîte un soldat vînjos, fiecare cu cîte o curea lungă, cu noduri, în mînă.

La mică distanţă mai încolo, se aflau ceilalţi oameni înarmaţi, împreună cu căpetenia lor, Hubert de Lynn, un om pe care Robin îl ura mult din cauza obrăzniciei şi a cruzimii lui brutale. În aerul liniştit al după-amiezii, urechea ascuţită a lui Robin putea să prindă rîsetele lui Hubert şi ale oamenilor săi. La sfîrşit, cînd totul părea gata, răsună vocea căpeteniei.

— ● sută de lovituri, mai întîi, pentru fiecare din cîinii aştia, care au vrut să se împotrivească servitorilor lordului lor, şi apoi o săgeată pentru fiecare. Începeţi !

Ca şi cînd un singur om ar fi mînuit cele patru bice, acestea se ridicară în aer şi căzură pe spinările goale care, de cînd Robin le fusese stăpîn, nu cunoscuseră niciodată usturimea biciului.

De sub crăcile fagului, Robin îşi ridică arcul său mare şi lungile-i săgeţi pentru cerbi, pe care le pusese jos cînd se furişase spre omul de la capătul potecii. El ciupi coarda, ca să vadă dacă arcul era bine întins şi aşeză fiecare săgeată la rînd, în faţa sa.

Apoi, lăsîndu-se pe un genunchi, el şopti o rugăciune :

— Lumina e slabă, Maică dulce a lui Cristos — zise el — dar îndrumă-mi tu săgeţile către inimile rele ale acestor oameni. Numai şase săgeţi am, şi din mila ce-o port bieţilor mei oameni, aş vrea să-l omor mai întîi pe cel cu inima cea mai împietrită, pe Hubert de Lynn, şi apoi pe cei patru cu bicele. Auzi-mă, stăpînă, şi îndeplineşte-mi ruga de dragul fiului tău, care a fost atît de aspru cu cei răi şi atît de milos cu cei slabi. Amin !

Apoi apucă prima săgeată şi o îndreptă spre pieptul lui Hubert. Făcînd să se audă vuietul ei grav ca un cîntec de slavă, săgeata aceea mare zbîrnîi, croindu-şi drum prin aer. Cînd ea ajunse la jumătatea distanţei, alta — cu un cîntec tot aşa de triumfător — apucă pe urmele ei.

Cu un strigăt, Hubert căzu la pămînt, într-un genunchi, cu săgeata înfiptă în piept. Fără vlagă încercă el să şi-o smulgă, dar viaţa îl părăsi. Se prăbuşi într-o parte, mort. În acelaşi timp, locul păru că e năpădit de albine mari. Mai întîi un om scăpă biciul, se răsuci pe loc cu mîinile pe o săgeată ce-i pătrunsese în coastă, şi apoi căzu. Altul se prăbuşi la pămînt fără un murmur ; al treilea sări în aer ca un iepure lovit de moarte; iar ultimul, cu un braţ ţintuit lîngă corp de o săgeată, fugi peste cîmp, clătinîndu-se într-o parte şi în alta, pînă cînd căzu într-o groapă şi se linişti acolo.

Mai erau patru soldaţi rămaşi neatinşi, dar atît de îngroziţi, încît se risipiră şi fugiră în toate direcţiile. Atît de buimăcit era unul, că venea alergînd pe poteca la capătul căreia stătea încă îngenuncheat Robin, teribil în mînia sa, cu ultima săgeată încordată în arc .Omul alerga cu braţele deschise, cu spaima în ochi, fără să judece încotro se îndrepta.

El se opri cînd ajunse la cîţiva paşi de Robin şi strigă :

— Oh, stăpîne, oricine-ai fi, diavol ori om, nu trage ! Săgeţile tale vrăjite vorbesc în timp ce străbat aerul. Mă predau ! Mă predau !

Omul căzu în faţa lui Robin, urlînd :

— Voi fi omul tău, stăpîne ! Acum două zile eram încă un om cinstit, eram fiul unui om cinstit, şi în inima mea mă împotriveam trebii rele în care am fost amestecat.

Robin se ridică în picioare, iar omul îi apucă mîinile şi îşi aşează capul între ele în semn de credinţă.

— Bagă de seamă — îi zise Robin aspru — să nu-ţi uiţi vorbele ! De cît timp eşti cu Hubert şi cu oamenii săi ?

— Numai de două zile, stăpîne — zise omul, a cărui privire simplă şi cinstită era acum mai puţin înspăimîntată. Sînt Dudda sau Dodd, fiul lui Alstan, un şerb de treabă din Blythe ; de cînd lordul m-a bătut fără să aibă dreptate, am fugit în pădure. Dar muream de foame şi avînd nevoie de hrană, am ieşit din desiş, m-am dus la uşa mănăstirii şi am cerşit pîine. Ei m-au hrănit şi, văzînd că am mădulare tari, au spus că trebuie să port arme. Şi m-am bucurat un timp, pînă cînd faptele înfiorătoare, cu care se lăudau că le săvîrşesc împotriva bieţilor şerbi ca mine, m-au făcut să-i urăsc.

— Scoală-te, Dodd — zise Robin. De acum înainte să-ţi aduci aminte de sîngele tău de şerb şi să nu mai fi nedrept faţă de ai tăi. Haide cu mine !

Robin intră în ograda sa şi liberă pe bietul Scadlock şi pe ceilalţi oameni, apoi intră în casă şi căută alifii cu care unse spinările lor lovite şi rănite.

— S-a întîmplat ieri, jupîne — zise Scadlock, ca răspuns la întrebarea lui Robin cu privire la cele petrecute. Pe treptele crucii din Pontefract te-au declarat proscris şi azi-dimineaţă Hubert de Lynn a venit să ia în stăpînire pămîntul tău în numele lordului abate. Noi, cei de aici, Ward, Godard, Dunn şi John, n-am putut îndura să vedem această faptă mîrşavă şi aşa, ca nişte bieţi prăpădiţi, cu ciomege şi cu furci, am încercat să-i gonim.

— Da, sărmanii mei, prăpădiţi dar credincioşi, da, era să plătiţi încercarea asta cu viaţa — zise Robin. Acum veniţi înăuntru, să mîncaţi, apoi vom ţine sfat să vedem ce avem de făcut.

Între timp se făcuse întuneric. Una din femeile din colibele şerbilor fu chemată înăuntru ; ea făcu focul într-o cameră mare din casa lui Robin şi nu după mult începură cu toţii să golească ceaunele cu hrană bună şi caldă. Oamenii se reînsufleţiră. Nici soldatul prins nu fu uitat ; el fu adus înăuntru şi hrănit, iar apoi dus afară, într-o întăritură sigură, pentru timpul nopţii.

— Jupîne — zise Scadlock, în vreme ce se înapoia cu Robin, după îndeplinirea acestei sarcini — ce ai de gînd să faci ? Ai să duci de acum viaţă de proscris în pădure, fără adăpost ?

— Nu e altă cale — zise Robin, rîzînd aspru. Voi fi fericit, căci în pădure voi încerca să fac ce am să pot ca să arăt bogatului şi trufaşului ce fac ei omului sărac pe care îl guvernează.

— Şi eu am să merg cu dumneata, jupîne, cu inima foarte uşoară — zise Scadlock. Şi la fel vor face şi ceilalţi, fiindcă, după cele întîmplate azi, nu se mai pot aştepta la milă din partea lui Guy de Gisborne.

Deodată auziră venind de peste cîmp, dinspre sat, zgomotul mai multor voci şi, ascultînd cu băgare de seamă, deslușiră paşi.

— E Guy de Gisborne împreună cu oamenii lui înarmaţi ! zise Scadlock. Jupîne, trebuie s-o zbughim repede în pădure !

— Ba de loc — zise Robin — crezi că Guy de Gisborne vine, gîgîind ca o gîscă, pentru a mă înştiinţa de apropierea lui ? Sînt şerbii senioriei, dar n-aş putea spune ce au ei de făcut pe afară, la o oră atît de tîrzie. O să le pară rău mîine, cred eu, cînd logofătul o să afle de treaba asta.

— Nu, jupîne — veni o voce din întuneric, de aproape — nu va exista pentru noi un mîine în sclavie, dacă vrei să te aşezi în fruntea noastră.

Era vocea unuia din şerbii mai bătrîni, care se furişase înaintea cetei. Era Will din Stuteley, numit îndeobşte Will Arcaşul, un om liniştit, gînditor, pe care Robin îl plăcuse întotdeauna. La timpul său fusese mai mare peste şerbi.

— Ce-i, Will — zise Robin — ce vreţi de la mine ? Pentru ce să mă aşez în fruntea voastră ?

— Pleacă-ţi către ei urechea, jupîne Robert — zise Will. Inimile lor sînt prea încărcate, dar burţile lor sînt aproape goale, atît au fost de istoviţi şi de storşi, în iarna şi în vara asta, la munci peste cele legiuite. Mai întîi prăpădirea recoltei, apoi iarna cea grea, vara cu foametea ei şi pe deasupra lordul hrăpăreţ care ne jupuia. Îţi spun că nu mai pot îndura, oricît sînt de bătrîn.

— Iată-i, Will, au venit ! zise Robin, în timp ce o mulţime de forme întunecate intrau în curte. Şi acum, băieţi, spuneţi-mi, ce doriţi de la mine ? le strigă el.

— Vrem să fugim în pădure, jupîne — strigară cîţiva.

— Chin şi durere a fost partea noastră şi nu mai puteam îndura — strigară alţii.

Neobişnuiţi să vorbească mult, nu puteau arăta mai pe larg ce simţăminte îi însufleţeau şi aşteptau acum, sperînd că omul atît de înţelept şi totuşi atît de blînd, care se afla în faţa lor, va fi în stare să priceapă toată amărăciunea din inimile lor.

— Bine — zise Robin îngîndurat — dar dacă fugiţi în pădure, ce-o să se întîmple cu femeile şi cu copiii voştri ?

— Nimic rău nu poate să li se întîmple — fu răspunsul. Plecarea noastră va face ca ei să fie mai preţuiţi de lord şi de logofătul său. Nu sînt ai noştri. Sînt averea lordului, cu trup şi suflet. Va rămîne mai multă hrană pentru ei dacă plecăm noi.

Era o parte de adevăr în aceste spuse şi Robin o ştia. Lordul şi logofătul nu-şi vor abate răzbunarea asupra femeilor şi copiilor acestor şerbi care fugeau. Munca pe pămînturile senioriei trebuia să meargă mai departe, iar femeile şi copiii ajutau la aceasta. Unele din femeile mai în vîrstă deţineau petice de ţarină şi le arau cu fiii lor sau cu oamenii mai săraci din sat, care nu deţineau pămînt şi care erau fericiţi să primească astfel hrana zilnică şi să muncească pentru oricine le dădea mîncare şi adăpost.

— Cîţi sînteţi aici ? întrebă Robin. Sînt printre voi şi oameni bătrîni ?

— Sîntem treizeci cu toţii. Mulţi dintre noi sîntem tineri, dar mai chibzuiţi decît părinţii noştri — mormăi un om.

— Căci vom îndura aceste zile cu foarte puţină hrană — adăugă altul.

— Aşadar, vreţi să lăsaţi treburile senioriei şi muncile pe care voi le datoraţi lordului în sarcina bătrînilor, femeilor şi a copiilor ? zise Robin, care ştia cît aveau să sufere aceşti oameni dacă se rupeau de lordul lor. Spuneţi, băieţi, este asta o purtare bărbătească să-ţi scapi pielea şi să laşi greul trudei pe spinarea celor mai puţin înzestraţi, care nu pot să îndure arşiţa soarelui de amiază şi bătaia ploii de toamnă ?

Mulţi din cei care se încălziseră în berărie la vorbele avîntate ale oamenilor mai răzvrătiţi simţeau că li se mai domoleşte vitejia în întunericul şi răcoarea nopţii ; se uitau acum într-o parte şi în alta, ca şi cum ar fi chitit cum să se întoarcă pe la colibe, unde dormeau femeile şi copiii lor.

Dar alţii, plămădiţi dintr-un aluat mai tare, care suferiseră mai multe ori simţiseră mai aprig chinurile, nu se lepădau. Unii ziceau că nu sînt căsătoriţi, iar alţii că nu vor mai suporta stăpînirea aspră a lui Guy de Gisborne.

Deodată se auzi zgomotul unor paşi venind în fugă spre ei şi cu toţii ascultară, ţinîndu-şi răsuflarea. Cei cu inimile slabe, auzind zgomotul, ieşiră din rînduri şi plecară de acolo pe furiş.

Un omuleţ trecu peste gard şi se prăbuşi aproape la picioarele lui Robin.

— Acum s-a isprăvit cu vorbăria — zise el gîfîind, cu un accent ciudat în voce.

— E Much, fiul lui Miller — ziseră cu toţii şi aşteptară. Simţeau că ceva înspăimîntător se întîmplase, căci omuleţul era un ins neînfricat, care nu se înduioşa lesne.

— Acum nu mai aveţi ce pune la cale, băieţi — zise el şi parcă ceva se rupea în vocea lui. Nu sînteţi decît şerbi şi nu preţuiţi mai mult decît vitele pe care le îngrijiţi, ori decît porcul pe care-l hrăniţi ; sînteţi scrişi în pergamentele avocaţilor ca plugurile, sapele, căru-

ţele şi colibele în care zaceţi ; oricînd puteţi fi vînduţi după voia lordului vostru !

Lacrimi erau în vocea lui, atît era de emoţionat, atît de adînc îl mişcase ceea ce voia să spună.

— Aflaţi că trebuie să vă tîrîţi înapoi în cocinile voastre — continuă el — şi să nu spuneţi ceva în privinţa celor ce vi se vor întîmpla. Căci lordul e sătul de şerbii lui nedomoliţi şi mîine, mîine îi va vinde de pe moşia lui.

Un strigăt de surprindere şi de furie se ridică.

— Să ne vîndă ? strigară oamenii. Vrea să ne vîndă ?

— Da, vrea să vîndă vreo zece dintre voi. Pergamentul a şi fost scris : vă trece lordului Arnald de Shotley Hawe.

— Diavolul ăla fără inimă ! zise Robin. Cel ce jupoaie pielea de pe bieţii ţărani ! Cum, băieţi, să vă vîndă ? ! Ce mîrşăvie !

Un murmur cumplit, ca mugetul unor boi înnebuniţi, se ridică din gîtlejurile şerbilor. Era adevărat că, după lege, bieţii şerbi puteau fi vînduţi ca vitele, dar în senioria aceea nimeni nu făcuse încă aşa. Deţineau puţinii lor acri plătind pentru ei chiria în muncă, iar obiceiul era ca fiul să-şi moştenească tatăl ; totul se făcea după spusele omului mai bătrîn, aşa era obiceiul la seniorie.

Iar acum trebuia să fie smulşi de pe locul pe care ei şi ai lor îl cunoşteau de generaţii ! Trebuia să fie vînduţi ca vitele la tîrg ! Aşa ceva nu puteau îndura.

— Omule — zise cineva — de unde ai ştirea asta nenorocită ?

— De la Rafe, omul logofătului din slujba lordului Arnald — răspunse Much. L-am întîlnit la berăria din Blythe. Rîdea şi spunea că, Guy de Gisborne vorbise logofătului zicînd că sîntem o şleahtă de servitori neîmblînziţi şi obraznici, că ar fi o plăcere pentru senioria sa să ne domesticească.

— Zici că vor fi vînduţi zece dintre noi ? întrebă cu voce sperioasă cineva din spate. Nu ştii cine sînt aceştia ?

— Ce importanţă are ? mîrîi un om. E o chestiune care ne priveşte pe toţi. Cît despre mine, vă spun pe pămîntul ăsta sfînt că am să fug în pădure, dar mai înainte am să-i las o amintire logofătului.

— Rafe nu ştia numele nici unuia — zise Much. Dar ce importanţă are, aşa cum a zis Hugh din Ferde. E vorba de zece dintre noi. Cei ce au vorbit mai aspru cu Guy de Gisborne şi au simţit biciul mai adesea pe spatele lor.

— Cîţi sîntem aici, băieţi ? zise Will Arcaşul cu voce tare.

— Eram treizeci pînă mai adineauri — zise unul rîzînd amar. Dar acum sîntem paisprezece, socotind şi pe Much.

— Unde sînt Scarlet şi băieţelul lui ? întrebă Robin. Îşi aduse deodată aminte că prietenul său nu era printre ceilalţi, deşi Scarlet fusese mai aprig decît toţi, împotrivindu-se pretenţiilor nedrepte şi dărilor împovărătoare cerute de logofăt.

— Will Scarlet zace în groapă — zise Much. E pe jumătate mort, fiindcă a primit o sută de lovituri. Mîine va fi dus la Doncaster, unde se ţine judecata regelui ; vor să-i taie mîna dreaptă fiindcă a vînat un cerb al regelui.

— Pe Sfînta Fecioară — strigă Robin — asta nu se va întîmpla ! Îl voi scoate din groapă chiar în noaptea asta.

Dădu să plece, dar mai multe mîini îl opriră.

— Jupîne, mergem cu tine ! strigară alţii.

— Priveşte aici, jupîne Robin — zise Will Arcaşul, vorbind liniştit dar cu asprime. Sîntem paisprezece inşi frînţi de chinurile pe care le îndurăm în fiece zi. Dacă acum nu facem nimic împotrivă lordului celui rău, care ne ţine în puterea lui, vom rămîne veşnic sclavi. Eu, cel puţin, voi muri mai degrabă de foame în pădure, decît să îndur mai departe chinurile şi stăpînirea lui nedreaptă. Ce ziceţi voi, băieţi ?

— Da, da ! Vom merge în pădure — strigară cu toţii — fie că jupînul Robin, vrea ori nu, să ne fie conducător !

Robin luă atunci repede hotărîrea.

— Băieţi — strigă el — voi fi un singur trup cu voi. Adineauri am făcut o faptă care ştiu că trebuia făcută de mult şi sînt de două ori proscris şi cap-de-lup. Oamenii înarmaţi ai abatelui au venit aici ca să-mi ia pămîntul în timp ce eram plecat. Scadlock şi băieţii mei credincioşi i-au înfruntat şi erau cît pe ce să moară fiindcă s-au purtat astfel. Cu arcul meu cel bun am tras în cinci din oamenii lordului, şi corpurile lor zac la rînd sub acest zid.

— Le-am văzut cînd am intrat — zise Will Arcaşul. A fost o priveliştе plăcută ochilor mei. Dacă nu l-ai fi doborît pe Hubert de Lynn, aveam eu o săgeată menită de un ermit de treabă inimii lui păcătoase, pentru că mi-a omorît pe scumpul meu băiat, Christopher. Şi acum, băieţi, ridicaţi fiecare mîna şi juraţi să fiţi credincioşi şi sinceri pînă în ziua morţii voastre viteazului nostru conducător Robert de Locksley.

Cu toţii îşi ridicară mîinile şi depuseră jurămîntul cu glasuri solemne.

— Şi acum, băieţi, haideţi repede ! zise Robin.

În cîteva clipe curtea se goli şi siluetele întunecate ale lui Robin şi ale oamenilor săi porniră peste cîmpuri, sub cerul înstelat.

Nici unul din ei nu se uită înapoi după ce trecură prin pădurea Bolta Tîlharului şi ajunseră în cîmpia din spatele satului ; căci de aici puteau vedea în beznă grupul restrîns al colibelor ghemuite strîns lîngă biserică, apa domoală a rîului sclipind ceva mai departe şi şuvoiul ce bolborosea şi mugea trecînd prin scocul morii şi al cărui zgomot le ajungea slab la urechi.

În zilele acelea, ori de cîte ori şerbul îşi ridica spinarea încovoiată de pe brazde ori ochii îndureraţi de dogoarea soarelui sau de bătaia ploii, căutînd spre cocioaba ce o numea cămin, cu gîndul de a avea căldură şi hrană, îşi aducea aminte că, pentru fiecare greşeală pe care o putea săvîrşi, lordul sau logofătul acestuia aveau mijloace grabnice de pedepsire. Căci, pe o înălţime cît se poate de apropiată de colibele şerbilor, se înălţau spînzurătorile subţiratice, iar lîngă ele, groapa. „Movila Spînzuraţilor“ este şi azi numele vreunei

măguri înverzite din apropierea multor sate fermecătoare, deşi arborele înspăimîntător care purta un fruct atît de sumbru a putrezit de mult sau a fost doborît de secure. Chiar pe uliţele satului se aflau stîlpii, astfel că cel legat acolo nu putea să scape de dispreţul, rîsetele sau jignirile cunoscuţilor.

Tot aşa stăteau lucrurile şi cu satul lui Birkencar. Pe cîmpia dinspre miazănoapte erau spînzurătorile şi groapa, la numai cîţiva paşi de casa seniorială, în sala căreia Guy de Gisborne împărţea ceea ce lui îi plăcea să numească „dreptate". Casa seniorială era acum întunecată şi tăcută ; fără îndoială că Guy dormea, bucurîndu-se de afacerea prin care se scăpase de cei mai neîmblînziţi şi mai îndîrjiţi şerbi.

Călcînd pe iarba grasă a păşunilor, paşii lui Robin şi ai oamenilor săi nu făceau zgomot. Ajungînd la o mică distanţă de locul unde erau spînzurătorile, Robin porunci celorlalţi să aştepte pînă le va trimite un semnal. Apoi, mergînd tăcut ca o stafie, Robin se apropie de închisoarea zidită sub pămînt, în care erau închişi şerbii cînd aşteptau o pedeapsă mai aspră decît aceea pe care o putea da lordul unei seniorii.

În închisoare se intra printr-o uşă clădită la picioarele unui şir de trepte săpate în pămînt. Robin se furişă pînă în capul scării şi privi în jos. Nu se aştepta să găsească vreun paznic la uşă, fiindcă logofătul nici nu visa că cineva putea să aibă atîta îndrăzneală încît să încerce o evadare din închisoarea lordului.

Robin căuta să străpungă cu privirile întunericul din gaura de sub el, în care pătrundea slab lumnia stelelor, dar rămase surprins văzînd o siluetă mică ghemuită la uşă. Mai auzi şi un geamăt venind dinăuntrul închisorii ; silueta păru că se mişcă şi că se agaţă de uşă.

— Oh, unchiule — zicea o voce slabă în care el recunoscu glasul micului Gilbert — cred că ar trebui să dormi niţel, pentru ca rănile să nu te mai doară atît. Iată, stau cuminte şi nu fac zgomot. Ah, dacă nenea Robin ar fi aici !

— Băiatule, trebuie să te duci acasă — veni vocea stinsă a lui Scarlet din fundul închisorii. Dacă Guy ori

oamenii lui au să te prindă aici, au să te bată. Şi asta nu pot s-o mai îndur. Băiatule, dragul meu băieţel, du-te şi ascunde-te undeva !

— Oh, unchiule Will, nu pot ! se plîngea micuţul. Mi s-ar sfîşia inima dacă te-aş părăsi aici. Nu pot să mă gîndesc că zaci acolo, în întuneric, cu sărmana ta spinare ruptă şi rănită, fără să ai pe nimeni în apropiere care să-ţi spună măcar o vorbă bună. Unchiule, m-am rugat atît de mult în noaptea asta pentru tine, încît sînt sigur că în curînd o să ne vină ajutor de undeva.

— Băiatule, te chinuieşti singur — se auzi iar vocea lui Scarlet. Dacă ai să stai aici toată noaptea, ai să te simţi foarte rău şi...

— Oh, ce-mi pasă, dacă e să te pierd pe tine ! strigă băieţelul, şi toată puterea lui se destrămă. Începu să plîngă amarnic şi strîngea cu amîndouă mîinile uşa ferecată. Dacă au să te omoare, am să-i fac să mă omoare şi pe mine, căci viaţa mea fără tine ar fi nenorocită, scumpul, scumpul meu unchi Will !

— Hei, băiatule, de ce te-ai ghemuit aşa ? strigă Robin cu voce caldă, în timp ce cobora treptele.

Micul Gilbert se sculă în picioare, aproape îngrozit, apoi, dîndu-şi seama cine-i vorbea, se aruncă spre Robin şi apucîndu-i mîinile, i le acoperi cu sărutări. După aceea, întorcîndu-se către uşă, îşi apropie buzele de o crăpătură şi strigă de bucurie :

— Ţi-am spus eu ! Ţi-am spus eu ! Rugăciunile mele au fost ascultate ! A venit Robin să te scoată.

— Te-au zgîriat rău, Will ? întrebă Robin.

— Da, Robin, iubitule ! veni răspunsul, însoţit de un rîs slab. Mai rău decît îşi zgîrie gospodina purcelul de lapte.

— Stai liniştit oleacă, băiatule — îi răspunse Robin — să văd dacă o secure poate să desfacă ceea ce a făcut alta.

El cercetă cu atenţie lemnul prin care trecea zăvorul. Apoi, cu două lovituri dibace de secure şi cu o izbitură de pumnal, rupse zăvorul şi deschise uşa. Băieţelul sări îndată înăuntru şi începu să taie cu un briceag legăturile unchiului său.

Robin scoase un strigăt de ploier şi Scadlock veni în grabă, însoţit de doi din oamenii lui.

— Repede, băieţi ! zise el. Scoateţi-l afară pe Will Scarlet ! Trebuie să-l ducem la Outwoods, să-l spălăm şi să-i ungem rănile.

În cîteva clipe, îl scoaseră pe bietul Scarlet afară şi-l aşezară cu băgare de seamă pe iarbă. El schimbă cu Robin o tăcută dar inimoasă strîngere de mînă, în timp ce micuţul Gilbert, cu ochii strălucitori dar cu buzele mute de recunoştinţă, săruta iar şi iar mîinile lui Robin.

— Unde sînt ceilalţi ? îl întrebă Robin pe Scadlock, după ce doi oameni ridicaseră pe Scarlet pe umerii lor şi începură să coboare măgura.

— Nu ştiu — zise Scadlock. Şopteau ceva între ei cînd ai plecat. Deodată, cînd m-am uitat în jur, dispăruseră. Am crezut că i-a risipit vreun vrăjitor, dar puţin după aceea i-am văzut pe cîţiva în lumina stelelor, cum fugeau, aplecaţi, peste măgură.

— Încotro se îndreptau ? întrebă Robin, cu o bănuială în suflet.

— Spre casa seniorială — fu răspunsul.

— Duceţi-vă la Outwoods ! porunci Robin. Faceţi tot ce trebuie pentru Scarlet şi aşteptaţi-mă acolo.

Cu paşi repezi Robin urcă dealul, în timp ce ceilalţi se îndreptau cu povara lor spre pădurea Bolta Tîlharului. Cînd Robin ajunse în vîrful dealului, văzu casa seniorială în faţa lui, neagră la lumina stelelor. El alergă spre zidul înalt care o înconjura şi nu întîlni pe nimeni. Apoi găsi poarta cea mare deschisă şi intră în curte, făcînd cîţiva paşi de-a lungul aleii largi, care ducea spre uşa casei.

Deodată, o siluetă sări înaintea lui — aceea a lui Much, fiul lui Muller.

— A, e jupînul Robin ! zise el în şoaptă, ca şi cum s-ar fi adresat altora, şi din spatele unui copac veniră Will Stuteley şi Kit Fierarul.

— Ce s-a întîmplat, băieţi ? întrebă Robin. Credeţi poate că o să pătrundeţi înăuntru şi o să-l răpuneţi pe Guy ? Aflaţi că senioria poate să reziste la asediul

unei armate întregi, iar voi n-aveţi nici arme, ci numai ciomege şi cuţite.

— Jupîne Robin — zise Will Arcaşul — aş vrea să stai deoparte şi să nu te amesteci în treaba asta. E treaba noastră, a şerbilor, şi dreptul nostru. Mîine dimineaţă, cînd vom fi în pădure, vom asculta poruncile tale şi nu ne vom mai gîndi la nimic altceva.

O flacără ţîşni deodată dintr-o legătură de crăci uscate, aşezate lîngă un stîlp al casei din faţa lor, apoi alta alături, şi alta mai departe. Soarele pîrjolise zdravăn în ultimele două săptămîni şi totul era uscat ca iasca. Ridicată mai ales din lemn, casa senioriei ar fi căzut uşor pradă flăcărilor.

— Măcar chemaţi afară pe femei ! îi îndemnă Robin. E bătrîna Makin şi fetele de serviciu, vreţi să le ardeţi şi pe femeile nevinovate ?

Curînd locatarii îşi dădură seama de primejdie. Un chip apăru la oblonul unei ferestre. Era Guy. O piatră izbi cerceveaua în timp ce el privea afară, şi logofătul sări înapoi.

Mormane mari de crăci fuseseră îngrămădite în jurul casei ; acum ele ardeau cu furie în mai multe locuri ; scîndurile pereţilor se aprinseră şi trosneau arzînd cu flacără.

— Guy de Gisborne ! se auzi vocea puternică a lui Will Arcaşul. Zilele tale s-au sfîrşit. Te-am prins ca pe o vulpe în gaura ei. Dar nu vrem să ardem şi neamul muieresc. Trimite femeile afară, dar să nu te ţii de vicleşuguri.

Se auziră urlete şi uşa din faţă se dădu în lături ; în cadrul ei cuprins de flăcări se iviră două femei. Un om cu o prăjină lungă în mînă dădu la o parte crăcile aprinse şi le făcu loc să iasă afară. Ele scăpară şi uşa fu închisă. În clipa următoare uşa se deschise din nou, lăsînd să zboare o lance. Ea lovi în gîtlej pe şerbul cu prăjina, iar acesta, fără un suspin, căzu.

Un strigăt de furie se ridică din piepturile celorlalţi, care stăteau în apropiere, şi unii dădură să înainteze şi să dărîme uşa.

— Înapoi ! se auzi vocea tunătoare a lui Will Arcaşul. Nu mai e nimeni în casă, decît logofătul. Să ardă !

Grămădiți lemnele și fiți atenți la ușa din spate și la ferestre.

O săgeată zbură pe una din ferestrele de sus și se înfipse într-un copac, lîngă Will. Acesta o smulse, apucînd-o de coada care vibra, și o privi cu răceală.

— Spune, Makin — se adresă el bătrînei femei care ieșise din casă — e vreunul din arcașii mănăstirii în casă?

— Nu — răspunse bătrîna îngrijitoare — nimeni decît stăpînul.

— Așa am zis și eu — răspunse Will. Totuși, ar fi trebuit să ochească mai bine.

— Tu nu ești sortit să mori de săgeată — zise bătrîna, și rîse, arătîndu-și gingiile galbene, fără dinți.

— Poate că nu — răspunse Will — sau poate că da. Nu pun preț pe vorbele tale zălude, Makin.

— Nici stăpînul meu n-are să moară de focul pe care i l-ați aprins — mai dădu bătrîna cu gura, și rîse din nou.

Will Arcașul privi la vîlvătaia care cuprinse pereții casei și nu-i răspunse. Dar rînji fioros. Cine putea să scape din flăcările șerpuitoare?

Deodată, din spatele casei se auziră urlete de groază. Robin alergă repede într-acolo, urmat de Will, și, la lumina casei ce ardea, văzură pe șerbii înspăimîntați privind și arătînd în depărtare. Se întoarseră în direcția aceea și văzură ceva ce semăna cu un cal murg alergînd peste cîmp.

Întorcîndu-și privirile, văzură că ușa unei magazii, care se învecina cu casa seniorială, era deschisă, deși lemnul și canaturile ardeau. Cu un strigăt de furie, Will Arcașul o luă la fugă pe urmele calului.

— Vino înapoi! Vino înapoi! strigară șerbii cu groaza în glasuri. E armăsarul-stafie! O să te facă bucăți!

El însă alerga înainte și, în vreme ce fugea, oamenii văzură cum încerca să încordeze arcul ce-l ținea în mînă și să arunce o săgeată.

— De unde a ieșit? întrebă Robin pe șerbi.

— A țîșnit deodată din casă, cu coama în flăcări, cu ochii arzînd ca para și cu gura lui grozavă deschisă —

fu răspunsul. A alergat spre Bat Cărbunarul și am crezut că o să-l facă praf, dar arătarea s-a întors și a zbughit-o peste cîmp.

— Mi se pare că Guy v-a scăpat — zise Robin, care bănuia ceea ce se întîmplase.

— Ce vrei să zici? întrebă Bat Cărbunarul.

— Nu mă îndoiesc că Guy de Gisborne s-a mascat singur și v-a înfricoșat, iar acum fuge spre libertate — răspunse Robin.

— Dar a fost armăsarul-stafie! susținură șerbii. I-am văzut coama înflăcărată, ochii aruncînd lumini roșii și fălcile-i fioroase, deschise.

Robin nu le mai răspunse. Știa că era în zadar să lupte împotriva superstițiilor bieților șerbi. Se întoarse acolo unde o lăsase pe Makin, bătrîna îngrijitoare.

— Makin — zise el — a jupuit stăpînul tău un cal nu de mult?

— Da, acum două zile.

— Și unde i-a pus pielea?

— În magazia din spatele casei.

— Și ai spus că stăpînul tău n-are să moară de flăcări, Makin?

— Da — răspunse bătrîna. Ochii ei mici și negri, pe fața-i gălbejită, priviră dîrz în ai lui Robin.

— Will Arcașul s-a dus să tragă în stăpînul tău — continuă Robin. Dar nu cred să-l prindă. Cred că nu e bine să te mai găsească Will aici, cînd se va întoarce, Makin. Are să fie furios și are să lovească orbește dacă are să ghicească.

Bătrîna zîmbi și apoi rîse ușor, subțire. În ochi i se aprinse o furie subită și se întoarse către Robin, zicînd cu voce scăzută:

— Cum puteam să fac altfel? A fost un om vajnic și vajnic va fi pînă la ultima lui zi. Tot așa de vajnic a fost cu mine ca și cu o străină. Brațele astea l-au hrănit însă cînd nu era decît un biet copilaș. Eu i-am spus ce să facă și cum să se ascundă în pielea calului bătrîn. Cum puteam să fac altfel?

— Da — zise Robin — știu că ai fost ca o mamă pentru acest om cu inimă de cîine. Dar acum pleacă de aici, mai înainte ca Will Arcașul să se întoarcă.

Fără altă vorbă, bătrîna se întoarse şi dispăru în întuneric.

Puţin timp după aceea, Will Arcaşul se întoarse plin de furie.

— Capete proaste! strigă el. Nu v-a mai rămas pic de bun simţ, de nu v-aţi dat seama că un om atît de viclean nu se poate lipsi de şmecherii? Adevărat stafie! Sînteţi nişte muieri bătrîne, bune numai să păziţi vacile şi să fiţi vînduţi ca vacile! N-aţi putut să-i vedeţi picioarele sub pielea de cal în care s-a înfăşurat? Lup în piele de cal, asta a fost. Întoarceţi-vă la căminele voastre de şerbi. Nu sînteţi buni să veniţi în pădure şi să fiţi oameni liberi!

Plecă înfuriat şi nu vru să mai spună nimănui o vorbă.

Abia mai tîrziu îi povesti lui Robin cum fugise după arătarea ce semăna cu un cal şi-i văzuse picioare de om sub piele. Cum încercase să tragă o săgeată, dar greşise ţinta, iar arătarea fugise mai departe, peste păşunea cailor, spre cîmpie. Apoi bănuielile sale se adeveriră, căci văzuse pe Guy de Gisborne trăgîndu-şi pielea de pe el, sărind pe unul din caii de pe păşune şi pornind călare mai departe, luînd pielea cu el.

— Şi acum, băieţi — zise Robin şerbilor — nu mai are rost să ne pierdem vremea pe aici. Cîinele a fugit şi în curînd are să ridice ţara împotriva noastră. Trebuie să mergeţi în pădure, fiindcă în noaptea asta aţi săvîrşit o faptă împotriva logofătului unui lord, faptă care n-a mai fost săvîrşită de şerbi de cînd există lumea.

— Ai dreptate, jupîne — ziseră ei. Trebuie să fugim, ca să ne scăpăm pielea. Dar adevărat a grăit Will, mari proşti am fost că l-am lăsat pe omul acela rău să ne scape din mîini şi să ne vicleneaască!

Altceva nu mai vorbiră. Se grăbiră cu toţii să plece de lîngă casa seniorială, care încă mai ardea, dar din care nu mai rămăsese decît resturi negre şi mocninde. Coborîră dealul în grabă şi îi luară cu ei pe Scadlock şi pe ceilalţi şerbi, împreună cu Scarlet şi cu băieţelul. Sub stelele ce începeau să apună, Robin îi conduse pe drumul către linia întunecată a pădurii care se vedea dincolo de cîmpuri.

CUM A FURAT MICUL JOHN CINA PĂDURARULUI ŞI CUM S-A ÎNTÎLNIT EL CU ROBIN HOOD

— Ah, băieţi, ce fericit mă simt !

Vorbitorul era Much, fiul lui Miller. Dădu drumul din adîncul pieptului unui suspin de mulţumire şi se tăvăli prin iarbă ca să-şi găsească un loc şi mai bun decît avusese pînă atunci. Alte mormăieli şi oftaturi de mulţumire îi răspunseră ; ele veneau de la ceilalţi douăzeci de oameni care zăceau întinşi în voie la umbra deasă a copacilor. Alţii, în schimb, răspunseră cu sforăieli, căci berbecul pe care-l înfulecaseră fusese straşnic şi instrucţia de dimineaţă grozavă, iar pentru trupurile obosite, somnul este cel mai bun leac.

Proscrişii se găseau într-o poieniţă din adîncul negru al pădurii Barnisdale, cunoscută lor sub numele de poieniţa Stanley. Într-o parte a ei, un pîrîiaş susura printre pietre, iar în cealaltă se afla o stîncă mare şi înaltă, înverzită de muşchi, unde, fără îndoială, cu secole în urmă, luptătorii pădurii, îmbrăcaţi în piei, veneau să se roage spiritului marelui lor şef, care fusese îngropat acolo. Lîngă pîrîiaş şedeau îngenuncheaţi Scadlock şi ortacul lui, bucătarul, spălînd talerele de lemn pe care tocmai mîncaseră ; le spălau simplu, frecîndu-le cu nisip în apa limpede şi curgătoare.

Lumina soarelui acelei zile calde de iulie cădea în apă de sus, printre frunzele uşor răsucite şi în bezna verde razele luceau ca nişte ţevi de aur. Mulţi şerbi erau culcaţi pe spate ; simţea o adevărată bucurie să privească în desişul mişcător al frunzelor de deasupra capetelor, prin care, aidoma unor vîrfuri strălucitoare de suliţe, lumina soarelui pătrundea din cînd în cînd,

în timp ce zefirul blînd al verii clătina adîncimile pădurii. După o masă îmbelşugată, cu vîntul molatic suflîndu-le în obraji, aceşti bieţi proscrişi se simţeau mai fericiţi ca niciodată. Micul Gilbert, acum cu obrajii îmbujoraţi de sănătate, şedea lîngă Scarlet ascuţind săgeţi cu un cuţitaş.

Cu spatele rezemat de trunchiul unui ulm căzut, stătea Robin, cu înfăţişarea tot atît de îndrăzneaţă, cu ochii tot atît de ageri şi de neînfricaţi şi cu privirea tot aşa de nobilă acum ca şi luna trecută, cînd nu era proscris, „cap-de-lup" cum se zicea, deşi orice om iubitor de legi putea acum să-l ucidă şi să primească o răsplată pentru capul lui.

Conducea cu străşnicie pe aceşti douăzeci de oameni care veniseră cu el în pădure şi îl aleseseră şef al lor. Călcau încet şi aveau mişcările greoaie, dar el ştia că vieţile tuturor atîrnau de iuţeala cu care aveau să înveţe lupta cu ciomagul, întrebuinţarea sabiei şi a arcului. De aceea, în fiecare zi făcea instrucţie cu ei. Crăpate şi bătătorite de munca la plug, la sapă şi la coasă, mîinile lor se deprindeau greu cu mînuirea delicată a săbiei, a ciomagului şi a arcului ; dar mulţi dintre ei erau oameni tineri şi el trăgea nădejde că nu avea să treacă mult timp pînă cînd aveau să dobîndească agerimea privirii şi dibăcia mîinii, pe lîngă ştiinţa care le spunea cum să urmărească cerbul roşcat, cum să facă faţă şi cum să răpună lupul sălbatic şi mistreţul cu colţi albi.

— Ce-am fi făcut acum — murmura Dickon Dulgherul — dacă am fi rămas iobagi în sat ?

— Aş fi hrănit porcul cenuşiu al lordului, ori i-aş fi arat pămîntul — zicea Peter cel Lung — în timp ce ţarina mea s-ar fi acoperit de bălării.

— Nu — zicea cu amărăciune Will Stuteley — aş fi blestemat pe abatele cel rău care a sfărîmat inima bietului meu băiat. Cînd sînt fericit, nu pot să nu mă gîndesc şi să nu mă chinuiesc din cauza lui. Ah, dacă ar fi aici !

Cîteva clipe, nimeni nu mai rosti o vorbă. Cu toţii simţeau că, deşi suferiseră cu toţii, Will Arcaşul suferise cel mai aprig din cauza inimii împietrite a abate-

lui de la St. Mary's Abbey și din cauza faptelor mîrșave ale lui sir Guy de Gisborne. Will avusese un fiu, șerb bineînțeles ca și el. Băiatul fugise însă la Grimsby, trăise acolo un an și o zi în serviciul unui corăbier și își cîștigase astfel libertatea. Începuse apoi să pună bani deoparte, atît cît putea, muncind bărbățește ziua și noaptea, ca să strîngă suma ce-i trebuia pentru a cumpăra libertatea tatălui său. Se chinuise și flămînzise ca să cîștige cele douăzeci de mărci, prețul iobăgiei tatălui său. Pînă la urmă economisise suma, se dusese la abate și i-o oferise în schimbul eliberării tatălui său. Abatele îl prinse, îl bagă la închisoare și-i luă banii. Apoi își găsi martori care jurară la judecătoria seniorială că tînărul fusese văzut în coliba tatălui său în cursul acelui răstimp de un an și o zi ; prin aceasta, abatele îl reclama ca iobag al său. Cît despre banii strînși, o veche lege, pe care nimeni nu o putea nesocoti, zicea : „Tot ce cîștigă un șerb e cîștigul lordului său". Tînărul, cu sănătatea șubrezită și distrus sufletește, fu eliberat, începu să muncească pe pămîntul senioriei, năucit și mut de supărare, și pînă la urmă, într-o noapte, fu găsit mort pe salteaua lui de paie.

— Eu — zise Scarlet, proptindu-se în cotul stîng și ridicînd în aer pumnul încleștat — eu aș fi secerat grîul lordului și la fiecare lovitură de seceră m-aș fi gîndit la ziua cînd îmi voi înfige cuțitul în inima neagră a lui Guy de Gisborne, fiindcă m-a făcut șerb pe mine, răzeș sărăcit.

Și acest lucru era adevărat. Scarlet fusese om liber, dar recolta fiindu-i distrusă, logofătul lordului îl silise să facă munci pe care un om liber nu le făcea niciodată, după obiceiul pămîntului ; astfel, cu timpul, pămîntul său se înțeleni, Scarlet pierdu dreptul asupra lui și căzu în starea unui șerb obișnuit.

— Jupîne — zise Much, fiul lui Miller — mi se pare că sîntem cu toții niște bieți oameni care am suferit rău de pe urma celor ce au puterea. Acum, că sîntem proscriși, ar trebui să ne înveți cîteva reguli după care să știm în cine să lovim, pe cine să legăm și cui să-i dăm drumul. Să dăm sau nu prilej logofătu-

lui şi lordului să afle cîte ceva despre mizeria şi mădularele îndurerate ale omului sărac ?

— Mă gîndeam să vă vorbesc despre aceste lucruri — zise Robin. Întîi, nu vreau să răniţi vreo femeie ori să tulburaţi vreun grup în care se află vreo femeie. Mă gîndesc la fecioara Maria : mă voi ruga ei totdeauna pentru milă şi apărare, de aceea doresc ca şi voi să apăraţi femeile. De asemenea, să ştiţi că nu trebuie să vătămaţi pe nici un ţăran cinstit care îşi ară în pace pămîntul, nici pe răzeş, oriunde i-aţi întîlni. Cu cavalerii şi cu scutierii lor, dacă nu sînt trufaşi, ci oameni de treabă, să vă purtaţi cu blîndeţe. Dar vă spun şi să ţineţi minte acest lucru, abatelui şi episcopilor, egumenilor şi canonicilor şi călugărilor puteţi să le faceţi ce vreţi. Dacă îi jefuiţi de bani şi de stofele lor bogate, nu faceţi decît să luaţi ceea ce ei au stors şi smuls de la săraci. De aceea îndestulaţi-vă din avuţia lor şi nu le cruţaţi spinările de ciomegele voastre. Cu gura, ei propovăduiesc învăţătura despre Isus, dar cu burţile lor umflate şi cu inimile lor împietrite îl reneagă în fiece clipă.

— Da, da ! strigară proscrişii, mişcaţi de focul care ardea în vocea lui Robin şi în ochii lui. Îi vom dijmui pe toţi care vor trece pe drumurile din pădurea noastră.

— Şi acum, băieţi — continuă Robin — să ştiţi că deşi sîntem proscrişi şi în afara legilor omeneşti, sîntem încă în puterea Celui de sus. De aceea aş vrea să merg cu voi să ascultăm slujba. Vom merge la Campsall şi acolo ne vom spovedi preotului, iar el ne va citi din scripturi.

După scurt timp proscrişii, rînduiţi în şir cîte unul, urmau pe conducătorul lor pe potecile frunzoase ale pădurii, ocolind copacii uriaşi, străbătînd poienile acoperite cu ferigi, de unde cerbul roşcat şi căprioara blîndă o luau la fugă speriaţi, trecînd peste pîrîiaşe şi rîuleţe, depăşind înălţimi sau vîlcele stîncoase ; dar deşi drumul era întortocheat şi în cea mai mare parte necunoscut, cu toţii aveau încredere în felul cum îi călăuzea Robin.

Deodată Much, care mergea lîngă Robin, se opri cînd păşiră într-un luminiş mic.

— Priveşte — zise el, arătînd în partea cealaltă — uite un elf, un spiriduş. L-am văzut o clipă cum mergea. Nu era mai mare decît un băieţaş. S-a ascuns acum după feriga aia. Săgeata asta are să-l găsească dacă mai este încă acolo.

Îşi înălţă arcul şi-l încordă cu o săgeată, dar Robin îi apăsă mîna în jos şi săgeata se înfipse în pămînt, la cîţiva paşi de ei.

— Spiriduşii sînt prietenii mei — zise Robin rîzînd — şi vor fi şi ai voştri, dacă veţi fi vrednici de o asemenea prietenie. Ascultă, Much, şi voi toţi, băieţi, nu uitaţi : nu trageţi în pădure în nimeni care nu-şi arată dorinţa să vă atace. Puteţi trage numai ca să vă hrăniţi. Astfel vă veţi cîştiga bunăvoinţa tuturor spiritelor bune şi a forţelor care sălăşluiesc aici şi în cer.

Oamenii se întrebau ce voia Robin să înţeleagă prin acele vorbe şi pe tot drumul cît le mai rămase fură cu ochii în patru după vreun semn de la spiriduşul lui Much. Dar nu căpătară de la el nici măcar o ocheadă şi pînă la urmă începură să-l necăjească pe Much, spunîndu-i că a mîncat prea multă carne de vînat şi că are vedenii. Dar el susţinea necurmat că văzuse un omuleţ „întunecat la faţă şi cu părul negru, nu mai mare decît un copil. O rază de soare îl luminase în timp ce mergea şi i-am văzut braţul păros în lumina soarelui".

— N-a fost decît o veveriţă — zise cineva. Iar Much i-a luat coada drept braţ omenesc.

— Sau poate că Much e fermecat — zise altcineva. V-am spus eu că a dormit noaptea trecută într-un cerc de zîne.

— Vă spun că a fost Puck [1] însuşi, ori fratele lui Puck — zise Much rîzînd, căci începea să se îndoiască şi el de ceea ce văzuse în faţa ochilor. Opri astfel glumele celorlalţi intrînd şi el în joc.

În micul sat din pădure, aşezat într-un luminiş printre ulmi şi stejari uriaşi, oamenii intrară unul cîte unul

[1] Puck este numele unui spiriduş din legendele englezeşti. (n.t.)

şi se spovediră bătrînului şi umilului preot paroh; după aceea, la cererea lui Robin, ascultară slujba religioasă. Înainte de a îngenunchea, Robin se uită în jur, prin biserica mică de lemn, şi văzu un bărbat tînăr şi frumos, îngenuncheat în spatele său şi îmbrăcat în zale uşoare. Într-o mînă acesta ţinea un coif de oţel, iar sabia îi atîrna la şold. Era înalt şi mlădios, totuşi bine clădit şi părea neîndoielnic un tînăr scutier de familie bună. Robin se uită la el pătrunzător şi îi plăcu privirea deschisă pe care i-o întîlni.

Slujba ajunsese la jumătate, cînd în biserică intră un omuleţ subţirel, dar întunecat la faţă. Ochii lui se rotiră iute prin spaţiul întunecat şi apoi, aproape instinctiv, se opriră asupra lui Robin, care era îngenuncheat în faţa preotului, în fruntea oamenilor săi. Cu mişcări iuţi dar moi şi suple ca ale unei pisici, omuleţul se strecură de-a lungul naosului, pe lîngă proscrişii îngenuncheaţi. Ochii lor plecaţi prinseră însă forma mlădioasă care se furişa pe lîngă ei şi îşi ridicară privirile, unii uimiţi, alţii aproape înfricoşaţi de arătarea aceasta diavolească.

Aşteptară pînă cînd apariţia ajunse lîngă Robin şi îi atinse umărul. Şeful lor îşi îndreptă capul spre el şi omuleţul îi şopti cîteva vorbe repezi la ureche.

— Doi dintre cei patru cavaleri necruţători te-au urmărit, stăpîne — fură vorbele sale. Sînt la o bătaie de săgeată de uşa bisericii. Un servitor te-a spionat în ultimele zile. Cu cavalerii sînt douăzeci de oameni înarmaţi.

— Du-te şi păzeşte la uşă — zise Robin în şoaptă. Chiar şi oamenii răi trebuie să aştepte pînă cînd slujba se termină.

Omuleţul se întoarse şi străbătu în tăcere drumul pe care venise, iar proscrişii se înghionteau unul pe altul în timp ce el trecea şi priveau la el uimiţi. Much, fiul lui Miller, zîmbea victorios.

Slujba continua şi proscrişii răspundeau cum se cuvine la vorbele preotului; dar după ce ultimul cuvînt fu rostit, tocmai cînd oamenii se ridicau, o săgeată, bîzîind ca un bondar, veni printr-una din ferestrele

înguste şi, străbătînd biserica, lovi zbîrnîind peretele din partea opusă.

— Sfinte Nicolae, apără-ne ! zise preotul înfricoşat, tîrîndu-se afară printr-o uşă din fundul bisericii.

— Băieţi — zise Robin — astăzi aveţi să dovediţi dacă aţi învăţat ceva la instrucţia cu arcul. Aşezaţi-vă lîngă crăpăturile ferestrelor. Cavalerii ăştia de la Evil Hold ne-au urmărit şi acum tare ar vrea să ne aibă în mîinile lor şi să ne chinuiască în furci la castel !

Feţele proscrişilor se posomorîră la aceste cuvinte. De-a lungul şi de-a latul ţinuturilor Barnisdale şi Peak, cerşetorii, scamatorii şi pelerinii răspîndiseră felurite istorii despre cruzimile şi chinurile pe care le făptuiau lorzii tîlhari din Wrangby. Sîngele şerbilor şi al săracilor, pe care cavalerii cei răi îi păgubise, îi schilodise ori îi omorîse, striga de mult după răzbunare. Proscrişii alergară la crăpăturile ferestrelor, în timp ce Robin şi Scarlet, după ce închiseră uşa mare de stejar, se uitau printre crăpăturile dintre grinzile groase de stejar. Fiecare biserică, în zilele acelea grele, era mai mult o fortăreaţă decît un loc de închinăciune, şi Robin ştia că micul adăpost de lemn putea să facă faţă cîteva ore împotriva oricărui duşman obişnuit, nu însă şi focului.

Tînărul scutier se apropie de Robin şi zise :

— Cine sînt aceşti oameni, bunule pădurean, care vor să-ţi facă rău ?

— Sînt lorzi de rang înalt — răspunse Robin — dar cu purtări de pungaşi şi cuţitari de tavernă. Niger le Grym, Hamo de Mortain...

— Cum ! întrerupse cavalerul cu aprindere — banda lui Isembart de Belame, fiul cel mare al diavolului din Tickhill ?

— Chiar ea ! zise Robin.

— Atunci, bunule pădurean — zise tînărul vorbind cu înfocare — te rog, lasă-mă să te ajut. Printre ucigaşii oamenilor cinstiţi şi printre asupritorii femeilor slabe, Isembart de Belame este cel mai viclean cavaler. El este duşmanul meu cel mai neîmpăcat şi mult aş vrea să-l ucid.

— Într-adevăr — răspunse Robin — poţi să mă ajuţi, dacă ura ţi-e aşa de mare. Cine eşti ?

— Sînt Alan de Tranmire, scutier al tatălui meu, sir Herbrand de Tranmire — răspunse celălalt. Dar îmi place mai mult să fiu chemat cu numele pe care mi-l dau prietenii : Alan din Văi.

Pe cînd vorbeau, proscrisul își aruncă privirile printr-o crăpătură din fața lui și văzu că oamenii înarmați de la marginea pădurii se strîngeau într-un singur grup, condus de cei doi cavaleri călări, cu scopul de a ataca ușa bisericii și de a o sparge.

— Cred, tinere domn — zise Robin — că nu va fi nevoie de sabia dumitale. Cu ajutorul oamenilor mei, sper să-i împiedic pe pezevenghii ăștia de a se apropia într-atît, încît să se folosească de săbii, căci, trebuie să recunosc, băieții mei mînuiesc cam prost săbiile.

— Dar și mie îmi place arcul — zise Alan. În pădure, lîngă conacul tatălui meu, am tras de multe ori bine cu săgeata.

— Fie — zise Robin și ochii lui arătară că îl prețuia mai mult pe tînărul scutier după cele ce spusese. Hei, Kit Fierarule, dă-i acestui domn, Alan din Văi, aici de față, unul din arcurile de rezervă pe care le ai și o legătură de săgeți. Acum, băieți — vorbi mai departe proscrisul, după ce ordinul fu îndeplinit — așezați-vă lîngă crăpături, spre ceata de pungași, în partea aceea a pădurii. Se gîndesc să doboare ușa, crezînd că sîntem niște bieți iobagi vagabonzi, care habar n-avem de arme și pe care pot să-i căsăpească așa cum terierul mănîncă șobolanii prinși într-o gaură. Arătați astăzi că sînteți oameni care știu să mînuiască arcul de tisă. Ochiți fiecare om care înaintează și nu-i lăsați pe nici unul să se apropie de ușă.

În grabă, se adunară proscrișii în fața crăpăturilor dinspre locul unde, la umbra copacilor, soldații se îndeletniceau cu niște treburi care nu puteau fi deslușite. Pînă la urmă, văzură că ridicau o greutate de la pămînt și se dumeriră de ceea ce urmăreau. Doborîseră un stejar tînăr pe care, după ce îl curățiseră de ramuri, voiau să-l folosească drept berbece și să spargă ușa.

Nu după mult, îi văzură înaintînd ; vreo doisprezece din cei douăzeci erau așezați de o parte și de alta a trunchiului pe care îl transportau. În biserică, la fiecare

crăpătură şedeau cîte doi proscrişi, unul scund în faţă şi altul înalt la spate ; fiecare om privea prin crăpătură cu ochi necruţător, ţinîndu-şi săgeata încordată în arc cu rîvna cîinilor ţinuţi în lesă, care văd pisica la nasul lor.

— Much, Seadlock, Dickon şi doisprezece oameni din dreapta, ochiţi fiecare cîte un soldat de la copac — se auzi vocea joasă şi severă a lui Robin. Fiţi atenţi să nu greşiţi ! Voi, ceilalţi opt, îndreptaţi-vă săgeţile spre piepturile celorlalţi. Cerule ! exclamă el, văzînd cu cîtă încredere înaintau oamenii cavalerilor pe terenul descoperit — ei cred că urmărirea servilor fugiţi este tot atît de uşoară ca vînătoarea de iepuri ! Nu trageţi cu săgeţile pînă nu vă spun eu. Astăzi aveţi să mă iertaţi că v-am făcut să năduşiţi în ultimele săptămîni, trăgînd la ţintă cît îi ziulica de lungă.

— Jupîne ! strigă un om, tremurînd de nerăbdare. La dracu', cu atîta aşteptare ! Dacă nu trag acum, o să-mi sară săgeata singură din mînă !

— Nu trage pînă nu spun eu ! zise Robin hotărît. Sînt sigur de voi numai la o distanţă de patruzeci de paşi, dar atunci nici unul din derbedeii ăştia n-o să mai fie în picioare. Atenţie, băieţi !

Se scurse o clipă îngrozitoare, în care toţi aşteptară ordinul cu nervii întinşi. Soldaţii veneau tropăind şi ajunseră aproape de uşă, cînd Robin strigă :

— Trageţi !

Douăzeci şi una de săgeţi ţîşniră din crăpăturile pereţilor de lemn şi zbîrnîiră prin aer. Pentru oamenii din locaşul bisericii, care se uitau afară ţinîndu-şi respiraţia, efectul păru mai degrabă o vrăjitorie. Văzură pe opt din oamenii care alergau cu trunchiul de copac împiedicîndu-se deodată, clătinîndu-se şi apoi căzînd. Dintre ceilalţi, trei se prăvăliră la pămînt, dar unul se ridică şi o rupse la fugă, iar ceilalţi doi se întoarseră şi îşi smulseră săgeţile din braţe, în timp ce fugeau şi ei spre pădure. Unul din caii cavalerilor căzuse la pămînt, cu zgomot surd, zăngănindu-şi armura şi aruncîndu-şi din şa călăreţul, care se ridică şi, uluit de lovitură ori de răspunsul neaşteptat al apărării, rămase o clipă sau două nemişcat, cu ochii aţintiţi la biserică.

Celălalt cavaler, neatins, strigă ceva și își întoarse grăbit calul pe loc, căutînd iute adăpost în pădure, acolo unde toți oamenii care puteau fugi se ascunseseră. Cavalerul descălecat păru atunci că se trezește, se întoarse și începu să alerge spre pădure, atît de repede cît îi îngăduia armura. O săgeată zbură după el, dar nu-și atinse ținta, iar el dispăru repede.

Pe iarba bătută din fața bisericii rămîneau zece trupuri nemișcate și calul cel mort, care fusese izbit de săgeată drept în inimă.

— Acum, băieți — zise Robin — repede în pădure și după ei!

Ușa fu deschisă îndată și proscrișii se îndreptară către pădure, în umbra căreia dispăruseră atacatorii. Urmele fugii lor se vedeau ușor și proscrișii se țineră după ele. Alan din Văi veni cu ei și Robin îi mulțumi pentru ajutorul ce i-l dăduse.

— Dacă vreodată — îi spuse Robin — te vei afla în cumpănă și vei avea nevoie de cîțiva arcași buni, nu uita să trimiți o vorbă lui Robert de Locksley sau Robin de Barnisdale, căci sînt cunoscut după amîndouă aceste nume.

— Îți mulțumesc, Robert de Barnisdale — spuse Alan. S-ar putea să-ți cer ajutor într-un viitor destul de apropiat.

— Cum! vorbi Robin, rîzînd — atît de tînăr, de chipeș și ai dușmani?

— Da — răspunse Alan, și fața lui frumoasă se întunecă. Dar am puțini sorți să-l întrec în istețime pe vrăjmașul meu, căci e puternic și asupritor.

— Povestește-mi — spuse Robin — căci am să-ți fiu prieten și am să te ajut atît cît am să pot.

— Îți mulțumesc, bunule Robin — răspunse Alan. Iată despre ce e vorba. Iubesc o fată blondă și suavă, al cărei tată are pămînt lîngă pădurea Sherwood. Numele ei e Alice de Beauforest. Tatăl ei deține moșia de la marele tîlhar și asupritor Isenbart de Belame, care i-a spus că vrea s-o mărite pe blonda Alice cu un cavaler bătrîn și bogat și tot așa de rău ca Isenbart însuși. Cavalerul de Beauforest ar dori să-mi dea fata mai degrabă mie, căci ea m-a ales și eu o iubesc. Dar

lordul de Belame l-a amenințat că dacă nu dă urmare poruncii lui, îi va pune foc și-l va ruina pe el cu tot pămîntul lui. De aceea nu știu ce să fac ca să-mi păstrez iubita. Ea e tot atît de vitează pe cît e de gingașă și de dragul meu ar ține piept oricăror răutăți, dar își iubește tatăl, care a trecut de vîrsta cînd se poate lupta și care dorește să trăiască în pace. Astfel, ascultarea pe care i-o datorează lui e în luptă cu dragostea ce mi-o poartă mie.

— Data căsătoriei e hotărîtă ? întrebă Robin.

— Belame a jurat că dacă nu se mărită într-un an, Beauforest își va frige gîsca la focul propriului său conac — fu răspunsul.

— E destul timp — zise Robin. Cine știe ? Pînă atunci se pot întîmpla multe. Sînt sigur că ești viteaz. Trebuie să ai și răbdare. Nu va trece mult și mă voi duce în sud, către veselul Sherwood. Mă voi interesa mai îndeaproape de chestiunea aceasta și cînd ne-om reîntîlni, vom vorbi din nou. Dar ia privește, cine sînt ăia, cavaler și servitor, care vorbesc împreună atît de tainic ?

Robin și Alan se despărțiseră de grupul principal al proscrișilor și tocmai erau să intre într-o poiență, cînd zăriră, în cealaltă parte a ei, un om în armură, stînd în picioare și vorbind unui om cu frunte îngustă și cu înfățișare sinistră, îmbrăcat în haina aspră a șerbului, singura lui îmbrăcăminte, în afara încălțărilor din piele neargăsită, pe care le avea în picioare. În timp ce Robin vorbea, cavalerul se întoarse și îi zări, iar ei recunoscură îndată în el pe cavalerul doborît de pe cal în fața bisericii. Servitorul arătă către ei și spuse ceva cavalerului.

— Aha, ticăloșilor ! zise acesta înaintînd prin poiană către ei. Sînteți din banda de iobagi fugari, dacă am ghicit bine.

— Poate că sîntem iobagi fugari — zise Robin, încordînd o săgeată în arc — dar, domnule cavaler, ei v-au făcut, pe dumneata și pe oamenii dumitale, să fugiți într-un fel puțin cam neașteptat.

— Pe Sfînta Fecioară — zise cavalerul, rîzînd aspru — vorbești obraznic, pungaș fără stăpîn ! Dar pe cine

mai avem aici ? spuse el, privindu-l pe Alan. Un scutier obraznic care ar vrea să fie cel mai tare în luptă, după cum mi se pare.

Alan de Tranmire puse mîna îndată pe scutul care, pînă atunci îi atîrnase la spate, legat cu o curea. Îşi scoase sabia şi păşi repede spre celălalt.

— Te cunosc, Ivo Jefuitorul — rosti el cu o voce limpede şi răsunătoare — ca pe un cavaler înşelător, hoţ pe la oamenii singuratici, asupritor de femei şi tîlhar de mărfuri negustoreşti. Dacă mă ajută Cel de sus, ai să cazi astăzi de mîna mea.

— Ticălos obraznic ! strigă celălalt, turbat, şi sări cu furie spre Alan. În poiana liniştită se înălţă zgomotul oţelurilor, după cum loviturile cădeau pe scuturi sau pe tăişurile săbiilor.

Strînsă şi furioasă fu lupta aceea. Se aruncau unul în altul ca mistreţii ori ca cerbii în luptele lor de moarte. Alan era mai sprinten, celălalt mai greoi, fiind un iubitor de viaţă trîndavă, de vin şi de hrană îmbelşugată. Deşi unul era mai în vîrstă şi mai viclean în mînuirea săbiei, totuşi sprinteneala celui mai tînăr, agerimea ochiului şi puterea izbiturilor lui precumpăneau. Alan se apăra şi înlătura cele mai ucigătoare lovituri ale adversarului său şi prin fente ori sărituri înapoi căuta să-l obosească. Totuşi nu scăpă nerănit. Nu avea decît zale uşoare pe corp, iar în cap un coif de oţel cu apărătoare nazală, în timp ce vrăjmaşul său avea o cămaşă din zale grele şi un coif cu vizieră îmbinat la platoşă.

Pînă la urmă, braţul care ţinea scutul lui sir Ivo căzu, cu toată silinţa ce-şi da pentru a-l păstra în faţa sa ; loviturile săbiei sale deveneau din ce în ce mai slabe şi i se putea auzi respiraţia gîfîitoare. Atunci Alan sări şi el, şi, cu o lovitură îndreptată în sus, îşi vîrî sabia în gîtlejul rău al cavalerului.

În aceeaşi clipă Robin, care urmărea cu nerăbdare lupta dintre Alan şi cavaler, auzi un şuierat ca de şarpe în faţa lui şi apoi un zgomot de paşi în spatele său. Sări repede într-o parte în timp ce o lamă de cuţit zbîrnîi pe lîngă el. Întorcîndu-se, văzu pe servitorul care vorbise mai înainte cu cavalerul căzînd

aproape la pămînt din pricina forței cu care încercase să-l izbească în spate pe Robin. Apoi omul, îndreptîndu-se repede, se aruncă spre copaci.

Pe cînd făcea astfel, o siluetă mică și neagră păru că sare din ferigile din fața lui. Silueta căzu greu peste servitor și-l prinse. O clipă părură că se zbat într-o strînsoare de moarte, dar apoi corpul mare al servitorului căzu într-o parte ca un buștean ; spiriduşul se ridică, se scutură și șterse o lamă de pumnal de o frunză de ferigă.

— Îți mulțumesc, Hob din Colină, atît pentru șuieratul șarpelui, cît și pentru lovitura ta dibace — zise Robin. Ar fi trebuit să fiu cu ochii în patru. Dar cine e omul, Hob ?

— E Grull, servitor la Evil Hold — zise Hob. A hălăduit prin pădure, pe la stînca Stanley, unde ai sălășluit tu în aceste ultime trei zile. Am crezut întîi că era un șerb în căutarea libertății, dar era numai spion.

Hob din Colină era fratele lui Ket Spiriduşul, dar se deosebea mult de el la trup și înfățișare. Nu era mai înalt decît fratele său vîrstnic, în schimb avea o constituție mai delicată. Avea mădularele mai zvelte, fața mai pală, în mijlocul căreia străluceau ochii negri, neliniștiți, avea părul întunecat și purta o barbă scurtă. Avea brațe lungi, iar mîinile, fine, aproape ca ale unei fete, erau totuși tari și cărnoase. Era îmbrăcat și el într-o haină de piele, legată cu șnur, purta pantaloni din piele de căprioară care-i ajungeau pînă la glezne, iar în picioare avea încălțări trainice.

Robin se duse la Alan, pe care-l găsi stînd pe pămînt, lîngă dușmanul său mort. Era slăbit și îl durea o rană de la umăr. Robin i-o legă cu o fîșie ruptă din cămașa sa subțire de in, după care proscrisul îl întrebă ce are de gînd să facă.

— Cred că am să mă duc acasă, la Werrisdale — zise Alan. Locuiam pînă acum la Forest Hold, în casa fratelui meu de lapte Piers Norocosul, dar acolo se va isca în curînd zarvă mare, fiindcă l-am ucis pe cavalerul ăsta ticălos și n-aș vrea ca fratele meu să fie în vreun fel păgubit pentru greșeala mea.

— Am auzit de Piers — zise Robin, care cunoştea cîte ceva despre fiece locuitor din apropierea întinsei păduri atît de dragi lui — şi cred că n-ar vrea să-l ocoleşti atunci cînd ar putea să te ajute.

— Ştiu — zise Alan — dar n-aş vrea ca Belame şi şleahta lui să-l ardă pe fratele meu de lapte în pat, într-o noapte, ca să se răzbune pe mine. Nu, am să mă duc acasă, dacă aş putea ajunge la calul pe care l-am lăsat într-o colibă de pădurar, la o milă de aici.

Robin plecă împreună cu Alan către coliba pădurarului.

În timp ce aveau loc întîmplările povestite pînă acum, un om trecea pe o potecă, într-o parte a pădurii, cam la o milă şi jumătate distanţă de acolo. Era un om înalt, cu mădulare mari, care vădeau o putere uriaşă ; era îmbrăcat în haine ţărăneşti, aspre, ţesute în casă. Părea foarte vesel. Cîteodată învîrtea între degete un ciomag sănătos, pe care-l ţinea în mînă, apoi începea să fluiere sau să cînte în gura mare un cîntec.

— John, John — zise el deodată, adresîndu-se lui însuşi — ce prost eşti ! Ar trebui să fii tăcut ca un peşte şi să te strecori ca un hoţ la drumul mare, din tufiş în tufiş. Cînţi ca un om liber şi prost, deşi nu eşti decît un serv fugar, în al cărui piept aerul proaspăt al pădurii libere a intrat ca vinul bun în pîntecele unui petrecăreţ. Dar numai douăzeci de mile scurte te despart de furcile şi bicele bătrînului lord Mumblemouth şi ale administratorului său, iar tu cînţi cîntece şi fluieri de parcă pădurarul n-ar putea să te someze de după mărăcinişul învecinat şi n-ar putea să te prindă ca să încaseze o recompensă de la lord. Linişteşte-te, prostule, şi vezi-ţi de drum... dar... sfinte !... ce miros îmbătător !

Se opri, îşi înălţă capul şi adulmecă în aerul luminat de soare al pădurii, întorcîndu-şi cu bucurie ochii limpezi, căprui, într-o parte şi în alta.

— Sigur — vorbi el mai departe — am dat peste bucătăria vreunui abate rotofei. Ce risipă, să lăşi un miros aşa de straşnic să se răspîndească în aer ! Sfîntă Fecioară, ce flămînd mi-s ! Lasă-mă să aflu de unde

vine acest parfum grozav. Poate că i se face milă de un biet drumeţ şi îmi dă puţin din belşugul lui.

Zicînd aşa, John dădu într-o parte crăcile unor tufişuri şi se îndreptă în direcţia de unde venea mirosul. Nu merse mult şi ajunse într-o poiană, în mijlocul căreia era un copac de care era legat un cal ; nu departe de tufişul în care se afla, văzu o colibă de lemn, cu acoperişul alcătuit din brazde de iarbă ; creşteau acolo micşunele, romaniţă şi muşeţel. În faţa uşii acestei locuinţe ardea un foc fără flacără, lîngă care văzu, înfipte în pămînt, nişte frigărui cu bucăţi de carne pe ele. Carnea sfîrîia la dogoarea potolită a focului şi răspîndea mirosul aromat care-l făcuse pe John să simtă deodată că era un om flămînd şi că plecase la drum fără hrană.

John privea la frigăruile pe care se prelingea sucul cărnii şi simţea cum îi lasă gura apă. O clipă crezu că nimeni nu se îngrijea de bucăţile sfîrîitoare şi se gîndi că cine e flămînd nu păcătuieşte dacă ia o bucată sau chiar două ; dar pe cînd se gîndea aşa, un om ieşi din colibă şi, aplecîndu-se, întoarse două frigărui, astfel ca bucăţile de carne de pe ele să se frigă mai bine.

Faţa lui John se întunecă. Omul era unul din paznicii pădurii, căci aşa îl arătau haina verzuie, pantalonii cafenii şi insigna de argint în formă de corn de vînătoare de la pălărie. Mai mult, faţa-i era posacă şi acră : era faţa unui om care mai degrabă ar fi văzut un sărac murind de foame decît să-i dea o bucăţică din mîncarea lui. Era Hugo cel Negru, pădurarul care vorbise lui Robin şi lui Scarlet atît de urît cînd îi întîlnise în pădure.

John chibzui cîteva clipe şi apoi, întorcîndu-se încet înapoi, astfel ca să nu facă gălăgie, se opri într-un loc, la oarecare distanţă de poiană. Apoi, lăsînd deoparte chibzuinţa, porni înainte, cu paşi apăsaţi, ajunse la poiană şi năvăli în ea, apoi se opri ca surprins de ceea ce vedea în faţa ochilor. Îşi lăsase ciomagul în tufiş, înainte de a ieşi de acolo.

Pădurarul cel acru privi la el din cealaltă parte a focului.

— Ei ! zise el. Ce dai buzna așa, prostește ? Cine ești tu să treci așa prin tufișuri ca un porc ? Nu ți-e teamă de justiția regelui care se abate asupra tuturor celor ce îi supără cerbul ?

— Vă cer iertare, jupîne pădurarule — zise John, trăgîndu-se de un smoc de păr și făcînd pe prostul. Nu știu încotro mergeam, cînd simții mirosul bun al cărnii domniei voastre și mă gîndii că putea să fie de la vreo binecuvîntată adunare de călugări, sau că echipajul vreunui lord își pregătea mîncarea de prînz și că poate s-o găsi vreo bucățică și pentru un biet drumeț, care n-a îmbucat nimicuța din zori.

— Vezi-ți de drum, mocofane ! zise paznicul, și fața i se înăcri și mai mult cînd auzi că John îi cerea o bucată de carne. Vezi că nu sînt nici călugăr, nici lord, și că îmi pregătesc singur mîncarea. Așa că, du-te-n drumul tău pînă nu-ți fac eu vînt acolo. Nu știi că n-ai voie să părăsești poteca mare ? Hai, cară-te, îți zic !

Hugo cel Negru vorbea furios, se uita cu asprime la mocofanul care privea stingherit și înaintă spre el, ca și cum ar fi vrut să-și pună amenințarea în practică. John, trăgîndu-se mereu de moț, se retrase în grabă, ca și cînd ar fi fost grozav de înspăimîntat. Hugo cel Negru rămase cîteva clipe ascultînd pașii grei ai țăranului care străbătea tufișurile, îndreptîndu-se din nou către poteca mare ; apoi, întorcîndu-se la colibă, scoase dintr-o ladă o bucată mare de pîine și tăie din ea o felie groasă. Se duse la foc, se aplecă și luă o frigăruie, apoi o curăță cu cuțitul și așeză carnea pe felia de pîine. Făcu la fel cu a doua și apoi se aplecă s-o ia pe-a treia.

Deodată, din tufișul apropiat țîșni ca o suliță o bîtă mică : ea străbătu în zbor spațiul pînă la foc și-l lovi sănătos în cap pe pădurar. Năucit, acesta căzu de-a berbelacul lîngă foc, iar frigarea cu carnea pe ea sări în aer.

John ieși din tufiș, prinse frigarea care cădea și zise :

— Nu-mi place să-mi cadă mîncarea în țărînă.

Așeză carnea pe felia de pîine, lîngă celelalte bucăți, și apoi, mergînd la pădurarul care zăcea trăsnit la pă-

mînt, îl întoarse şi se uită la locul unde îl lovise cu bîta.

— Isteaţă lovitură ! zise John, rîzînd înfundat. Bine şi-a mai nimerit ţinta ! Un deget mai jos l-ar fi omorît poate, iar un deget mai sus i-ar fi zdrobit ţeasta netoată. Acum o să-şi vină în fire tocmai la timp, ca să mă vadă luîndu-mi cina.

Îl ridică pe pădurar cu uşurinţă, de parc-ar fi fost un copil, îl propti cu spatele de un stîlp al colibei şi îl legă acolo bine cu o funie pe care o găsise înăuntru. Apoi, punîndu-şi ciomagul la îndemînă, se aşeză lîngă foc şi începu să înfulece carnea mustoasă.

După cîteva clipe, Hugo cel Negru deschise ochii, oftînd adînc, îşi îndreptă capul şi privi ameţit înainte. La vederea lui John, care înghiţea bucăţi mari de pîine, îşi recăpătă întreg cumpătul.

— Potlogar nelegiuit ! zise şi se înroşi la faţă de turbare. Căută să-şi scoată mîinile din frînghie, fără să izbutească. Am să-ţi arăt eu ţie, pungaşule ! Are să te usture şi are să-ţi pară rău că m-ai doborît cu bîta aia murdară. Am să-ţi retez urechile şi am să scot viaţa din tine, tîlharule !

— Nu te mai fuduli atîta, mă berbece cu mutră neagră ! zise John rîzînd. Mai bine gîndeşte-te ce băiat dulce ai fi fost dacă ţi-ai fi împărţit hrana cu mine. Acum, uite, cîine bătrîn şi nătîng, ai pierdut totul fiindcă ai căutat să păstrezi totul. Ai fript bine carnea ; eşti bucătar bun, mai bun bucătar, cred, decît pădurar. Uite, asta-i ultima bucată. Priveşte-o !

Zicînd astfel, John apăsă bucata de carne rămasă pe ultima bucată de pîine şi, deschizîndu-şi larg gura, şi-o umplu. Văzînd privirea întunecată din ochii celuilalt, începu să rîdă cu poftă.

— Îţi mulţumesc, pădurarule, pentru cina pe care mi-ai gătit-o — continuă el. Mă simt îndatorat ţie, deşi te uiţi atît de amarnic la mine. Nu mă îndoiesc că ai vrea să sări la bătaie ; şi eu aş vrea să-mi încerc puterile cu tine. Ce zici, ne luăm la bătaie cu ciomegele ?

— Da — zise Hugo cel Negru, cu ochii scăpărînd de furie. Am să te bat, potlogarule, şi n-am să-ţi las un os întreg în hoitul tău mişel.

— Pe sfîntul Petre — zise John rîzînd — aşa de dibaci eşti la ciomege ? Mi-ar plăcea să-ţi văd îndemînarea. Hai, atunci, vino să ne batem !

Ridicîndu-se, John se apropie de pădurar ca să-i desfacă legăturile, cînd auzi un zgomot de voci venind din pădure. Se opri şi ascultă, în timp ce ochii lui Hugo cel Negru îl priveau triumfători. Fără îndoială că dacă, după cum era probabil, călătorii care se apropiau erau credincioşi legii, pădurarul ar fi fost repede eliberat şi s-ar fi putut răzbuna pe tîlhar. Zgomotul de paşi şi de voci se tot apropia, pînă cînd din tufişurile lăturalnice ieşiră Alan din Văi şi Robin, care se uitară la silueta înaltă a servului şi apoi la pădurarul legat de stîlp.

John se aplecă, îşi ridică ciomagul şi, întorcîndu-se către Hugo cel Negru, îi zise :

— Mă îndoiesc de cinstea ta, bunule pădurar, dacă aceşti oameni sînt prietenii tăi, aşa cum chipul tău rău pare să pretindă. Nu te teme că am să uit. Ne vom bate în curînd. Îţi mulţumesc din nou pentru cină.

Vorbind astfel, John dispăru printre tufişuri şi se depărtă fără zgomot.

Robin şi Alan de Tranmire se apropiară şi nu se putură ţine de rîs cînd văzură privirile acre ale lui Hugo cel Negru.

— Ce e asta ? întrebă Robin. Pădurarul regelui legat la stîlp de un tîlhar pribeag ! Ba i-a mai şi luat cina !

Uitătura întunecată a pădurarului întări ceea ce înţeleseră ei din cuvintele de despărţire ale lunganului şi atît Robin cît şi Alan rîseră din toată inima de încurcătura pădurarului, care se zbătea în legături.

— Isprăveşte cu rîsul tău, cap-de-lup ce eşti ! strigă el la Robin.

Dar acesta rîdea mai tare, de răsuna poiana.

— Dezleagă-mă ! urlă turbat Hugo cel Negru. Am să-ţi arăt eu ce înseamnă să rîzi de un pădurar al regelui, ticălos nemernic şi derbedeu fugar !

Robin rîdea mai departe de furia zadarnică a pădurarului, care se învineţise la faţă de supărare.

— Cred, prietene — zise Alan cu blîndeţe, printre rîsete — că e prostie curată să ameninţi pe acest viteaz pădurean cît timp eşti încă legat. Ar fi mai bărbăteşte să-ţi păstrezi ameninţările pentru cînd ai să fii liber. Eşti cam obraznic, prietene!

— Ştii cine e banditul ăsta? strigă Hugo. E căpetenia unei bande de iobagi fugiţi, care pentru crimele lor, pentru că au pus foc la casa lordului lor şi fiindcă au ucis pe oamenii acestuia, au fost sortiţi spînzurătoarei sau robiei oricărui om de treabă; oricine vrea poate să le zboare capetele lor de lupi de pe umeri.

— Orice-ai spune, prietene — zise Alan rece — te înştiinţez că atît el cît şi oamenii lui sînt viteji şi credincioşi şi dacă au fugit de la un lord tiranic, nu-i condamn.

Cu o privire dispreţuitoare, Alan se duse la calul său. Robin încetă să mai rîdă şi se adresă pădurarului:

— Inima mea bate pentru lunganul care te-a legat şi ţi-a mîncat cina — îi zise el. Iar tu, care, împreună cu alţii de teapa ta, trăiţi pe spinarea oamenilor săraci, asuprindu-i şi ameninţîndu-i, ai avut acum o pildă de ceea ce faci tu celor neputincioşi, care n-au cum să ţi se împotrivească. Am să-ţi dau timp să te gîndeşti la păcatele tale şi la pedeapsa pe care o meriţi. Aşteaptă aici, legat, pînă ai să auzi ţipătul bufniţei, la noapte.

Robin şi Alan de Tranmire plecară apoi împreună din poiană, lăsîndu-l pe pădurar să-şi potolească furia. Soarele îşi arunca razele fierbinţi peste capul lui gol şi cu cît trăgea de legăturile sale, cu atît muştele se aşezau mai mult pe el şi îl chinuiau. Apoi strigă după ajutor, nădăjduind că vreunul din tovarăşii lui pădurari s-ar fi aflat prin apropiere, ori că vreun călător de pe drumul mare l-ar fi auzit şi ar fi venit să-l scape.

Dar nimeni nu veni şi el obosi să mai strige. Soarele îl ardea, limba şi gîtlejul i se uscaseră şi aproape că nu-şi mai simţea braţele, strînse într-o parte şi în alta de frînghii. Pădurea din jurul lui părea cufundată în tăcere. Cîteodată, poiana era străbătută de o sclipire luminoasă, ca de giuvaer. Era o libelulă care zbura şi se rotea prin faţa tufişurilor, ca un punct de flacără vie. Apoi mai veneau şi păsări care ţopăiau şi ciugu-

leau prin cenușa focului și chiar printre picioarele lui ; dintr-o gaură de lîngă copac se ițea o nevăstuică ; încurajată de tăcere, ea ieși în poiană și o străbătu alergînd de la un copac la altul, pînă cînd dispăru în partea cealaltă a pădurii.

După-amiaza se apropia de sfîrșit, soarele se lăsă după copacii din partea de apus a poienii, iar umbrele acestora se întinseră pînă cînd lumina cenușie a serii puse stăpînire pretutindeni. Atunci pădurea păru că se trezește. Păsările se chemau unele pe altele din adîncurile răcoroase ale copacilor, vîntul făcea să foșnească frunzele și prin pădure păru că începe tărăboi mare.

Albastrul cerului se schimbă și el în cenușiu, întunericul se adînci pe sub copaci și în bezna astfel creată se petreceau parcă lucruri stranii. O pasăre mare veni zburînd fără să facă zgomot cu aripile și plană deasupra poienii. Apoi coborî și țipă scurt, un țipăt ca al cuiva pe care îl părăsește viața. Apoi se auzi strigătul supranatural : hu, hu, huuu !

Pădurarul începu să dîrdîie. Într-un fel, strigătul părea al vreunui diavol. Aerul începea să se răcească. Își mișcă brațele amorțite și, spre uimirea lui, legăturile căzură, iar el se văzu liber. Privi în spatele colibei și înăuntrul ei, dar nu putu să vadă pe nimeni. Apoi, cu degetele înțepenite, ridică funia cu care fusese legat de stîlp și văzu că era tăiată cu un cuțit ascuțit.

Se uită în jur înspăimîntat și se închină. Robin Proscrisul îi spusese că va fi liber cînd va țipa bufnița, dar cine se furișase pînă lîngă el și-i tăiase legăturile în așa fel că nu simțise nimic ?

Hugo cel Negru își clătină capul și se miră. Credea în spiriduși tot atît de mult cît credea în propria lui existență, dar pînă atunci nu-și închipuise că spiridușii se foloseau de cuțite. Clătina din nou capul și începu să-și frece mădularele, iar cînd sîngele începu să circule din nou prin ele, urlă de durere.

Se hotărî să se răzbune curînd pe lunganul de doi metri, care îi furase cina și îl legase. Cît despre Robin Proscrisul, urma să cîștige patru mărci după ce avea să-i taie capul și să-l ducă judecătorului-șef din Londra.

Între timp, Robin şi Alan de Tranmire îşi urmaseră drumul vorbind între ei despre mai multe lucruri. Amîndoi îşi dădură seama că iubeau pădurea şi că niciodată nu simţeau plăcere mai mare decît atunci cînd, cu arcul în mînă, vînau cerbul regelui sau cînd, însoţiţi de cîini aprigi, puneau pe fugă mistreţul sălbatic, gonindu-l din vizuina lui. Robin îi arătă lui Alan un drum scurt, către căminul său din Werrisdale, şi cînd se despărţiră îşi strînseră mîinile, făgăduindu-şi unul altuia să se reîntîlnească în curînd.

Apoi Robin se întoarse către locul de întîlnire de la Stanley, unde ştia că îl aşteaptă oamenii săi după urmărirea soldaţilor ; acolo aveau să împartă între ei mîncarea de seară.

Robin ajunsese aproape de sfîrşitul drumului, cînd se opri la un rîu care curgea la amonte chiar pe lîngă poiana unde oamenii lui se strînseseră în jurul unui foc mare şi îşi găteau cina. În locul acela rîul era lat şi curgea repede şi nu putea fi trecut decît printr-un loc unde se afla o bîrnă îngustă de stejar. Aceasta era numai atît de lată cît să lase un singur om să treacă o dată, şi, bineînţeles, nu avea rezemătoare.

După ce urcă cele două trepte de lemn, Robin făcu doi sau trei paşi pe această bîrnă, cînd în cealaltă parte apăru un om înalt care începu şi el să străbată puntea. Robin îl recunoscu îndată după înălţime : era omul care-l legase pe pădurar de stîlpul colibei şi îi furase cina. Ar fi fost mulţumit să-l salute pe lungan ca să-i arate că voia să-l cunoască, dar acesta păşea către el cu un aer îndîrjit, ca unul care ar fi zis :

„Fereşte-te din drumul meu, mărunţelule, altfel calc pe tine !“

Robin era cu vreun cot mai mic decît celălalt, dar trecea de obicei ca fiind înalt la stat şi puternic, de aceea îl zgîndăreau înălţimea celuilalt şi aerul lui trufaş.

Cînd ajunseră la vreo trei metri unul de altul, se opriră şi se uitară încruntaţi unul la celălalt.

— Ce purtare e asta, omule ? vorbi Robin de sus. N-ai văzut că eram pe punte cînd ţi-ai pus piciorul greoi pe ea ?

— Picior greoi eşti tu, maimuţoiule! i-o întoarse celălalt. Un Ţafandache scurt ca tine trebuie să facă totdeauna loc unui flăcăiandru voinic.

— Eşti venetic pe-aici, mă cloşcar de munte — zise Robin. Te-a trădat limba ta de javră. Am să-ţi dau o lecţie să ţii minte că ai fost prin Barnisdale, dacă nu te dai înapoi ca să mă laşi să trec.

Zicînd astfel, Robin trase o săgeată din cingătoare şi o aşeză pe coarda arcului. Era un arc tare şi lung, pe care puţini puteau să-l întindă, iar lunganul, cu o sclipire jumătate mînioasă, jumătate veselă în ochi, privi spre el.

— Dacă tu întinzi coarda — zise el — eu am să-ţi întind pielea să ţi-o aşez mai bine pe oase.

— Asinule — i-o întoarse Robin — cum poţi să întinzi tu pielea cuiva, cînd vîrful acestei pene de gîscă o să se înfigă în hoitul tău nerod?

— Dacă aşa se vorbeşte prin Barnisdale — răspunse John — atunci asta-i vorbă de laş. Te afli în faţa mea, cu un arc bun în mînă, gata să tragi în mine, care n-am decît ciomagul.

Robin tăcu. Era într-adevăr înfuriat pe străin, dar ceva cinstit, bărbătesc şi firesc în înfăţişarea acestui uriaş îl făcea plăcut.

— Rămîi atunci pe punte — zise el. Noi cei din Barnisdale nu sîntem laşi, după cum ai să vezi îndată. O să-mi las deoparte arcul şi o să-mi cioplesc un ciomag. Apoi am să-ţi încerc bărbăţia şi dracul din rîul ăsta să mă ia dacă n-am să te scutur pînă o să iasă fum din tine!

Zicînd astfel, Robin se întoarse înapoi pe mal şi îşi tăie cu cuţitul o prăjină ţeapănă, dintr-un stejar tare, aşa cum se găsesc pretutindeni în Barnisdale. O potrivi în grosime şi lungime, apoi se duse pe punte, unde îl aştepta străinul.

— Şi acum — zise Robin — să ne jucăm puţin împreună. Cel ce va fi aruncat de pe punte în rîu va pierde bătălia. Gata!

De la prima mişcare pe care Robin o făcu cu ciomagul, străinul îşi dădu seama că nu avea de-a face cu un ageamiu, iar cînd ciomegele lor se ciocniră în

timp ce fandau sau se apărau, el simţi că braţul lui Robin avea aproape tot atîta vigoare ca şi al lui.

Un timp, ciomegele lor se învîrtiră prin aer ca braţele unei mori de vînt şi aşchii de lemn săreau încoace şi încolo, printre copacii de pe amîndouă maiurile, cînd ciomagul se izbea de ciomag. Deodată străinul fandă de două ori. Oricît de repede se apără Robin, el nu putu să se ferească de a treia lovitură şi ciomagul uriaşului îl lovi uşor în ţeastă.

— Prima lovitură îţi aparţine — strigă Robin, cînd simţi o scurgere caldă pe faţă.

— A doua va fi a ta — zise uriaşul rîzînd cu voie bună.

Robin, înfuriat acum de-a binelea, îşi mînuia ciomagul de parcă ar fi fost un îmblăciu. Loviturile lui cădeau ca fulgerele cînd ici, cînd acolo şi, cu toată agerimea ochilor săi, adversarul nu se putea feri de unele lovituri care făceau să-i trosnească oasele.

Amîndoi oamenii aveau marele neajuns că stăteau cu picioarele pe puntea îngustă. Fiecare pas înainte sau înapoi trebuia făcut cu multă grijă, şi forţa cu care izbeau sau pe care o foloseau ca să se apere îi arunca pe fiecare pînă la marginea bîrnei.

Oricît de mare era puterea uriaşului, îndemînarea lui Robin şi iuţeala privirilor sale arătau că el era mai bun. El începuse într-adevăr să „fumege", broboane mari de sudoare se adunau pe faţa lui şi cădeau în picături mari. Deodată Robin îi aghesmui uriaşului una în creştet ; dar în clipa următoare, străinul, cu o lovitură furioasă, îl făcu pe Robin să-şi piardă echilibrul ; cu un plescăit puternic, proscrisul căzu în apă.

O clipă John păru uimit că nu-şi mai vede duşmanul în faţă ; apoi, ştergîndu-şi sudoarea de pe faţă, strigă :

— Hei, băiatule, unde eşti ?

Se aplecă îngrijorat şi se uită în apa care curgea cu iuţeală pe sub punte.

— Pe sfîntul Petre ! zise el. Sper să nu-l fi rănit pe viteazul ăsta !

— Pe cinstea mea ! veni o voce de pe mal, de la mică distanţă. Sînt aici, voinicule, întreg şi teafăr. Ai

cîştigat partida — vorbi Robin mai departe, rîzînd — şi nu mai vreau să trec eu întîi pe punte.

Robin se urcă singur pe mal şi, îngenunchind acolo, îşi spălă faţa şi capul cu apă. Cînd se ridică, îl văzu pe străinul cel uriaş aproape de el, stropindu-şi cu apă capul şi faţa.

— Cum ! strigă Robin. N-ai plecat mai departe la drum ? Adineauri erai atît de grăbit să treci puntea, că nu te-ai dat la o parte pentru mine, şi acum te întorci înapoi ?

— Nu-ţi rîde de mine, omule ! zise celălalt cu un rîs stingherit. Nu prea am încotro să mă duc. Nu sînt decît un serv fugit de la seniorie şi la noapte, în loc să stau în cuibul meu cald, va trebui să-mi găsesc un tufiş, ori vreo ferigă pe care să mă aşez, astfel ca să nu mă tragă prea tare de la pămînt. Înainte de a pleca mi-ar plăcea însă să-ţi strîng mîna, fiindcă eşti un luptător dîrz şi cinstit, cum n-am mai întîlnit.

Îndată mîna lui Robin fu între degetele groase ale celuilalt şi amîndoi îşi strînseră mîinile cu stimă şi plăcere. Apoi John se întoarse şi dădu să treacă pe punte.

— Stai puţin — îi zise Robin — poate vrei să cinezi înainte de a pleca în pribegie.

Cu aceste cuvinte, Robin îşi duse cornul la buze şi scoase un sunet care trezi ecourile, făcu mierlele să zboare speriate de prin tufişuri, iar animalele care pîndeau prin apropiere să se ascundă în gaura cea mai apropiată. Străinul rămase uimit, în vreme ce Robin aştepta şi asculta. Nu după mult se auziră în depărtare zgomote, ca şi cînd cerbi ori căprioare ar fi alergat prin desiş, apoi printre copaci se văzură siluetele oamenilor care alergau spre ei.

Will Stuteley Arcaşul fu primul care ajunse la malul pe care şedea Robin.

— Ce s-a întîmplat, jupîne ? zise el. Eşti ud pînă la piele.

Will se întoarse către străin şi-l privi mînios.

— N-are a face ! zise Robin. Îl vezi pe băiatul ăsta înalt ? Ne-am bătut pe punte cu ciomegele şi m-a dat de-a berbeleacul în apă.

Intre timp Much, fiul lui Miller, Scarlet şi ceilalţi sosiră şi ei la mal ; cînd auzi ce spunea Robin, Scarlet sări la străin şi, printr-un joc iute de mîini şi de picioare, puse piedică uriaşului. Apoi ceilalţi se azvîrliră asupra străinului şi, prinzîndu-l, strigară :

— Sus cu el, băieţi ! Să-i facem o baie bună !

— Nu, nu ! strigă Robin rîzînd. Cruţaţi-l, băieţi ! Nu-i port pică. Am dat mîna cu el, căci e un om de treabă, un viteaz. Scoală-te ! vorbi el străinului care zăcea acum fără putere în mîinile atîtor oameni şi era cît pe ce să fie aruncat departe în rîu. Ascultă-mă ! Sîntem proscrişi, băieţi curajoşi care am fugit de lorzii cei răi. Sîntem douăzeci şi doi de inşi. Dacă vrei să te alături nouă, ai să împarţi cu noi greutăţile, norocul şi tot ce-om putea scoate de la preoţii bogaţi, de la prelaţii mîndri, de la lorzii răi şi de la negustorii cu inimile împietrite, care vor trece prin pădure. Ştii să umbli cu ciomagul ; am să te fac să umbli mai bine cu arcul. Glăsuieşte acum, voiosule !

— Pe apă şi pe pămînt, sînt omul tău ! strigă străinul, apropiindu-se repede şi întinzînd mîna, pe care Robin i-o apucă şi i-o strînse. N-am auzit niciodată vorbe mai dulci decît astea pe care le-ai spus acum, şi vă voi sluji din toată inima, ţie şi băieţilor.

— Care ţi-e numele, prietene ? întrebă Robin.

— John de la Buturugă — răspunse celălalt — dar — şi rîse cu voioşie — oamenii îmi spun John cel Mărunţel.

— Ha-ha-ha ! rîseră cu toţii strîngîndu-se în cerc, dînd mîna cu el şi strigîndu-i :

— John, mărunţelule, bate cu mine laba ta mare !

— Numele lui va fi schimbat — zise tare Will Arcaşul. Îl vom boteza cu bere bună şi brună. Acum nu ne întoarcem în tabără, jupîne, să-i tragem un chef ?

— Da, băieţi — răspunse Robin. În noaptea asta ne vom veseli. Avem un om nou în rîndurile noastre şi trebuie să-l cinstim cu bere bună şi cu carne grasă.

Se întoarseră în tabără, unde Scadlock avea pusă pe foc o căldare mare din care se înălţa cel mai îmbietor parfum pentru oamenii aceia înfometaţi de aerul pădurii. Robin îşi schimbă hainele cu altele uscate, luate

dintr-un depozit tăinuit într-o scorbură din apropiere şi apoi, aşezaţi împrejurul lui John cel Mărunţel, care îi depăşea pe toţi în înălţime, proscrişii îşi văzură cu toţii cănile de lemn umplute pînă la buză cu berea cea bună, brună.

— Şi acum, băieţi — zise Stuteley — vom boteza pe noul tovarăş primit în adunarea noastră liberă de pădureni. Pînă acum se chema John cel Mărunţel, fiind un prunc drăgălaş şi dulce. Dar de acum va fi numit Micul John. De trei ori ura, băieţi, pentru Micul John !

Şi cum au mai făcut să răsune pădurea ! Strigară atît de tare, că se cutremurară frunzele de deasupra lor. Apoi aruncară cănile de bere şi, strîngîndu-se împrejurul căldării, îşi cufundară castroanele în zeama bogată şi începură să înfulece.

Apoi Micul John le povesti despre întîlnirea sa cu pădurarul, cum îl legase şi-i mîncase cina de sub nas. Rîseră straşnic, fiindcă toţi aveau pică pe Hugo cel Negru şi pe ceilalţi pădurari, care asupreau pe sărmanii ţărani de la marginea pădurilor. Hotărîră că John era un băiat viteaz şi isteţ, că dacă ar fi avut alături de ei cincizeci ca el, ar fi avut destulă putere ca să dărîme Evil Hold din Wrangby sau castelul tîlharilor din Hagthorn Waste.

Apoi Robin continuă povestirea lui John şi le arătă cum îl lăsase pe paznic legat, „ca să se gîndească la păcatele lui pînă o cînta bufniţa".

— Cum vine asta, jupîne ? zise Micul John. Te-ai întors înapoi şi i-ai tăiat legăturile ?

— Se făcuse întuneric şi la licărirea focului se vedeau feţele închise şi puternice ale oamenilor care şedeau pe pămînt sau ghemuiţi.

— Nu, nu i-am tăiat legăturile. Dar acum e liber şi nu mă îndoiesc că durerea din mădulare îl face să urle şi să rostească ameninţări împotriva noastră, a amîndurora.

— Cum ai făcut atunci, jupîne ? zise Micul John, uimit, în timp ce oamenii ascultau miraţi cele spuse de conducătorul lor.

— Am prieteni în pădure — zise Robin — care mă ajută de multe ori. Ei se sfiesc de străini şi nu se arată lor pînă nu-i cunosc mai bine. Hob din Colină, arată-te, băiete!

Şi atunci, spre groaza tuturor, de după brazda întunecată de la picioarele lui Robin se ridică un omuleţ, a cărui faţă prelungă strălucea în lumina focului şi ai cărui ochi negri luceau ca tăciunii. Unii dintre cei de faţă, văzîndu-l, se dădură în lături; alţii se închinară; iar Much, fiul lui Miller, îşi scoase haina şi şi-o întoarse pe dos.

— Sfinte Petre — murmură el — apără-ne de puterile spiritelor rele!

— Băgaţi-vă minţile în cap! strigă Robin cu o voce tunătoare. Hob nu e un spirit rău, ci un om ca şi voi, numai că are mădularele mai scurte şi poate minte mai multă.

— Ăsta e un gnom, stăpîne — zise unul din proscrişi. Un spiriduş ori un elf, aşa cum se spune. El îi face pe oameni să nimerească în mlaştini sau să rătăcească toată noaptea prin bărăgane.

— Ăstora ca el — zise Rafe Cărăuşul — le place să împletească noaptea coamele cailor mei şi să-i înnebunească.

— Neamurile lui — spuse altul — fac cercuri verzi prin poieni; cînd vitele mănîncă de acolo, se otrăvesc.

— Nu vorbi spiriduşului — rosti altul, ţinîndu-şi mîna în faţă, ca să nu se deoache — altfel mori cu siguranţă.

— Sînteţi cu toţii nişte babe fricoase — zise Robin cu dispreţ. Hob este un om, vă spun, care suferă cum suferiţi şi voi, are acelaşi sînge de pierdut, aceleaşi mădulare ca să simtă torturile ori chinul focului. Ascultaţi-mă — şi vocea lui arăta cît era de mînios — Hob are un frate cu numele de Ket. Amîndoi sînt prietenii mei dragi. De multe ori m-au ajutat şi adeseori mi-au salvat viaţa. Vă înştiinţez pe toţi să nu care cumva să le faceţi vreun rău.

— Cum, jupîne, sînt prietenii tăi? întrebă Micul John, zîmbind cu voioşie lui Hob. Cum ţi-au cîştigat dragostea?

— Am să-ţi spun — grăi Robin. Acum două veri mergeam prin mijlocul pădurii şi ajunsei într-o poiană singuratică, despre care se vorbea că e bîntuită de stafii. Din cauza asta şi cei mai viteji oameni o ocoleau. În poiana cu pricina sînt două coline înverzite. Am trecut de ele şi am zărit trei cavaleri pedestri şi doi morţi. Cei trei cavaleri se luptau cu doi spiriduşi, cu omul acesta şi cu fratele lui. Hob, aci de faţă, era grav rănit, şi fratele lui aşijderea şi cavalerii i-au supus. Apoi am rămas uluit de ceea ce voiau să facă. I-am văzut aprinzînd un foc mare şi, apropiindu-mă tiptil, i-am auzit vorbind între ei şi spunînd că voiau să vadă dacă spiriduşii vor arde cum a ars şi tatăl lor la Hagthorn Waste, sau dacă sînt diavoli ai focului şi se vor ridica în aer o dată cu fumul. Apoi, pe cînd îi tîrau spre foc pe cei doi oameni, am văzut o uşă de iarbă deschizîndu-se într-o parte a unei coline ; din ea au ţîşnit trei femei, una bătrînă şi şchioapă, celelalte două tinere şi, deşi scunde, totuşi frumoase. Ele se aruncară la picioarele cavalerilor şi îi rugară să aibă milă de fraţii lor, iar bătrîna se oferi să ardă ea în locul fiilor ei. Cavalerii cei înşelători rămaseră mai întîi uluiţi de cele ce vedeau, apoi prinseră pe cele trei femei şi jurară că le vor arde împreună cu fraţii lor, spiriduşii. N-am mai putut atunci să îndur privelişte aceea şi cu trei săgeţi smulse de la cingătoare am doborît pe cavalerii cei răi. I-am scos pe cei doi bieţi oameni din foc şi de atunci ei şi neamurile lor mi-au fost cei mai dragi prieteni pe care i-am avut în pădure.

— Jupîne — zise Micul John domol — ai făcut o faptă de vitejie şi-ai arătat că niciodată omul nu suferă de pe urma unei fapte cinstite sau bune.

Se ridică şi se aplecă din toată înălţimea lui către micul Hob şi întinse mîna :

— Băiatule — zise — dă-mi mîna, căci vreau să fiu prieten cu toţi cei care îl iubesc pe jupînul Robin cel drag.

— Şi eu la fel — ziseră curajoşii Will Stuteley şi Scarlet, care înaintaseră în acelaşi clipă.

Omuleţul dădu mîna pe rînd cu fiecare, privindu-i pătrunzător pe fiecare în faţă.

— Hob din Colină vrea să fie frate cu toţi fraţii lui Robin Hood — zise el.

— Ascultaţi cu toţii, prieteni! vorbi Robin. Aşa cum aţi suferit şi voi de pe urma asupririi şi răutăţii lorzilor răi, tot aşa au suferit şi prietenul nostru aici de faţă, şi fratele lui. Cei cinci cavaleri pe care ei şi cu mine i-am ucis făceau parte din banda ticăloasă care se aţine pe la Hagthorn Waste şi care deţine toate pămînturile din părţile acelea cu ajutorul fricii şi al obiceiurilor rele. Ştiu că Ranulf de Waste s-a făcut vinovat de o cruzime îngrozitoare faţă de tatăl acestor doi prieteni ai noştri şi într-o zi nu prea îndepărtată ne vom învrednici poate să-i ajutăm pe Hob şi pe fratele lui să se răzbune pe acel lord rău, pentru torturile pe care le-a suferit tatăl lor. Ce zici, Hob, vrei să te ajutăm cînd vei avea nevoie?

— Dacă oi avea nevoie, da — răspunse cu voce joasă, gravă Hob, ai cărui ochi deveniră sălbatici. Noi, oamenii care trăim sub pămînt, vrem să ne răzbunăm mai degrabă singuri. Şi o vom face la timpul potrivit şi pe deplin. Vă mulţumesc totuşi, ţie, Robin, şi vouă, prieteni ai lui, pentru ajutorul ce-mi oferiţi.

Omuleţul vorbea cu demnitate, ca şi cum mulţumea unor egali.

Apoi veni micul Gilbert care îşi lăsă mîna în strînsoarea omului din colină, şi după el Much, fiul lui Miller. Veniră apoi şi ceilalţi, gonindu-şi frica după ce văzură că Robin, Micul John şi ceilalţi nu se temeau; ei schimbară cuvinte de prietenie cu Hob din Colină.

— Acum — zise Robin — sîntem cu toţii fraţi ai poporului liber din pădure. De acum înainte nici unuia din voi să nu-i mai fie frică să păşească noaptea dincolo de locul bătut de lumina focului, nici să treacă ziua prin cea mai singuratică poiană. Voi sînteţi oameni liberi ai întregii păduri, ai tuturor părţilor ei, şi înrudiţi cu tot poporul ei.

— Aşa zic şi eu — vorbi Hob — eu, al cărui popor a stăpînit odinioară toate aceste locuri. Zdrobiţi sîntem azi noi, oamenii mici. Pe de o parte sîntem temuţi, pe de alta dispreţuiţi. Bărbaţii vorbesc despre noi

şi despre faptele noastre nevătămătoare, femeile proaste spun despre noi basme neghioabe şi-i sperie pe copii, noaptea, la foc. Eu însă vă dau vouă, fraţi ai fratelui meu, cuvîntul bătrîn al păcii şi frăţiei pe care noi, oamenii mici, îl dădeam celor ce ne ajutau şi ne erau prieteni, înainte ca oamenii înalţi să ne jefuiască ţara. Eu, ale cărui rude au fost odinioară lorzi ai lumii de sub şi de deasupra pămîntului, ai poporului din coline, al celui din pietre şi din copaci, vă fac vouă, fraţi ai mei, parte egală din pămîntul, arborii, apa şi aerul pădurii şi cîmpiei.

Cu aceste vorbe, omuleţul cel întunecat se depărtă de cercul luminat de flăcările focului şi păru că se topeşte deodată în bezna copacilor.

III

CUM S-A ÎMPOTRIVIT ROBIN HOOD SPIONULUI-CERŞETOR ŞI CUM L-A PRINS PE ŞERIF

Iarna trecuse, lumina firavă a soarelui primăvăratic pătrundea adînc printre arborii cenuşii, golaşi ai pădurii Sherwood, iar vîntul blînd legăna mîţişorii alunilor, sălciilor şi plopilor ; un sturz, care trăia în poiană de cinci ierni, se cocoţase în vîrful celui mai înalt ulm şi ciripea către toţi cei ce voiau să-l asculte, arătînd că nu mai zărea zăpadă nicăieri, că mugurii tuturor copacilor creşteau cît puteau ei de tare, că viermişorii începeau să se strecoare printre mucegaiuri, că, într-adevăr, hrana, şi viaţa, şi dragostea ieşiseră din nou la iveală în lumea care, săptămîni îndelungate zăcuse ca moartă, părînd înmormîntată pentru totdeauna sub frunzele gonite de vînturi.

O poiană largă, pe care nu se ştie cine o curăţise de toate tufişurile, se întindea în faţa sturzului ; într-o parte erau două movile mari, înverzite, aşezate una lîngă alta. Prima se înălţa binişor din întinsul poienii ; pe rotunjimea celeilalte se odihneau umbrele pădurii. Parcă nici o urmă de viaţă omenească nu era în poiana aceea. Totuşi, o potecă ştearsă, ducînd spre pădure, părea să pornească dintr-o anumită latură mai înverzită a colinei celei mai îndepărtate ; ea putea fi însă urma unei perechi de iepuri care îşi făcuseră poate culcuşul pe colină şi care, după cum bine se ştie, se îndreaptă totdeauna pe aceeaşi cărare către locurile de hrană.

Deodată, printre arborii din partea cealaltă a poienii, apăru chipul unui om mic de stat ; el veni alergînd în luminiş. Iute ca un iepure păşi peste ierburi, se sui pe

movila cea mai apropiată şi, ajungînd în vîrf, păru că se cufundă dintr-o dată în pămînt. Era Hob din Colină. Cîteva clipe mai tîrziu, o porţiune de iarbă de pe movila din apropierea pădurii se cufundă în interior şi siluetele mici — a lui Hob din Colină şi a lui Ket, fratele său — ieşiră la lumină. Amîndoi priviră cu atenţie de jur împrejur, apoi iarba din spatele lor se închise la loc, iar ei apucară cu paşi repezi pe poteca îngustă. Din cînd în cînd, se uitau înapoi la movilele din urmă, dar nu scăpau din ochi nici arborii dintre care apăruse Hob.

Ajunseră după scurt timp la marginea poienii, dar alergară mai departe, adăpostiţi de umbrele copacilor cenuşii şi goi. Un răstimp, care ţinu cît ai număra pînă la douăzeci, nici o mişcare nu se văzu în poiană. Dar apoi, din partea din care se ivise Hob, veni zgomot de copite, sclipiri de arme şi, pe o potecă îngustă de acolo, se arătară opt călăreţi care, ieşind din pădure, se opriră în poiană şi priviră înainte.

Cel mai de seamă dintre aceşti oameni era un bărbat cu înfăţişare aleasă, aproape distinsă, cu trăsături frumoase. Pe cap avea un coif de oţel, pieptul său lat era acoperit de zale şi în mîna dreaptă ţinea o lance. Lîngă el, pe un cal de paradă, călărea un om cu o înfăţişare blîndă şi aristocratică, un capelan după cît se părea, fiindcă era îmbrăcat cu o haină călugărească de cleric. În spatele lor călăreau şase oameni, fiecare cu lance, za, coif de oţel, tolbă de săgeţi la spate şi arc atîrnat la îndemînă, de şa. Aveau privirea făţişă, deschisă a oamenilor liberi şi alcătuiau fără îndoială garda unor liberi deţinători de pămînturi.

— Ei, jupîne Gammell — zise clericul, privind într-o parte şi în alta — care e acum drumul? Aş vrea să ştiu dacă mai speri să găseşti pe consîngeanul tău fugar în această sălbăticie de copaci, de poieni şi de coline.

— E limpede ca bună dimineaţa — răspunse jupînul Gammell, rîzînd. „Te duci dincolo de cele două dealuri, după cum a grăit servitorul acela de treabă de la Outwoods, prin pădure, preţ de o milă, pînă ajungi la un loc mlădios. Apoi cauţi cicatricea piscu-

rilor Clumber dincolo de rîu şi — jupînul Gammell rîse iar bine dispus — poate că săgeata din coastă, venită cine ştie de unde, îţi va spune că omul dumitale te-a văzut, deşi dumneata nu vei fi avut nici un semn de la el". Drumul e limpede deci, bunule Simon — sfîrşi el — pe-aici e locul unde a iernat Robin. Să mergem înainte!

Dînd pinteni calului, conducătorul grupului, Alfred de Gammell sau Gamwell, păşi în poiană urmat de cleric şi de cei şase arcaşi.

— Să nu trecem prea aproape de movilele astea înverzite — zise Simon. Oamenii zic că în ele locuiesc diavolii şi că ne-ar putea vrăji dacă am trece pe lîngă ei.

— Nu eşti om de la ţară — rîse jupînul Gammell. Multe movile de acest fel sînt răspîndite prin locurile astea şi, din cîte ştiu eu, nici un om n-a fost păgubit din cauza lor. Una se găsea pe moşia mea din Locksley şi îmi amintesc că, deşi servii veneau şi mă rugau să n-o distrug, eu n-am putut-o lăsa în picioare, fiindcă împiedica trecerea pe pămîntul acela bun de arătură: am pus s-o sape, dar nu s-a găsit nimic diavolesc în ea, decît o gaură în mijloc şi un ceaun vechi cu cîteva oase arse în jurul lui, cîteva săgeţi şi bucăţi de piatră. Astfel de movile nu sînt decît morminte străvechi.

— Totuşi am citit — urmă clericul — că prin aceste movile înalte, aşezate în locuri singuratice, se intră în ţara fermecată a amurgurilor înverzite, unde locuiesc spiriduşii cei veseli şi unde vrăjitori groaznici pun la cale vicleşuguri şi farmece cu care ademenesc suflete.

— Mi-e teamă — răspunse Gammell — că aceste poveşti nu sînt mai adevărate decît cîntecele şi istoriile scamatorilor mincinoşi; basmele sînt bune cînd vrei să petreci un ceas ori două, dar omul chibzuit nu le dă crezare.

Totuşi clericul îşi ţinu ochii aţintiţi la colinele înverzite tot timpul cît trecură pe lîngă ele, ca şi cum se aştepta să vadă ceva rău şi misterios ieşind din ele şi legîndu-i pe toţi în lanţurile unei vrăji stranii. Chiar cînd ajunseră în pădurea din partea cealaltă

a poienii, el își îndrepta mereu ochii spre locurile întunecoase pe lîngă care treceau. Căci lui Simon nu-i plăceau adîncurile pădurilor. Era un om care trăise mult la oraș și socotea că nu se află sunet mai dulce decît strigătele bărbaților și femeilor în piață și nici privelişte mai plăcută decît strada cu cerul îngust de deasupra, îngrădit de acoperișurile înalte.

Călăriră vreo jumătate de milă prin pădure cînd deodată răsună deasupra lor un strigăt pătrunzător. Era parcă strigătul unei păsări în ghearele șoimului și aproape fără să-și dea seama, cu toții își ridicară privirile ca să vadă ce se întîmpla. Cînd făcură astfel, auziră o voce :

— Opriți-vă, călători, și nu vă mișcați !

La aceste cuvinte ochii lor coborîră la iuțeală și priviră împrejur ; văzură acum că acolo unde mai înainte nu erau decît trunchiuri întunecoase, se găseau acum vreo douăzeci de oameni îmbrăcați cu haine, pantaloni și pălării de culoare cafenie-închisă, fiecare cu cîte un arc mare bine întins și ținînd în mînă pana unei săgeți trase pînă la ureche.

Unul sau doi din oamenii înarmați, care călăreau în spatele stăpînilor lor, înjurară în bărbi și se uitară fioroși în jur, ca și cum ar fi căutat o cale de scăpare. Privind însă cu atenție, ei observară că arcașii îi înconjurau din toate părțile. Pantalonii și hainele acestora, de culoare închisă, ca a arborilor, îi făceau atît de asemănători cu trunchiurile, încît călăreții crezură o clipă că priveau un pin noduros ori un stejar tînăr, dar apoi strălucirea luminii pe vîrful ascuțit al săgeții îi făcură să-și dea seama de greșeală.

Alfred de Gammell își muște buza și ochii îi sclipiră de mînie ; dar buna lui dispoziție învinse supărarea și zise :

— Ei, oameni buni, ce vreți de la mine ?

— Aruncați-vă armele ! veni răspunsul de la un om înalt și vînjos, care stătea lîngă trunchiul unui stejar chiar în fața lor.

Morocănoși, cei șase arcași făcură așa cum le ceru pădureanul : cînd toate armele căzură la pămînt, veni porunca :

— Înaintaţi zece paşi!

Cînd făcură şi acest lucru, vorbitorul dădu ordin ca trei din oamenii săi să ridice armele.

— Acum — zise el jupînului Gammell — vei veni să-l vezi pe şeful nostru, care stăpîneşte aceste desişuri.

— Cine e şeful vostru, înaltule? întrebă Gammell, supărat, cînd omul îi apucă armăsarul de căpăstru şi-l trase înainte.

— Îţi va spune el — zise omul. Ar trebui să ai punga bine căptuşită, fiindcă el te va ospăta în lege, pe tine şi pe cei ce te însoţesc, aşa că vei avea de plătit mîncarea.

Jupînul Gammell nu putu să răspundă din cauza unui strigăt venit dinspre copacii din faţa lui. Privi în direcţia aceea şi văzu un om înalt, care venea spre el, însoţit de alţi doi oameni, mici de stat. Omul înalt era îmbrăcat cu o haină verde, ce-i ajungea pînă la genunchi; capul îi era acoperit de un capişon, iar marginile acestuia îi ascundeau faţa.

Hoţul care ţinea căpăstrul opri calul lui Gammell înaintea omului în verde şi-i zise:

— Jupîne, ai aici o ceată de nătăfleţi înarmaţi, care mergeau împiedicîndu-se prin pădurea ta, ca şi cum ar fi avut vorbă de pace de la tine. Dar ştiu că nici regele n-a dat aşa ceva. Vrei să-i ospătezi, ori mai bine să-i uşurăm noi de pungi şi să-i lăsăm să plece pe drumul lor mai puţin încărcaţi, dar mai înţelepţi decît au venit?

O clipă, omul în verde rămase tăcut, privind chipul primului călăreţ. Apoi, rîzînd cu poftă, înaintă cu mîna întinsă, îşi dădu la o parte capişonul, astfel ca să i să vadă faţa, şi zise:

— Dă-mi mîna, vere, şi iartă purtarea cam aspră a oamenilor mei.

Tresărind, Gammell îl privi ţintă pe Robin Hood, căci el era omul în verde; rîse apoi, strîngînd mîna întinsă a proscrisului, şi-i vorbi astfel:

— Robin, Robin, pungaşule! Trebuia să-mi dau seama că sînt tovarăşii tăi de credinţă. Tu eşti omul pentru care am venit pînă aici.

Gammell sări de pe cal şi cei doi oameni se îmbrăţişară, sărutîndu-se pe amîndoi obrajii. Apoi Gammell îl ţinu pe Robin în braţele-i întinse şi-l privi îndelung, cercetîndu-i jumătate rîzînd, jumătate admirînd, faţa-i arsă şi ochii-i luminoşi, neînfricaţi, capu-i cu păr castaniu-închis, lungimea şi puterea mădularelor.

— Pe mormîntul lui Walsingham — zise Gammell —cu greu te-aş mai fi recunoscut! Ce mult ţi-au crescut picioarele de cînd am plecat, acum cinci ani, la Locksley! Robin, mi-a părut rău cînd am auzit că ai fost silit să fugi în pădure! Păcat că ai fost totdeauna atît de liber la vorbă şi iute la faptă!

— Şi acum, băiatule — răspunse Robin liniştit — să sfîrşim cu toate astea! N-o să ne înţelegem niciodată în această privinţă. Tu ai găsit cu cale că e mai bine să faci curte lorzilor puternici, ale căror pămînturi se învecinează cu ale tale, şi să închizi ochii asupra multor nelegiuiri împotriva cărora eu lupt şi vorbesc. Dar spune-mi, vere, de ce ai venit pînă aici?

— Ca să te văd, Robin, şi să-ţi mulţumesc — fu răspunsul. Totodată, ca să te previn.

— Să-mi mulţumeşti?!

— Da, pentru fapta nobilă ce ai săvîrşit-o la Havelond — zise Gammell. Bine le-ai făcut trădătorilor şi jefuitorilor sărmanei noastre verişoare, care şi-a căutat în zadar dreptatea la curtea regelui şi la tronul acestuia.

A fost, într-adevăr, o faptă care, ca şi dispariţia lui după uciderea ostaşilor abatelui, a contribuit la răspîndirea faimei lui Robin în ţinuturile Yorkshire, Derby şi Nottingham, învecinate cu marile păduri. Se întîmplase toamna, înainte ca iarna, cu mîna ei de fier, să ferece ţara în gheaţă şi zăpadă. Robin avea o verişoară numită Alice de Havelond, care se căsătorise cu Bennett, un răzeş înstărit din Scaurdale, în Yorkshire. Cu doi ani mai înainte, nişte celţi jecmănitori şi diabolici, din solda lui Galleway, sălbatici, fioroşi şi cruzi ca pisicile sălbatice, năvăliseră din nord, distrugînd şi arzînd totul în calea lor. Unul din ei, un cavaler scoţian, îl luase pe Bennett ca zălog şi-l vîrîse în închisoare, unde spunea că-l va ţine pînă la plata răscumpărării. În lipsa lui, Thomas de Patherley şi Robert de Prestbury, vecini

ai soției sale, puseră stăpînire pe pămînturile ei din Havelond, le împărțiră între ei, dărîmară casele și o scoaseră pe Alice, soția, din casa în care locuia.

Biata femeie nu izbutise să-și obțină dreptatea nici de la judecătorii regelui, nici de la logofătul lordului care stăpînea pămînturile. Abia după un an izbuti ea să plătească răscumpărarea pentru soțul ei. El se întoarse acasă, află că i se luase pămîntul și, înfuriat, intră în țarina sa ca deținătorul ei legal. Dușmanii îl pîndiră și-l bătură atît de rău, încît el abia scăpă cu viață. Soția lui se duse atunci iar la curtea regelui și, după ce obosi așteptînd, i se spuse că Bennett trebuia să vină în persoană, deși bietul om era așa de bolnav după bătaie, încît rămăsese beteag și schilod pe toată viața. Se părea astfel că Thomas de Patherley și Robert de Prestbury, arătînd cît de puternici și lipsiți de scrupule erau, aveau să se bucure netulburați de acum înainte de posesia pămînturilor pe care le jefuiseră.

Atunci Alice se gîndi la ruda ei. Se duse la Alfred de Gammell, iar acesta îi făgădui să-i înfățișeze din nou cazul la curtea regelui, dar femeia pierduse încrederea că-și va dobîndi dreptatea pe această cale. Se urcă pe un cal și, cu o singură servitoare și un șerb, se îndreptă spre pădurea în care se spunea că se adăpostește ruda ei cea îndrăzneață, Robin Hood ; după multe căutări, ea îl găsi, îi povesti necazul ce-l avea și-l rugă s-o ajute.

Robin o trimise înapoi îmbărbătată, iar ea făgădui să tăinuiască vizita ei. Trecură cîteva zile și, într-o noapte, oamenii din Scaurdale văzură două case arzînd pe cîmp și înțeleseră că pe cei doi jecmănitori îi lovise răzbunarea. În ziua următoare aflară toți și se bucurară de o nouă faptă cutezătoare : Robin Hood venise și ucisese atît pe Thomas de Patherley, cît și pe Robert de Prestbury ; astfel, pămîntul lui Bennett de Havelond, care îi fusese furat de cei doi ticăloși, îi fu înapoiat.

— Îți spun — zise Alfred de Gammell, admirația înfrîngîndu-i neplăcerea ce o simțea în fața acțiunilor violente — că isprava asta a ta îi face pe toți impilatorii care locuiesc lîngă pădure să se gîndească bine, cînd

asupresc prea tare, că le poate veni și lor rîndul la răsplată.

— Sper să se gîndească astfel — zise Robin și fața i se întunecă. Dacă oamenii lasă nepedepsite și nerăsplătite astfel de ticăloșii, ca aceea suferită de Bennett și de verișoara noastră, către cine să se îndrepte cei asupriți și să ceară ajutor? Desigur, nu către preoții molatici, vere, care jupoaie pe bieții oameni cu tot atîta răutate ca baronii și care își umplu pungile cu banii storși de la bieții răzeși. Dar spune-mi împotriva cui vrei să mă previi?

— Împotriva uneltirilor lui sir Guy de Gisborne — răspunse Gammell. Am fost ieri la Outwoods, care e acum în posesia unui intendent regal, pînă va trece un an și o zi de cînd ai fost proscris. Acolo l-am găsit pe Cripps, bătrînul primar, despre care știam că ți-e prieten; el mi-a spus că lui sir Guy îi stă greu pe inimă faptul că tu și oamenii tăi i-ați răsturnat planurile. Era el crud și înainte de a-l fi scos tu cu focul din casă, dar acum e și mai înrăit, și mai aspru. A jurat pe lucrurile cele mai înfiorătoare că te va prinde sau omorî.

— Despre ce uneltiri vorbea Cripps?

— Sa împrietenit cu Ralph Murdach, șeriful din Nottinghamshire. Mi-au spus șerbii că le-ar fi povestit niște drumeți că sir Guy și jupînul Murdach au tocmit oameni răi care să se îmbrace ca cerșetori, pelerini și telali, să colinde pădurile și să afle locurile tale tăinuite, astfel ca într-o zi ei să-și adune oamenii înarmați și să tabere pe tine.

— Îți mulțumesc pentru știrea ce mi-ai dat — zise Robin, părînd totuși că n-o socotește de o însemnătate deosebită — dar acum, tu și oamenii tăi trebuie să vă ospătați împreună cu mine.

Tot vorbind, ajunseră într-o ascunzătoare aflată pe o colină împădurită și rîpoasă, lîngă un rîu din pădure; acolo, într-o peșteră, întinseră masa și se așezară cu toții să mănînce.

Robin și oamenii săi îl întrebară pe Gammell dacă sir Guy se purta acum cu servii senioriei mai aspru decît înainte.

— Oamenii zic că nu — fu răspunsul — şi dintr-o pricină limpede. Cînd abatele Robert de la St. Mary's Abbey a auzit de prăpădul ce l-ai făcut printre soldaţi şi de dispariţia oamenilor tăi, se spune că s-a supărat tare rău pe sir Guy, i-a spus că prea i-a stors pe oamenii din senioria sa, că trebuie să-şi îndrepte purtările, altfel n-are să-i mai îngăduie să administreze senioria. De aceea poporul nu mai e atît de aspru împilat ca înainte, dar cu toate astea sir Guy este mult mai urît.

— Minune ! zise Scarlet dispreţuitor, cînd auzi aceste zise. O vorbă miloasă din partea abatelui fălcos şi buzat de la St. Mary's !

— Poate că, unchiule — zise micul Gilbert, care totdeauna şi-a dorit să fie preot şi să înveţe să citească — poate că abatele nu i-a spus niciodată lui sir Guy să asuprească pe oamenii senioriei, poate că sir Guy a făcut aşa, de la el, ca un tiran ce este.

În chipul acesta gîndeau în adîncul sufletului lor cei mai mulţi proscrişi şi de aceea nu prea nutreau simţăminte aspre pentru abate.

Îndată după aceea, jupînul Gammell şi oamenii lui plecară, iar Robin Hood împreună cu cîţiva proscrişi îl însoţiră pînă la un colţ de pădure, unde îi arătară drumul spre satul Locksley, aşezat la miazăzi, dincolo de micul oraş Sheffield.

Se întîmplă acum că, într-o după-amiază, la vreo trei zile după aceea, Robin se plimba pe un drum larg ce ducea de la Pontefract, prin pădure, către Ollerton şi Nottingham. Se gîndea la cele ce-i spusese vărul său şi la planul lui sir Guy de Gisborne de a-l prinde mort ori viu ; pe cînd mergea aşa pe sub copaci, auzi un zgomot de paşi şi, ridicînd capul, văzu un cerşetor venind pe drum.

Robin, fiind printre copaci, putea să-l vadă pe om fără să fie văzut la rîndul său ; îl vedea pe cerşetor păşind pe drum, avînd în mînă un ciomag lung şi se

întreba dacă omul acela era într-adevăr cerşetor, sau numai un spion trimis de sir Guy ca să-l dibuie.

Haina omului era cîrpăcită în cincizeci de locuri, aşa că părea mai degrabă o adunătură de haine, nu una ; pulpele-i erau adăpostite de nişte pantaloni zdrenţuiţi, iar în picioare avea încălţări mari, din piele argăsită. Îşi purta sacul de mîncare atîrnat de gît cu o curea lungă şi lată, iar la cingătoare îi stătea înfipt un şiş lung, vîrît într-o teacă de piele. Pe cap avea o pălărie turtită şi largă, atît de groasă şi cuprinzătoare, de parcă trei pălării fuseseră cusute împreună ca s-o alcătuiască pe aceea.

Neîncrederea lui Robin crescu, fiindcă omul părea îmbrăcat aşa dinadins, fără să fi fost un adevărat cerşetor. Mai mult, ochii lui alergau neîncetat dintr-o parte în alta a pădurii, în timp ce mergea pe cărarea cu hîrtoape.

Peste puţin, cerşetorul trecu de locul unde se oprise Robin ; atunci proscrisul îi strigă :

— Opreşte-te, cerşetorule ! Ce te grăbeşti aşa ?

Cerşetorul nu răspunse nimic, dar grăbi pasul. Robin sări după el şi omul se întoarse furios, agitîndu-şi ciomagul. Era un om cu înfăţişarea răutăcioasă şi avea o cicatrice într-o parte, de la frunte la bărbie.

— Ce vrei de la mine, pădurene ? ţipă el. Nu poate omul să meargă liniştit pe drumul regelui, fără ca orice terchea-berchea să strige după el ?

— Eşti nepoliticos, cerşetorule — zise Robin. Am să-ţi spun de ce te-am oprit. Trebuie să plăteşti dijmă ca să poţi merge mai departe prin pădure.

— Dijmă ! strigă celălalt, rînjind cu gura mare. Dacă ai să aştepţi pînă o să-ţi plătesc eu dijmă, pribeagule, n-ai să te mai mişti din văgăuna asta un an de zile.

— Hai, hai — zise Robin — descheie-te la haină, omule, şi arată-mi ce ai în pungă. Judecînd după îmbrăcăminte, eşti un cerşetor bogat, dacă într-adevăr eşti cerşetor şi nu un potlogar prefăcut în cerşetor cinstit.

Omul se încruntă, privi cu îndoială la Robin şi-şi strînse mai tare ciomagul.

— Nu, băiatule — vorbi Robin bine dispus — nu strînge ciomagul cu atîta înfocare. Desigur că ai în pungă un penny mare cu care să plăteşti dijmă unui biet pădurean.

— Vezi-ţi de banii tăi, pungaş nenorocit! mormăi cerşetorul. N-ai să capeţi nimic de la mine. Nu mi-e frică de săgeţile tale şi tare m-aş bucura să te văd spînzurat de un copac, ba chiar trag nădejde să te văd aşa cît mai repede.

— Şi, fără îndoială — zise Robin — dacă poţi cîştiga bani murdari prin trădare, n-ai să te dai în lături de la nici o treabă murdară. Gîndeam că eşti un cerşetor cinstit. Dar pe faţa ta rea scrie că eşti şarlatan şi trădător. Şi acum fii atent. Ştiu că eşti un trădător cu simbrie la un om rău, dar n-am să las eu dijma pentru asta. Aruncă-ţi punga la pămînt, sau trimit o săgeată groasă prin tine!

În timp ce vorbea, Robin se pregăti să încordeze o săgeată în arc. Dar degetele lui scăpară coarda şi-şi aplecă ochii să vadă ce să facă. Această clipă îi fu fatală. Cu o zvîcnitură ca a unei pisici sălbatice, cerşetorul sări înainte şi în aceeaşi clipă îşi învîrti ciomagul, izbi şi azvîrli arcul şi săgeata din mîna lui Robin.

Proscrisul sări înapoi şi îşi trase sabia, dar, iute ca gîndul, cerşetorul îl lovi puternic în cap. Robin căzu la pămînt, leşinat, dar în acelaşi timp se auziră strigăte printre copacii de lîngă drum. Cerşetorul privi într-o parte şi în alta, mîna lui se îndreptă spre mînerul şişului tăios ce-l avea la cingătoare şi o clipă se ghemui ca şi cum ar fi vrut să sară asupra proscrisului doborît şi să-l ucidă.

Un om îmbrăcat în cafeniu sări dintre tufişuri la cîţiva paşi mai departe şi după el alţii doi. Se uitară la cerşetor, care trecu pe lîngă ei cu nepăsare; apoi, o cotitură a potecii înguste pe după copaci îl ascunse repede privirilor celorlalţi.

Doi din oameni erau tineri recruţi în ceata proscrişilor, iar celălalt era Dodd, omul înarmat care se supusese lui Robin cînd acesta îl ucisese pe Hugo de Lynn. Cînd începură să meargă pe drumeag, Dodd desco-

peri deodată arcul şi săgeata zvîrlite din mîna lui Robin, şi se opri.

— Ah — zise el — ce s-o fi întîmplat pe-aici ? E arcul stăpînului nostru. Îl cunosc după mărime, căci nimeni altul n-are putere să-l întindă.

— Ia priveşte, priveşte ! strigă altul, dînd la o parte tufişul după care căzuse Robin. Uite un om rănit... cerule ! e stăpînul nostru ! Pe sfîntul Petre, cine a făcut ticăloşia asta ?

Dodd îngenunche repede lîngă şeful său şi îi vîrî mîna sub pieptar, căutînd să simtă dacă îi mai bătea inima. Apoi strigă :

— Băieţi, să mulţumim cerului, e în viaţă ! Fugi la pîrîul de lîngă scaietele ăla alb de colo şi adu apă în capelă.

Apa, aruncată pe faţa proscrisului, îl făcu pe acesta să-şi vină repede în fire. El suspină greu, îşi duse mîna la capul îndurerat şi deschise ochii.

— Oh, stăpîne — zise Dodd — spune cine ţi-a făcut răul ăsta. Desigur că ai fost trădat. Cîţi au fost cei ce s-au aruncat asupra ta ?

Robin zîmbi tulbure către cele trei feţe nerăbdătoare, aplecate asupra sa ; după un scurt răstimp, îşi recăpătă puterile atît cît să se scoale în capul oaselor.

— N-a fost decît unul care s-a aruncat asupra mea — zise Robin. Era un potlogar îndrăzneţ, îmbrăcat în cerşetor. A sărit cu ciomagul la mine, în timp ce potriveam o săgeată în arc şi înainte ca să mă pot apăra, m-a izbit aşa de tare, că am leşinat.

— Pe sănătatea mea — zise Dodd — ăsta era pungaşul de cerşetor pe care l-am văzut cînd am intrat pe drum. Arăta atît de nevinovat ! Hai, băieţi, duceţi-vă — zise el întorcîndu-se către ceilalţi doi oameni — arătaţi cît sînteţi de dibaci, prindeţi-l şi aduceţi-l înapoi, ca să-l ucidă stăpînul nostru, dacă va vrea.

— Fiţi atenţi — zise Robin — apropiaţi-vă pe furiş de potlogar. A fost o prostie din partea mea că am venit prea aproape de ciomagul lui lung, asta m-a pierdut. Dacă îl lăsaţi să se folosească de bîtă, vă schilodeşte.

Cei doi tineri făgăduiră să se furişeze cu băgare de seamă după cerşetor şi plecară îndată, în timp ce Dodd rămase lîngă Robin, pînă cînd acesta se simţi destul de înzdrăvenit ca să se ţină pe picioare şi să pornească însoţit spre tabără.

Între timp, cei doi tineri proscrişi, ştiind că cerşetorul mergea pe singurul drum ce trecea prin pădure, alergară în grabă ca să-l prindă. Dar îndată unul din ei, Bat sau Bart pe nume, sugeră că ar trebui să apuce pe un drum mai scurt, printre copaci, astfel ca să-l poată aştepta pe cerşetor la o strîmtoare. Celălalt fu de aceeaşi părere şi porniră drept prin pădure. Aveau picioare straşnice şi dacă mintea le-ar fi fost tot atît de ascuţită ca simţurile, lucrurile s-ar fi desfăşurat bine. Dar ei veniseră abia de trei săptămîni de la plug şi de la munca grea şi istovitoare de pe cîmpiile lordului şi nu erau atît de isteţi cum aveau să ajungă mai tîrziu, după ce se vor fi hîrşîit cu primejdiile din pădure.

Alergară printre copaci, prin poieni şi prin locuri mlăştinoase, fără să ocolească noroaiele sau bălţile, trecînd de-a dreptul peste movile şi coline. Pînă la urmă, întîlniră din nou drumeagul pădurii într-un loc unde acesta trecea printr-o vîlcea. Chiar în fundul acestei vîlcele era o porţiune de pădure care îngusta drumeagul, şi acolo îşi aleseră ei locul de pîndă, fiecare ascunzîndu-se după un copac, de o parte şi de alta a drumului.

Îndată ce se ghemuiră în aşteptare, auziră tîrşîit şi zgomot de paşi mai la deal ; privind cu băgare de seamă, văzură că era cerşetorul pe care îl întîlniseră lîngă locul unde căzuse leşinat stăpînul lor.

Cînd acesta ajunse între ei, pe drumeag, săriră amîndoi asupra lui şi, înainte ca el să poată gîndi cum să fugă, unul îi smulse ciomagul din mînă, iar celălalt îi luă şişul din cingătoare şi i-l puse în piept.

— Mocofan trădător ! zise unul din proscrişi — nu te zbate, că eu ţi-s popa şi acum te trimit pe lumea cealaltă.

Faţa răutăcioasă a cerşetorului se întunecă de furie, se uită de la unul la altul, apoi într-o parte, căutînd o cale de scăpare. Dar, după cîte putea el vedea, nu era

nici o cale de scăpare şi atunci se hotărî să iasă din încercare cu ajutorul vicleniei.

— Bunii mei domni — zise el cu umilinţă — lăsaţi-mă în viaţă ! Depărtaţi acest tăios şi înspăimîntător cuţit, căci mor de frică văzîndu-l. Ce v-am făcut de încercaţi să mă omorîţi ? Ce cîştig o să aveţi de pe urma zdrenţelor mele, dacă ucideţi şi jefuiţi un biet cerşetor bătrîn ?

— Minţi, ticălos înşelător ! strigă Bat cu furie. Cred că ar fi mai bine să-ţi înfig chiar acum cuţitul ăsta între coastele tale rele. Erai cît pe ce să ucizi pe cel mai bun om şi pe cel mai viteaz din tot ţinutul Sherwood şi Barnisdale. Acum hai înapoi, legat burduf, să judece el dacă te ucidem, luîndu-te drept ţintă a săgeţilor noastre, sau dacă te atîrnăm de un copac, fiindcă nu face să stricăm în hoitul tău netrebnic săgeţile noastre bune.

— Milostivii mei domni — zise cerşetorul plîngăreţ — vorbiţi de pădureanul pe care l-am izbit adineauri atît de bine, încît aproape că l-am ucis ? Pe crucea mea, l-am lovit numai ca să mă apăr. Îmi pare rău că lovitura mea stîngace l-a omorît.

— Nu-i adevărat, nu l-ai omorît ! strigă Bat. Crezi că viaţa lui bună poate să-i fie luată cu bâtul tău murdar ? Trăieşte, şi peste un ceas are să te judece el, ai să vezi. Şi acum, Michael — zise Bat tovarăşului său — să-l legăm pe potlogarul ăsta cu cingătoarea lui şi să-l ducem la stăpînul nostru. Arăţi urît de tot acum, şarlatane — vorbi Bat mai departe — dar ai să arăţi şi mai urît cînd ai să te legeni şi ai să rînjeşti cu laţul după gît.

Cerşetorul văzu că Bat era om hotărît şi că dacă nu va găsi la repezeală vreun şiretlic ca să scape din mîinile lui, avea să fie rău de el.

— O, domnii mei viteji — vorbi el cu vocea tremurată — fiţi buni şi cruţaţi un bătrîn şi sărman cerşetor. Îmi pare foarte rău că am vătămat pe viteazul nobil, pe şeful vostru. Dar doresc din toată inima să răscumpăr din belşug răul pe care i l-am adus. Lăsaţi-mă liber şi am să vă dau douăzeci de mărci, pe care le am în sac, aici, şi pe deasupra cîteva bucăţi de argint pe care le-am ascuns printre zdrenţe.

La aceste vorbe, ochii amîndurora — ai lui Bat şi ai lui Michael — străluciră. Niciodată în viaţa lor nu avuseseră bani şi norocul de a căpăta acum cîte zece mărci fiecare, o sumă fabuloasă pentru ei, depăşea credinţa ce o datorau stăpînului lor.

— Arată-ne banii, pungaş bătrîn ! zise Bat. Cred că minţi. Totuşi arată-ni-i !

Îi dădură drumul cerşetorului, iar el îşi scoase haina şi o aşeză pe pămînt. Vîntul bătea acum în rafale, căci se apropia amurgul ; cerşetorul stătea cu spatele la ei. Dădu la iveală două pungi mari, în care socotiră ei că se află carne, hrană şi pîine — şi le aşeză pe pămînt, în faţa lor.

La urmă îşi scoase cureaua cea mare de după gît, de care atîrna sacul, pe şold.

— În ăsta — zise el — îmi ascund eu banii, ca să fiu mai sigur. E plin cu petice vechi ; îmi mai cîrpesc cu ele hainele cînd bate un vînt mai aspru, ori ghetele, ca să-mi fie cald la picioare.

Cînd îşi dădu cureaua cea lată peste cap, Bat văzu că sub braţul stîng îi atîrna o pungă mică, legată cu o cureluşă. Părea atît de bine ascunsă, încît proscrisul crezu că era acolo ceva de mare preţ, şi-l bănui pe cerşetor că avea de gînd, făcînd atîtea pregătiri stîngace, să le ascundă bogăţia cea mai de seamă.

Se aplecă, prinse cureluşa şi o tăie repede cu cuţitul, astfel că punga îi căzu în mînă. Cerşetorul încercă s-o apuce, dar se încurcă în sacul mare ce-l avea în mîini. Se zbătu s-o înşface, dar amîndoi proscrişii îi puseră cuţitele în piept.

— Termină, pungaş păcătos ! strigă Bat — sau îţi luăm viaţa şi prada pe deasupra ! Bagă de seamă, să nu faci şmecherii, că e rău de tine !

Cerşetorul văzu că Bat devine bănuitor şi nu mai încercă să apuce punga pe care proscrisul şi-o vîrî la piept, sub haină. Cu privirea întunecată, el aşeză la pămînt sacul cel mare şi se aplecă pentru a-l desface ; proscrişii se aplecară şi se uitau la el, ca să nu facă vreo şmecherie.

El îşi vîrî mîinile în sac şi le aruncă deodată în faţă un nor de praf. Amîndoi băieţii fură orbiţi şi se dă-

dură înapoi, înjurîndu-l și amenințîndu-l pe cerșetor, deși nu puteau să-l vadă.

În clipa următoare simțiră greutatea ciomagului pe capetele lor, căci cerșetorul pusese mîna îndată pe ei și începu să-i ciomăgească puternic. Bat, cu praful în ochii-i îndureraţi, simți mîna cerșetorului pipăindu-i haina, dar dădu cu cuțitul pe care încă îl mai ținea, și-l văzu pe cerșetor, ca prin ceață, retrăgîndu-se cu mîna însîngerată și pregătindu-se să-i dea o lovitură mortală în cap cu ciomagul.

Proscrisul înțelese atunci că punga avea într-adevăr ceva de preț. El se dădu în lături tocmai cînd ciomagul cădea cu atîta putere încît, dacă i-ar fi atins capul, către care era îndreptat, i l-ar fi crăpat în două. Nu se mai uită înapoi și fugi cît putu de repede, urmat de tovarășul său. Un timp, cerșetorul îi urmări, dar, fiind îngreunat de hainele-i multe, se opri după un timp.

Se întunecase aproape cu totul și cei doi proscriși apucară foarte supărați spre tabără.

— Sîntem doi proști mari — zise Bat — și am să-l las bucuros pe jupînul Robin să mă bată la fund.

— Pe mine mă dor oasele așa de tare după ciomăgeala bestiei ăleia — spuse Michael — că n-o să mai am multă vreme poftă de bătaie. Cred că ar trebui să mă ascund pînă cînd o să mi se mai potolească durerea și pînă s-o mai domoli mînia stăpînului.

— Cară-te atunci, măgarule — spuse Bat, supărat pe el însuși și pe tovarășul său — și mori de foame în pădure, dacă vrei, sau întoarce-te la seniorie, fă-te iar slugă și lasă-te bătut de logofătul lordului tău.

Dar lui Michael îi era tot atît de frică de singurătatea pădurii cît și de brațul puternic al omului care mînuia biciul lordului și pînă la urmă se hotărî să meargă cu Bat și să primească pedeapsa pe care le-o va alege Robin.

Ajunseră la tabără tocmai cînd proscrișii erau gata de cină și Bat povesti totul cu o sinceritate care arăta cît se rușina de sine însuși. Robin îi ascultă liniștit și apoi spuse :

— Mai ai punga pe care ai luat-o de la potlogar ?

Bat nu se mai gîndise de mult la pungă, dar, căutînd sub haină, o găsi încă acolo şi, scoţînd-o afară, i-o dădu lui Robin. Proscrisul îi ceru lui Bat să aducă o torţă şi să lumineze în timp ce el cerceta cuprinsul pungii.

Mai întîi găsi trei monede de aramă înfăşurate într-o zdreanţă, apoi un inel cu gravură şi la urmă scoase din fundul pungii o bucată de pergament împăturită mărunt. O desfăcu, o întinse pe genunchi şi o citi încet. E drept că Robin învăţase latineşte cînd fusese în casa unchiului său în Locksely, dar de cînd ajunsese bărbat matur, nu se mai prea omorîse cu slovele.

Citi încet cuvintele latineşti şi, în timp ce descifra înţelesul lor, faţa i se întuneca şi i se înăsprea. Cuvintele, traduse, erau acestea :

„Către preacinstitul jupîn Ralph Murdach, şeriful ţinuturilor Nottingham şi Derby, salutare. Să ştii, domnia ta, că purtătorul acestor rînduri, Richard Malbête, este cel despre care ţi-am grăit şi care mi-a fost înfăţişat de pietenul meu sir Niger le Grim. E un om cutezător şi viclean ; nu se dă în lături de la nici o treabă bine plătită, nu şovăie în faţa nici unei fapte, chiar desperate ; e isteţ la minte şi e totdeauna pregătit la răspunsuri, la vicleni şi la bătaie, numai ţine-l departe de vinaţuri, căci altfel nu face două parale. El este cel care te va ajuta să pui la cale planurile prin care să-l prindem pe capul acela sălbatic de lup, pe Robin, şi să stîrpim droaia crescîndă de hoţi care e cu el. Trag nădejde să aud multe lucruri plăcute în scurt timp".

Scrisoarea nu era semnată, căci în acele timpuri oamenii nu-şi semnau scrisorile cu numele lor, ci îşi puneau sigiliile ; acest pergament era sigilat cu o bucată de ceară albastră, pe care era întipărită pecetea lui sir Guy de Gisborne, un cap de sălbatic sub care se afla o sabie.

Robin privi la Bat şi la Michael ; aceştia, cu capetele plecate, aşteptau, foarte ruşinaţi, pedeapsa.

— Nu sînteţi buni de proscrişi — zise el aspru. Sînteţi nişte găinari de rînd şi hoţi de buzunare ; ar trebui să vă duceţi la oraş, să colindaţi tavernele şi să furaţi pe oamenii băuţi care nu pot să se mai fe-

reasca. Cînd vă trimit să faceţi un lucru, acest lucru trebuie făcut, oricare ar fi ispita ce s-ar ivi în faţa voastră. Dar cum abia aţi venit de la plug, am să vă trec de data asta fapta cu vederea. Plecaţi acum — zise el cu voce mai blîndă — luaţi-vă cina ; să vă aduceţi mereu aminte că vreau să fiţi băieţi de treabă şi mai isteţi decît aţi fost pînă acum.

Niciodată pînă atunci nu auzise Bat o vorbă bună de la vreunul din mai-marii săi ; vorbele lui Robin îl mişcară adînc.

— Stăpîne — zise el, lăsîndu-se într-un genunchi — am fost un prost şi merit biciul. Dar dacă tu nu vrei să mă biciuieşti, dă-mi o treabă grea de împlinit, ca să-mi pot şterge din minte prostia pe care am făcut-o.

— Iar pe mine lasă-mă să mă duc cu el, stăpîne bun — zise Michael — fiindcă vreau să te slujesc bărbăteşte.

Robin privi o clipă la ei şi zîmbi la auzul cererii lor.

— Duceţi-vă şi cinaţi acum, băieţi — zise el în sfîrşit. Poate că am să vă dau în curînd o treabă de făcut.

Cînd terminară de mîncat, Robin îl chemă pe Micul John lîngă el şi-i spuse :

— John, a plecat oare la drum mîndrul olar din Wentbridge ?

— Da, jupîne — răspunse John — a plecat de ieri, cu un cal şi un car încărcat cu oale şi castroane. E om vrednic ; îndată ce s-au topit zăpezile, el a şi început munca.

Robin întrebă unde avea să tragă olarul în noaptea aceea şi John îi spuse. Apoi Robin îi chemă la el pe Bat şi pe Michael.

— Aţi vrut să vă dau o treabă grea de făcut — zise el — şi am să v-o dau. S-ar putea să fie într-adevăr o sarcină grea, dar trebuie s-o îndepliniţi prin orice mijloace. Cunoaşteţi bine drumul prin pădure de aici la Mansfield, căci pe acolo aţi fugit amîndoi de la lordul vostru din Warsop. Vreau să vă duceţi la Mansfield în noaptea asta şi să-l găsiţi pe mîndrul olar din Wentbridge. Spuneţi-i că doresc să facă pentru mine un act de prietenie : să-mi dea hainele, oalele, carul

şi calul, căci vreau să mă duc la piaţa din Nottingham travestit.

— Vom face această treabă cu bucurie, stăpîne — zise Bat. Ne vom lua ciomegele, săbiile şi scuturile şi vom porni îndată la drum.

Micul John începu să rîdă din inimă.

— Vorbiţi ca şi cînd n-aţi avea altceva de făcut decît să spuneţi huş unei gîşte — zise el. Dacă nu-l cunoaşteţi încă pe mîndrul olar din Wentbridge, aveţi să-i faceţi cunoştinţă repede, cu ajutorul ciomagului său noduros.

— Ştiu, Micule John — zise Bat rîzînd — ţi-a dat o lecţie.

— Adevărat grăieşti — răspunse John, fără să se ascundă. Am păţit-o cînd i-am cerut să plătească dijmă proscrişilor vara trecută ; mi-a dat o trînteală de n-am s-o uit niciodată.

— Tot Sherwood-ul a auzit de asta — zise Bat. Dar mîndrul olar e un om foarte politicos, după cît am auzit vorbindu-se. Totuşi, fie că are să-i placă, fie că nu, el va împlini dorinţa jupînului Robin.

— Apoi am să vă întîlnesc la Forest Herne, unde se despart drumurile, dincolo de Mansfield — vorbi Robin — mîine, la un ceas după ivirea zorilor.

— Vom fi negreşit acolo, cu tot ce doreşti tu — răspunse Bat şi, împreună cu Michael, apucă, la lumina stelelor, pe drumul spre Mansfield.

În ziua următoare, în piaţa din Nottingham intra un ponei mic, castaniu, bine hrănit, care trăgea o căruţă de olar plină cu oale şi castroane bune de Wentbridge. Olarul, un om cu mădulare lungi, rotofei la trup şi roşu la faţă, purta o haină ţărănească de culoare castanie, peticită în mai multe locuri ; părul lui părea că rareori făcea cunoştinţă cu pieptenul. Robin era într-adevăr bine deghizat.

Fermieri, marchitani, negustori şi măcelari se îmbulzeau în piaţă ; unii îşi ridicau tocmai atunci barăcile şi maghernicele, în timp ce alţii îşi descărcau carele sau coşurile legate pe spinările poneilor vînjoşi. Olarul îşi aşează oalele lîngă car, dădu calului paie şi ovăz, apoi începu să-şi strige marfa.

Îşi alesese locul la cinci paşi de uşa casei şerifului. Clădirea, construită din lemn şi împodobită cu desene curioase, ocupa un loc mai înălţat într-o parte a pieţei — şi ochii olarului erau mereu îndreptaţi spre uşa casei, acum deschisă, fiindcă lumea care avea treabă cu şerifu1 intra, ieşea ori aştepta.

— Oale bune de vînzare ! striga olarul. Cumpăraţi oale de la mine ! Oale şi castroane ! Ieftine şi bune ! Veniţi, femei şi fete ! Umpleţi-vă bucătăriile cu oalele mele !

Aşa de tare striga, încît repede se adună în jurul lui o ceată de oameni de la ţară, care veniseră la piaţă după cumpărături şi începură să se tocmească. El însă nu se tîrguia ; lăsa pe fiecare să ia oala sau castronul la preţul pe care-l dădea. Zvonul despre ieftinătatea oalelor se răspîndi şi nu după mult rămase abia vreo jumătate de duzină de oale.

— E un prost, nu olar — zise o femeie. Face oale bune, dar habar n-are cum să şi le vîndă. N-o să propăşească niciodată cu negoţul lui.

Robin chemă o servitoare care tocmai ieşea din casa şerifului, şi-i spuse să se ducă la nevasta acestuia, să-i transmită respectele olarului din Wentbridge şi s-o întrebe dacă doamna ar vrea să primească în dar oalele ce i-au mai rămas. După cîteva clipe, doamna Margaret ieşi ea singură afară.

— Îţi mulţumesc mult pentru oalele tale, bunule negustor — zise ea. Avea privirea veselă şi vorbea într-un fel foarte prietenos. Le-am primit cu dragă inimă, fiindcă sînt oale bune şi trainice. Cînd ai să vii din nou la oraş, bunule olar, înştiinţează-mă, fiindcă vreau să-ţi cumpăr cîteva oale.

— Doamnă — zise Robin, scoţîndu-şi pălăria şi închinîndu-se în faţa ei ca ţăranii — le vei avea pe cele mai bune din căruţă. Am să-ţi dau oale nedogite, neştirbite şi ficcare o să sune frumos şi limpede cînd ai să ciocăneşti în ele.

Nevasta şerifului se gîndi că olarul era un om curtenitor şi de treabă, aşa că rămase la vorbă cu el. Apoi un clopot sună în casă şi doamna zise :

— Vină înăuntru, dacă vrei, bunule negustor. Vino să stai cu mine şi cu şeriful la masa pieţarilor.

Era tocmai ceea ce dorea Robin. Mulţumi doamnei şi fu adus într-o cameră unde şedeau fetele şi coseau. Uşa se deschise chiar atunci şi intră şeriful. Robin îl privi bine, căci nu-l văzuse decît o dată pînă atunci. Ştia că şeriful Ralph Murdach era un cizmar bogat, care îşi cumpărase slujba cu preţ bun de la hrăpăreţul episcop din Ely şi, ca să-şi refacă paguba, storcea cît putea de la oamenii din popor.

— Uite ce ne-a dăruit acest meşter olar — zise doamna Margaret, arătînd oalele aşezate pe un scaun lîngă ea. Şase oale de bună calitate, tot aşa de bune ca şi cele făcute în Ţările de Jos.

Şeriful, un om înalt şi strîngător, cu privire acră şi duşmănoasă, se uită la Robin, care-i făcu o plecăciune.

— Poate bunul negustor să cineze cu noi, şerifule ? întrebă doamna.

— E binevenit — răspunse şeriful supărat, căci îi era foame şi pe deasupra mai fusese şi păcălit într-o afacere în piaţă. Să ne spălăm şi să ne aşezăm la masă.

Intrară în salonul casei, unde vreo douăzeci de oameni aşteptau pe şerif şi pe nevasta lui. Unii erau ofiţeri şi subalterni ai şerifului, alţii erau negustori bogaţi din piaţă.

Cînd şeriful şi nevasta lui îşi luară locurile la masa mai înaltă, toată adunarea se aşeză. Lui Robin i se dădu un loc la masa joasă. Pe masă, în dreptul fiecăruia, se afla o lingură de os şi o bucată mare de pîine în chip de taler, iar pentru băut, la fiecare doi vecini era o singură cană de cositor. Apoi băieţii de serviciu aduseră din bucătăria şerifului carne friptă în ţepuşe de argint ; ei întinseră fiecărui oaspete cîte o bucată şi fiecare îşi scoase cuţitul din cingătoare, şi-l trecu pe picior ca să-l cureţe un pic şi apoi îşi tăie partea care-i plăcea de pe ţepuşă, aşezîndu-şi bucata pe felia de pîine. Folosind degetele în chip de furculiţă, oaspeţii mîncau, tăind o bucată de carne o dată cu o bucată de taler, ori îşi păstrau talerul pînă mîncau toată carnea.

Pe podeaua acoperită cu papură a salonului, cîinii își pisicile se băteau pentru oasele ori pentru carnea ce li se arunca, iar de la ușă priveau cerșetorii, strigînd după pomană ori după bucăți de carne. Cîteodată vreun oaspete, de la capătul de jos al mesei, arunca un ciolan într-un cerșetor, căutînd să-l izbească bine, dar cerșetorul îl prindea cu dibăcie și începea să-l roadă. Din cînd în cînd cerșetorii deveneau prea îndrăzneți, își luau inima în dinți și veneau pînă lîngă masă, dar atunci un om de serviciu sărea la ei cu ciomagul, îi lovea și-i dădea afară pe ușă, claie peste grămadă.

Deodată, un cerșetor îndrăzneț înaintă în salon și păși printre cîinii care se lăfăiau pe podea, îndreptîndu-se către masa înaltă. Îndată un servitor sări la el, îl apucă și încercă să-l dea afară.

— Vreau să vorbesc cu șeriful ! strigă cerșetorul, luptîndu-se cu servitorul. Vin cu un mesaj de la un cavaler.

Numai că servitorul nu voia să-l asculte și începu să-l împingă spre ușă. Gălăgia luptei lor atrase atenția tuturor oaspeților și Robin, privindu-l, îl recunoscu. Era spionul lui sir Guy, pe care-l întîlnise cu o zi înainte și care-i păcălise pe cei doi proscriși trimiși de Robin ca să-l prindă : era Richard Malbête, sau cum i se spunea în englezește — Richard Illbeast.

Cerșetorul se lupta aprig ca să se elibereze, dar servitorul era puternic și Malbête se zbătea zadarnic. Deodată el strigă :

— Fie-ți milă, domnule șerif ! Am un mesaj de la sir Guy de Gisborne.

Șeriful își ridică privirea și-i văzu pe cei doi care se băteau.

— Lasă-l pe coțcar să vorbească ! strigă el.

Servitorul se potoli, dar îl ținea bine pe cerșetor și amîndoi se opriră să respire, în timp ce Richard Malbête se uita pizmaș la omul de lîngă el.

— Vorbește, coțcarule, după cum a poruncit înălțimea sa — spuse servitorul — și nu-mi mai tăia gîtul cu ochii tăi răi, mă sperietoare !

— Vin de la sir Guy de Gisborne — zise cerşetorul întorcîndu-se către masa înaltă — şi am un mesaj particular numai pentru urechea ta, domnule şerif.

Şeriful îl privi cu îndoială.

— Spune ce mesaj ai, coţcarule — îi zise el aspru.

Cerşetorul se uită desperat în jurul său, la feţele oaspeţilor, care erau toate întoarse spre el. Unii rîdeau de şovăiala sa, alţii îl luau chiar în bătaie de joc.

— Are un mesaj particular pentru urechea ta, şerifule — strigă rîzînd un fermier pîntecos — şi degete uşoare pentru giuvaerurile tale.

— Sau — adăugă un altul, în mijlocul rîsetelor — o săbiuţă pentru pîntecele tău.

— Dă o dovadă că aduci veşti de la cel despre care trăncăneşti — porunci şeriful supărat — sau pun să te alunge din oraş în bătăi.

— O duzină de tîlhari au sărit pe mine în pădure — spuse Richard Malbête şi mi-au furat punga în care aveam scrisoarea lui sir Guy pentru tine!

Un muget de rîsete se ridică printre oaspeţi. Era o poveste caraghioasă, aşa gîndeau toţi, şi îşi aruncau unul altuia glume şi făceau haz.

— De ce te-a trimis la mine, coţcarule? strigă şeriful. Ce e povestea asta neghioabă?

— M-a trimis ca să te ajut să-l prinzi pe pungaşul ăla proscris, pe Robin Hood — strigă Richard Malbête, scos din fire de rîsetele şi de batjocurile oaspeţilor, şi pierzîndu-şi capul de furie.

Oamenii se zguduiau de rîs auzindu-l.

— Ha-ha-ha! urlau ei. E grozav! Vrea să-i prindă pe hoţi şi e jefuit de ei! Vulpea atacată de iepurii pe care vrea să-i mănînce!

— Daţi-l afară! strigă şeriful roşu de mînie. Daţi-l în bătăi afară din oraş pe coţcarul ăsta mincinos!

— Nu sînt coţcar! strigă Richard. M-am luptat în Cruciadă. M-am...

Dar nu mai avu timp să spună ce mai făcuse: o duzină de oameni de serviciu se aruncară asupra lui. În clipa următoare se trezi în piaţă; acolo i se ridică haina la spate şi i se luară săculeţii. Prăjini şi beţe păreau că răsar din toate părţile; ticălosul, a cărui

inimă era mai rea decît oricare alta din timpurile acelea şi ale cărui mîini fuseseră murdărite de multe fapte înfiorătoare, fu gonit cu nenumărate lovituri în lungul drumului, spre pădure, afară din oraş.

Un timp, oaspeţii de la masa şerifului rîseră mai departe pe seama cerşetorului, apoi conversaţia începu să se învîrtească în jurul întrecerii care avea să se ţină după-masă, la poligonul de tragere din afara oraşului, între oamenii care alcătuiau corpul ofiţeresc al şerifului ; stăpînul lor înfiinţase un premiu de patruzeci de şilingi.

După ce masa luă sfîrşit, o mare parte din oaspeţi apucară spre poligon, unde oamenii şerifului trăgeau fiecare pe rînd. Robin, bineînţeles, era un privitor foarte atent şi văzu că nici unul din oamenii şerifului nu putea să nimerească ţinta ; ei nu nimereau decît la o lungime de jumătate săgeată de ea.

— Pe crucea mea — zise el — deşi nu sînt decît olar, odinioară am fost un bun arcaş, dar chiar şi acum mi-e drag zbîrnîitul corzii şi zborul săgeţii. Dai voie unui străin să tragă o dată sau de două ori, domnule şerif ?

— Da, poţi să încerci — zise şeriful — căci pari un olar viguros, deşi faţa ta roşie arată că-ţi place mai mult să duci la buze oala cu licoare.

Robin rîse împreună cu ceilalţi de gluma îndreptată împotriva sa, iar şeriful porunci unui halebardier să aducă trei arcuri. Robin alese unul din ele, pe cel mai lung şi mai tare, şi-l încercă în mînă.

— Mi-e teamă că e lemn moale — zise el, întinzînd arcul şi trăgînd coarda pînă la ureche. Geme sub sforţare, atît e de slab.

El trase o săgeată din tolba unuia din oamenii şerifului şi o puse în coardă. Apoi, trăgînd coarda atît cît putu, lăsă săgeata să zboare. Oamenii priviră atenţi înainte şi un strigăt se ridică din rîndul negustorilor cînd văzură că săgeata căzuse numai la un picior de ţintă, mai aproape cu şase inci decît toate celelalte.

— Mai trageţi o dată — spuse şeriful oamenilor săi — şi lăsaţi-l pe olar să tragă cu voi.

Începu turul următor şi fiecare om căuta să bată recordul, dar nici unul nu nimeri mai aproape decît olarul — iar după ce trase şi ultimul, îl aşteptară, cu feţele posomorîte, pe olar, privindu-l cum păşea şi-şi aşeza o săgeată în coardă.

El păru că se străduieşte mai puţin decît înainte. Săgeata zbîrnîi şi, în tăcerea ce se lăsase, se auzi lămurit pocnetul ei scurt cînd lovi ţinta. O clipă, oamenii nu crezură ceea ce vedeau cu ochii lor pătrunzători. Olarul nimerise chiar în mijlocul ochiului taurului, sau foarte aproape de el.

Omul de la ţintă, care stătea acolo ca să dea seama de fiecare lovitură, fu văzut apropiindu-se de ţintă şi apoi venind în fugă spre arcaş.

— A crăpat cepul în trei ! strigă el.

Cepul era o bucată de lemn aşezat chiar în mijlocul ochiului taurului. Toţi privitorii începură să strige atît de tare, că deasupra capetelor se scuturară florile plopilor înalţi ; mulţi negustori îi strînseră mîna lui Robin sau îl bătură pe spate.

— Pe cinstea mea — zise unul — eşti un negustor prost, dar ca arcaş eşti tot atît de bun ca orice pădurean.

— Sau ca Robin Hood el însuşi, regele arcaşilor, oricît ar fi el cap-de-lup — zise altul, un morar vesel din oraş.

Oamenii şerifului se uitau întunecaţi, dîndu-şi seama că fuseseră întrecuţi de un olar dolofan, dar şeriful rîse de ei şi, apropiindu-se de Robin, îi spuse :

— Olarule, eşti un om pe cinste. Eşti demn să porţi un arc oriunde te-oi duce.

— Mi-a plăcut arcul încă de pe cînd eram copil — spuse olarul — cînd trăgeam în păsările mici şi le doboram. Am tras împreună cu mulţi arcaşi buni, iar în căruţă am un arc pe care l-am primit de la tîlharul acela, Robin Hood, cu care am tras de mai multe ori.

— Ce ? ! zise şeriful, şi faţa i se înăspri, iar ochii i se umplură de bănuieli. Ai tras cu pezevenghiul ăla ? Ştii locul din pădure pe unde se ţine ?

— Cred că pe la Pădurea Vrăjitoarei — răspunse îndată olarul. A iernat acolo, după cîte am auzit cînd

am venit încoace, pe drum. M-a oprit în toamna trecută şi mi-a cerut dijmă. I-am spus că pe drumul regelui eu nu dau dijmă decît regelui însuşi. I-am mai spus că aş vrea să mă bat cu el cu ciomegele, sau să tragem douăzeci de săgeţi împreună, ca să văd dacă nu sînt cumva un arcaş mai bun ca el. Şi tîlharul a tras patru ture cu mine şi mi-a spus că pentru isprava mea voi fi liber să merg prin pădure atît cît ţin roţile căruţei.

Aşa se întîmplase într-adevăr ; datorită prieteniei dintre Robin şi mîndrul olar obţinuse Bat cu atîta uşurinţă hainele şi marfa pentru Robin.

— Am să-ţi dau o sută de lire, olarule — zise posomorît şeriful — dacă mă duci la el.

— Bine — zise olarul. Dacă vrei să faci după sfatul meu, domnule şerif, şi să mergi cu mine mîine dimineaţă, împreună cu oamenii tăi, am să te călăuzesc la locul unde, după cîte am auzit, a locuit tîlharul în timpul iernii.

— Pe legea mea — spuse şeriful — am să te plătesc bine dacă ai să faci aşa ! Eşti un om viteaz şi puternic.

— Dar trebuie să-ţi spun, şerifule — zise olarul — că vreau să mă plăteşti bine, fiindcă dacă lupul de Robin află că eu i-am adus cîinii la vizuina lui, mă sfîşie şi n-am să mai scap cu pielea întreagă dacă voi mai trece vreodată prin pădure.

— Ai să fii bine plătit — zise şeriful. Pe cuvîntul meu de ofiţer al regelui.

Dar ştia bine, şi olarul de asemenea ştia, că făgăduiala şerifului nu avea preţ, fiindcă şeriful iubea prea mult banii. Dar olarul se arătă mulţumit. Cînd şeriful îi întinse cei patruzeci de şilingi ca premiu pentru că a cîştigat la tragere, olarul nu-i primi ; astfel, inimile tuturor oamenilor şerifului fură de partea lui.

— Nu, nu — spuse olarul — banii ăştia să fie ai celui care a tras cel mai bine între oamenii tăi. Poate că numai datorită vîntului săgeata mea a lovit cepul.

Olarul cină apoi cu şeriful şi cu oamenii lui ; aceştia băură cu toţii în sănătatea olarului şi-l cinstiră ca pe un camarad preţios şi ca pe un om de treabă. Petrecură o seară veselă şi apoi lui Robin i se dădu un pat

într-un colţ călduros al salonului şi cu toţii se duseră la odihnă.

În dimineaţa următoare se sculară înainte de a se lumina. Fiecare goli o garafă de bere şi mîncă o pîine de secară. Apoi fură aduşi caii lor, de asemenea căruţa şi poneiul olarului, iar şeriful, împreună cu zece oameni, porniră spre pădure călăuziţi de olar.

Şi olarul intră adînc în inima pădurii, în poieni singuratice şi pe cărări înguste de cerbi, pe unde nici unul din oamenii şerifului nu mai fusese pînă atunci. În unele locuri, unde bătălia putea începe uşor, şeriful şi oamenii lui se uitau cu groază în jur şi se întrebau dacă aveau să scape în ziua aceea cu pielea întreagă.

— Eşti sigur că ştii drumul, olarule ? întrebă şeriful pentru a nu ştiu cîta oară.

— Dacă ştiu drumul ? Sigur că da — rîse olarul. Doar nu mă vîntur de douăzeci de ani în sus şi în jos prin Sherwood, fără să cunosc drumul. Vă gîndiţi poate în clipa asta că vă călăuzesc prin locuri singuratice şi înspăimîntătoare. Credeţi însă că un cap-de-lup şi un tîlhar ca el îşi face vizuina lîngă drumul mare, unde fiecare cîine poate să-l adulmece ?

— De unde ştii că proscrisul a iernat în locul unde zici ? întrebă şeriful cu bănuiala în priviri.

— Aşa mi-au spus ţăranii de prin satele prin care am trecut, venind de la Wentbridge — răspunse olarul. Am să te duc pînă la o jumătate de milă de Pădurea Vrăjitoarei ; acolo ai să-ţi faci singur planul cum să-l prinzi pe tîlhar.

— Ce fel de loc este Pădurea Vrăjitoarei ? întrebă şeriful.

— E un loc înspăimîntător, din cîte am auzit — zise olarul. E locul pe unde se aţine o vrăjitoare fioroasă şi e plin cu oase de oameni morţi. Mai departe, primprejur sînt copaci frumoşi şi înfrunziţi, dar acolo sînt numai surpături şi stînci, iar vrăjitoarea şi duhurile ei rele locuiesc printre oasele alea hidoase ; ţăranii mi-au spus că Robin Hood e înrudit îndeaproape cu ea şi că, de cînd e în pădure, stă sub paza ei şi nimeni nu poate să-i facă rău.

— Cum așa ? întrebă șeriful în timp ce oamenii lui priviră înspăimîntați în jur și se strînseră unii în alții.

— Se spune că vrăjitoarea e duhul acestei păduri și că prin puterea ei tainică poate să ucidă orice om care se apropie de copaci, să-l închidă viu în trunchiul unui copac, ori să-l cufunde într-un somn magic.

— Ce să fie acolo ? întrebă deodată șeriful, arătînd în fața lui. Ajunseră la un luminiș din pădure, unde copacii făceau loc unei coline despădurite, acoperite cu tufișuri mărunte. Pe coamă, în mijloc, era un stejar înalt, ale cărui crengi întinse acopereau o mare suprafață de pămînt și la umbra cărora se aflau trei pietre înalte, așezate în picioare și aplecate una către alta, de parcă ar fi șoptit între ele.

— E colțul celor Trei Stînci — zise olarul. Oamenii spun că pietrele astea mari, cenușii, așa cum le vezi la lumina zilei, se schimbă în trei cotoroanțe cînd bufnițele încep să urle și vîntul nopții să frămînte tufișurile ; ele aleargă încoace și încolo ca vîntul, îndeplinind poruncile vrăjitoarei celei mari a pădurii, aducînd ciuma ori năpasta, culcînd spicele de grîu sau făcînd alte rele oamenilor.

Oștenii se uitară unii în ochii altora, dar iute își feriră privirile, căci se rușinau văzînd ce frică se răsfrîngea în ei și cîtă groază sălășluia într-înșii. Oamenii din acele zile credeau în vrăji și în vrăjitoare, pînă și regele și cei mai înțelepți oameni de stat ai lui.

— Cred — zise șeriful răgușit — că trebuia să ne spui de toate astea înainte de a porni, căci aș fi luat cu noi un preot. În felul ăsta...

Rîsete hidoase, țipătoare izbucniră din întunecimea copacilor, în spatele lor. Atît de bruște și de înspăimîntătoare erau aceste strigăte, încît caii se opriră și începură să tremure, iar călăreții să se închine și să privească pe furiș în bezna pădurii.

— Să ne întoarcem ! strigă unul, în timp ce vreo doi își și întoarseră caii pe poteca îngustă și bătură în retragere.

Din nou răsună rîsul nebunesc. Părea că vine din toate părțile, dintre copacii întunecați ca pămîntul din jurul lor. Mai mulți oameni dădură pinteni cailor

şi, în ciuda strigătelor şerifului, care le poruncea să se oprească, ei fugiră de acolo călare, claie peste grămadă.

Olarul, ridicat în picioare în căruţă, şi şeriful, cu ochii tulburi, ascultau zgomotul surd al copitelor ce se auzea din ce în ce mai slab în depărtare.

— Proşti şi laşi ! strigă şeriful, scrîşnind din dinţi. Dar, deşi se arăta curajos, era totuşi înfricoşat şi se uita într-o parte şi în alta, printre copaci.

Deodată olarul pocni din bici. Îndată se auziră notele limpezi ale unui corn sunînd mai încolo, în poiana deschisă, şi în clipa următoare apărură vreo douăzeci de oameni îmbrăcaţi în cafeniu ; parcă ieşiseră din pămînt sau din trunchiurile copacilor. Unii săriră la pămînt chiar din crengile de deasupra şerifului.

— Ei, meştere olar — zise un bărbat înalt, bărbos, cu capul gol — cum ai călătorit în Nottingham ? Ţi-ai vîndut marfa ?

— Da, pe legea mea — spuse olarul. Am vîndut-o pe toată şi am căpătat preţ bun pe ea. Priveşte, Micule John, l-am adus chiar pe şeriful însuşi.

— Pe viaţa mea, jupîne, e binevenit ! strigă Micul John şi începu să rîdă din inimă ; toţi proscrişii din jur îi ţinură isonul, cînd văzură faţa uimită şi furioasă a şerifului.

— Tîlharule ! strigă el, şi faţa, sub coiful de oţel, i se făcu roşie de ruşine şi supărare. Dacă aş fi ştiut cine eşti !

— Mulţumesc cerului că n-ai ştiut — răspunse Robin, scoţîndu-şi haina de olar şi apoi tunica, umplută cu petice, ca să-l facă pîntecos. Dar acum, fiindcă eşti aici, şerifule, te vei ospăta cu noi din cerbul gras al regelui. Apoi, ca să-ţi plăteşti dijma, vei lăsa aici calul, şi armura, şi celelalte arme.

Şi aşa se întîmplă. Şeriful, vrînd-nevrînd, se ospătă cu o bucată de carne tăiată dintr-un căprior gustos, bău vin alb şi bun şi, fiind flămînd, se simţi mai bine.

Apoi, după ce-şi lăsă calul şi armele lui Robin Hood şi se pregăti să se întoarcă acasă pe jos, proscrisul porunci să i se aducă un cal de paradă, şi-i spuse şeriţ fului să încalece pe el.

— Du-te acasă, şerifule — îi zise el — şi salută-ţi nevasta din partea mea ! Doamna este tot atît de curtenitoare şi bună pe cît eşti tu de acru şi de ursuz. Calul ăsta de paradă e un dar al meu pentru soţia ta, şi cred că se va gîndi cu blîndeţe la olar, deşi nu pot spera că vei face şi tu la fel.

Fără să rostească o vorbă, şeriful plecă. Aşteptă să se întunece înainte de a se apropia de poarta Nottinghamului ; acolo ceru să fie lăsat înăuntru. Paznicul se miră de întoarcerea ciudată a şerifului, care venea pe un cal de paradă, femeiesc, fără măcar o armă la brîu sau un coif în cap. Povestea oamenilor care se întorseseră mai devreme, ruşinaţi, se răspîndise printre cetăţenii miraţi, iar şeriful, care spera să se strecoare în casă neobservat, fu neplăcut surprins găsind străzile pline de gură-cască. Tuturor întrebărilor el dădea răspunsuri mînioase, dar cînd descălecă la uşa casei sale, auzi izbucnind rîsete şi hohote gîlgîitoare în mulţimea adunată în faţa clădirii ; cînd ajunse înăuntru, auzi tunetul rîsetelor ridicîndu-se dintr-o mie de gîtlejuri.

În ziua următoare nimeni nu era mai furios ca şeriful Murdach. Tot oraşul rîdea, de la mîndrul conetabil al castelului cu cei o sută de cavaleri ai săi, pînă la micul îngrijitor de cai din grajduri. Toţi zîmbeau cînd îşi aduceau aminte cum plecase şeriful cu trupa lui ca să-l prindă pe proscrisul Robin, cum fusese călăuzit de un olar prefăcut, care era însuşi tîlharul de Robin, şi cum fusese prins de acesta şi dezbrăcat.

IV

CUM L-A ÎNTÎLNIT ROBIN HOOD PE TAICA TUCK

Era din nou toiul verii şi viaţa era foarte plăcută în pădure. Oricît de tare ardea soarele pe cîmpiile deschise, unde bieţii şerbi trudeau şi asudau, în pădure era umbră şi răcoare ; pe sub copaci adia un vînt uşor ; muştele, legănîndu-se încoace şi încolo în dansul lor neostoit, zumzăiau în aşa fel, încît parcă te îndemnau să aţipeşti.

Mulţi şerbi sărmani, aplecaţi peste sapă sau seceră, sub soarele arzător, îşi aminteau de umbra răcoroasă a desişului, îşi ridicau spatele îndurerat şi priveau în depărtare linia întunecată a copacilor, cu gîndul la oamenii care scăpaseră de şerbie şi trăiau acum acolo, fără trudă, fără dări şi fără necazuri. Mulţi se întrebau dacă vor putea fi şi ei vreodată atît de îndrăzneţi încît să rupă cu obiceiurile şi apucăturile împămîntenite de atîţia ani, şi să iasă ei înşişi de sub ocrotirea legii, jefuind astfel pe lord de o sculă preţioasă a inventarului său agricol, căci, într-adevăr, aşa era văzut şerbul în ochii legiuitorului acelor grele timpuri.

La multe mile dincolo şi dincoace de ţinuturile ce se mărgineau cu întinsele păduri se răspîndise faima lui Robin Hood şi a oamenilor săi. Marchitani ambulanţi, scamatori şi cerşetori povesteau isprăvile lui îndrăzneţe, iar menestrelii, cînd găseau vreun grup de ţărani adunaţi în vreo berărie sătească, potriveau la iuţeală versuri populare despre el şi povesteau că Robin nu făcea rău omului sărac, ci lua de la bogat, de la prelaţii trufaşi, de la negustori şi de la cavaleri.

Cînd timpurile se înăspreau, cînd muncile la semănat, la secerat sau la arat, cu care erau însărcinaţi bieţii şerbi, ajungeau de neîndurat, un om sau doi de prin seniorii înţelegeau că gîndurile de libertate trebuiau înfăptuite şi, folosindu-se de împrejurări, îşi părăseau satele cu colibe mărunţele, şi alergau în pădure.

Astfel se întîmplă că ceata lui Robin Hood, care la început număra doar douăzeci de oameni, se înmulţi treptat pînă cînd şerbii fugari ajunseră la treizeci şi cinci, deşi el nu luase calea pădurii decît abia de-un an.

Dar mai era un chip în care Robin Hood căpăta oameni. Ori de cîte ori auzea de un arcaş bun sau de unul care mînuia bine ciomagul, sau care ştia să se lupte îndemînatic cu sabia, se ducea, îl căuta şi îl provoca la luptă.

De cele mai multe ori Robin ieşea învingător, dar tot aşa de multe ori dădea peste oameni mai dibaci decît el, ori mai norocoşi la lovituri. Dar, oricare era rezultatul, bărbăţia şi curtenia lui Robin îi cîştiga de obicei şi deveneau camarazii lui, se alăturau lui şi cetei sale din pădure.

În felul acesta el cîştigă de partea lui pe viteazul cantaragiu Sim de Wakefield, cu care, după cum zice cîntecul compus de menestrelul Jocelyn, se luptă

. . . . .o zi lungă de vară,
Pînă cînd săbiile se rupseră în mîini
Tot lovindu-le de scuturile lor mari,

după care Robin mărturisi că se săturase şi că ar vrea să-l vadă pe cantaragiu alături de el în pădure. Acesta ar fi venit, însă era om cinstit şi arătă că trebuia să rămînă în slujba de cantaragiu pînă în ziua de Sfîntul Mihai, fiindcă pînă atunci fusese ales de servi ; tot atunci avea să-şi primească şi plata pentru muncă.

— După aceea, bunule Robin — zise el, strîngînd mîna proscrisului — voi lua sabia de oţel albastru în mînă şi voi merge în pădure cu tine.

În acelaşi fel se luptă Robin din greu cu Arthur Prietenosul din Nottingham, care era un ciomăgaş faimos. Lupta fu nehotărîtă şi se înţeleseră să rămînă

prieteni, iar Arthur se alătură cetei de proscrişi. El era văr cu Micul John şi cele două rubedenii se salutară cu multă bucurie cînd se întîlniră. După aceea deveniră nedespărţiţi în tot ceea ce făptuiră ; erau atît de voinici şi de dibaci la ciomag şi arc, încît se socoti că făceau împreună cît zece oameni.

Cînd venise Robin Hood întîi în pădure, găsise acolo multe cete de tîlhari, oameni care ajunseseră proscrişi din cauza crimelor, omorurilor sau jafurilor ; aceştia îşi recrutau şi ei cetaşii dintre şerbii fugiţi, orăşenii săraci ori alţi oameni fără stăpîn, care nu erau delicvenţi, dar căutau să scape de pedepse în pădure. Robin avea puţin de-a face cu bandele lor de hoţi prădalnici, care nu făceau deosebire între bogat şi sărac ; ei jefuiau la fel pe sărmanul şerb de ultima lui ciozvîrtă sărată de porc ori de sacul lui cu hrană, ca şi pe clericul bogat de punga lui de aur. Ori de cîte ori afla Robin de ascunzătoarea unei astfel de bande, se ducea acolo pe ascuns, cu oamenii săi, şi îi surprindea pe hoţi înainte ca ei să poată pune mîna pe arme. Apoi, cînd fiecare hoţ se afla în faţa unei săgeţi lungi, zicea :

— Sînt Robin Hood, pe care îl cunoaşteţi, şi vă dau să alegeţi. Isprăviţi cu furtişagurile voastre prosteşti, de care nu feriţi nici pe sărac, nici pe nevoiaş, şi alăturaţi-vă cetei mele, făcînd jurămînt ; ori luptaţi-vă cu mine pînă la moarte, lăsînd ordalia să hotărască prin luptă.

De obicei hoţii se supuneau şi se alăturau cetei lui Robin, făcînd jurămîntul pe care-l juraseră cu toţii : să nu facă rău nici unui om sărac, răzeş cinstit ori cavaler şi scutier cumsecade, să nu facă rău nici unei femei ori adunări în care s-ar afla o femeie, să ajute pe sărac şi pe nevoiaş ori de cîte ori le-ar sta în putere. Unul sau doi din şefii hoţilor sfidaseră totuşi pe Robin şi se bătuseră cu el. Pe trei din ei Robin îi omorîse, dar patru i se supuseră şi deveniră oamenii lui.

Astfel ceata, care la început număra doar douăzeci de inşi, ajunsese acum la cincizeci şi cinci. Toţi se îmbrăcau în verde cînd frunzele se găseau pe copaci, dar cînd ele începeau să se usuce şi să cadă, cînd pădurea

se umplea de lumina sumbră a toamnei, toți oamenii își luau tunici, pălării și pantaloni de culoare castanie, ori pelerine lungi în aceeași culoare, astfel ca să poată umbla printre copaci nevăzuți de călătorii care trebuia pușI să dea dijmă.

Într-o zi de iulie, Robin și unii din ceata sa își petreceau timpul în adăposturile din Barnisdale. Afară, totul era umed, căci ploaia cădea în torente. Fiecare frunză curgea ca un burlan, drumurile pădurii erau îmbibate cu apă și o pîclă întunecată atîrna sumbră prin văgăuni, ori abia se mișca în lungul potecilor. Nici un om care își purta de grijă nu rămăsese pe drumuri : acestea erau rîuri de noroi ; fiecare cerșetor, marchitan, vindecător, pelerin, scamator sau orice alt drumeț se adăpostise în vreo berărie sătească ori în vreun han din cele care se găseau cîteodată la marginea drumurilor.

În vizuinile lor din Elfwood Scar, Robin și ceata lui ședeau așadar comod, la loc uscat, spunîndu-și poveștI unii altora, ori ascultînd întîmplările de călătorie ale unui pelerin pe care Will Scarlet îl găsise dimineața, cu un picior umflat, șchiopătînd pe cărare. Gilbert îi spălase rana și i-o unsese, iar acum, drept răsplată, recunoscătorul pelerin, un om simplu, cu pielea închisă, povestea întîmplările minunate și priveliștile pe care le văzuse pe drumul lung al Romei, ori zugrăvea zilele îngrozitoare petrecute pe mare de la Veneția la Iafa.

Mai erau și alți drumeți cu ei. Unul era un vindecător, un șarlatan vesel și uscățiv, cu o privire isteață, pe care deseori uita s-o mai ascundă în mijlocul peroraților lui solemne. Purta o haină ponosită de catifea, tivită cu blană roasă aproape cu totul, iar pe pălărie avea semne cabalistice despre care spunea că numai oamenii foarte înțelepți le puteau citi, el fiind printre aceștia. Mai spunea că avea cu el o picătură din elixirul care îi dăduse lui Hercule puterea lui supraomenească și puțin din pudra care o făcuse pe Elena din Troia atît de frumoasă.

— E de mirare că nu iei tu însuți din licoarea lui Hercule — zise Micul John rîzînd — căci mădularele

tale uscate nu prea te ajută ; mi-aduc aminte că ticălosul ăla uriaş te-a doborît destul de uşor cu pumnii în piaţa gîştelor din Nottingham, cînd i-ai spus că alifia ta i-ar vindeca roşeaţa de pe nas.

— Nu-mi face trebuinţă forţa braţelor — zise vindecătorul, şi ochii lui mici, negri, se aprinseră. Mărturiseşte tu, omule mare, nu l-am ars destul cu limba ? Oare nu cu vorba i-am făcut pe oamenii şerifului să-l gonească la iuţeală, cît era de lung ? La ce-mi trebuie forţă în mădulare cînd am altceva, mai tare decît cel mai viguros muşchi — şi se lovi pe frunte — creierul, care întrece în isteţime forţa brutală ?

— Totuşi mă îndoiesc că mintea ţi-a slujit la ceva — se auzi o voce dintr-un colţ îndepărtat al adăpostului — cînd te-ai întîlnit cu pustnicul din Fountains Dale. Povesteşte acestei plăcute adunări ce ţi s-a întîmplat în ziua aceea.

Faţa puţintică a vindecătorului se întunecă de supărare, în timp ce vorbitorul, un om cu faţa palidă, în haină de pelerin, rîdea, însă fără răutate.

— Spune povestea, vraciule — strigară proscrişii, bucurîndu-se de încurcătura vindecătorului, pe cînd alţii se rugau stăruitor de pelerin s-o povestească el. Dar la toate cererile lor vindecătorul întoarse o ureche surdă, faţa lui se împurpurase de mînie şi blestema înăbuşit limba lungă a ticălosului de pelerin, şi pe pustnic.

— Povesteşte, bunule pelerin — vorbi Micul John, la care vindecătorul izbucni :

— Ticălosul ăsta nu e pelerin ! Îi cunosc eu chipul lui bun de spînzurat. Este un şerb fugit de la mănăstirea din Newstead şi aş putea căpăta o marcă pentru strădania mea, dacă l-aş pune pe administratorul mănăstirii pe urmele lui.

Toţi se uitară la pelerin. Era mare la trup şi în mădulare, dar după faţă arăta ca şi cum ar fi suferit vreo boală.

— Da, adevărat grăieşte — zise omul. Sînt Nicholas, ţăran fierar al lordului meu, abatele din Newstead. Dar — şi vocea lui deveni aspră şi tunătoare — nu mă las dus înapoi viu, nu mai vreau să fiu şerb, aşa

cum am fost pînă în dimineaţa binecuvîntată de ieri. Vreau să muncesc în libertate pentru un stăpîn care să-mi plătească simbria meritată pentru treaba făcută bine. Ştiu să fac orice muncă de fierărie, lucrez bine şi cinstit, pot să fac şi să dreg pluguri, roţi nituite, grape, ba chiar şi săbii cu nu mai puţină îndemînare. Dar fiindcă am căzut bolnav şi n-am mai putut munci, administratorul lordului meu a dat-o în brînci afară pe biata mea mamă din casă şi de pe pămîntul ei, da, cu lovituri şi cu înjurături a dat-o afară ; cum eu zăceam pe o rogojină de paie, prea slab ca să mă pot mişca, m-au cărat afară, pe drum ; iar îndrăzneţul ţăran pe care l-au adus în locul nostru rîdea în batjocură de noi, folosind cuvinte grele. Astfel că, împotriva oricărui drept obicei, am fost aruncaţi pe drumuri.

— O faptă murdară, pe Sfînta Fecioară ! strigă Robin. Nu te poţi aştepta la altceva de la clerici şi de la prelaţi, ca şi de la servitorii lor. Au inimi de piatră. Bine ai făcut că ai fugit. Dar mama ta ce face ?

— Ea este acum departe de toate mizeriile astea, mulţumesc lui Dumnezeu — zise Nicholas solemn. Zace sub iarba ţintirimului, unde nici un administrator al lordului nu mai poate s-o tulbure.

— Băiete, dacă vrei să munceşti slobod — zise Robin — rămîi cu mine ; te vei bucura de libertate şi vei primi de fiecare Sîn Mihai simbria meritată. Multe vîrfuri şi lame de săbii avem de dres. Vrei să vii cu noi ?

— Da, jupîne, cu bucurie — spuse Nicholas. Se duse în faţă, îşi puse mîna în a lui Robin şi amîndoi îşi strînseră unul altuia mîinile, în semn de înţelegere. Apoi fierarul îşi scoase haina de pelerin şi trupul său deşirat, acoperit cu haină şi pantaloni din pînză aspră, apăru subţire şi sleit.

— Te-ai cam ofilit, băiete — zise Robin zîmbind — dar văd că ai muşchi încă buni. Într-o lună, aerul nostru de pădure, smîntîna, vînatul şi berea bună or să te înzdrăvenească. Curînd, curînd, ai să-l întreci pe Micul John.

Micul John surîse bine dispus şi dădu din cap prietenește către noul recrut.

— Dar acum, spune-ne, bunule Nick — zise Robin — cine e acest pustnic din Fountains Dale şi cum s-a purtat cu prietenul nostru de aici, doctorul Peter?

— Oh — zise Nick zîmbind — nu vreau să-i fac vreun neajuns lui Peter. Deseori leacurile lui au vindecat pe țăranii noştri cînd mîncau prea multă carne de porc şi mama, odihnească-se în pace sufletul ei, spunea că cititul lui din sfîntul Evremond n-avea pereche sub soare.

— Auziți, oameni buni! strigă micul vindecător, căruia îi reveni buna dispoziție după vorbele prietenoase ale fierarului. Îmi caut bine pacienții, dar — şi ochii i se aprinseră — păcătosul ăla de călugăr, porcul ăla mare de pustnic, Tuck pe nume, băga-l-aş în cea mai adîncă şi întunecoasă groapă din mlaştini, namila asta de om cu cap de bou m-a ademenit şi m-a făcut să-i vorbesc despre toate leacurile mele bune. Cu ochii lui mari şi blegi ca de vacă, se uita la mine cu nevinovăția unei fetişcane şi mă tot întreba de una şi de alta, despre medicamente, părea chiar că se minunează şi căsca gura la înțelepciunea şi puterea mea. Şarpele! Porcul! Nu făcea decît să țeasă o pînză deasă în jurul meu, spre pierzania şi distrugerea mea. După ce i-am vorbit despre toate şi cînd tocmai trăgeam nădejde că va cumpăra o sticluță cu ulei de şarpe, un leac sigur şi neîndoielnic, oameni buni, împotriva frigurilor şi înțepenelii, fiindcă, zicea că ploile de iarnă fac să-i cam înțepenească încheieturile, m-a apucat tîlhăreşte de gît şi mi-a luat cutia cu medicamente. Apoi m-a legat de un copac, lîngă locuința lui murdară, mi-a luat din desagă cele mai prețioase leacuri, apa regilor şi picăturile şi m-a silit să le înghit pe toate. Ah, ucigă-l toaca! Zicea de mine că eram prea mărinimos, că dădeam totul, că nu păstram nici una din binefacerile acelea pentru mine, că după ce va isprăvi să mă îndoape, voi fi viguros şi mare ca Hercule, bălan ca Venus, înțelept ca Solomon, frumos ca Paris, iscusit ca Ulise. Apoi mi-a lipit plasturi calzi pe trup, făcîndu-mă să sufăr de durere şi usturime. Într-un cuvînt,

dacă nu aş fi păstrat, ca întotdeauna, cele mai puternice şi mai preţioase medicamente într-o pungă tainică, nu numai că aş fi fost ucis, dar şi...

Celelalte vorbe fură acoperite de hohote nestăpînite de rîs. Fu asaltat cu întrebări felurite, ca, de pildă, ce urmări a avut asupra lui amestecul medicamentelor sale, iar micul vindecător răspunse tuturor bine dispus.

— Acum povesteşte-ne — spuse Robin Hood — cine e acest pustnic care ţi-a ţinut o lecţie atît de desăvîrşită cu privire la propriile tale leacuri ? Unde locuieşte ?

— Am să-ţi răspund — răspunse Peter vindecătorul. Am auzit că de cînd ai venit în pădure, nu îngădui nimănui să fure, să jefuiască, să bată şi să asupreasă pe oamenii sărmani. Ei bine, acest popă fugar e unul din cei care nu te recunoaşte de stăpîn. E un om care trage pînă şi în cerbul regelui cu un arc lung şi gros. Este atît de îndemînatic la ciomag, încît a doborît bandiţi tot atît de mari ca şi el. Duce o viaţă plină de răutăţi şi de lux. Pentru apărare ţine cîini graşi, dar cred că ăştia nu sînt decît duhuri de diavoli. E un mare jefuitor de oameni şi te-ar bate cu bucurie, Robin Hood, ca pe un prichindel.

— Nu e adevărat ce spune Peter — zise Nick Fierarul supărat. Taica Tuck nu e un pustnic mincinos şi nu duce o viaţă plină de răutăţi, aşa cum fac ceilalţi pustnici. El vine şi-i mîngîie pe săraci în satul nostru şi dacă vreunul e bolnav, îi face tot binele de care e în stare, fără să ceară plată. Are mădulare tari şi poate să lupte bine cu arcul, cu ciomagul ori cu sabia, dar nu e hoţ. Are inimă bună şi miloasă, dar poate să fie crud ca un leu cu cei ce fac rău femeilor şi bărbaţilor săraci. Unii cavaleri rătăcitori, răi la suflet, au încercat de multe ori să-l gonească din locul acela, dar cu ajutorul dulăilor şi cu puterea braţelor, el s-a apărat atît de bine, încît nici un cavaler şi nici un lord sau hoţ n-a putut să-l supună.

— Călugărul ăsta e un bandit puternic şi fără stăpîn — repetă Peter — un om care nu ar mărturisi niciodată că altul poate fi mai bun decît el. Se spune că ar fi fost gonit din mijlocul fraţilor de la Fountains Abbey din cauza vieţii lui păcătoase şi gălăgioase şi

că a venit în pădurea asta ca să se ascundă. Dacă eşti adevăratul stăpîn al pădurii, domnule Robin — spuse el — ai face mai bine să vezi de acest pustnic trufaş şi şmecher şi să-i mai tai avîntul.

Apoi nu se mai vorbi prea mult despre pustnic; după scurt timp, cînd ploaia încetă şi răsări soarele, făcînd să strălucească fiecare frunză de parcă ar fi fost presărată cu nestemate, călătorii plecară în drumul lor, iar proscrişii se despărţiră, ducîndu-se fiecare la treaba lui. Unii plecară să facă arcuri şi săgeţi, alţii să croiască haine noi sau să-şi cîrpească pantalonii rupţi prin mărăcinişuri. Alţii îşi luară în primire din nou posturile din copaci, de-a lungul drumului mare, pe care aşteptau să vină convoiul cel lung al episcopului de York; acesta, după cum auziseră, trebuia să treacă de la Kirkstall la Ollerton, iar ei simţeau lipsa multor lucruri bune, atît de mîncare cît şi de îmbrăcăminte, cît şi de altele, pe care nu şi le puteau însuşi decît din depozitul vreunui prelat bogat.

Abia după cîteva zile găsi Robin prilejul să se ducă în sud, ca să-l caute pe pustnicul despre care vorbiseră Peter şi fierarul fugar. Îndrăzneala şi nesupunerea acestui pustnic, taica Tuck, îi întărîtaseră curiozitatea şi Robin era nerăbdător să pună la încercare isteţia omului. Lăsă vorbă Micului John şi altora doisprezece să-l urmeze la depărtare de o oră şi apucă spre mănăstirea din Newstead, lîngă care aflase că era „casa întărită" a lui taica Tuck.

Ca să ajungă mai repede, Robin încălecase un cal, ba mai mult, îşi luase tunica lui groasă, de piele tăbăcită. Purta pe cap un coif de oţel, iar la şold avea sabie şi scut. Robin nu făcea niciodată un pas fără arcul lui bun din lemn de tisă; şi-l petrecuse peste piept şi-şi atîrnase la cingătoare o tolbă cu săgeţi.

Soarele se ridicase aproape deasupra capului cînd plecă Robin; proscrisul călători cîteva ore pe drumurile bune ale pădurii pînă să se apropie de locuinţa călugărului. În sfîrşit, ajunse în pădurea Lindhurst, singuratică şi tăcută. Călărea printre copaci, dar un sunet îl făcu să-şi oprească animalul şi să asculte. Se uită împrejur, căutînd să vadă pe sub ramurile uriaşe

care atîrnau din cenușiii monarhi ai pădurii. Aceștia îl înconjurau cu toții, trunchi lîngă trunchi, întinzîndu-și spre el crengile noduroase și întortocheate, de care se legănau smocuri de mușchi cenușiu, ca bărbile uriașilor. În amurgul verde nu putu să vadă nici o mișcare, dar totuși simțea lămurit că cineva îl pîndea. Își întoarse calul într-o parte și apucă pe o potecă întunecată, ce părea să ducă la un luminiș între copaci. Picioarele calului se înfundară fără zgomot într-o adîncitură cu mușchi și frunze, adunate de ani și ani acolo. Ajunse în luminișul dintre copacii mari și cenușii ; fie că văzu tremurarea unei frunze mișcătoare, fie forma unui lup pitulat, nu fu sigur, dar i se păru că prin bezna de sub copacii din stînga trecuse ceva, tăcut ca o umbră, iute ca un duh.

Se întoarse pe urmele sale, uitîndu-se atent într-o parte și în alta. Ajunse într-un loc unde copacii erau mai rari și-și dădu seama că se apropia de rîul lîngă care era așezată locuința pustnicului. Descălecă, își legă calul de un copac și cîntă ca o anumită pasăre. Mai cîntă așa de două ori pînă cînd i se răspunse la fel dintr-un loc mai depărtat, din dreapta. Așteptă cîteva clipe și apoi auzi o veveriță rontăind în frunzișul des de deasupra capului său. Fără să se întoarcă, nici să privească, Robin spuse :

— N-ai văzut pe nimeni, Ket, în pădure, pe cînd treceam în jos, pe lîngă Stejarii Hidoși ?

O clipă fu tăcere, apoi, dintre frunzele de deasupra Ket răspunse :

— Pe nimeni, decît un băiat de cărbunar.

— Ești sigur că nu m-a spionat nimeni ?

— Sînt sigur că n-a fost nimeni care să-ți vrea răul.

Nu era un răspuns direct și, o clipă, Robin stătu la îndoială. Dar nu avea nici o pricină să creadă că sosirea lui la Lindhurst ar fi fost cunoscută cuiva, așa că nu-l întrebă mai mult pe Ket.

— Fii atent la calul meu, Ket — spuse Robin, și se îndreptă spre rîu.

Repede copacii se rărira și văzu apa licărind la lumina soarelui. Privind în sus și în jos, zări o casă mică așezată la stînga, pe malul rîului. Era clădită

din grinzi groase de lemn înnegrite şi îmbătrînite de vreme. Un şanţ larg şi adînc o înconjura din trei părţi şi, în faţa uşii joase, văzu un podeţ lat, cu ajutorul căruia locuitorul casei trecea pe uscat. Podeţul era legat cu lanţuri, astfel că putea fi ridicat, înlăturînd în acest chip posibilitatea celui ce nu avea barcă de a ataca sau a asalta locuinţa.

„O casă de pustnic straşnic clădită, pe legea mea — îşi zise Robin — mai degrabă locuinţa vreunui pirat de pădure decît chilia unui călugăr auster, care ziua îşi biciuieşte trupul gras şi noaptea posteşte şi se roagă. Unde o fi oare umilul pustnic?"

Se uită mai îndeaproape printre copaci şi văzu o potecă îngustă, coborînd dinspre arbori către apă, ca şi cum acolo ar fi fost un vad ; pe malul celălalt poteca se ivea din nou şi se ducea mai departe, ca o galerie printre copacii care creşteau acolo, chiar lîngă apă. Lîngă potecă şedea pe gînduri, rezemat de un copac din partea aceasta a rîului, un om îmbrăcat în haina aspră de călugăr. Părea mare şi voinic la trup, şi avea braţe groase, vînjoase.

— Straşnic călugăr, într-adevăr ! exclamă Robin. Pare adîncit rău în gînduri, de parcă ar chibzui el, omul sfînt, la păcatele făcute. Să-i încerc umilinţa cu vîrful unei săgeţi.

— Hei, preasfîntule, am treabă de partea cealaltă a rîului. Scoală-te şi du-mă dincolo, în cîrcă, să nu-mi ud picioarele !

Călugărul cel voinic se mişcă încet, îşi înălţă faţa şi se uită nepăsător la Robin o clipă, ca şi cum ar fi înţeles cu greu ceea ce i se spunea. Pe Robin îl pufni rîsul cînd îi văzu nedumerirea zugrăvită pe faţă.

— Scoală, găgăuţă — îi strigă el vesel — du-mă peste rîu în cîrca ta leneşă, altfel săgeata asta o să-ţi gîdile coastele !

Fără o vorbă, călugărul se sculă, îşi plecă spatele şi Robin îl încălecă. Apoi călugărul păşi încet în rîu şi înaintă domol prin vadul pietruit, pînă ajunse în partea cealaltă. Se opri o clipă să răsufle. Apoi începu să urce pe mal şi Robin se pregăti să sară jos. Dar în

clipa următoare îşi simţi piciorul stîng prins într-o strînsoare de fier şi primi în acelaşi timp, în partea dreaptă, între coaste, o lovitură straşnică. Se dădu peste cap şi căzu pe spate pe mal, iar călugărul, apăsîndu-l cu un genunchi, îi vîrî degetele în gît şi-i spuse :

— Şi acum, drăguţule, du-mă înapoi la locul de unde am plecat, altfel o să-ţi pară rău.

Robin, înfuriat că vicleşugul lui se întorsese împotriva sa, încercă să se smucească şi să-şi apuce sabia, dar călugărul îi prinse încheietura şi i-o suci, strîngîndu-l atît de puternic, încît proscrisul îşi dădu seama că, în privinţa forţei, călugărul îl depăşea.

— Primeşte înfrîngerea în linişte, băiete — zise călugărul, zîmbind uşor. Eşti cam obraznic, deşi n-ai ajuns încă în deplinătatea puterilor. Hai, scoală şi cară-mă înapoi.

Călugărul îl slăbi şi Robin, cu toate că era furios, se miră de purtarea lui. De ce nu-l bătea să-l lase lat, sau chiar să-l omoare, cînd îl avea în mînă ? Alţi oameni aşa ar fi făcut şi nimeni nu i-ar fi condamnat. În adîncul inimii sale, lui Robin îi părea rău acum că îl luase de sus pe călugăr. Îşi dădea seama că numai datorită neştiinţei îl dispreţuise pe taica Tuck.

Fără o vorbă, se aplecă din şale şi călugărul îl încălecă uşurel, strîngîndu-şi mîinile în jurul gîtului său, însă nu prea tare, ci destul ca să-l facă să priceapă că, dacă ar încerca vreo şmecherie, călugărul era pregătit. Cînd ajunse în mijlocul rîului, unde apa era mai adîncă şi curgea mai repede, Robin ar fi avut mare poftă să-l arunce pe călugăr în valuri ; cum însă deosebirea de forţe era prea mult împotriva lui, merse mai departe.

Cînd fu aproape de mal, auzi deodată un hohot de rîs venind dinspre locuinţa pustnicului şi, privind într-acolo, văzu la o mică fereastră ce dădea spre rîu chipul unei femei. Avea un văl în jurul feţei şi era foarte drăguţă. Cînd privi spre ea, chipul dispăru la iuţeală. Nu putea şti cine era femeia, dar gîndul că se înfăţişase atît de caraghios în ochii ei îl făcu pe Robin să înnebunească aproape de turbare. Ajunse la

mal şi, după ce călugărul se dădu jos din spatele său, se întoarse către el şi-i spuse :

— Nu e pentru ultima oară că mă vezi, pustnic prefăcut şi tîlhar vînjos ! Cînd ne vom mai întîlni o dată, ai să primeşti o săgeată în hoitul tău mătăhălos !

— Vino cînd îţi place ! spuse călugărul, rîzînd bucuros. Păstrez totdeauna pateu şi o sticlă-două de rachiu pentru prietenii buni. Cît despre săgeata arcului tău, ţine-o mai bine pentru cerbul regelui, dragul meu. Fii mai atent la glumele pe care le faci, tinere domn, şi nu le încerca asupra semenilor tăi pînă cînd nu ştii dacă sînt sau nu mai puternici decît tine.

Atît de mult îl înfurie pe Robin răspunsul obraznic al călugărului, încît în clipa următoare sări la el şi amîndoi începură să se lupte cu sălbăticie, fiecare încercînd să-l arunce pe celălalt în rîu. Pînă la urmă alunecară amîndoi pe malul moale şi, încleştaţi încă unul de celălalt, căzură amîndoi în apă.

Ieşiră afară repede şi Robin, încă orbit de furie, alergă la arc şi la săgeţile care îi căzuseră pe mal, încordă o săgeată, se întoarse şi se uită după călugăr. Acesta dispăruse, dar în clipa următoare ieşi de după un copac cu un scut într-o mînă şi o sabie în cealaltă ; pe cap avea un coif de oţel. Robin întinse coarda pînă la ureche şi săgeata zbîrnîi cînd ţîşni din arc. Privi s-o vadă străpungînd corpul mare al duşmanului său, dar în loc de asta văzu cum călugărul o opreşte rîzînd cu scutul, cum o respinge şi cum se înfige în pămînt, unde rămase o clipă şi se clătină ca tulpina unei plante ciudate, mişcată de vînt.

Încă trei săgeţi mai trase Robin după el, dar fiecare fu prinsă cu dibăcie de călugăr în scut şi proscrisul turba văzînd că nu izbutea în nici un fel să supună pe acest adversar de temut.

— Hai, trage, dragul meu ! strigă călugărul. Dacă vrei să rămîi aici toată ziua şi să tragi, eu îţi voi sluji drept ţintă, dacă îţi face plăcere să-ţi risipeşti săgeţile.

— N-am decît să sun din corn — îi răspunse furios Robin — şi în spatele meu se vor ivi unii care vor înfige atîtea săgeţi în hoitul tău, încît ai să arăţi ca un arici mort.

— Iar eu, lăudărosule — zise călugărul — n-am decît să fluier de trei ori cu degetele şi vei fi rupt în bucăţele de cîinii mei.

În timp ce călugărul vorbea, Robin auzi un zgomot lîngă copacii din spatele său. Se uită şi văzu un tînăr zvelt alergînd spre el, cu un capişon pe cap, astfel că faţa îi era aproape ascunsă, cu un arc atîrnat pe spate şi cu o săgeată în mînă. Robin, gîndind că tînărul voia să-l atace, apucă scutul şi trase sabia. În acelaşi timp se auziră şi alte zgomote în pădure, ca de oameni alergînd printre tufişuri. Apoi răsună un fluierat pătrunzător şi Robin auzi un urlet ca de animal sau de pasăre în ghearele unui şoim. El recunoscu semnalul de primejdie al lui Ket Spiriduşul şi înţelese că duşmanii veneau spre el.

Se gîndi că tînărul zvelt, care se oprise o clipă la auzul fluieratului, era un spion al lui Guy de Gisborne, care conducea lupta împotriva lui. Înălţă sabia şi se aruncă asupra tînărului. Era la un pas de celălalt şi îl observa cum gîfîie, sfîrşit de alergătură. Tînărul înălţă capul şi, într-o frîntură de secundă, Robin îi văzu faţa în umbra capişonului.

— Mariana ! strigă el, căci era chiar iubita lui. Ce s-a întîmplat ? Ce...

— Robin ! gîfîi ea, şi faţa i se îmbujoră văzîndu-l. Îşi sprijini mînuţa albă pe braţul său şi-i spuse :

— Sună din corn după oamenii tăi, altfel eşti într-adevăr pierdut.

Apoi se întoarse repede şi alergă spre călugăr, căruia îi spuse la iuţeală cîteva cuvinte. Sunetul cornului lui Robin, limpede şi ascuţit, răsună în lungul potecilor înfrunzite şi posomorîte. Aproape în aceeaşi clipă călugărul îşi vîrî două degete în gură şi fluieră atît de puternic, că-ţi spărgea urechile. De îndată, oamenii ieşiră fugind de sub copaci şi Robin îi recunoscu : erau oamenii înarmaţi ai abatelui de la St. Mary's Abbey.

— Repede, Mariana — strigă Robin — du-te în casa călugărului ! Mai e încă timp.

Apoi Robin se uită repede în jurul său, căutînd un loc de scăpare, de unde să se poată apăra singur, şi

văzu o limbă de pămînt care înainta în apa rîului. Îşi încordă o săgeată în arc, în timp ce alerga. Mariana şi călugărul ajunseră şi ei acolo în acelaşi timp.

— Nu, nu — repetă Robin — du-te peste pod, în casa călugărului! Dacă oamenii mei nu sînt aproape, va fi rău de mine şi nu vreau să suferi tu, iubito.

Şi încordă a treia săgeată.

— Nu, Robin! strigă Mariana. Pot să încordez şi eu arcul, după cum prea bine ştii, iar bunul părinte Tuck ne va ajuta. Uite, vin cîinii!

În acest timp, oamenii înarmaţi ajunseră la vreo zece yarzi şi Robin trimise trei săgeţi în ei, rănind doi şi omorînd unul.

Hugo cel Negru îi conducea şi striga:

— Băieţi, trebuie să alergăm cu toţii şi să sărim pe el. Dacă ne ţine la distanţă cu săgeţile, ne doboară.

În vreme ce vorbea, se auzi zbîrnîitul prelung al unei săgeţi şi omul de lîngă el căzu cu gîtul străpuns. Atacanţii începură să se îndemne unii pe alţii, dar săgeţile făceau prăpăd printre ei. Pe cînd mai stăteau la îndoială, auziră deodată nişte lătrături şi în faţă li se iviră zece dulăi graşi, care săriră asupra lor. Erau nişte bestii sălbăticite, de mărimea copoilor, avînd în jurul gîturilor gulere groase cu ţepi ascuţiţi.

Oamenii se luptară orbeşte, cu săbii şi suliţe, împotriva acestor duşmani ciudaţi şi teribili. Deodată se auzi un fluierat ascuţit şi un uriaş, purtînd îmbrăcăminte de călugăr şi scut, veni spre ei, chemînd cîinii pe nume şi strigîndu-le să se potolească. Cinci cîini zăceau răniţi ori morţi, dar ceilalţi, la auzul vocii stăpînului lor, se domoliră şi se retraseră, lingîndu-şi rănile.

Hugo cel Negru îşi şterse de sudoare faţa oacheşă, se uită împrejur şi păli deodată. Răspîndiţi pe cîmpul deschis din faţa casei, vreo douăzeci de oameni îmbrăcaţi în verde alergau spre ei din toate puterile, fiecare încordînd o săgeată în arc, chiar din fugă.

— Scape cine poate! strigă Hugo cel Negru. Vin bandiţi prea mulţi şi nu putem ţine piept!

Oamenii aruncară la iuţeală o privire peste cîmp şi apoi, întorcîndu-se, dădură năvală spre adăpostul copacilor. Proscrişii se opriră o clipă şi un stol de săgeţi

zbîrnîi prin aer, străpungînd palmele frunzelor şi dispărînd în tufişuri. Trei oameni căzură loviţi de aceste săgeţi, iar ceilalţi goniră nebuneşte spre amurgul verde al bătrînilor copaci, risipindu-se în fugă, ca să facă mai grea urmărirea.

Cînd şi ultimul dintre proscrişi dispăru după fugari, Robin se întoarse spre Mariana, care, cu obrajii aprinşi şi răsuflarea grăbită, căuta să prevină supărarea iubitului ei.

— Nu fi supărat pe mine, Robin — zise ea — dar m-am temut pentru tine atît de mult, încît a trebuit să vin în pădure, să aflu cum îţi merge. Mai ţii minte de cîte ori am tras şi am vînat împreună la Locksley Chase, cînd eram copii ? De ce să nu fi făcut şi acum aşa ?

— Nu trebuia să faci şi acum aşa, iubito — răspunse Robin. Acum eu sînt proscris, iar tu fată de lord. Oricine ar putea să-mi vîndă capul, iar cei ce mă ajută înfruntă aceeaşi primejdie. Dar spune-mi, Mariana, cînd ai îmbrăcat hainele astea care te schimbă într-un băiat atît de drăgălaş, şi cum de-l cunoşti pe tîlharul ăsta de călugăr ?

— Nu e tîlhar, Robin, e un om bun — răspunse Mariana. Este prietenul lui sir Richard din Lee şi totdeauna a vorbit frumos de tine şi m-a mîngîiat cînd am suferit pentru tine. Iar cînd m-am hotărît să îmbrac aceste haine şi să vin în pădure ca să aflu ce mai e cu tine, am vorbit cu taica Tuck şi el mi-a făgăduit să mă ajute. Căci el are prieteni prin toată pădurea şi astfel am izbutit să-i cunosc pe prietenii tăi, spiriduşii. Te-am aşteptat în pădure, în timp ce tu călăreai încoace, şi Ket ştia că eram acolo.

În timp ce vorbea, Mariana îl călăuzea pe Robin, ducîndu-l peste podeţ ; se aflau acum în locuinţa călugărului. Dădură într-o cameră cu înfăţişare atît de bucătărie cît şi de capelă şi salon. Într-un colţ se afla un crucifix, iar în faţa lui, un scaun de rugăciune : pe un perete se vedeau haine din zale, coifuri de oţel, o sabie, două-trei vîrfuri de suliţă, o tolbă cu săgeţi şi un arc mare. Pe alt perete erau poliţe negeluite cu

săculeţi de mîncare, două-trei hălci sărate de carne şi o pulpă de vînat. În mijlocul casei era o masă.

Cînd intrară, o fată se ridică de pe scaun şi Mariana alergă la ea cu mîinile întinse şi o trase către Robin.

— Alice, uite-l pe Robin ! zise ea.

Robin recunoscu fata. Era aceea care-l văzuse cărîndu-l pe călugăr prin rîu şi rîsese de el. Fata avea o faţă luminoasă şi veselă şi îl privea cu o licărire jucăuşă în ochi. Apoi întinse mîna şi-i zise :

— Aşadar dumneata eşti îndrăzneţul proscris al cărui cap sir Ranulf de Greasby jură în fiecare noapte, înainte de a se duce beat la culcare, că-l va atîrna de zidurile castelului Hagthorn !

Ea dădu drumul unui hohot de rîs atît de vesel, iar în ochii ei se citea atît de limpede admiraţia faţă de frumosul proscris, încît cîştigă pe de-a-ntregul inima lui Robin. Foarte galant, el îşi îndoi genunchiul şi sărută mîna domnişoarei.

— Sînt Robert sau, după cum mă numesc oamenii, Robin Hood — spuse el — şi cred că dumneata trebuie să fii domnişoara Alice de Beauforest, pe care Alan de Tranmire o iubeşte atît de mult.

Faţa fetei se îmbujoră o clipă, apoi păli şi o umbră de mîhnire îi trecu peste ochi. Se întoarse şi Mariana se apropie de ea, privind-o blînd şi o luă de gît.

Tocmai atunci intră călugărul.

— Pe legea mea — vorbi el — cine te ajută pierde mult. Patru din bieţii mei cîini au muşcat pentru ultima dată şi au ros ultimul lor os pentru tine.

— Bunule pustnic — zise Robin, mergînd spre el cu mîna întinsă — am auzit că eşti prietenul fetei pe care o iubesc mai mult decît orice pe lume şi vreau să-mi fii şi mie prieten.

— Robin, băiatule — răspunse taica Tuck şi un zîmbet îi lumină faţa largă, simpatică — ţi-am dorit mereu binele, de cînd am auzit că ai ajutat la incendierea casei lui sir Guy. Gîndesc, băiatule, că noi doi nu putem fi duşmani, tu şi cu mine. De cînd mi-am luat această locuinţă, de acum şapte ani, cu ajutorul bunului meu prieten sir Richard din Lee, n-am auzit niciodată de un om ale cărui isprăvi să-mi placă atît

de mult ca ale tale. Cum l-ai pus la respect pe necioplitul şerif din Nottingham ! N-am mai rîs aşa de bine din ziua cînd i-am rostogolit în bazinul cu peşti pe sfinţii mei fraţi întru călugărie de la Fountains Abbey, fapt pentru care, păcătosul de mine, am fost izgonit.

Călugărul apucă mîna lui Robin şi i-o strînse atît de tare, că i-ar fi rupt oasele dacă proscrisul ar fi fost mai slab. Dar strînsoarea de răspuns a lui Robin fu aproape tot atît de puternică şi taica Tuck zîmbi admirativ.

Despre multe lucruri vorbiră apoi ei între ei. Mariana povesti cum taica Tuck îi fusese călăuză pe drumurile din pădure, în timpul verii, cum o învăţase tainele pădurii şi-i arătase multe ierburi vindecătoare. Mai povesti cum se împrietenise cu Ket Spiriduşul şi Hob din Colină, cu mama lor şi cu surorile, cum fusese înştiinţată prin ei despre tot ceea ce li se întîmplase lui Robin şi oamenilor săi.

— Robin — zise taica Tuck — ce mîndru trebuie să fii cînd te gîndeşti ce a făcut fata asta frumoasă din dragoste pentru tine !

— Mă simt mîndru — răspunse Robin — dar inima mi-e plină de tristeţe cînd mă gîndesc că sînt un om proscris şi că ei, care a cunoscut numai chipul cel mai plăcut al vieţii, eu nu-i pot oferi decît traiul lipsit de adăpost din sălbăticia pădurii. Nu vreau să-mi schimb viaţa cu aceea pe care mi-ar putea-o oferi regele, şi ca s-o leg de mine prin căsătorie pe fata asta frumoasă, împotriva voinţei rudelor ei, ar însemna s-o menesc unei vieţi pe care n-aş vrea, nu, pe care nu pot să-i cer s-o împartă cu mine.

— Robin — zise Mariana — nu te iubesc decît pe tine şi nu mă voi căsători decît cu tine. Iubesc viaţa de pădure tot atît cît o iubeşti şi tu şi voi fi fericită cu tine chiar dacă mi-aş părăsi toate rubedeniile. Te gîndeşti, fără îndoială, că m-aş plînge cînd frunzele vor cădea din copaci, cînd vîntul va începe să mîrîie pe drumurile întunecate, ori cînd vîrtejurile de zăpadă vor juca în vifor. Dar inima mea se va încălzi fiindcă te-aş avea pe tine, către care să mă întorc, şi niciodată nu mi-ar părea rău că am plecat dintre zidurile groase

ale castelului tatii. E bun cu mine, dar mă dispreţuieşte şi zilnic îşi bate joc de mine pentru iubirea ce ţi-o port ; l-aş părăsi cu tristeţe, dar aş veni la tine îndată, oricînd, dacă ai avea nevoie de mine.

Vocea ei blîndă tremura puţin cînd isprăvi de vorbit şi lacrimi erau în ochii ei curajoşi. Robin îi luă mîinile şi, înălţîndu-le spre buzele lui, le sărută cu dragoste.

— Aproape că m-ai convins, iubita mea — vorbi el. Ştiu că nu mă iubeşti decît pe mine, dar nu e drept ca o fată să fugă în pădure cu un proscris şi să trăiască acolo cu teamă, pîndind ziua şi noaptea apropierea duşmanilor. Îţi făgăduiesc însă, Mariana, că dacă vreodată ai să fii în primejdie din cauza celor ce îţi doresc răul, dacă ai să fii singură şi urmărită de oameni răi şi ai să trimiţi după mine, eu am să vin. Acest bun părinte ne va căsători şi atunci vom suferi împreună, oricare ar fi soarta ce ne va fi dat s-o trăim.

— Bine ai vorbit, Robin Hood — zise călugărul din inimă — şi bine te-ai povăţuit. Văd că eşti un om cinstit, aşa cum te ştiam dinainte. Ştiu bine, şi spun asta cu plăcere, că nu va mai curge multă apă pe sub Wentbridge şi această tînără fată frumoasă va avea nevoie de braţul tău vînjos şi de dragostea unui om bun şi destul de puternic ca s-o apere de cei ce-i vor vrea răul.

Călugărul vorbea aşa fiindcă ştia că tatăl Marianei era bolnav şi că dacă ar fi murit el, mulţi baroni şi prelaţi puternici şi răi, doritori de pămînturile şi de bogăţiile Marianei, vor unelti s-o ia la ei, ca să se folosească de avuţiile ei şi ca s-o vîndă unui bărbat care ar fi plătit un preţ bun pentru dota sa.

Un corn sună afară, în pădure şi, ducîndu-se la uşă, Robin îi văzu pe Micul John şi pe ceilalţi proscrişi. Micul John raportă că oamenii abatelui şi paznicii regelui fuseseră goniţi spre drumul mare de dincolo de pădurea Harlow, mulţi din ei fiind răniţi. Că acolo, doi cavaleri, care păreau că-i aşteptau, încercaseră să-i regrupeze pe fugarii înarmaţi, dar că săgeţile proscrişilor îi puseră pe toţi pe fugă, unul dintre cavaleri depărtîndu-se călare, cu o săgeată în şold.

— N-aţi putut vedea cine erau ? întrebă Robin.

— Unul avea un scut fără nici un blazon, iar celălalt avea un turn roşu pe el — răspunse Micul John.

— Cel cu turnul roşu era un om pe care nu-l cunoşteam — spuse Scarlet — dar cel cu scutul alb era unul din cei pe care i-am bătut anul trecut la biserica din Campsall.

— Scarlet grăieşte adevărat — zise Will Arcaşul — unul era Niger le Grym, şi cred că celălalt, după mîrîitul vocii sale şi după grozăvia înjurăturilor, nu era altul decît diavolul de Isenbart de Belame însuşi.

— Nu mă îndoiesc — zise Robin. Asta arată că spionii lor ne pîndesc mereu. Duceţi-vă în pădure şi rămîneţi aproape, ca să puteţi auzi sunetul cornului meu. Sînt aici două doamne pe care trebuie să le păzim pînă la casele lor.

Între timp, taica Tuck pregătise un ospăţ de pădurean şi se aşezară cu toţii să mănînce, după ce Mariana se schimbă şi se îmbrăcă în hainele ei. Apoi, din ascunzătorile pădurii fură aduşi doi cai ; fetele încălecară, luîndu-şi rămas bun de la călugăr, şi plecară, însoţite de Robin, către castelul lui sir Richard din Lee, unde locuiau amîndoi pentru o bucată de vreme.

În timp ce călăreau pe drumul însorit al pădurii, Robin văzu că Alice părea întristată şi gînditoare şi o întrebă pe Mariana de ce vorbele lui o îndurerasră atît.

— Fiindcă — răspunse Mariana — nu va putea să se mai ferească mult timp de căsătoria cu bătrînul şi crudul lor sir Ranulf de Greasby. Ziua nunţii a fost fixată, iar iubitul ei, Alan, a fost proscris şi s-a ascuns prin dealurile sălbatice din Lancaster.

— N-am ştiut — zise Robin. De ce a fost proscris acest tînăr scutier ?

— Sir Isenbart de Belame l-a declarat proscris fiindcă l-a omorît pe Ivo Prădalnicul — fu răspunsul. Mai mult, el a obţinut ca pămîntul lui sir Herbrand, tatăl lui Alan, să fie supus unei dări grele, ceea ce înseamnă că sir Herbrand va fi ruinat, iar fiul său ucis în curînd. Pentru tot ce suferă din cauza acestor lucruri, buna mea prietenă Alice e tristă.

— Într-adevăr, l-a omorît pe Ivo Prădalnicul — vorbi Robin — dar în luptă dreaptă ; știu asta fiindcă am fost cu ei cînd s-au luptat ; dar nu știu cum de s-a dus vestea că Alan l-a omorît, căci prin apropiere nu era nimeni din tabăra lor decît servitorul ucis de Ket Spiriduşul.

Şi Robin povesti cum s-a desfăşurat lupta din pădure dintre Alan şi Ivo Prădalnicul.

— Îmi aduc aminte acum — zise Mariana — că sir Richard mi-a povestit că ştirea a fost răspîndită de un pădurar ; acela spunea că, în ziua cînd cavalerul a fost găsit mort, Alan de Tranmire a venit la el, căutînd un cal pe care i-l lăsase în grijă, şi că avea o rană dureroasă la umăr.

— Ăsta a fost Hugo cel Negru — spuse Robin — care călăuzea pe oamenii înarmaţi de azi. N-a mai spus nimic altceva ? N-a mai spus cu cine era Alan cînd a venit pentru cal, sau de halul în care chiar el, Hugo, se găsea ?

— Nu, nu cred.

Robin îi povesti Marianei cum l-au găsit pe Hugo cel Negru legat chiar de stîlpul uşii lui, în timp ce un om înalt stătea în faţă-i mîncînd carnea friptă pe care pădurarul şi-o pregătise pentru masă. Mariana rîse din inimă de această întîmplare şi spuse că sir Richard s-ar bucura nespus dacă ar auzi o poveste atît de caraghioasă.

— Îl vezi pe băiatul ăla înalt de colo ? spuse Robin, arătînd în faţa lor făptura atletică a Micului John, care păşea zvelt şi mlădios, privind ascuţit încoace şi încolo în pădurea de lîngă ei. El este şerbul care a legat pe pădurar ; e un camard vesel şi un luptător straşnic, cu care n-aş vrea să mă mai măsor vreodată.

Auzind acestea, Mariana dori să vorbească ceva cu Micul John, care fu chemat de conducătorul lui ; şi iată-l pe Micul John, cu faţa aprinsă, vorbind cu prima domnişoară pe care o întîlnise în viaţa lui. Se purtă totuşi cu demnitatea unui om liber, căci în viaţa neprefăcută din pădure şi în aerul ei curat, şerbul îşi pierde stîngăcia şi nu mai e grosolan.

În timp ce vorbeau astfel împreună, Mariana punîndu-i Micului John multe întrebări privitoare la viaţa proscrişilor sub arborii pădurii, Robin se duse înainte la Alice, care călărea cu femeia ei alături.

— Domnişoară Alice — zise proscrisul — îmi pare rău că vorbele mele ţi-au pricinuit gînduri triste. L-am cunoscut pe tînărul Alan ; un scutier mai viteaz şi mai îndrăzneţ n-am întîlnit niciodată, nici unul mai curtenitor la vorbă şi mai binevoitor în purtări. Spune-mi, te rog, în ce zi va trebui să te căsătoreşti cu bătrînul cavaler pe care tiranii aceia din Wrangby doresc să ţi-l dea de bărbat ?

— Domnule proscris — zise fata, şi ochii ei întunecaţi se aprinseră — îţi mulţumesc pentru vorbele bune privitoare la cel pe care îl iubesc. De acum un an, de cînd a fugit ca proscris în pădure şi sălbăticie, am primit de la el cîteva scrisori în care mi-a scris şi despre tine. Totdeauna scria cu căldură de prietenia voastră. Căsătoria mea nenorocită va fi celebrată peste trei zile, de sărbătoarea sfîntului James, la biserica din Cromwell. Bietul meu tată nu mai poate ţine piept cererilor urîcioase ale lui sir Isenbart, care ameninţă cu focul şi cu sabia dacă nu se supune voinţei lui şi nu mă dă acelui tiran bătrîn, sir Ranulf. Nu mai avem prieteni mari şi puternici cărora să le cerem ocrotire, iar iubitul meu este proscris şi nu poate să mă scape.

Lacrimi căzdeau din ochii-i curajoşi şi mîhnirea ei îl atinse la inimă pe Robin. Fruntea i se întunecă de mînie şi cîteva clipe rămase cufundat în gînduri. Apoi zise :

— Fii tare, dragă domnişoară. Poţi avea nădejde în cîteva braţe vînjoase şi inimi tari, deşi timpul e scurt. Ai pe cineva care să ducă un mesaj iubitului tău din partea mea ?

— Îţi mulţumesc pentru că mă îmbărbătezi, bunule Robin — spuse fata şi zîmbi printre lacrimi. E un şerb al tatălui meu, care ştie ascunzişul lui Alan ; el i-a dus patru scrisori de la mine, deşi drumul e lung şi înfiorător pentru un biet şerb neumblat ca el. E însă om curajos şi vrea să-mi împlinească poruncile.

— Cum îl cheamă şi unde locuieşte ?

— Îl cheamă John sau Jack, fiul lui Wilkin, şi locuieşte la Spinul Albicios, în Cromwell.

— Dă-mi ceva ca semn de recunoaştere din partea ta — spuse Robin — fiindcă am să trimit pe unul din băieţii mei la el, înainte de vecernie.

Alice îşi scoase un inel din degetu-i subţire şi îl puse în mîna lui Robin.

— Va şti că e de la mine şi va face bucuros orice îi va cere purtătorul lui — zise ea — de dragul meu.

Însoţitoarea, care călărea alături, îşi ridică mîna, ţinînd între degete un inel gros de argint.

— Îndrăzneţule proscris — zise această fată cu părul negru şi obrajii roşii, drăguţă şi cu privire isteaţă — omul tău să ia şi acest inel, să-l ducă lui Jack şi să-i spună din partea mea, a fetei pe care o iubeşte, că dacă nu face ce-i spune, şi încă repede, atunci îi dau înapoi inelul, iar cînd am să-l văd, am să-i spun cele mai rele vorbe şi am să-l şi blestem pe deasupra. Fiindcă, dacă nu vrea să-şi mişte trupu-i mătăhălos de dragul stăpînei mele, care e la o astfel de strîmtoare, atunci nu e bărbat bun pentru Netta din Meering.

— Am să-ţi îndeplinesc dorinţa, fată dragă — zise Robin zîmbind. Şi cum nu mă îndoiesc că cel de la care ai primit inelul este un bărbat viteaz, tot aşa nu mă tem că lucrurile n-or să se desfăşoare bine.

După puţin, ajunseră la castelul lui sir Richard şi domnişoarele intrară tefere în hol. Lumina după-amiezei începea să se îndulcească, se apropia seara şi Robin ştia că nu are timp de pierdut. Îl chemă pe Will Arcaşul, îi dădu cele două inele şi îi încredinţă misiunea despre care vorbise cu Alice. Cîteva clipe după aceea, Will călărea chiar pe calul iute al lui Robin şi se îndrepta pe drumurile pădurii, spre răsărit, către apele rîului Trent.

CUM S-A CĂSĂTORIT ALAN DE TRANMIRE CU LADY ALICE, DATORITĂ AJUTORULUI DAT DE ROBIN HOOD ŞI DE JACK, FIUL LUI WILKIN

Jack, fiul lui Wilkin, se afla în pădure şi lega ultima sarcină de lemne pe carul ce şi-l făcuse singur ; nu se gîndea în clipa aceea că în curînd avea să primească un mesaj şi că multe urmări va avea acesta în viaţa lui. Jack era un tînăr bine clădit, vînjos, de vreo douăzeci de ani, arătos, cu ochi căprui, jucăuşi şi cu pistrui pe faţă. Capul său cu păr buclat, castaniu, nu cunoscuse niciodată vreun acoperămînt, decît poate al zăpezii, cînd vîntul de răsărit şuiera iarna, îngheţînd totul.

Era şerb la senioria din Cromwell, iar lordul lui era sir Walter de Beauforest, tatăl lady-ei Alice. Lordul nu prea ştia de existenţa lui Jack ; cîteodată îl vedea pe Jack cînd se ducea să vîneze cu şoimul sau cînd se întorcea de la vînătoare, dar nu-şi dădea osteneala să afle cine era băiatul care se trăgea de moţul de pe frunte, aplecîndu-se în faţa lui. John Thinne însă, administratorul lordului, îl ştia pe Jack ca pe unul din cei mai săritori tineri din seniorie. Odinioară, pe cînd Jack era băiat de doisprezece ani, îi cam stătea pe inimă administratorului, fiindcă puştiul fusese luat în seamă de lady Alice, pe atunci o fată cu un an sau doi mai mare, şi chemat printre şoimarii ei. Cînd tatăl lui Jack muri, băiatul fu silit să muncească în locul său pentru coliba şi pentru cei cîţiva acri de pămînt care-i reveneau lui şi mamei sale ; de atunci Jack o vedea mai puţin pe lady Alice, pentru al cărui zîmbet ori vorbă bună el ar fi trecut prin foc şi apă.

În marele registru de pergament al senioriei, pe care îl ţinea administratorul şi care conţinea ascendenţa tu-

turor servilor de pe pămîntul lordului, Jack era trecut ca John, fiul lui Wilkin. Numele tatălui său fusese Will, dar fiindcă era un om mic de stat, fusese numit Wilkin, ceea ce înseamnă Will cel Mic. Numele lui Jack era schimbător, fiindcă servii şi oamenii săraci n-aveau în acele vremuri un nume al lor propriu. Astfel, cîteodată, el era numit Jack, fiul lui Will, ori, din cauza unui măceş bătrîn care creştea aplecat pe coliba lui, i se mai zicea Jack Mărăcine sau, după numele mamei lui, Jack fiul Alicei, ori, cum îi vom spune noi, Jack Alison. Fiind însă un băiat isteţ şi vesel, Jack înţelegea cînd era chemat şi nu ţinea la ceremonie.

Lui Jack îi plăceau caii, şi cîinii, şi şoimii. Ştia numele fiecărui cal din seniorie şi multe zile petrecuse el cu ei ducîndu-i la păşune ori pe cîmp, peste şanţul drept şi întins care străbătea fîşia de ţarină a lordului ce trebuia s-o are el. Multe zile fericite petrecuse Jack cu lady Alice pe cîmpiile deschise şi sălbatice unde vînau cu şoimul, şoimanul, hultanul sau coroiul.

Orice căţel din sat se găsea în termeni buni cu Jack ; nu se aflau pe acolo cîini mari, ca dogi, dulăi ori seteri, căci satul era aproape de pădurea regelui unde hoinărea cerbul roşcat, aşa că orice cîine mare era omorît de către pădurari, ori i se tăiau ghearele dinainte, ca să nu poată fi folosit la vînătoare.

Dorinţa cea mare a lui Jack era să-şi capete libertatea. Să fii om liber şi să munceşti pămîntul tău propriu ca Nicholas Cliffe ori Simon Fletcher i se părea lui Jack cea mai mare fericire pe care o putea avea un om. Şi nu fiindcă lordul lui era rău ori fiindcă John, administratorul, era asupritor ar fi dorit Jack să fie liber şi nu legat de pămînt, aşa cum era. Mama lui lămurea această ciudată dorinţă zicînd că, în urmă cu patru generaţii, pe vremea liniştită a binecuvîntatului rege Edward Confesorul, cînd ţara nu cunoştea lorzi răi şi baroni prădalnici, străbunii lui Jack fuseseră oameni liberi, dar cînd dădură năvală normanzii, cu toţii deveniseră şerbi.

Lui Jack i se păru o mare nedreptate faptul că, după moartea tatălui său, mama lui trebui să dea administratorului cea mai bună vită pe care o aveau, pe Moolie,

o straşnică vacă de lapte, o dată cu cel mai bun cazan din casă şi cu cel mai ţeapăn scaun. I s-a spus că asta era plata către lord fiindcă îi lăsa încă să mai „rămînă" pe pămîntul şi în coliba pe care ei şi înaintaşii lor le aveau de generaţii.

Pînă acum vreo zece luni lumea din afara satului său i se părea o regiune întunecată, teribilă şi misterioasă. Îşi cunoştea ţara pe o rază de trei mile de la biserica din centrul satului şi niciodată nu îndrăznise să pătrundă în pădurea dinspre apus. Era bănuitor faţă de toţi străinii şi, cînd s-a întîlnit odată cu unii care veneau spre sat, s-a ascuns pînă ce au trecut.

Pădurea de care auzise era un loc al spaimei ; şerbii ceilalţi povesteau despre ea lucruri îngrozitoare. Aflase astfel de monştri care zburau noaptea şi se ascundeau ziua prin desişurile întunecate, ca să sară asupra călătorilor neprevăzători ; de coline în vîrful cărora lucea noaptea un foc în care sălăşluiau spiriduşi negricioşi şi mărunţei. Teama de spiritele mici şi rele nu i-a ocolit niciodată prea mult mintea lui Jack în acele zile. Spiritele rele puteau lua orice înfăţişare, ele locuiau în fîntîni şi în rîuri, în pădure, pe lîngă poteci şi în smocurile de iarbă de pe cîmpul unde el ara sau secera. Întregul lui sat şi mii de alte sate de-a lungul şi de-a latul Britaniei credeau în spirite rele ; de aceea Jack nu era mai prost decît semenii săi ori decît oamenii care în acele zile aveau faima de învăţaţi şi şedeau la sfat cu regele.

Cioara bătrînă şi neagră ca cenuşa, care dădea din aripi pe deasupra brazdelor, sau corbul care venea şi se aşeza pe un bolovan uitîndu-se cu ochiul lui rău la Jack, în timp ce acesta ara, putea fi vreo vrăjitoare sau vreun vrăjitor venit să vadă dacă nu era rost de făcut vreun rău — nicidecum o pasăre sălbatică în căutare de viermi sau rîme scoase la iveală de plug. De aceea Jack încrucişa două degete cînd trecea pe lîngă pasărea de rău augur şi rostea un „Tatăl nostru". Tot aşa dacă Jack vedea plutind pe rîu un trunchi de copac care, dacă ar fi fost uscat, ar fi ars de minune sub oala de mîncare, el nu l-ar fi scos din apă în mod necugetat, cum ar face un băiat din zilele noastre. Nu ; înainte

de a-l atinge, el s-ar fi închinat, altfel apa rea ascunsă lîngă trunchi l-ar fi tras în jos, dacă n-ar fi făcut-o nevătămătoare cu ajutorul semnului sfînt.

Găsirea unei potcoave aruncate ori a uneia prea tocite pentru a mai fi de vreun folos, era o întîmplare fericită şi norocoasă. Jack avea o potcoavă deasupra uşii colibei sale ; potcoava oprea pe vrăjitoare şi pe vrăjitori să intre înăuntru ; mai avea una deasupra cîrligului de la fereastră. Şi Jack ştia cum şi cînd trebuia aşezată potcoava. În ajunul zilei tuturor sfinţilor, cînd duhurile rele se plimbau încoace şi încolo, Jack purta la cingătoare o rămurică de frasin.

El însuşi nu văzuse niciodată vreun spiriduş, dar ştia că aceştia trăiesc prin găurile dealurilor sau prin locuri tăinuite din pădure. Povestea era că de demult, un om numit Sturt de Norwell, un serv, auzise pe cineva strigînd în pădure că şi-a pierdut sapa. Ducîndu-se să vadă cine era cel ce striga, Sturt văzu că era un spiriduş. Deşi înspăimîntat, Sturt căută şi găsi sapa şi atunci duhul îl invită acasă la el, să mănînce. După aceea Sturt se ducea deseori la colina înverzită din pădure şi după un an se căsători cu fata spiriduşului, îmbogăţindu-şi astfel viaţa. Copiii lui trăiesc încă la Norwell, unul e om liber, dar toţi sînt oameni micuţi şi vioi, primiţi bine oriunde se duc, pentru veselia şi cîntecele lor.

Acesta era felul în care se gîndea Jack la lume şi la lucruri pînă mai acum cîteva luni cînd, într-o zi, lady Alice, ca o arătare coborîtă din cer, strălucind de frumuseţe şi graţie, îl trimise într-un loc îndepărtat, dîndu-i un pergament învelit în mătase, rugîndu-l să-l ducă iubitului ei, care şedea ascuns într-un anumit loc din pădurea Lancaster. Îi spusese că era singurul om în care se putea încrede şi vorbele ei făcură să-i bată inima în piept.

Jack era un băiat viteaz, însă această primă călătorie prin pădurea cea mare cu preţiosul mesaj fu o experienţă pe care, din cauza spaimei, n-avea s-o mai uite niciodată. Dar din cauza adoraţiei curate ce-o purta frumoasei Alice, a cărei dragoste pentru Alan de Tranmire era cunoscută în toată senioria, credinţa lui în-

frînse teama şi-şi duse la îndeplinire însărcinarea. De atunci mai făcu de trei ori călătoria şi de fiecare dată se abătu asupra lui spaima de potecile ciudate dintre Sherwood şi Werrisdale, dar curajul şi isteţimea sa îl făcură să scape teafăr din toate încercările pe care le întîlnise.

Niciodată nu văzuse un proscris ori un hoţ adevărat din pădure. Negustori şi pomanagii profitori sau menestreli obraznici încercară să-l înspăimînte şi să-l uşureze de cele cîteva lucruşoare pe care le avea cu el, sau de sacul cu mîncare ; dar niciodată nu-i văzuse pe oamenii aceia teribili care fugiseră de la lorzii lor, părăsind ţarină, şi cămin, şi obiceiurile zilnice ale înaintaşilor lor. Se întreba adesea cît de deşperaţi şi de nepăsători trebuiau să fie oamenii aceia, de omorau atît de repede ori aduceau atîtea pagube.

În seara aceea lega ultima sarcină de lemne pe carul său cel mic şi se întreba ce-ar fi făcut dacă ar fi sărit cineva asupra lui din desişurile pe care le străbătuse în călătoriile lui şi i-ar fi cerut preţiosul lucru pe care lady Alice i-l încredinţase. S-ar fi luptat pînă la moarte şi nu s-ar fi supus.

Plescăi din limbă la poneiul neţesălat, care-i trăgea carul, şi-l îndemnă pe drumeagul ce ducea afară din pădure. Se uită spre asfinţit şi văzu departe, peste linia neguroasă a pădurii, discul mare şi roşiatic al soarelui, sub a cărui lumină tulpinile copacilor din jurul său păreau roşii-sîngerii. Lumina îl orbi. Auzi o cracă rupîndu-se lîngă el, un om înaintă din dosul unui trunchi de arbore şi-i opri trecerea.

— Eşti Jack, fiul lui Wilkin ? întrebă străinul, cu o voce aspră, poruncitoare.

Jack se dădu înapoi şi mîna i se opri pe mînerul cuţitului înfipt la cingătoare. Se uită pătrunzător la om, un ins scurt şi vînjos, îmbrăcat în haină şi în pantaloni verzi, roşi pe alocuri şi rupţi ici şi colo parcă de mărăcini. Un arc îi atîrna pe spate, iar la brîu avea o tolbă cu săgeţi legată lîngă o sabie bunişoară.

Jack se întreba, zgîindu-se la străin, cine putea fi acesta. După haine părea un pădurar al vreunui lord şi faţa-i acoperită cu barbă mare, căruntă, părea cin-

stită, deşi dîrză. Totuşi, în jurul omului plutea ceva care-i spunea că nu aparţine nici unui lord, ci doar lui însuşi. Semnul omului liber se citea în ochii lui cutezători, în privirea-i neşovăielnică, în portul semeţ al capului.

Tuturor acestor gînduri nu le trebui decît o clipă ca să treacă prin mintea lui Jack. Apoi zise :

— Ce-ţi pasă cine sînt ?

— Îmi pasă cine eşti — vorbi străinul şi rîse. Uite, băiete, nu vreau să-ţi fac nici un rău.

Rîsul celuilalt răsună cinstit, şi asta-i plăcu lui Jack. Străinul îşi duse mîna stîngă la pungă şi scoase ceva din ea. Apoi îşi trase sabia şi vîrî în vîrful ei două inele, unul de aur, celălalt de argint, şi ridică arma în lumină. Ultimele raze ale soarelui se loviră de diamantul prins în cercul subţire de aur şi-l făcură să scînteieze ca o lumniă fantastică în întunericul pădurii.

— Cunoşti vreunul din ele, băiatule ? întrebă omul.

— De unde le ai ? sări Jack şi faţa i se întunecă de mînie. Le-ai furat de la cele ce le purtau ? Dacă e aşa, n-ai să mai părăseşti niciodată viu locul ăsta.

— Domol, viteazule ! răspunse celălalt, privind atent cum Jack se ghemuise fără să vrea, ca şi cum s-ar fi pregătit să se repeadă. Şeful meu le-a primit din mîna stăpînelor lor. Lady Alice, stăpîna ta, a spus : „Jack e viteaz şi vrea să-mi îndeplinească poruncile. Va şti că inelul e de la mine şi va face bucuros orice îi va cere purtătorul lui, de dragul meu".

— A spus lady Alice vorbele astea ? întrebă Jack. Se lumină la faţă, sîngele începu să-i curgă cu înfocare prin inimă şi se roşi de plăcere auzind lauda stăpînei sale în gura acelui pădurean bătrîn şi neînduplecat. Şi ce — continuă el — ce doreşte stăpîna mea să fac ?

— Să mergi cu mine şi să mă călăuzeşti la Alan de Tranmire — zise Will Arcaşul.

O clipă, Jack stătu la îndoială. Să meargă cu acest străin prin pădurea sălbatică şi prin cîmpurile singuratice din Peak ? Credinţa lui însă nu îngăduia şovăieli în privinţa celor ce avea de făcut.

— Am să merg, prietene — răspunse Jack. Spune-mi cum te cheamă şi cine eşti.

— Sînt om liber, om al pădurilor.

— Cum ! exclamă Jack şi se dădu îndărăt. Eşti proscris ! Unul din oamenii lui Robin Hood ?

— Ăsta mi-s ! vorbi celălalt. Şi-s mîndru că slujesc un stăpîn atît de înţelept şi viteaz.

O clipă, Jack se uită uimit. Nu era un desperat, ori un asasin nesăbuit, aşa cum auzise el că sînt proscrişii, ci un om cu faţa obişnuită, cu ochi care puteau fi aspri, dar care puteau să şi zîmbească. Într-un avînt, Jack îi întinse mîna, iar celălalt i-o prinse.

— Eşti primul proscris pe care-l văd — zise Jack rîzînd din inimă ; şi dacă stăpînul şi soţii tăi sînt ca tine, atunci inima îmi spune că sînteţi oameni cinstiţi şi de treabă. Robin Hood o ocroteşte pe stăpîna mea ?

— Da, aşa face — spuse Will — dar acum să nu mai vorbim şi să plecăm din pădure, înainte ca lumina zilei să piară cu totul.

Nu mai vorbiră. Jack mînă calul pe poteca neîngrijită care ducea spre sat şi, lovindu-l cu biciul, îşi dădu seama, după felul în care animalul o porni în galop, că în curînd va ajunge cu bine acasă şi fără sprijin. Înainte de a-l deshăma, el rupse o mlădiţă din desiş şi o înnodă în jurul gîtului calului. Astfel mama lui va înţelege că el pleca din nou, la rugămintea lady-ei Alice.

Cînd pădurea rămase la vreo milă în urma celor doi oameni, Will grăi :

— Nu m-ai întrebat ce mesaj îţi aduc cu inelul de argint, băiatule.

Jack rîse.

— Nu, nu te-am întrebat. Mai întîi fiindcă mesajul stăpînei l-a alungat pe celălalt din mintea mea, şi apoi fiindcă mi se pare că nu e un mesaj prea blînd.

— E un mesaj din partea unei fete — răspunse Will — şi e pe jumătate aspru, pe jumătate dulce, după cum desigur ştii. Mi se pare mie că fata asta, Netta din Meering, cînd te ia în zeflemea, cînd îţi spune vorbe dulci.

— Eşti mai bătrîn decît mine — spuse Jack, rîzînd mînzeşte — şi sînt sigur că ştii bine cum se poartă fetele. Ce mesaj mi-a trimis ?

Will îi spuse şi faţa lui Jack se aprinse auzindu-i vorbele.

— N-aveam nevoie de limba ei înveninată — rosti el cu o urmă de trufie în voce — ca să fac ceva de dragul stăpînei mele.

Apoi nu mai zise nimic, dar Will băgă de seamă că îşi grăbise pasul şi că se adîncise în gînduri. Între timp, şi ultima rază de lumină dispăruse de pe cerul cel limpede ; intraseră adînc pe cărările pădurii. Se opriră şi mîncară cîte ceva de prin desagi ; cînd răsări luna, porniră mai departe pe potecă, la lumina ei blîndă ; arătau ca nişte demoni care trec întunecaţi prin pădurea neagră ca cerneala, ori ca nişte fantome luminate magic, care păşesc fără zgomot prin poienile deschise.

* *

Două zile mai tîrziu, dis-de-dimineaţă, servii din satul Cromwell se adunară grupuri-grupuri în jurul colibelor lor, vorbind despre soarta tristă ce o aştepta pe tînăra şi iubita lor stăpînă în ziua aceea. Cu toţii ştiau că îşi dăduse inima lui Alan, dar că destinul crud, care conducea vieţile cavalerilor şi ale doamnelor, o sileau să-l ia pe bătrînul Ranulf de Greasby, un lord rău, cu părul alb, care trăia în regiunea mlăştinoasă din răsărit.

Unii din servi stăteau în curtea bisericii în care avea să aibă loc ceremonia. Din cînd în cînd se uitau în lungul drumului, spre nord, căci de acolo trebuia să se apropie nunta. Nu după mult, se arătă preotul ; el se îndreptă spre clădirea seniorială, de unde avea să însoţească pe mireasă la biserică.

— Se duce s-o mîngîie pe ea, pentru care nu mai există mîngîiere — vorbi o tînără femeie cu un copil în braţe. Biata lady ! continuă femeia — de ce nu poate ca să aibă parte de cel pe care-l iubeşte mai mult decît orice pe lume ?

— Numai cu preţul capului său mai poate veni el aici astăzi — vorbi un bărbat de lîngă ea. E proscris, un om pierdut.

— Mi-e teamă că nu e nici o scăpare pentru tînăra fată — zise un bărbat mai tînăr. Are să-şi macine su-

fletul după ce s-o căsătorí, şi n-are să mai fie niciodată fata luminoasă şi fermecătoare de pînă acum.

— E rău aşa ! strigă o tînără. Nici una din rudele ei nu poate s-o scape ?

— Rudele ei sînt oameni slabi, Mawkin — spuse o bătrînă zbîrcită. Ar fi ca şoarecii în ghearele lui Isenbart de Belame, dacă s-ar ridica împotriva voinţei lui.

Tocmai atunci se auzi zgomot de copite pe drumul neîngrijit care venea din nord şi zece călăreţi înarmaţi, îmbrăcaţi în livrelele lui Ranulf de Greasby, se apropiară. Erau oameni cu priviri duşmănoase, crunte ; fără o vorbă intrară călare pe poartă şi se opriră la uşa bisericii, risipind pe bieţii servi care fugiră din drumul cailor cît putură de repede. Călăreţii se rînduiră singuri cîte cinci de fiecare parte a uşii, descălecară şi rămaseră fiecare lîngă calul său, uitîndu-se cu obrăznicie la ţăranii care se îngrămădiseră unii peste alţii la poartă.

— De la vechiturile astea se aşteaptă bătrînul la răscoală ? întrebă unul din oamenii înarmaţi.

Ceilalţi rîseră auzind gluma.

— Bătrînul nostru lord a fost atîta dus de nas de femeiuşca asta tînără — zise altul — încît acum, cînd e aproape în mîinile lui, se teme ca nu cumva vreo întîmplare nenorocită să i-o smulgă.

— Da, l-a dus mult de nas — vorbi altul. Dar nu mai dau doi bani pe zeflemelele ei, o dată ce intră în castelul din Hagthorn Waste. Acolo are el mijloace să îmblînzească şi pe cea mai sălbatică fată, aşa cum a îmblînzit-o şi pe ultima lui nevastă, după cum se vorbeşte.

— Da, fata aia frumoasă, cu ochi negri, care a intrat cu privirea strălucind ca o sabie şi care, după o clipă, a devenit blîndă ca un copilaş — spuse altul.

— Mi-o aduc aminte — zise iar primul. A trăit doi ani. A scăpat de la el într-o noapte de iarnă şi a fost găsită îngheţată în zori la Grimley Mere.

— Eşti un nuntaş foarte vesel, pe legea mea — zise cel ce era de bună seamă conducătorul. Lasă pe menestreli să ne cînte un cîntec mai potrivit pentru nuntă. Hei, pajule !

Un menestrel înalt, purtînd un pieptar falnic, vărgat, şi pantaloni peticiţi, venise din sat şi se alăturase grupului de servi ; rîdea cu ei în timp ce-şi ciupea cetera pe care o purta agăţată de gît cu o panglică murdară. La chemarea soldatului, menestrelul păşi spre uşa bisericii şi, scoţîndu-şi căciuliţa de catifea, o mişcă prin faţa lui, cu o plecăciune.

— Care ţi-e dorinţa, nobile scutier ? Un cîntec de război şi pradă, ori unul despre arcaş şi fata lui iubitoare, ori altul cu vînătoare de cerbi roşcaţi şi gustoşi ?

— Cîntă ce vrei, numai să fie un cîntec vesel — porunci şeful oamenilor înarmaţi.

Atunci menestrelul, ciupindu-şi de cîteva ori coardele şi dregîndu-şi vocea, începu un cîntec popular numit „Trandafirul din Woodstock". Avea o voce bogată, de tenor, iar cîntecul era vesel, însoţit de un cor la care luau parte toţi. După aceea menestrelul le cîntă o baladă despre căsătorie, care le plăcu mult. Cînd menestrelul arătă că vrea să plece, şeful zise :

— Mai stai, zglobiule ; cred că o să avem nevoie de tine. În curînd are să vină aici o logodnică întristată şi cîntecele tale vesele vor trebui să-i lumineze faţa, astfel ca lordul meu să se bucure de privirile ei limpezi. Dacă ai să fii astăzi pe placul lordului nostru, ai să primeşti plată bună, fără îndoială.

Menestrelul nu se îndemna să plece şi chiar se pregătea să cînte altceva, cînd se iviră patru oameni călări ce se îndreptau repede spre biserică. Cel mai înalt era sir Ranulf de Greasby, un cavaler bătrîn şi cărunt, cu faţa roşie, urîtă. Avea buze crude, iar ochii lui roşii erau mici şi sălbatici.

Era îmbrăcat într-o haină bogată, de mătase roşie, centura îi era încrustată cu diamante, iar mînerul săbiei îi strălucea de giuvaeruri. Cei trei însoţitori ai lui erau cavaleri mai tineri, cu aer nepăsător, bine îmbrăcaţi, dar cu apucături neîngrijite. Unul era nepotul lui sir Ranulf, sir Ector Harelip, un om grosolan, a cărui faimă pentru cruzimea sa era tot aşa de răspîndită ca şi a unchiului.

Bătrînul cavaler intră pe poartă furios şi foarte grăbit.

— Lady încă n-a venit ? strigă el cu vocea răguşită oamenilor înarmaţi, şi ochii lui roşii, de vulpe, treceau bănuitori de la unul la altul.

— Nu, stăpîne — răspunse şeful.

— Blestem ! izbucni bătrînul cavaler şi, întorcîndu-se în şa, se uită acru în susul şi în josul drumului, apoi la mulţimea de ţărani şi la colibele din depărtare. Mă face s-o aştept ! mormăi el în barbă şi cei din apropiere îi auziră dinţii scrîşnindu-i în timp ce din ochii lui roşii, sălbatici, nu se mai vedeau decît două crăpături, prin care ţîşnea o lumină rea. Va fi rîndul ei să aştepte acum, dacă nu va vorbi drăguţ cu mine. Cine eşti tu, ticălosule ? zise el deodată, privind în jos, la menestrelul care şedea lîngă calul său.

— Sînt Jocelyn, menestrelul, domnule cavaler — răspunse omul şi ciupi coardele lăutei.

— Ai o mutră de ticălos — vorbi sir Ranulf bănuitor — nu eşti destul de lustruit pentru petrecere.

— Fără îndoială, domnule cavaler, nu sînt decît un om sărac, venit să-i fac plăcere înălţimii voastre cu cîntecul meu simplu, dacă înălţimea voastră doreşte — spuse menestrelul şi ciupi iar coardele lăutei.

— Cîntă atunci, ţopîrlane, şi vezi de cîntă bine, ori te snopesc în bătaie !

Menestrelul atinse două coarde ale ceterei şi începu :

Deşi lord al pămînturilor, cu tristeţe am rătăcit
Şi mi-am dispreţuit faima de cavaler.
Am suspinat neadormit ore lungi de noapte ;
Sclav am fost acestei blonde doamne
Pe care îndelung şi degeaba am rugat-o.
Ah, mîndră lady Alysoun !

Suflă, vînt nordic, suflă
Şi trimite-mi iubita.
Suflă, vînt nordic, suflă.

Cînd isprăvi ultimul vers, se auzi un rîs dispreţuitor, ciudat de pătrunzător. Oamenii se uitară într-o parte şi în alta, dar nu văzură nimic. Părea că vine de deasupra capetelor lor, dar acolo nu se zărea nimic, decît turnul

de lemn al bisericii. În jurul lui zburau şi cîrîiau cîteva stăncuţe, iar prin ferestruile de tras cu arcul ieşeau şi intrau rîndunelele.

Menestrelul începu altă strofă :

Ah, cum mă chinuie privirea-i crudă !,
Ochii ei de aur sînt ca două săbii.
Mă-ngălbenesc de atîta fericire !
Dar mă bucur, deşi sînt bătrîn,
Cînd fermecătoare ea îmi zîmbeşte,
Ea, blonda lady Alysoun.

Suflă, vînt nordic, suflă,
Trimite-mi iubita,
Suflă, vînt nordic, suflă.

Din nou se auzi rîsul, de data aceasta cu o notă şi mai batjocoritoare. Sir Ranulf se uită la menestrel.

— Cine face gălăgie, ticălosule ? zise el furios. Ai vreun tovarăş cu tine ?

— Nimeni nu-i cu mine, stăpîne — răspunse menestrelul.

— Poate că, stăpîne — glăsui unul din oameni cu spaima în priviri — poate că sînt iele în turnul bisericii !

— Poate capeţi cîteva bice bune, prostule, cînd ne vom întoarce acasă — mormăi sir Ranulf. Ocoliţi biserica pînă în partea cealaltă şi vedeţi dacă nu se ascunde pe acolo vreun mocofan. Dacă găsiţi vreunul, aduceţi-l aici să-i tai limba din gură şi să-l învăţ eu minte să-şi bată joc de mine !

Patru oameni ocoliră biserica, în timp ce alţii se duseră printre morminte, cercetînd să nu fie cineva ascuns în spatele plăcilor joase de lemn, aşezate la căpătîiul unora dintre gropi. Dar cu toţii se întoarseră zicînd că nu văzură pe nimeni. Cavalerul turba de furie şi trimise cinci oameni să risipească pe ţăranii de la poarta bisericii, că şerbii stăteau acolo şi se mirau de întîmplarea aceea ciudată. Ţăranii nu aşteptară loviturile soldaţilor, ci fugiră singuri spre colibele lor.

— Şi acum, ticălosule — strigă sir Ranulf — cîntă încă o strofă şi dacă voi mai auzi rîset, voi şti că tu eşti de vină. Crezi că nu cunosc şmecheriile şi vrăjile neamului tău de scamatori ?

— Cred în mîntuirea mea — spuse grav menestrelul — şi nu eu sînt cel care rîde. Totuşi, voi mai cînta încă o strofă.

Apoi, acompaniindu-se cu lăuta, cîntă :

O soartă bună mi-a fost dată,
Trimisă, pare-se, de ceruri,
Ea vrea să-mi fie astăzi soaţă,
Iar eu să-i fiu în veci supus
Cît timp voi mai trăi pe lume,
Bunei, zîmbitoarei Alysoun.

Suflă, vînt nordic, suflă,
Trimite-mi iubita,
Suflă, vînt nordic...

Un hohot de rîs batjocoritor, atît de aspru şi de groaznic că-i înfioră pe toţi, răsună chiar deasupra capetelor ascultătorilor şi cu toţii se uitară în sus, fără să vrea şi fără să vadă nimic. O clipă nu se mai auzi nimic ; apoi hohotul răsună din nou, venind dinspre drum, ca şi cum cel ce rîdea trecea încet pe acolo. Nu după mult, sunetul se apropie şi cu toţii auziră limpede vorbele rostite sălbatic şi ameninţător :

— Colman Grey ! Colman Grey !

La auzul acestor cuvinte, sir Ranulf se dădu înapoi şi-şi smuci sălbatic calul, care sări spre uşa bisericii, iar el bătu în ea cu pumnii şi strigă :

— Luaţi-l de pe mine ! Chemaţi preotul ! Chemaţi preotul ! E un spirit rău ! Luaţi-l de pe mine !

Părea îngrozit de moarte. Faţa-i, pînă atunci roşie, acum i se făcuse albă ca varul ; buzele i se schimonoseau şi i se frămîntau ; în timp ce cu o mînă se închina, cu cealaltă căuta parcă să împingă ceva de pe el şi cîteodată îşi acoperea ochii. Oamenii de lîngă el se minunau văzîndu-l şi se uitau cu gurile căscate la nebunia lordului lor.

Pînă la urmă își veni în fire ; văzu mirarea din ochii celor ce-l înconjurau, se reculese întrucîtva, deși tremura încă, și își împinse calul printre oamenii înarmați.

— Ce căscați ochii, ticăloși și proști ce sînteți ? urlă el și, ridicînd biciul, care-i atîrna de șa, lovi în oameni. Ei se dădură în lături, dar el le porunci să stea pe loc ; ei însă nu se lăsară biciuiți ; atunci, nebun de furie, își îndemnă calul într-o parte și în alta, căutînd să-i lovească ; oamenii erau printre cai și animalele se ridicară în două picioare, începînd să se muște și să se sfîșie între ele ; se născu o zăpăceală de nedescris. Deodată nepotul lui, sir Ector, prinse de braț pe bătrînul lord înnebunit și-i spuse :

— Sir Ranulf, vine lady ! Încetează !

Furiosul privi pe drumul dinspre miazănoapte și văzu un grup de călăreți venind către biserică. Pe loc lăsă biciul să-i cadă, își așeză bine pălăria și își îndreptă haina. Apoi porunci oamenilor săi, care așteptau posomorîți, să încalece și să se pregătească pentru a o primi pe lady. Totodată preotul și capelanul intrară în biserică pe o ușă laterală și deschiseră ușa cea mare a locașului cufundat în întuneric.

Sir Ranulf, văzînd că totul era acum în ordine, își aruncă privirile după menestrel. Dar acesta nu se vedea nicăieri.

— Unde s-a dus ticălosul ăla de scamator ? întrebă el pe unul din cavalerii ce-l întovărășeau.

— Nu știu — răspunse acela. L-am avut sub ochi pînă ai început să-i biciuiești pe mocofani ; o fi fugit în zăpăceala aia, căci apoi nu l-am mai văzut.

— Bunule sir Philip — spuse sir Ranulf — fă-mi această mare favoare și du-te de caută pe secătura aia. N-o să fiu fericit pînă cînd n-o să-l am în mînă și-o să-l pun la tortură ca să aflu ce știe și ce... ce... ce... înseamnă strigătul ăla. Poți să iei cu tine doi din oamenii mei, dar caută-l bine. Cînd ai să-l prinzi, du-l la Hagthorn Waste și ține-l acolo.

— Am să fac asta pentru tine, Greasby — răspunse tînărul cavaler cu un rîs obraznic — dar dacă ți-l aduc, va trebui să-mi dai dulăul Alisaundre și șoimii tăi Grip și Fang.

— Cavaler mitocan! zise sir Ranulf cu voce joasă, sălbatică. Sînt cei la care ţin mai mult. Dar trebuie să-l am pe scamatorul ăla. Du-te şi am să-ţi dau ce vrei. Dar du-te repede, altfel secătura o să se ascundă!

Cîteva vorbe spuse către doi oameni înarmaţi şi cavalerul ieşi călare împreună cu ei din curtea bisericii, tocmai cînd intrau călare sir Walter de Beauforest şi un prieten al lui, avînd între ei pe lady Alice, însoţită de un şerb de-ai casei şi de o îngrijitoare, amîndoi de asemenea călări. Bătrînul cavaler, sir Ranulf, acum zîmbind cu toată faţa, sătea lîngă poartă cu capul descoperit şi cu mîna pe inimă, aplecîndu-se în faţa lady-ei Alice şi salutînd-o. Lady Alice, cu faţa palidă şi tristă, abia se uita la el. Era îmbrăcată într-o rochie bogată de mătase albă, cu un colier de perle în jurul gîtului, cu perle răspîndite pe întreaga ei îmbrăcăminte uşoară de vară şi cu un văl brodat din belşug cu aur; dar toată bogăţia asta nu făcea decît să-i arate mai mult paloarea înspăimîntătoare a feţei şi ochii ce se căzneau să plîngă şi nu puteau.

Sir Walter, tatăl ei, nu arăta mai nenorocit decît se simţea. Era un cavaler mîndru, căruia nu-i plăcea să se supună poruncii unui lord tiran şi să-şi mărite singura fată cu un cavaler ca sir Ranulf de Greasby, a cărui faimă rea se răspîndise atît de mult.

Tîlhăria la drumul mare, prigonirea şi cruzimea faţă de oamenii săraci erau cele din urmă crime ce cădeau în vina lui sir Ranulf. Se vorbea despre o soţie chinuită şi despre femei şi bărbaţi săraci, supuşi torturilor în donjoanele castelului său de la Hagthorn Waste.

Cu toţii călăriră pînă la uşa bisericii şi acolo descălecară. Netta, cu ochii roşii, se duse la stăpîna ei şi, făcîndu-se că îi potriveşte haina, îi şopti cuvinte de îmbărbătare, căci de supărare cu greu se putea stăpîni să nu plîngă. Apoi, sir Walter, luîndu-şi fiica de mînă, o conduse în biserică şi o însoţi de-a lungul naosului întunecat, ducînd-o pînă la altar, unde preotul aştepta, gata să înceapă oficierea.

Patru din oamenii înarmaţi rămaseră afară cu caii, iar ceilalţi patru veniră înăuntru cu sir Ranulf şi cu ceilalţi doi cavaleri, dintre care sir Ector era cavalerul

de onoare. Se apropiară împreună de altar şi, pe cînd ceilalţi rămaseră în urmă, sir Walter de Beauforest puse mîna fiicei sale în mîna lui sir Ranulf care, îndată, o trase către preot.

Bătrînul preot era tot atît de posomorît ca oricare din bieţii şerbi ce se furişaseră în biserică şi se aşezaseră în băncile din spate. O cunoscuse pe lady Alice cînd îi fusese adusă la cristelniţă ca s-o boteze, o învăţase să citească şi să scrie — şi o iubea pentru graţia şi pentru bunătatea ei. Mai mult, sir Walter fusese totdeauna prietenos cu bietul preot. Totuşi, trebuia să-şi îndeplinească datoria şi, deschizîndu-şi molitvelnicul, se pregăti să citească vorbele care i-ar fi făcut pe cei doi soţ şi soţie.

Deodată, din întunericul din lungul pereţilor bisericii, se iţi o mişcare şi un om păşi în lumina candelelor de lîngă altar. Era menestrelul, dar acum avea în mînă un arc lung, iar lăuta i-o ţinea un băiat bălai, Gilbert, nepotul lui Scarlet.

— E o căsătorie nepotrivită şi urîtă ! strigă el cu voce tare, severă. Sir Ranulf de Waste, pleacă de aici înainte ca moartea să se abată asupra ta. Părinte, această fată se va căsători cu cel pe care-l iubeşte, la vremea potrivită.

Toţi ochii se întoarseră către chipul omului înalt, îmbrăcat în verde. Lady Alice, cu ochii luminoşi şi obrajii îmbujoraţi, îşi trase mîna dintre degetele lui sir Ranulf şi începu să tremure, cu mîinile-i împreunate.

Sir Ranulf, cu faţa întunecată de mînie, îşi întoarse privirile de la lady spre menestrel. Era prea furios ca să poată vorbi.

— Aşa ! zise el în derîdere. Cine e ăsta ? E capul-de-lup, prostănacul proscris de dragul căruia fata asta şi-a rîs de mine şi m-a amînat atîta timp ?

Nimeni nu răspunse. Sir Walter se uită la menestrel şi clătină capul. Sir Ranulf, cu o mişcare turbată, îşi trase sabia şi făcu un pas înainte.

— Cine eşti tu, mocofane, de îndrăzneşti să mi te împotriveşti ? strigă el.

Din întunericul acoperişului de deasupra capetelor lor, veni o voce cîrîitoare :

— Colman Grey ! Colman Grey !

Sir Ranulf se clătină la auzul numelui şi privi în sus, pălind la faţă de groază. În acelaşi timp se auzi un bîzîit ca de albină şi o săgeată neagră, scurtă îi străpunse gîtlejul. Fără un strigăt, el căzu la pămînt, zvîrcolindu-se un pic şi rămînînd apoi liniştit.

Cavalerii şi oamenii înarmaţi care priveau rămaseră încremeniţi, prea uluiţi ca să mai facă ori să mai spună ceva. Menestrelul îşi duse un corn la buze şi scoase un sunet ascuţit, care umplu biserica de ecouri. În acelaşi timp, ca şi cum sunetul l-ar fi trezit din stupoare, sir Ector îşi trase sabia şi cu un strigăt de turbare sări la Robin Hood, căci, bineînţeles, el era menestrelul. Abia avu timp Robin să-şi tragă şi el sabia şi începu îndată să se bată sălbatic în întuneric. La sunetul cornului se auzi zgomot de arme lovite la uşă şi oamenii înarmaţi, care pînă atunci fuseseră prea uluiţi ca să se mişte, apucară săbiile, căutînd să fugă, dar fură împiedicaţi de trei din tovarăşii lor, care intrau alergînd în biserică ; pe urma lor, o ploaie de săgeţi pătrundea înăuntru, ca un roi de viespi înfuriate. Doi oameni căzură morţi şi altul se clătină, greu rănit. În clipa următoare, în biserică intrară vreo zece oameni îmbrăcaţi în verde. Ultimii cinci soldaţi rămaşi, cunoscînd ura cu care era privit orice om din slujba lui sir Ranulf, săriră spre arcaşi încercînd să-şi croiască drum printre ei, fiindcă ştiau că nu vor fi cîtuşi de puţin cruţaţi. Lupta începu cu furie la uşă, oamenii în verde căutînd să-i împingă îndărăt pe ceilalţi, iar oamenii lui Greasby, bătîndu-se ca să iasă pe uşă.

Deodată, un ţipăt răsună în biserică. Privind repede în jur, sir Walter văzu pe al doilea cavaler care îl însoţea pe sir Ranulf alergînd spre uşa laterală a bisericii cu lady Alice în braţe. Fata se zbătea ca să scape din strînsoare.

În spatele lui alerga Netta, ţipînd şi trăgînd de hainele cavalerului ; dar cînd ajunse la uşă, el se întoarse şi îi dădu fetei o lovitură de o lăsă fără simţire. În clipa următoare, dispăru după covoraşul care acoperea uşa.

În aceeaşi clipă, Robin Hood, după o luptă îndîrjită cu sir Ector, îl omorî ; deşi rănit, se duse repede spre uşa prin care dispăruse celălalt cavaler cu lady Alice. Privind afară, nu văzu pe nimeni şi ghici că răpitorul fugise la caii din faţa bisericii.

Într-adevăr, aşa era. Strîngînd în braţe prada care se zbătea, cavalerul îşi făcea socoteala să ia un cal şi să scape înainte ca cineva să se dezmeticească. Cînd ajunse în faţa bisericii, dădu peste doi oameni care se băteau de moarte. Unul era cavalerul plecat după menestrel, celălalt era un străin. Dar la vederea ultimului, lady Alice, gîfîind şi palpitînd, strigă :

— Alan, Alan, scapă-mă !

Strigătul ei fu ca un semnal de moarte pentru Alan care, surprins la auzul vocii iubitei sale, îşi întoarse capul ; cavalerul căută atunci să-i dea o lovitură de moarte, care cu siguranţă i-ar fi despărţit capul de trunchi dacă Jack, fiul lui Wilkin, care se ţinea pe aproape, văzînd primejdia, n-ar fi lovit sănătos cu ciomagul în umărul cavalerului. Această lovitură salvă viaţa lui Alan şi îi dădu timp să se întoarcă. Furios, căută să-şi doboare adversarul, ştiind că trebuia să-l omoare înainte de a porni după cavalerul care îi furase iubita.

Dar cavalerul, sir Philip, era un luptător vînjos şi îndemînatic, aşa încît răpitorul avu timp să ajungă la cal, o aruncă pe lady pe şa, şi apoi se sui el însuşi în scări. În clipa următoare porni spre poarta curţii, doborînd doi bieţi ţărani viteji care, văzînd cumpăna în care se afla stăpîna lor, săriseră cu ciomegele, sperînd să oprească pe răpitor. Cu un strigăt de izbîndă, cavalerul, văzînd înaintea sa drumul liber, dădu pinteni bidiviului, rostind cuvinte batjocoritoare şi privind trupul lipsit de cunoştinţă al fetei pe care o ţinea de-a curmezişul pe cal, în faţa sa.

Deodată simţi pe cineva sărindu-i în spate, pe crupa animalului. Înainte de a se putea gîndi ce să facă, pe dinaintea ochilor îi flutură în soare un cuţit lung. Simţi o lovitură în piept şi o durere arzătoare, ca de foc, apoi nu mai văzu decît întuneric. Se clătină în şa şi Jack, fiul lui Wilkin, îi luă frîul din mîini, zvîrli jos

cadavrul, potoli calul înspăimîntat, îl aduse la ascultare, luă trupul stăpînei sale care leşinase, şi-l aşeză cu grijă la pămînt.

În acest timp Alan de Tranmire zdrobi apărarea adversarului său şi, cu o lovitură grăbită îl trimise pe lumea cealaltă ; îndată după aceea alergă la iubita sa, căreia Jack, fiul lui Wilkin, tocmai îi aducea apă. Ea îşi reveni repede în fire, se ridică şi auzind cine era salvatorul ei, întinse mîna lui Jack, care îngenunche şi i-o sărută cu respect.

— Jack — zise ea, zîmbind dulce, deşi cam palidă — pentru acest mare serviciu vei fi un om liber, iar tatăl meu îţi va da pămînt.

Jack strălucea de bucurie, dar avea limba prea legată ca să spună altceva decît :

— Mulţumesc, stăpînă !

Între timp, veni şi Netta, puţin năucită, şi începu să îngrijească de stăpîna ei. Robin Hood, ducîndu-se în biserică pentru a-l aduce pe sir Walter, găsi pe doi din oamenii săi morţi în sălbatica întîlnire cu soldaţii ; dintre aceştia doar unul din zece scăpase cu viaţă fugind prin uşa laterală.

— Sir Walter — zise Robin, cînd tatăl şi fiica se îmbrăţişau — a fost o nuntă cam însîngerată, dar eu m-am amestecat în treburile tale cu un anumit scop.

— Nu pot să-ţi fiu nerecunoscător, domnule proscris — zise sir Walter, care, mîndru şi ţeapăn cum era, ştia să deosebească pe conducătorul viteaz de cel nevrednic şi cinstea curajul, fie că îl găsea la conte sau la servitor, la ţăran sau la răzeş. Îţi mulţumesc din inimă pentru că mi-ai scăpat fiica de la această căsătorie nefericită şi de rău augur. Să văd acum ce fac, fiindcă aceşti cavaleri pe care i-ai omorît au ajutoare puternice şi nu mă îndoiesc că răzbunarea lor va cădea greu asupra noastră, a tuturor.

— Vorbeşti de Belame şi de lorzii din Wrangby ? spuse Robin, cu sprîncenele încruntate şi cu vocea aspră.

— Ei sînt cîrmuitorii acestor locuri în aceste nefericite timpuri — răspunse cavalerul. Cînd chiar fiii regelui jefuiesc ţara în războaie civile şi ticăloşii, oamenii

slabi trebuie să se supună tiraniei brutale a vecinilor mai puternici.

— Ranulf de Greasby şi Ector Harelip sînt doi din cei mai mici — vorbi Robin întunecat. Ascultă-mă bine, sir Walter — continuă el — lorzii din Wrangby au umplut cupa suferinţei oamenilor. Pe mîntuirea mea şi pe vorbele scumpe ale Fecioarei, îţi jur că nu va mai trece multă vreme şi ei vor zăcea acolo unde zac aceşti cavaleri jefuitori ; cînd am să-i dobor, am să le scot şi cuibul din rădăcini, aşa încît nici o piatră să nu mai rămînă peste alta tot aşa de rea.

Sir Walter se uită la privirea pătrunzătoare şi întunecată a proscrisului şi îşi aduse aminte de faptele sălbatice dar îndreptăţite care-i purtaseră faima lui Robin prin toate ţinuturile împădurite de la Pontefract la Nottingham şi de la pustiurile din Peak la mlaştinile din Lincolnshire.

— Aş vrea să te ajut pe cît am să pot, domnule proscris — spuse cavalerul. Cînd va sosi timpul, poţi să trimiţi la mine după ajutor. Dar pînă atunci, ce e de făcut ?

— Iată ce e de făcut, sir Walter — răspunse Robin. Fiica ta şi bărbatul pe care ea îl iubeşte vor locui cu mine în pădure şi se vor căsători. Dacă ţi-e teamă de un atac din partea baronului hoţ de Belame, poţi să-ţi laşi casa şi să stai de asemenea cu mine ; dar dacă vrei mai degrabă să rămîi sub propriul tău acoperiş, atunci douăzeci din oamenii mei vor sta cu tine şi te vor păzi. Vrei ?

— Aş rămîne mai degrabă în propria mea casă, bunule Robin — zise sir Walter — dacă vitejii tăi oameni vor să mă ajute să resping atacul. Iar cînd vremea păcii se va întoarce în Anglia noastră nefericită, trag nădejde că fiica mea şi bravul Alan, soţul ei, vor locui cu mine.

Rămăseseră astfel înţeleşi. În următoarele trei săptămîni, taica Tuck afişă într-o biserică de lîngă chilia lui publicaţiile de căsătorie dintre Alan şi Alice ; însuşi vitezul călugăr fu cel care îi uni prin căsătorie, făcîndu-i astfel fericiţi odată pentru totdeauna.

În ziua cînd Robin scăpase astfel pe Alice de la măritişul cu ticălosul sir Ranulf, crudul lor Isenbart de Belame şedea în scaunul înalt de la castelul său din Wrangby, pe care oamenii îl numeau Evil Hold, şi îşi aştepta cina. În jurul mesei şedeau alţi ticăloşi ca şi el, sir Niger le Grym, Hamo de Mortain, sir Baldwin Omorîtorul, sir Roger de Doncaster şi mulţi alţii.

— Dar-ar boala-n el ! urlă pînă la urmă de Belame — nu-l mai aştept. E aşa de gelos pe frumoasa lui logodnică, încît i-e frică s-o aducă aici, printre noi, ca să-i urăm de bine.

Ceilalţi rîseră şi făcură glume batjocoritoare.

— Dar unde-s Ector, Philip şi Bertran ? zise sir Niger. Au plecat cu logodnicul, ca să-i dea speriosului aceluia curaj şi tărie.

— Hei, bucătari — mormăi de Belame — aduceţi mîncarea ! Cînd o să vină Ranulf, o să-i facem atîta tărăboi lui şi logodnicei, încît...

Bang ! Ceva vîjîi prin aer venind de deasupra capetelor lor şi iată ! acolo, înfiptă în masă, în faţa lui sir Isenbart, se vedea o săgeată neagră cu un pergament legat de ea. Doar o clipă de Belame îşi pierdu cumpătul. Se uită în tavanul înaltului salon şi strigă :

— A fost aruncată din vizetă. Hei, mocofanilor, sus cu voi şi căutaţi prin castel pe cel ce a tras-o !

Se sculă el însuşi şi porni să caute, în timp ce soldaţii se ridicară de la masa lor joasă şi se răspîndiră prin castel.

Niger le Grym trase săgeata din lemn şi privi pergamentul, pe care erau scrise nume în roşu şi negru. Nefiind însă om cu carte, nu putu să citească nimic. După un timp, de Belame se întoarse roşu de furie şi înjurînd pe servitori că n-au găsit nimic.

— Ce înseamnă asta ? spuse de Mortain. Parcă sînt nişte numiri aici, pe pergament.

De Belame fusese călugăr în tinereţe, astfel că ştia să citească. Se uită la bucata de hîrtie şi faţa i se întunecă de mînie.

— Priviţi — spuse el — puteri necunoscute sînt împotriva noastră ! Ranulf, Ector şi ceilalţi au căzut astăzi pradă morţii. Cu sînge pe acest pergament e

scris numele celor ce ne-au fost tovarăşi, iar acum sînt morţi. Iată numele lui Roger de Longchamp şi Ivo Prădalnicul, iar mai jos apar acelea ale lui Ranulf de Greasby, Ector de Malstane, Philip de Scooby şi Bertran Negrul, toate scrise cu sînge !

— Foarte ciudat ! ziceau unii.

Ceilalţi se uitau, galbeni la faţă, unii la alţii, iar unul sau doi se închinau.

— Tot aşa — continuă de Belame — numele noastre, ai celor ce sîntem încă în viaţă, sînt scrise cu negru, dar sub fiecare e trasă o linie roşie !

Rîse răguşit şi privi cu ochii însîngeraţi la feţele de lîngă el. Smulse săgeata, scurtă şi puternică, ale cărui corp şi pene erau vopsite în negru.

— E un şiretlic al banditului ăluia obraznic, Robin Hood — spuse el. Crede că ne înspăimîntă, fanfaronul. Crede că o să-şi facă dreptate, după cum zice el, faţă de mine, lordul din Wrangby, nepotul lui Roger de Belame care, pe cînd trăia, făcea să tremure lorzii din cincizeci de castele doar la auzul numelui său ! Am fost prea blînd cu acest proscris ! Am să-i tai gheare-le ! Băieţi, să ne aşezăm capcanele şi cînd o să-l avem în mînă, să-i îmblînzim obrăznicia !

Dar, în ciuda rîsului sălbatic şi violent al lui Belame, cina fu posomorîtă.

În ziua următoare începură să se răspîndească prin partea locului zvonuri ciudate. Ştirea despre bătălia de la biserică se lăţi pretutindeni. Se mai spunea că Robin şi preotul scoaseră cadavrele din biserică, dar nu-l găsiră pe-al lui sir Ranulf. Oamenii spuneau că diavolul însuşi îi luase corpul, fiindcă pe acolo fusese de bună seamă vreun spirit la a cărui chemare cavalerul se înspăimîntase şi de a cărui săgeată neagră pierise.

Apoi un ţăran, care tîrziu, în aceeaşi noapte, îşi mîna calul îndreptîndu-se către un sat de lîngă Hagthorn Waste, povesti că văzuse în amurg, peste mlaştină, un om mort, purtat de fiinţe fără trupuri, ci numai cu picioare, demoni ai mlaştinilor, fără îndoială, care duceau acasă trupul neînsufleţit al ticălosului lor stăpîn.

Dar lucruri mai ciudate decît toate se petrecură noaptea tîrziu. Luna era plină şi oamenii înarmaţi de

la Hagthorn Waste aşteptau întoarcerea stăpînului lor şi a logodnicei sale ; deodată auziră strigăte de bucurie diavolească departe, pe cîmpie, şi, uitîndu-se bine, li se păru că văd lumini fîlfîitoare sclipind ici şi colo, şi forme mici, negre, aţîţînd un foc mare. Văzînd aşa şi temîndu-se, neştiind nici ei de ce, se închinară, spunînd însă că ceva fioros şi rău se apropia dinspre locurile acoperite cu rogoz şi din sălbăticia stîncoasă care îi înconjura. Stătură de veghe toată noaptea, dar cînd veni ora cea mai întunecată dinaintea zorilor, o piroteală stranie îi cuprinse pe toţi cei care vegheau şi toţi cei din castel căzură într-un somn greu.

Cînd se treziră, flăcări dogorîtoare le băteau în faţă, un fum des le intra în ochi orbindu-i şi înăbuşindu-i. Alergară care încotro, căutînd o cale de scăpare, dar găsiră toate porţile încuiate, toate ieşirile închise de flăcări ori de uşi mari, ferecate în fier. Atunci, oamenii aceştia care nu cunoscuseră mila, strigară după ajutor spre limbile focului ce se ridicau roşii în aer, dar nimeni nu le răspundea. Ei, care chinuiseră pe săraci şi pe cei slabi, se chinuiau acum şi sufereau la rîndul lor şi toate rugăminţile lor erau zadarnice.

Cînd veniră zorile, lumina cenuşie strălucea peste o ruină încă arzîndă. Bărbaţi şi femei de prin satele învecinate veneau şi se minunau de ceea ce li se arăta ochilor. Slabi şi prăpădiţi, cu feţe chinuite şi înfometate, priveau şi aproape nu le venea să creadă că palatul ticălos a fost distrus, că scăpaseră de puterea crudă care îi obijduise pe ei şi pe ai lor atîta timp, că această putere nu avea să le mai strivească mădularele, să le mai înfometeze trupurile şi să le mai încătuşeze sufletele.

Fie că erau de departe, fie de aproape, cînd auziră de ciudatul sfîrşit al lui sir Ranulf, ucis de o mînă nevăzută, şi de castelul său distrus de foc, şi de o putere misterioasă, oamenii se bucurară din inimă, spunînd că dreptatea încă mai exista. Cînd sir Isenbart de Belame şi ceata lui ticăloasă auziră de cele întîmplate, nu rostiră o vorbă, dar frunţile lor se încruntară de furie, deşi spaima li se aciuase în suflete. Puseră pază străşnică noaptea la castele şi priveau în toate

părţile înainte de a pleca undeva şi mulţi din ei se fereau de drumurile din pădure.

Apoi, cînd regele Henric muri şi cînd fiul său, Richard Inimă de Leu, fu uns în locul său şi plecă în Cruciadă, unii îl însoţiră în Răsărit. Dar de Belame rămase pe loc, aşteptîndu-şi soarta.

Pe atunci nu era om mai fericit şi mai vesel în toată Anglia decît Jack, fiul lui Wilkin. Căci nu era el acum om liber şi nu-şi lucra pămîntul lui? Jack fluiera şi cînta toată ziua muncind, atît fiindcă se bucura de norocul său, cît şi la gîndul că o făcuse fericită pe stăpîna sa, ajutînd-o să se mărite cu omul pe care îl iubea mai mult decît orice pe lume.

VI

CUM L-A AJUTAT ROBIN PE SIR HERBRAND

Robin Hood se afla în ascunzătoarea sa din pădurea Barnisdale; aştepta, împreună cu oamenii lui, să ia prînzul. Se auzea pîrîitul focului sub oale şi sfîrîitul mîncării în cazan; cînd bucătarul deschise cuptorul, mirosul fripturii de vînat şi al plăcintelor calde aţîţa pofta tuturor.

Dar Robin nu dădea semnalul de mîncare fiindcă era cam plictisit: în dimineaţa aceea nu avusese nici o aventură. Oamenii care pîndiseră pe călători în lungul drumurilor se înapoiară fără să fi văzut nici o mişcare, iar Robin n-avea poftă de mîncare dacă nu venea vreun străin la el la masă ca să-l înveselească.

— John — zise el într-un tîrziu locotenentului său, care şedea întins în iarbă, alături, ascuţind vîrful unei săgeţi — du-te, băiete, cu Will şi Much, fiul lui Miller, pînă la Sayles, lîngă calea Ermin. Din locul acela, mai ridicat, veţi avea poate norocul să zăriţi vreun trecător. Dacă-l vedeţi, aduceţi-l la mine, oricine-ar fi, conte sau baron, abate ori cavaler, chiar şi pe judecătorul regelui.

Cu bucurie Micul John se ridică de pe locul lui, îşi luă arcul şi săgeţile, îi chemă pe Will Stuteley şi pe Much şi plecară împreună pe drumurile pădurii, către locul unde terenul era mai înălţat. Acolo, într-un luminiş al pădurii, erau două case mici de piatră, acum ruinate şi părăsite. Cu zece ani în urmă locuiau în ele oameni liberi, care îşi lucrau cei cîţiva acri de ţarină şi îşi hrăneau porcii în pădure. Dar lordul cel ti-

călos din Wrangby trecuse pe acolo şi ceruse lui Woolgar şi lui Thurstan, cei doi locuitori liberi, să mărturisească faptul că deţineau pămîntul de la el. Ţăranii erau însă oameni cu sînge danez, care nu puteau îndura o astfel de tiranie şi-l sfidară pe răul sir Isembart; ca urmare, fură scoşi de pe pămîntul lor, li se nimici recolta, li se arseră şi li se dărîmară casele. Woolgar fu omorît în timp ce-şi apăra locuinţa, iar nevasta şi copiii lui ajunseră şerbi la Wrangby. Thurstan fugi în pădure, cu cei doi băieţi ai săi: avea de gînd, după cum vorbeau oamenii, să se întoarcă într-o zi şi să ajute la incendierea castelului Evil Hold şi la uciderea lorzilor lui.

— Să ne aducem aminte de Woolgar şi de Thurstan — spuse Micul John cînd trecu pe lîngă casele dărîmate, la ferestrele cărora creşteau buruieni înalte.

— Da, da — răspunseră Will şi Much — ei sînt doar doi din oamenii sărmani pentru care vom avea noi ceva de făptuit într-o bună zi.

Păşind pe poteci acoperite cu frunze, cei trei proscrişi ajunseră pînă la urmă pe ridicătură, unde picioarele lor atinseră drumul construit de romani cu opt sute de ani în urmă.

Ajunseră apoi la o încrucişare de cinci drumuri. Aici terenul era mai înălţat şi spaţiul mai larg, fiindcă cele cinci drumuri dădeau acolo unul în altul.

Într-o parte şi în alta terenul cobora, astfel că puteau vedea departe, dincolo de marginile pădurii mari care se întindea în toate direcţiile. Priviră la răsărit şi priviră la apus, dar nu văzură pe nimeni. Apoi se uitară spre miazănoapte, spre văile adînci din Barnisdale şi observară un călăreţ venind încet pe poteca îngustă ce şerpuia printre copacii din stînga şi care ducea la oraşul Pontefract, aşezat la vreo şapte mile mai departe.

Călăreţul era un cavaler în zale, avea o lance în mîna dreaptă şi călărea cu capul aplecat, ca şi cînd ar fi fost cufundat în gînduri adînci. Cînd se mai apropie, ei putură să vadă că faţa-i era gravă, aproape tristă; şi atît era de descurajat, încît în vreme ce ţinea un picior în scara şeii, celălalt se legăna liber, izbindu-se de scară.

Micul John porni să-l întîlnească pe cavaler şi, lăsîndu-se într-un genunchi, în faţa lui, îi spuse :

— Bine ai venit în pădure, cavalere. Căci de trei ceasuri te aşteaptă stăpînul meu şi posteşte aşteptîndu-te !

— Stăpînul tău mă aşteaptă pe mine ? vorbi cavalerul, privind surprins la proscrisul îngenuncheat. Cine este stăpînul tău, bunule pădurean ?

— E Robin Hood — răspunse Micul John — care doreşte să prînzeşti cu el astăzi.

— Am auzit de el — răspunse cavalerul. E un om de treabă, viteaz şi drept. Am să prînzesc cu plăcere în tovărăşia lui, deşi aş fi dorit să ajung la Blythe ori la Doncaster înainte de masă. Dar cum zici că mă aşteaptă, cînd eu nici nu-l cunosc ?

— Stăpînul meu nu vrea să prînzească astăzi pînă cînd nu vom găsi un călător să-i ţină tovărăşie — explică Micul John. E un obicei pe care stăpînul nostru îl are din cînd în cînd.

— Mi-e teamă — spuse cavalerul — că nu voi fi un comesean prea vesel pentru stăpînul tău.

După scurt timp, cavalerul şi cei trei proscrişi erau în faţa adăpostului de frunze şi crăci în care şedea Robin Hood. Proscrisul se ridică, se uită pătrunzător la faţa cavalerului şi spuse :

— Bine ai venit, cavalere ! Voiam să prînzeşti astăzi cu mine.

— Îţi mulţumesc, bunule Robin — răspunse cavalerul. Dumnezeu să te păzească pe tine şi pe oamenii tăi.

Se aduseră vase cu apă şi ştergare şi, după ce Robin şi cavalerul se spălară pe mîini, se aşezară la masă. Se servi pîine şi vin, carne de vînat, peşte, friptură de raţă şi de potîrnichi, apoi cîrnaţi fierţi şi varză. Cavalerul arătă că preţuieşte mîncarea îmbelşugată aşezată înainte-i. Robin nu-l întrebă cine era, căci nu avea obiceiul să întrebe astfel de lucruri pe oaspeţii săi înainte de masă. Dar cînd prînzul luă sfîrşit şi se spălară din nou pe mîini, Robin spuse rîzînd :

— Sper, cavalere, că ai mîncat bine.

— Într-adevăr, bunule Robin — fu răspunsul. N-am mai avut un astfel de prînz în ultimele trei săptămîni.

— Bine — zise Robin zîmbind. Nu s-a mai auzit ca un răzeş să plătească pentru un cavaler. Trebuie dar să-ţi cer dijmă înainte de a pleca din pădure.

— Bunul meu Robin — spuse cavalerul cu un zîmbet trist — n-am eu în pungă atît cît să merite să iei.

— Hai, hai — răspunse Robin — eşti cavaler şi ai pămînt ca orice cavaler ! Spune-mi adevărul ! Ce ai în desagii şeii ?

— N-am mai mult de zece şilingi — spuse cavalerul şi zîmbi cu greutate.

— Hei, John — strigă Robin — du-te la calul acestui cavaler şi caută în desagi. Vezi ce găseşti în ei.

Micul John se duse afară ca să îndeplinească porunca stăpînului său.

Robin se întoarse către acest cavaler şi-i spuse :

— Dacă vorbeşti adevărat, nu-ţi voi lua nici un peny, ba, dacă ai nevoie de bani, am să-ţi împrumut.

După cîteva clipe Micul John se întoarse şi spuse :

— Jupîne, n-am găsit decît jumătatea asta de liră în desagii şeii — şi arătă în palma-i lată, bătută de vînt, o monedă de argint.

— Umple-ţi cupa pînă la buză — zise Robin cavalerului — eşti om de cuvînt.

Robin şi cavalerul băură unul în sănătatea celuilalt.

— Mă mir — vorbi Robin — că eşti îmbrăcat atît de subţire. N-am văzut niciodată un cavaler atît de sărac cum pari. Grăieşte adevărul şi n-am să spun nimănui. Eşti cavaler din naştere, sau ai fost uns datorită vreunei fapte de vitejie şi mijloacele nu te ajută să faci faţă demnităţii ? Ori ţi-ai risipit averea, ori eşti cusurgiu şi risipitor ? Cum de-ai ajuns în halul ăsta ?

— Nici uneia din pricinile pe care le-ai amintit nu-mi datoresc sărăcia şi descurajarea — spuse cavalerul cu gravitate. O sută de ierni sînt de cînd strămoşii mei trăiesc pe pămîntul lor şi totdeauna au păstrat demnitatea numelui nostru. Dar adeseori se întîmplă, Robin, după cum ştii prea bine, desigur, că omul cade în mizerie nu datorită faptelor sale. Numai Dumnezeu din cer poate să-i îmbunătăţească soarta. În ultimii doi ani,

după cum știu prietenii și vecinii, aveam patru sute de lire pe care puteam să le cheltuiesc, dar acum n-am pe lume decît pe soția mea și pămînturile pe care în curînd am să le părăsesc.

— Ce te-a făcut să cazi într-o astfel de nevoie? îl întrebă Robin.

— Fiul meu a ucis un om — răspunse cavalerul. A făcut-o în luptă dreaptă, dar rudele celui ucis mă urmăresc și scopul lor ticălos este să mă ruineze din pricina faptei fiului meu. Le-am plătit bani grei, dar ei cer mereu mai mult și a trebuit să-mi zălogesc pămîntul abatelui din St. Mary's Abbey. În sinea mea însă cred că dușmanii vor face totul ca să-mi ia pămîntul; ei ar dori bucuros să mă vadă cerșindu-mi pîinea pe drumuri, fiindcă sînt tare porniți împotriva mea. Atît i-au înspăimîntat și amenințat pe vecinii mei, că nici unul nu vrea să-mi împrumute banii ca să plătesc abatelui.

— Pe legea mea — spuse Robin, lovindu-și genunchii cu pumnul — cît o să mai auzim de faptele ticăloase și de vicleniile acestui abate buhăit? Spune-mi — se adresă el cavalerului — ce sumă îți trebuie?

— Patru sute de lire — răspunse trist cavalerul. Am mai plătit patru sute dușmanilor, dar ei mi-au cerut încă patru sute, pe care am fost nevoit să le împrumut de la abate. Și dacă nu-i pot plăti mîine abatelui, voi pierde tot ceea ce am.

— Și dacă ai să-ți pierzi pămîntul, ce ai de gînd să faci?

— Am să-mi pun cizmele și am să plec la Cruciadă — răspunse cavalerul. Dar mai întîi voi merge la mănăstire, să-i spun abatelui că n-am bani.

Se ridică apoi de la locul său, ca și cum n-ar mai fi avut nimic de spus.

— Dar, cavalere — insistă Robin — n-ai prieteni care să te ajute?

— Prieteni! spuse cavalerul cu amărăciune. Cînd eram bogat, prietenii se lăudau cu iubirea ce mi-o purtau, dar îndată ce văzură că sînt la ananghie, și cît de puternici sînt dușmanii mei, fugiră care încotro, de teamă să nu le cer ajutor.

Mila se vedea în ochii Micului John şi în ai lui Will Arcaşul, iar Much, fiul lui Miller, se întoarse şi-şi ascunse o lacrimă.

Cavalerul arăta atît de nobil şi de trist, încît oamenii de faţă simţeau că trebuia făcut ceva pentru a-l ajuta.

— Nu pleca încă la drum — spuse Robin cavalerului, care îşi căuta sabia, vrînd să se încingă cu ea. Umple-ţi încă o dată paharul. Spune-mi acum, cavalere, dacă ţi-ar împrumuta cineva banii aceştia pentru a-ţi răscumpăra pămîntul, ai pe cineva care să asigure înapoierea lor ?

— Nu, pe credinţa mea — răspunse cavalerul, închinîndu-se. N-am nici un prieten, decît pe cel ce m-a zămislit.

— Nu-mi spune mie glume ! replică Robin. Te întreb dacă n-ai un prieten, nu printre sfinţi, care sînt prietenii noştri ai tuturor, dar care nu pot să-ţi plătească datoria.

— Bunule proscris — spuse cavalerul — îţi vorbesc adevărat, n-am prieteni care să răspundă pentru o astfel de datorie, decît pe Isus şi pe mama lui, Fecioara Maria !

— Pe crucea mea ! strigă Robin şi se bătu iar pe genunchi. Straşnic mai vorbeşti ! Dacă ai să cauţi în toată Anglia, n-ai să găseşti un garant mai bun pentru mine decît pe Sfînta Fecioară care niciodată nu mi-a dezmînţit aşteptările. Vino, John — continuă el, întorcîndu-se către Micul John — du-te la tezaur şi scoate patru sute de lire : sună fiecare monedă şi vezi să nu fie nici una lovită ori ştirbită. Minciuna monedelor trebuie să fie aşa cum o doreşte abatele cel rău, pentru ca el să nu poată întoarce nici măcar un singur ban prost cu gîndul să păstreze astfel pămîntul prietenului nostru.

Micul John, împreună cu Much, fiul lui Miller, şi cu Will Stuteley porniră spre locul tainic unde Robin îşi ţinea lada cu avuţii şi scoaseră împreună patru sute de lire de aur, le înveliră într-o pînză pe care o înnodară şi i-o aduseră lui Robin.

— Iată, cavalere — spuse Robin, dezlegînd pînza şi arătînd aurul cavalerului — uite patru sute de lire în aur. Ţi le împrumut pe garanţia Sfintei Fecioare şi cu binecuvîntarea ei ai să-mi dai banii înapoi peste un an şi o zi.

Lacrimile curgeau pe obrajii slabi ai cavalerului, în timp ce lua banii din mîna lui Robin.

— Domnule proscris — zise el — niciodată n-am crezut că un om poate fi atît de nobil, încît să-mi facă un împrumut pe o astfel de garanţie. Bunule Robin, îţi mulţumesc; voi avea grijă să nu pierzi nici măcar un penny din aceşti bani, căci după un an şi o zi am să-ţi înapoiez întreaga sumă. Deşi l-am auzit pe fiul meu vorbind frumos şi bine de tine, nu am crezut pînă acum că, de fapt, vorbele lui arătau mai puţin decît adevărul.

— Cine e fiul tău, cavalere — întrebă Robin — şi unde m-a întîlnit el?

— Fiul meu e Alan de Tranmire — răspunse cavalerul. L-ai ajutat nu numai o dată, ba mai mult, i-ai cîştigat prin luptă fata pe care o iubeşte.

— Frumoasă întîlnire — spuse Robin, în timp ce el şi cavalerul îşi strîngeau unul altuia mîinile. Alan mi-a vorbit de supărarea ce o ai şi de faptul că n-are cum să te scape pe tine şi pămîntul tău din ghearele vicleanului călugăr. Dar nu mi-am putut închipui că tu eşti sir Herbrand de Tranmire însuşi. Sînt bucuros, sir Herbrand, că te-am ajutat, fiindcă îl iubesc pe Alan, fiul tău, şi voi face totul ca să aduc bucurie lui şi tatălui său iubit. Eşti deci încă unul pe care lorzii ticăloşi din Wrangby îl împilează şi-l nedreptăţeşte. Spune-mi, vrei să mă ajuţi, cînd va sosi timpul, să distrug Evil Hold şi să risipesc viespile din cuibul lor?

— Vreau cu foarte multă bucurie — spuse sir Herbrand, şi vocea lui era aspră şi puternică. Nu numai pentru mine vreau să fac acest lucru, ci ca să plătesc tiraniei şi relelor cu care ei au asuprit poporul sărac din ţinuturile ce se întind de la castelul lor din Peak pînă la mlaştinile din Lancaster. Mult m-aş bucura să te ajut şi îţi făgăduiesc să-ţi dau tot ajutorul atunci cînd ai să vrei.

Robin Hood luă apoi din depozitul lui de haine scumpe un costum de cavaler, strașnic împodobit, și-l dădu cavalerului, căruia îi veni bine. Îi mai dădu pinteni noi și cizme, iar apoi, cînd cavalerul se pregătea să plece la drum, îi mai dădu un cal mai bun și mai puternic decît avusese pînă atunci.

Cînd să plece, după ce cavalerul îi mulțumi lui Robin cu lacrimi în ochi pentru bunătatea ce i-o arătase, Robin grăi:

— E o mare rușine pentru un cavaler să călărească singur, fără paj ori scutier. Am să-ți împrumut un paj al meu, care să te însoțească pînă la St. Mary's Abbey, să te slujească și apoi să mă înștiințeze cum au mers lucrurile. John — și chemă pe locotenentul său cel uriaș — ia-ți calul și du-te cu sir Herbrand, fă tot ceea ce face un scutier și apoi să-mi spui în ce fel l-au primit abatele și banda lui vicleană.

— Îți mulțumesc, bunule Robin — spuse sir Herbrand zîmbind — pentru micul paj pe care-l trimiți cu mine. Îți făgăduiesc pe Sfînta Fecioară, care nu m-a părăsit niciodată, să-ți înapoiez într-un an și o zi banii ce cu atîta noblețe mi i-ai împrumutat, împreună cu daruri care să te răsplătească pentru tot ceea ce mi-ai dăruit.

— Călătorie bună, sir Herbrand — spuse Robin, în timp ce-și strîngeau mîinile — și trimite-mi micul paj înapoi îndată ce nu mai ai nevoie de el.

În timp ce Micul John porni călare în urma cavalerului, ceilalți începură să rîdă și să glumească pe seama lui, iar cavalerul fu înștiințat să nu drămuiască pedepsele, „fiindcă — ziceau unii — e un băiețaș obraznic, care are nevoie deseori de nuia".

* * * * * * * * * * * *

De cîtăva vreme cavalerul și Micul John călăreau pe drumurile singuratice ale pădurii, vorbind despre Robid Hood și despre numeroasele lui fapte bune.

— Mi-e teamă — spuse la urmă cavalerul — că, deși o să-l ajut cu toți oamenii mei cînd va veni vremea să distrugem cuibul rău din Wrangby, acest lucru e peste puterile noastre. Isenbart de Belame este un

luptător viclean şi inteligent şi mă tem că stăpînul tău are prea puţine cunoştinţe de felul în care se duce războiul şi se cucereşte un castel ca Wrangby.

— Mie nu mi-e teamă — spuse Micul John rîzînd. Stăpînul meu e un om tot atît de deştept ca Satana. Pe lîngă asta are dreptatea de partea lui.

— Adevărat — răspunse cavalerul. Dar aşa departe merg uneltirile lui Belame şi ale tîlharilor din Wrangby, şi atît se feresc oamenii ca să nu-şi atragă nemulţumirea lor, încît mă îndoiesc că se va putea face dreptate în ţinutul ce se întinde de aici spre răsărit, pînă la Doncaster şi spre apus, pînă în mlaştinile din Lancaster, mai ales dacă planul întocmit ajunge la urechile acestor oameni ticăloşi.

— Da — zise Micul John, cu tristeţe — au băgat spaima de moarte şi de tortură în toţi cei ce vor să trăiască în pace ; dar, aşa cum cred în mîntuirea mea, cred că zilele lor sînt numărate. În fiecare sat trăiesc nenorociţi care mai poartă încă urmele torturilor îndurate de la ei, în fiecare casă seniorială sau castel locuiesc lorzi sau *ladies*, cavaleri sau doamne care au fost făcuţi de ruşine sau au suferit de pe urma faptelor lor banditeşti. Sînt sigur că dacă stăpînul meu s-ar ridica odată împotriva acestei bande de ticăloşi, fiecare om paşnic de aici pînă în Lancaster se va ridica şi el şi nimeni nu va lăsa arma din mînă pînă cînd banda lor nu va fi cu totul ştearsă de pe faţa pămîntului.

— Facă cerul ca aşa să fie ! spuse cavalerul. Dar ce fac oamenii ăia acolo ? Se pare că au de gînd să jefuiască sau să nedreptăţească pe cel din faţa lor.

Într-adevăr, puţin mai departe de ei, vreo cinci-şase oameni mergeau prin mijlocul drumului. Cînd cavalerul şi Micul John se mai apropiară, putură vedea că fiecare din cei cinci din spate ţinea o sabie goală în mînă, iar omul din faţă ducea o cruce şi era aproape dezbrăcat.

— E vreun ticălos care a jurat să părăsească ţara fiindcă a ucis pe cineva ori a făcut altă crimă — spuse Micul John — iar oamenii înarmaţi sînt rudele victimei, care îl păzesc să nu se abată din drumul mare al rege-

lui. Pe legea mea, urîtă privire mai are cel ce ţine crucea !

Cînd ajunseră în dreptul grupului, cavalerul întrebă curtenitor ce crimă făptuise ticălosul. Omul cu crucea n-avea cingătoare, era cu capul gol, neîncălţat şi îmbrăcat numai cu o cămaşă, ca şi cum trebuia să fie spînzurat. Privirea-i era întunecată şi rea ; de-a curmezişul obrazului avea urma unei răni vechi. Cei cinci care îl urmăreau cu săbiile scoase erau orăşeni înstăriţi, burghezi, cum li se zicea. După îmbrăcămintea şi după privirea autoritară cu care se uita în jurul său, unul din ei părea să aibă putere şi influenţă asupra celorlalţi ; acesta fu cel ce răspunse :

— Nemernicul pe care îl urmărim este un ucigaş, pe nume Richard Malbête — spuse el. Tatăl nostru a fost un om bătrîn şi îngăduitor care, fiindcă trăia paşnic şi liniştit în prăvălia lui din Mercers Row, în oraşul nostru, Pontefract, îi plăcea să asculte poveşti de călătorie şi să stea la taifas cu oamenii ce se luptaseră şi făcuseră isprăvi războinice. Odată s-a întîlnit întîmplător cu ticălosul ăsta, care i-a povestit multe minciuni despre marile lui aventuri. Tatăl nostru, John Neguţătorul, l-a adus pe derbedeu în casă, împotriva sfatului şi voinţei noastre, a fiilor săi. Acest Malbête, sau Animal-Rău, pe adevăratul lui nume, l-a ucis pe tatăl nostru cu multă viclenie şi a fugit cu aurul. Noi am strigat după el şi atunci s-a refugiat în altarul bisericii Sfîntului Mihail, iar apoi, ca să scape, a jurat în faţa procurorului că se leapădă şi că-şi părăseşte ţara, că se duce în portul Grimbsy şi că ia de acolo o corabie. Noi îl urmărim ca să nu fugă în altă parte.

După privirile cu care cei cinci fraţi se uitau la ucigaş, era neîndoielnic că ar fi binecuvîntat o încercare din partea lui de a fugi, pentru că atunci ei ar fi fost îndreptăţiţi să-l omoare, chiar dacă ar fi făcut doar un pas alături de drum. De altfel, nimic nu-i împiedica să facă acest lucru acum, fiindcă omul era neînarmat şi n-avea pe nimeni alături de el care să-l apere, dar ei erau cetăţeni ce respectau legea şi se închinau în faţa jurămîntului făcut de asasin.

Micul John nu-l văzuse pe pungaş cînd acesta se deghizase în cerşetor şi se întîlnise din întîmplare cu Robin Hood, aşa că acum nu-l recunoscu. Se uită bine la faţa brutală a omului şi îşi notă privirea crudă şi vicleană pe care Malbête o arunca celor cinci fraţi.

— Vă sfătuiesc să-l ţineţi de scurt pe ticălosul ăsta — vorbi Micul John către fiii lui John Neguţătorul. Privindu-i faţa nemernică, nu mă îndoiesc că prin cap îi umblă tot soiul de viclenii. Ţineţi-l din scurt, altfel vă scapă prin cine ştie ce înşelătorie.

Fratele mai vîrstnic, care vorbise primul, era un om neobişnuit să primească sfaturi şi îl supără povaţa venită din partea unui om care nu arăta să fie altceva decît pădurean.

— Nu-mi trebuie sfaturi ca să ştiu ce trebuie să fac cu un nemernic — zise el rece. Ticălosul îşi va pierde viaţa înainte de a ne trage pe sfoară.

Micul John rîse şi nu mai spuse nimic. Cînd se depărtară, cavalerul spuse :

— L-am mai văzut o dată pe acest tîlhar şi ucigaş. A fost prins la Gisors fiindcă a furat chiar din casa în care dormea regele Henry. Judecata l-a condamnat la închisoare, dar am auzit că a scăpat printr-un şiretlic din mîinile poliţiştilor şi că a şters-o. E un om de cea mai joasă speţă şi mintea lui e plină de uneltiri şi viclenii.

— I-am citit toate astea pe faţa-i prefăcută — spuse John — şi nu mă îndoiesc că unul sau chiar cîţiva din negustorii ăia înţepeniţi or să plătească fuga lui cu viaţa.

Nimic nu li se mai întîmplă celor doi călători pînă cînd ajunseră în oraşul York. Lumina zilei pierea. Erau printre ultimii care intrau în cetate şi străjerii tocmai închideau porţile cele mari. Se duseră la un han curăţel, pe care-l ştia cavalerul, unde cinară şi dormiră în cursul nopţii.

* * * * * * * * * * * * *

În dimineaţa următoare, cîteva persoane cu funcţii de seamă se adunară în aula de la St. Mary's Abbey : abatele Robert, cu buze trufaş arcuite, cu bărbie dublă,

cu faţa roşie, sălbatică ; pe o bancă, alături de el, şedea egumenul, al doilea după el în ierarhie ; acesta era un om blînd şi bun ; izbutea să facă tot atît prin bunătate cît făcea abatele prin asprime şi obijduire.

Pe o masă, în faţa lor, se aflau pergamente multe, căci era ziua cînd datornicii veneau să-şi plătească datoriile ori arenzile, cînd alţii veneau să răspundă vreunei acuzaţii ori cereri din partea abatelui. La masă mai şedeau doi călugări care făceau treaba de secretari. La dreapta abatelui şedea un judecător al regelui care călătorea prin partea aceea a regatului, judecînd pricinile în numele regelui. Mai erau de faţă vreo doi cavaleri şi şeriful din York.

Mulţi intrau şi îşi plăteau arenzile fie în bani, fie în bunuri ; alţii veneau şi se jeluiau de felul în care arendaşii ori administratorii abatelui îi obijduiau — şi era lucru de mirare să auzi cîte seniorii deţinute de abate părea să aibă logofeţi aspri care le administrau în numele acestuia. Abatele nu prea le dădea atenţie jeluirilor, deşi bunul egumen încerca să facă cercetări asupra nedreptăţilor de care se plîngeau bieţii răzeşi ori ţărani.

Pînă la urmă abatele grăi supărat :

— Sînt toţi o adunătură de pungaşi, cărora le place să bombăne. Păstrează-ţi puterile, egumene, ca să rosteşti rugăciuni, căci mai degrabă îi las pe logofeţii mei să facă aşa cum cer nevoile, decît să mă amestec în treburi pe care le cunosc prea puţin.

— Totuşi cînd administratorii abaţiei sînt acuzaţi de nedreptăţi atît de mari — spuse egumenul — mi se pare că trebuie să facem cercetări amănunţite, pentru cinstea abaţiei şi pentru graţia Sfintei Fecioare, al cărei nume îl poartă casa noastră, şi dacă se dovedeşte că servitorii noştri s-au purtat fără milă, ei trebuie pedepsiţi.

— Dacă lucrurile ar merge după cum vrei tu, egumene — vorbi abatele batjocoritor — ar trebui să ne dezbrăcăm cu toţii şi să dăm pungaşilor ăstora tot ce vor ei. Am spus, şi aşa rămîne. Sînt abate şi atît timp cît voi fi în capul acestei case, voi face aşa cum mi se pare mai bine.

Tocmai atunci intră în aulă un om înalt, cu înfăţişare sălbatică. Era îmbrăcat numai în armură, restul corpului fiind acoperit cu zale şi avînd o sabie atîrnată la cingătoarea din jurul mijlocului. Pe capul cu păr negru şi aspru purta o pălărie de catifea pe care şi-o scoase cînd pătrunse în încăpere. În spatele său venea scutierul, ducîndu-i coiful şi o ghioagă grea. Abatele se ridică din jilţ.

— Aha, sir Niger — grăi el rîzînd — ai venit aşa cum ai făgăduit. Crezi că seniorul din Werrisdale are să ne dejoace planurile tocmai azi, în ultima zi a termenului ce i s-a dat?

— Cred că-l vom vedea cerşindu-şi de la noi pîinea — răspunse sir Niger le Grym, rîzînd cu cruzime. Vom vedea noi dacă e în stare să plătească atît de greu pentru că l-a adăpostit pe pungaşul de fiu-său, Alan. Dacă nu putem pune mîna pe ticălosul ăsta de scutier, îl vom face pe tată să sufere în locul lui.

— Am auzit că fiul s-a alăturat acelui nemernic, hoţ şi ucigaş, Robind Hood — zise judecătorul. Şerifule — continuă el întorcîndu-se către acesta — trebuie să iei măsuri serioase şi să cureţi locul de cuibul ăsta de vipere care hălăduiesc prin Barnisdale. După cîte am auzit, nu numai că l-a ucis pe sir Ranulf de Waste, dar i-a dărîmat şi ars castelul.

— Departe de mine, domnule judecător — rosti cu îndrăzneală egumenul — de a lua parte acestui mare hoţ, dar ceea ce a făcut el au făcut şi baronii şi lorzii noştri în decursul acestui ultim an, şi nici unul din ei nu şi-a primit pedepse de la tine sau de la alt judecător al regelui.

Sir Niger se uită fioros la egumen şi mormăi ceva în barba sa roşie. Judecătorul regelui se uită mînios la vorbitor şi nu găsi nimic de spus, fiindcă ştia că seniorii puternici ca de Belame ori sir Niger, cînd făceau rău, erau apăraţi de pedeapsă datorită averii şi influenţei lor.

— Ceea ce ştiu — vorbi grăbit abatele — e că dacă sir Herbrand de Werrisdale nu vine azi cu patru sute de lire, îşi pierde moşia şi rămîne dezmoştenit.

— E încă devreme — spuse egumenul — căci ziua n-a trecut decît pe jumătate. Ar fi păcat să-şi piardă moşia. Fiul lui l-a omorît pe sir Ivo în luptă dreaptă şi i-aţi făcut lui sir Herbrand destul rău ca să-l mai şi asupriţi. Acum nu e decît un om sărac, fără prieteni puternici care să-l ajute.

— Totdeauna eşti împotriva mea, om certăreţ — vorbi abatele, şi faţa lui grasă se înroşi de mînie. Nu spun ceva fără ca tu să nu mă contrazici.

— Nu vreau decît dreptate pentru cel de sus şi cel de jos, pentru cavaler şi pentru ţăran — zise egumenul hotărît.

Intră atunci înaltul cămăraş, canonicul însărcinat cu aprovizionarea abaţiei. Era atît de pîntecos la trup şi roşu la faţă, încît arăta limpede că îşi făcea prea multă parte din hrana şi băutura de sub controlul său.

— Ha-ha-ha — rîse el într-un fel şuierător — a venit ziua cînd sir Herbrand de Tranmire trebuie să-şi piardă pămîntul, dacă nu ne plăteşte patru sute de lire. Pot să jur că a murit ori că s-a spînzurat şi că nu va mai veni pînă aici, aşa că-i vom putea lua pămîntul.

— Sînt de aceeaşi părere cu tine, seniorul n-are să vină astăzi — spuse judecătorul. Şi cum v-am împrumutat o parte din cele patru sute de lire, cred că am să cîştig ceva la afacerea asta, fiindcă pămîntul cavalerului face mai mult decît zălogul.

— Vorbeşti cu dreptate — spuse abatele. Vom avea cu toţii parte de pămîntul cavalerului, afară de sir Niger, care îşi va lua singur răscumpărarea.

— Poftiţi la masă — le spuse cămăraşul şi le arătă drumul spre o încăpere spaţioasă, unde se aşezară cu toţii în jurul unei mese îmbelşugate, unde mîncarea li se servea pe platouri de argint, de către paji îmbrăcaţi în costume scumpe. Rîdeau şi glumeau în vreme ce mîncau, fiindcă ştiau bine că seniorul Herbrand nu putea să plătească ce datora şi de aceea se pregăteau să tragă folos bun de pe urma pămîntului său.

Cînd ospățul era în toi, intră în încăpere cavalerul așteptat. Privea trist și îndurerat și nu era îmbrăcat cu hainele bogate pe care i le dăruise Robin, ci în costumul lui vechi și tocit. După el venea Micul John, îmbrăcat ca un scutier sărac, cu o haină peticită și scioasă și cu pantaloni zdrențuiți.

— Dumnezeu să vă aibă în pază — rosti cavalerul, lăsîndu-se într-un genunchi pe podea.

Abatele îl privi și se bucură văzînd ce slab și sărac arăta.

— Am venit în ziua pe care mi-ai hotărît-o, părinte — spuse mai departe cavalerul.

— Mi-ai adus banii ? întrebă abatele cu voce aspră.

— Nici un penny — spuse cavalerul și-și clătină trist capul.

Abatele rîse.

— Ești un om nefericit — zise el în bătaie de joc.

Apoi, ridicîndu-și pocalul cu vin, se întoarse către judecător :

— Domnule judecător, ciocnește cu mine, cred că vom avea ceea ce speram.

Apoi, după ce-și goli pocalul, abatele se adresă cavalerului :

— De ce ai mai venit aici, dacă nu mi-ai adus banii ?

— Ca să te rog, părinte, să mă mai păsuiești un pic — spuse cavalerul cu voce tristă. M-am zbătut din greu ca să găsesc banii și dacă vrei să-mi mai dai patru luni, voi putea să-ți aduc întreaga sumă ce ți-o datorez.

— Termenul a trecut, omule — spuse judecătorul cu voce disprețuitoare. Dacă n-ai bani, n-o să mai ai pămînt.

— Oh — se rugă cavalerul — domnule judecător, fii mai prietenos și apără-mă de cei ce vor să mă jupoaie și să mă vadă murind de foame !

— Sînt prietenul abatelui — spuse judecătorul rece — și nu vreau altceva decît să vă împart dreptatea. Dacă n-ai bani, va trebuit să-ți pierzi pămîntul. Așa e legea și o voi aplica, bagă de seamă.

Atunci cavalerul se întoarse către șerif.

— Domnule șerif — spuse el — pune o vorbă pentru mine pe lîngă abate ca să-mi dea un termen scurt.

— Nu — spuse şeriful — nu vreau, nu pot!

La urmă, cavalerul, încă îngenunchiat, se întoarse către abate:

— Te rog, bunule părinte — grăi el — fii prietenul meu şi păsuieşte-mă! Păstrează-mi pământul pînă ce rostuiesc suma pe care ţi-o datorez! Îţi voi fi credincios în toate şi te voi sluji cu dreptate.

— Pe crucea mea — zise abatele înfuriat — îţi pierzi vremea făcîndu-mi astfel de rugăciuni prosteşti! Îţi spun că poţi să capeţi pământ unde vrei, dar acum pământul tău de aici e al meu şi n-ai să-l mai recapeţi niciodată.

— Pe legea mea — răspunse cavalerul, şi rîse amar — asta e prietenia pe care mi-ai mărturisit-o odinioară!

Abatele privi cu răutate la cavaler, fiindcă nu-i plăcea să-şi aducă aminte de astfel de lucruri în faţa duşmanilor lui sir Herbrand.

— Afară cu tine, om trădător şi înşelător! strigă el. Te-ai legat să-mi plăteşti în această zi şi nu ai bani. Afară, cavaler nedemn! Grăbeşte-te să ieşi de aici!

— Minţi, abate! strigă bunul cavaler şi se ridică în picioare. N-am fost niciodată cavaler nedemn, ci totdeauna om de onoare. M-am bătut în multe ţări, şi în multe turnire am purtat lancea pentru regele Henric şi pentru regii Franţei şi ai Germaniei: în toate părţile am fost lăudat pînă cînd am venit aici, sub acoperişul tău, domnule abate!

Judecătorul fu mişcat de cuvintele nobile ale cavalerului şi se gîndi că abatele fusese prea aspru şi asupritor. Se întoarse de aceea spre abatele Robert şi spuse:

— Ce vrei să-i dai peste cele patru sute de lire ca el să renunţe la pământ şi să nu mai revendice nimic de la tine?

Sir Niger se uită pieziş la judecător şi mîrîi în barbă.

— Nu-i da nimic — spuse el abatelui, cu voce joasă.

— Îi dau o sută de lire — zise abatele.

— Nu, face să-i dai două sute, adică şase sute cu totul — vorbi judecătorul.

— Nu, pe crucea mea ! strigă cavalerul şi se apropie de masă. Cu ochii în flăcări se uită la fiecare din duşmanii săi. Cunosc prea bine uneltirile voastre împotriva mea — continuă el. Voi, călugări trîndavi, vreţi să-mi luaţi pămîntul fiindcă totdeauna aţi căutat să adunaţi acru după acru şi să scoateţi sufletele din bieţii şerbi, ca să strîngeţi cît mai multă avere pe seama lor. Tu, sir Niger, vrei să răzbuni moartea nepotului tău, pe care viteazul meu fiu l-a ucis în luptă dreaptă şi cinstită. Dar mai ales vrei să te răzbuni pe mine fiindcă nu eşti destul de curajos ca să-l cauţi pe Robin Hood, care l-a ajutat pe fiul meu împotriva ta. De aceea vrei să mă ruinezi şi să mă obijduieşti pe mine, care nu pot să lupt împotriva puterii voastre haine, a lorzilor din Wrangby. Dar vă spun, băgaţi de seamă cît întindeţi coarda. Cît despre tine, domnule abate, iată-ţi cele patru sute de lire !

Îşi scoase punga de la piept, o dezlegă la gură şi împrăştie monedele de aur pe masă.

— Ia-ţi aurul, abate — îi spuse el batjocoritor — fie ca el să aducă mult bine sufletului tău nemuritor !

Egumenul înaintă cu doi călugări şi, după ce numără aurul şi găsi că era suma cerută, scrise o chitanţă şi o dădu cavalerului. În tot acest timp abatele stătu liniştit, tăcut şi ruşinat — şi nu mai mîncă nimic. Feţele celorlalţi arătau cît de amărîţi erau de felul în care cavalerul întorsese lucrurile.

Sir Niger le Grym, cu faţa roşie şi furioasă, îşi muşca buza de jos şi arunca priviri fioroase cavalerului care îi înfrunta cu îndrăzneală uitătura.

— Domnule abate — spuse cavalerul, fluturîndu-i prin faţă chitanţa — mi-am ţinut cuvîntul şi ţi-am plătit întreaga sumă. Acum îmi voi lua pămîntul, orice ai zice, sau ai face.

Cu aceasta se întoarse şi ieşi afară pe uşă, urmat de Micul John. Urcîndu-se pe cai, ei se întoarseră la hanul lor unde îşi schimbară hainele, mîncară şi apoi ieşiră călare din oraş, apucînd drumul spre asfinţit, căci cavalerul ţinea să ajungă repede acasă şi să povestească scumpei sale soţii ce bine i-a mers mulţumită bunătăţii şi nobleţei lui Robin Hood.

— Domnule cavaler — zise Micul John, în timp ce călăreau împreună pe potecile pădurii şi ajunseseră la vreo milă de York — nu mi-a plăcut de loc privirea duşmănoasă a cavalerului care şedea la masă cu abatele. Ar fi bine să fii atent, ca nu cumva să te atace în vreun loc tainic.

— Nu mi-e teamă de sir Niger le Grym — răspunse cavalerul — nici de alt senior care ar veni singur împotriva mea. Dar cavalerii din Wrangby sînt atît de laşi, încît rareori se luptă, iar atunci o fac numai cînd sînt doi sau trei. De aceea vorbele tale sînt chibzuite şi am să fiu cu grijă. Trebuie să mă părăseşti acum, bunule pădurean, fiindcă nu vreau să te duc prea departe de drumul tău.

— Nu — răspunse Micul John — n-am să te părăsesc în mijlocul pădurii. Stăpînul meu mi-a poruncit să-ţi fiu scutier şi am să rămîn cu tine, dacă ai nevoie, pînă cînd ai să ajungi pe moşia ta.

— Eşti un om de nădejde — spuse sir Herbrand — şi aş vrea să te răsplătesc. Dar, după cum ştii, n-am nici bani, nici giuvaeruri.

— Nu-mi trebuie astfel de răsplată, îţi mulţumesc, domnule cavaler — replică Micul John. Totdeauna am fost gata să-mi las drumul şi să mă iau la trîntă. Acum cred că vom avea o mică întîlnire pînă nu o să ajungem prea departe. Dacă n-o fi aşa, înseamnă că încă nu mă pricep să deosebesc gîndul ucigaş în ochii omului.

Micul John nu se îndoia că sir Niger le Grym pusese la cale trădarea cînd sir Herbrand împrăştiase banii pe masă şi era sigur că, într-un loc prielnic, cavalerul va ieşi la iveală şi va căuta să ucidă şi să se răzbune.

Călărind, se uitau cu mare atenţie, mai ales cînd poteca se îngusta şi trecea prin desişuri, dar în curînd pădurea se rări şi, către sfîşitul după-amiezii ajunseră pe cîmpul pustiu, unde nu se vedea nici urmă de duşman. Se aflau acum în ţinutul sălbatic unde puterea lui sir Insebart, sir Niger şi a ticăloşilor lor tovarăşi era mai mare şi cei doi călăreţi grăbiră pasul, sperînd să ajungă în oraşul Stanmore înaintea căderii nopţii.

În ţinutul acela singuratic se întîlneau cu rari trecători, cu un cioban sau doi, ori cu vreo pereche de ţărani care se întorceau acasă din vreo călătorie. Odată zăriră în depărtare o ceată de vînători cu şoimii şi altă dată se întîlniră cu un grup de negustori însoţiţi de cai şi bagaje. Începură apoi să urce un povîrniş lung şi rîpos, vecin cu coama numită Gold Kitchen Rigg, în culmea căreia se găsea un pîlc de pini cu vîrfurile aplecate din cauza vînturilor puternice care băteau mereu acolo sus.

Cînd caii lor istoviţi ajunseră la cîţiva yarzi de culme, dinspre tufişurile de lîngă arbori se auzi deodată şuieratul unei săgeţi şi, în clipa următoare, săgeata se lovi, fără să facă rău, de scutul care atîrna lîngă genunchiul Micului John, şi apoi căzu la pămînt. Privind după ea, el văzu că era scurtă şi neagră ; înţelese astfel cine-l prevenise. Chemă pe cavaler, care călărea la cîţiva paşi înainte, şi-i spuse :

— Fereşte-te de arbori, domnule cavaler !

Dar chiar cînd vorbea, dintre pini ieşi un călăreţ îmbrăcat în armură, cu lancea aplecată, care se repezi la sir Herbrand. În acelaşi timp, din partea cealaltă a drumului îngust, ieşi alt cavaler călare, cu o ghioagă mare în mînă, care se repezi la Micul John. Drumul era povîrnit şi atacanţii se gîndeau că viteza cu care veneau în jos avea să-i doboare la pămînt, fără îndoială, pe cei doi călăreţi. Dar atît cavalerul, cît şi John erau într-o măsură pregătiţi să înfrunte atacul. Sir Herbrand îşi trăsese sabia încă din clipa cînd auzise săgeata vîjîind prin tufişuri, iar acum punea mîna pe scut, aşa încît, cînd primul cavaler ajunse la el, se feri de lance cu scutul, iar adversarul său, înşelat de lovitură, alunecă pe lîngă el ; în acelaşi timp sir Herbrand lovi cu sabia atît de puternic în gîtul celuilalt, încît omul căzu din şa. Calul se duse nebuneşte în jos, pe rîpă, iar pintenul cavalerului, prins în scară, trase trupul cavalerului de-a lungul drumului, făcîndu-l să se izbească şi să se rupă de stînci.

În clipa următoare, un al treilea cavaler ieşi repede dintre copaci şi-l atacă pe sir Herbrand cu atîta sălbăticie, încît seniorul fiind încă pe drumul rîpos, avu

nevoie de toată puterea lui ca să-şi ţină calul în picioare şi să se apere în acelaşi timp de loviturile dibace ale duşmanului.

Cît despre Micul John, el era la mare strîmtoare. Cu atîta sălbăticie izbise în el al doilea cavaler, încît cu greu mai putu John să-şi ridice scutul ; jumătate din loviturile ghioagei îl loviseră în braţ, rănindu-l atît de crunt, încît părea acum lipsit de orice putere. Totuşi, cu sabia scoasă, John făcu tot ce putu ca să se apere ; străinul însă, avînd un cal mai puternic decît al său, fiind şi apărat de armură, nu păţi mai nimic, iar John nu izbuti să-l rănească decît prea puţin. Cu sălbăticie cădeau loviturile grelei măciuci pe scutul răzeşului, iar străinul îşi împingea calul cu atîta forţă în animalul mai slab pe care-l încălecase John, încît acesta îşi dădu seama că în următoarele cîteva clipe avea să se prăbuşească pe drumul povîrnit.

Deodată cavalerul îşi opri asaltul şi păru că se clatină ; un geamăt răguşit îi ieşi de pe buze, ghioaga îi căzu din mîna ridicată şi trupul înzăuat alunecă din şa. John se uită şi văzu capătul unei săgeţi scurte şi negre ieşind din subsuoara duşmanului său. Fusese trasă de atît de aproape, încît intrase adînc în carne. Micul John se uită în jur şi zări un tufiş de alun lîngă drum, dintre frunzele căruia ieşea faţa rotundă, tuciurie a lui Ket Spiriduşul ; în locul blîndeţii obişnuite, în ochii lui strălucea acum o privire sălbatică, de triumf.

Cu zgomot căzu cavalerul la pămînt, iar calul rămase tremurînd lîngă cadavrul stăpînului său. Văzînd căderea acestuia, al treilea cavaler care se mai bătea cu sir Herbrand dădu pinteni calului şi o luă la goană printre copaci. Coborînd pe panta din partea cealaltă, fu văzut călărind repede peste cîmp, în direcţia castelului Wrangby. Sir Herbrand fiind rănit, nu mai plecă în urmărirea duşmanului.

Nu tot aşa făcu însă Ket Spiriduşul. Cu mişcări vioaie el alergă peste drum şi fu înghiţit de frunzele mari ale ferigilor.

— Cine-i ăsta ? strigă sir Herbrand. E unul din oamenii cavalerilor înşelători care ne-au atacat ?

— Nu — zise Micul John — este unul căruia îi datorez azi viaţa, căci dacă săgeata lui n-ar fi scurtat viaţa acestui ticălos, cred că aş fi fost doborît.

— Cine e acest cavaler ? spuse sir Herbrand şi, coborînd de pe cal, se duse şi ridică viziera omului mort.

— Sfîntă Marie ! rosti el — e chiar sir Niger !

— Atunci în ceata de ticăloşi e unul mai puţin — spuse John sau poate doi, fiindcă nu mă îndoiesc că cel pe care l-ai lovit în gît e acum mort ; dacă mai era în viaţă cînd a căzut, l-a omorît calul.

— Du-te înapoi călare, John — zise sir Herbrand — şi dacă poţi găsi trupul cavalerului şi calul, adu-i aici, căci aş vrea să-l înmormîntez cum se cuvine. Mai mult, după toate legile luptelor, hamurile şi calul sînt ale mele.

John făcu ceea ce-i ceru cavalerul şi, întorcîndu-se pe drumul său, merse vreo jumătate de milă şi găsi calul păscînd liniştit lîngă potecă, corpul călăreţului fiind la cîţiva yarzi mai departe, căci pintenul se desprinsese cînd calul îşi încetinise fuga sa sălbatică. Urcă mortul pe cal şi se înapoie la sir Herbrand. Apoi, urmaţi de cei doi cai prinşi, fiecare ducînd în spate pe stăpînul său mort, cavalerul şi Micul John plecară mai departe, ajungînd după un ceas la o capelă. Intrară în ea, dar pustnicul care o păzea era plecat. Scoţînd armurile celor doi cavaleri morţi, sir Herbrand le aşeză cuvios trupurile în faţa altarului, apoi îngenunche alături de Micul John şi spuse o rugăciune.

După aceea, luînd cei doi cai şi armurile, îşi urmară drumul mai departe spre locul unde voiau să înnopteze ; a doua zi sir Herbrand ajunse acasă şi fu primit cu bucurie de soţia sa şi de oamenii lui. Cînd le povesti cum a fost ajutat de Robin Hood, soţia sa şi oamenii casei îl firitisiră pe Micul John şi-i spuseră să rămînă mai multe zile cu ei. Dar în ziua a doua John îi înştiinţă că trebuie să se întoarcă la stăpînul său, iar doamna Judith, văzînd că nu mai stă, îi făcu un sac cu mîncare bună şi îi dădu un inel de aur ; cavalerul îi dădu în dar un cal straşnic şi valoarea în aur a calului şi armurei lui sir Niger fiindcă, spunea el, aces-

tea îi aparţin de drept Micului John. După aceea, bunul proscris îşi luă rămas bun şi sir Herbrand, la plecare, îi strînse mîna şi-i grăi aşa :

— Micule John, tu şi stăpînul tău ne-aţi fost prieteni buni mie şi fiului meu. Cel rău să mă ia dacă voi uita vreodată omenia şi ajutorul tău. Spune-i stăpînului tău că într-un an şi o zi, cu ajutorul lui Dumnezeu, am să-l caut şi am să-i aduc banii pe care cu atîta noblețe mi i-a împrumutat pe garanţia Sfintei Fecioare şi că, o dată cu banii, am să-i aduc şi un dar. Mai spune-i din partea mea că dacă se vor abate nenorociri asupra scumpei noastre ţări, după cum cred cînd mă gîndesc la felul urît şi dispreţuitor în care ducele John se poartă cu fratele său, regele Richard Inimă de Leu, atunci va fi nevoie de oameni viteji şi de treabă, aşa cum e stăpînul tău. Şi dacă vreodată va avea nevoie de ajutorul meu, spune-i că pot să înarmez o sută de oameni curajoşi care să mă urmeze.

John făgădui să transmită mesajul în întregime, plecă şi ajunse la Barnisdale fără întîmplări nefericite.

. . . . . .

Acum, în seara zilei cînd cavalerii săriseră asupra lui sir Herbrand şi a Micului John, al treilea cavaler, rănit greu şi sleit de puteri, ajunse la poarta castelului Wrangby, pe care oamenii săraci îl numeau Evil Hold ; cu vocea slabă strigă paznicului să coboare puntea de peste canalul înconjurător. Paznicul îndeplini porunca şi cavalerul intră călare în curtea castelului. Fără să descalece, el pătrunse în încăperea unde sir Isenbart şi oamenii lui şedeau la un pocal cu vin.

— E sir Bertrand de Brake ! spuse cavalerul, privind amuzat figura ce se clătina pe spatele calului, chiar lîngă spătarul scaunului său înalt.

— Unde sînt sir Niger şi sir Peter ? tună sir Isenbart, fiindcă teama de adevăr îl făcea să turbeze.

— Morţi ! spuse cavalerul şi cu toţii priviră faţa-i albă ca varul sub coif. Daţi-mi vin, sînt... sînt sfîrşit...

I se aduse o cupă cu vin, în timp ce oamenii îi desfăceau coiful şi i-l scoteau de pe cap. Atunci abia putură vedea ce rău fusese rănit şi că numai forţa lui

uriaşă îl mai ţinuse pe picioare. Bău vinul şi întinse cupa cerînd încă una.

— Cavalerul l-a omorît pe sir Peter — continuă sir Bertrand — iar mocofanul cred că l-a doborît pe sir Niger, căci l-am văzut căzînd la pămînt.

Cavalerii se uitară posomorîţi unii la alţii şi nu scoaseră o vorbă.

Tocmai atunci un oştean din garda porţii intră alergînd în încăpere. Avea în mînă o săgeată pe care o puse pe masă în faţa lui sir Isenbart.

— A fost trasă, stăpîne, printre barele porţii şi mi-a trecut pe lîngă cap. N-am putut vedea cine a tras-o.

Sir Isenbart privi săgeata mică, neagră şi faţa lui se întunecă de mînie. În lungul lemnului ei erau cîteva crestături, şapte la număr, vopsite cu roşu.

— Repede — strigă sir Isenbart — ticălosul care a tras-o n-a putut să fugă prea departe! Ieşiţi cu toţii afară, căutaţi-l şi aduceţi-l la mine!

Cîteva clipe se auziră forfota şi zgomotul făcut de vreo douăzeci de oşteni care îşi căutau armele; cavalerii îşi puseră armurile şi călăriră tropăind peste puntea lăsată. În faţa porţii cîmpul era curăţit pe o întindere destul de mare şi era de mirare că cineva se putuse apropia neobservat de oamenii care păzeau la creneluri. Călăreţii şi pedestraşii răscoliră cîmpul pe o întindere de o jumătate de milă jur împrejur, dar nu putură vedea nici o urmă de arcaş ascuns.

Întunericul puse repede capăt căutării lor şi se întoarseră cîte unul, cîte doi, să raporteze nereuşita. Cînd şi ultimul soldat trecu podul, acesta fu ridicat pentru timpul nopţii; lanţurile prăfuite, trase peste bîrne, scîrţîiră şi zăngăniră sinistru, iar poarta căzu cu un sunet sec care zgudui tot turnul. Apoi, de lîngă un tufiş care creştea în partea cealaltă a şanţului, în dreptul porţii, ieşi o formă suplă, mică. Forma ieşi din apă încet şi cu multă grijă, astfel ca oamenii din camera de gardă să nu audă plescăituri. Era Ket Spiriduşul, care fusese trimis de Robin Hood ca să ţină Evil Hood sub observaţie. Îşi păstrase arcul şi săgeţile uscate, fiindcă le ţinuse în tufiş, deasupra capului său.

Se uită în sus, la umbra întunecată a castelului ce se ridica înaltă şi lată de partea cealaltă a şanţului. Luminile felinarelor şi torţelor străluceau ici şi colo prin ferestruicile înguste de tras cu săgeţile ; luciul coifului vreunui oştean trecea în sus şi în jos, în timp ce acela se plimba făcîndu-şi garda. O vreme, Ket, cu o săgeată încordată în arcul întins, aşteptă sperînd să vadă vreun chip apărînd pe undeva, mai aproape, în care să mai tragă o săgeată, dar timpul trecea şi nu se mai ivea nici un prilej. Destinse arcul şi se întoarse în silă.

— Şapte s-au dus — murmură el — dar au mai rămas mulţi. Aşa cum au ucis, tot aşa vor fi ucişi, fără milă, fără remuşcare.

Păşi încet, îndepărtîndu-se, privind din cînd în cînd înapoi, la umbra întunecată cu puncte mici de lumină ici şi colo. Merse aşa, cam o milă, jumătate alergînd, jumătate mergînd, pînă cînd ajunse acolo unde începea pădurea. Pătrunse în întunericul ei şi trecu prin bezna adîncă de sub arborii mari pînă ajunse la unul care era un gigant printre giganţi. Furişîndu-se ca un animal sălbatic, se uită în jurul său şi ascultă îndelung, apoi, cu o repeziciune de necrezut, se căţără pe trunchi, agăţîndu-se de noduri şi de încreţiturile scoarţei, pînă cînd dispăru printre frunzele de deasupra. Se sui din ce în ce mai sus şi intră într-o lume în care nu se vedea nimic altceva decît întunericul dintre frunzele foşnitoare, legănate de vîntul nopţii ; cu cît se urca mai sus, aerul devenea din ce în ce mai curat şi mai tare. Pînă la sfîrşit ajunse la un loc în care creşteau trei crăci mari din trunchiul copacului ; între ele era un spaţiu unde fuseseră aşternute frunze bine mirositoare de ferigă. Ket se întoarse şi se uită în lungul drumului pe care venise. Se găsea deasupra vîrfurilor tuturor copacilor de sub el ; aceştia se clătinau şi foşneau ca valurile mării cînd le bate vîntul. Privind printre frunzele uriaşului stejar în care şedea la pîndă, Ket putea să vadă în depărtare umbra întunecată a castelului Evil Hold înălţîndu-se pe cerul negru din spatele său. Cîteva lumini încă mai străluceau ici şi colo, dar se stingeau una cîte una.

Scoţîndu-şi hainele ude, Ket le atîrnă de o ramură la uscat ; apoi vîrî mîna adînc prin mormanul de ferigi, scoase hrană şi băutură dintr-o ascunzătoare din copac şi începu să mănînce şi să bea, dar tot timpul ochii lui nu părăsiră castelul. Cînd toate luminile se stinseră, afară de cele de la poartă, el se vîrî în frunzele înmiresmate şi căzu într-un somn adînc ; foşnetul foilor bătute de vînt se auzea ca un cîntec de leagăn şi murmura uşor în noaptea scurtă de vară.

VII

CUM L-A SALVAT ROBIN HOOD PE WILL STUTELEY ŞI CUM L-A PEDEPSIT PE RICHARD MALBÊTE, SPIONUL CERŞETOR

Era în zori. Un vînt rece măturа potecile pădurii, luînd cu el ultimele frunze rămase prin arborii dezgoliţi, strîngîndu-le în mormane mari pe pămînt şi îngrămădindu-le prin unghere şi colţuri. Aurora îşi trimitea lumina cenuşie, ştearsă, peste pădure, fără să pătrundă în adîncuri, acolo unde ilicea creştea mai deasă, ori bărbile cărunte ale muşchilor se căţărau de-a lungul trunchiurilor de stejari uriaşi.

Will Stuteley mergea pe o cărare şi se uita cu atenţie într-o parte şi în alta prin întunecimile lăturalnice, fiindcă în ultimele trei zile văzuse un om, îmbrăcat ca pelerin, pîndind şi cercetînd într-un chip foarte puţin cuvios la locul pe care proscrişii îl numeau Pădurea Neagră. Will era îmbrăcat călduros, într-un zăbun cafeniu, lung pînă aproape de glezne, cu o glugă care-i acoperea capul.

Prima zăpadă a iernii căzuse şi mulţi din oamenii lui Robin Hood se aciuaseră prin iernaticuri. Cînd îngheţul şi zăpada acopereau pămîntul, drumurile nu prea erau bătute de călători şi de aceea mulţi proscrişi plecaseră pe la rudele lor ori pe la fermieri săraci, ce locuiau lîngă drum, sau în sate nu prea depărtate. Se îmbrăcau în acest răstimp ca ţărani, ajutau la muncile mărunte ce erau de făcut, ori vînau sau prindeau animale, plătindu-şi astfel căldura şi adăpostul ce-l primeau pînă la sosirea primăverii.

Robin, cu vreo doisprezece din oamenii săi cei mai destoinici, locuia în ascunzătorile răspîndite prin toată

pădurea ; cîteodată vreun răzeş mai înstărit din pădure, ca Piers Norocosul sau fratele de lapte al lui Alan de Tranmire îi invitau, pe Robin şi pe cei doisprezece, să stea iarna cu ei. În anul acela sir Walter de Beauforest îi invitase să-şi petreacă iarna într-o clădire fortificată din pădure, nu departe de casa seniorială din Cromwell a lui sir Walter, unde Alan şi soţia sa, frumoasa Alice, trăiau acum fericiţi.

Robin primise invitaţia lui sir Walter, dar cînd era vreme frumoasă nu putea să stea locului prea mult timp ; acum locuia într-un adăpost tainic pe care el şi oamenii săi îl duraseră la Barrow Down, un loc aflat la cîteva mile spre răsărit de Mansfield, într-un ţinut pustiit, cu valuri antice de pămînt şi cu tumuluşi, ori morminte ale celor vechi. Într-unul din acesta din urmă trăiau acum Robin şi oamenii lui ; îi scobiseră interiorul şi-l făcuseră confortabil şi bun de locuit.

În fiecare dimineaţă Will Stuteley şi alţii din ceată, după ce-şi luau gustarea de dimineaţă la Barrow se duceau la oarecare distanţă în jurul ascunzătorii ca să vadă dacă nu era vreo urmă de duşman care s-ar fi apropiat în ultimele cîteva ore. Pămîntul era cercetat cu atenţie în căutarea urmelor de paşi, tufişurile şi copacii erau cercetaţi pentru a vedea dacă nu aveau rămurele rupte de trecători, căci proscrişii aveau ochii tot atît de ageri ca indienii şi cunoşteau toate semnele şi sunetele care le-ar fi arătat dacă străinii trecuseră prin vecinătatea lor în orele de noapte.

Deodată Will se opri pe poteca pe care mergea şi se uită la pămînt. Apoi, după ce aruncă o privire ascuţită spre tufişurile şi stejarii tineri care creşteau în apropiere, el îngenunche şi cercetă o mică adîncitură, în care se adunau primăvara apele de ploaie. Era o urmă clară de picior subţire, lăsată pe pămîntul moale. Se uită mai departe şi mai găsi două urme aidoma. Erau proaspete, fiindcă marginile lor se vedeau lămurit. Îşi dădu astfel seama că persoana care trecuse pe drumul acela nu putea fi departe. Dar cine era ? Urma era a unui băieţaş ori chiar a unei fete. Oricine ar fi fost, persoana era săracă, fiindcă urma arăta că talpa unei ghete era ruptă.

Se furişă de-a lungul potecii, după urma care apărea ici şi colo. Făcu astfel vreo cincizeci de yarzi şi văzu că urmele de paşi se adîncesc în nişte mărăcinişuri ; deodată se opri şi ascultă. Auzise un suspin uşor undeva, în partea cea mai deasă a tufişurilor. Înaintă cu mare grijă în direcţia sunetelor, fără să facă nici cel mai mic zgomot, pînă ajunse lîngă un alun înalt şi văzu chipul unei fete la mică distanţă în faţa lui. Fata culegea boabe din tufişul din faţa ei şi le aşeza într-un coşuleţ vechi de paie, ce-l avea cu ea.

Culegea boabe şi plîngea. Will putea să vadă lacrimile curgîndu-i pe obraji, totuşi ea suspina înăbuşit ca şi cum s-ar fi temut să nu fie auzită. Văzu că mîinile ei erau rănite şi zgîriate de mărăcini şi că purta ghetele fără ciorapi, astfel că picioarele-i erau învineţite de ger.

Will făcu o mişcare. Auzind zgomot, ea se întoarse cu ochii măriţi de spaimă, albă la faţă. Strîngînd coşuleţul la piept, ea se apropie şi se aruncă la picioarele lui Will.

— Vai — zise ea cu voce slabă, ce-ţi făcea milă — ucide-mă, dar nu-l mai căuta pe tata ! Ucide-mă şi nu căuta mai departe ! E gata să moară şi nu poate să vorbească.

Lacrimile i se opriseră, îşi împreunase mîinile şi le ridicase în semn de rugăciune, iar pe faţa-i copilăroasă, trasă şi palidă, ochii-i păreau să spună că fata cunoscuse o durere neţărmurită şi că acum nu mai dorea decît moartea. Era o evreică, după cum îşi dădu seama Will.

Cinstitul pădurean zîmbi, fiindcă ştia că aceasta era calea cea mai grabnică pentru a o înveseli pe fată. Inima bătrînului proscris fu mişcată văzînd atîta durere în ochii şi în vocea copilei.

— Micuţo — zise el cu glas blînd — nu vreau să-ţi fac rău. De ce să-ţi pricinuiesc rău, aşa moartă de frig cum eşti ? De ce culegi boabele astea ? Bietul tău trup înfometat are nevoie de o hrană mai bună.

Îi luă mîinile şi o ridică de jos, iar copila se uită la el sălbăticită şi uluită, ca şi cum nu se aştepta la vorbe bune, ci la fapte şi cuvinte grosolane. Se uită la faţa lui Will şi privirea i se îmblînzi.

— Dumneata... dumneata nu eşti... nu-l cunoşti pe omul acela... pe Malbête ? murmură ea.

— Malbête — spuse Will şi se încruntă. Îşi amintea că Robin Hood îi povestise despre acest om şi că auzise de la călători despre multe crime şi cruzimi făptuite de acest tîlhar şi ucigaş.

— Biată fetiţă — vorbi el — ticălosul ăsta îţi este şi ţie duşman ?

— Da, domnule, e duşmanul tatălui meu — spuse fata cu vocea tremurîndă. Tata s-a salvat din masacrul la care a fost supus neamul nostru în York.

— Da — spuse Will şi faţa i se întunecă, iar ochii-i scăpărară de mînie cînd îşi aminti de faptele acelea înfiorătoare : un număr mare de evrei fuseseră hăituiţi de nişte cavaleri cu gloata lor ; atunci ei se încuiară în castelul lor, îşi omorîră nevestele şi copiii, iar apoi se omorîră ei singuri, preferînd moartea decît să intre pe mîna creştinilor.

— Ce vi s-a întîmplat, ţie şi tatălui tău ? întrebă Will.

— Am stat ascunşi la castel pînă cînd s-a sfîrşit masacrul — reluă fata — şi apoi un om bun ne-a scos afară şi noi am fugit în taină. Tata dorea să mergem la Nottingham, unde trăiesc cîţiva oameni din neamul nostru, care ne-ar fi ajutat cînd ar fi aflat că sîntem în nevoie, dar am flămînzit prin aceste păduri şi vai, domnule ! dacă eşti om bun aşa cum te înfăţişezi, scapă-l pe tata ! Zace aici, aproape, dar mi-e teamă, mi-e teamă că ajutorul îi vine prea tîrziu ! Şi, vai, să nu ne trădezi !

— Du-mă la el, biată copilă — spuse Will. Privirea şi vocea lui blîndă risipiră orice urmă de bănuială care mai dăinuia în inima sărmanei, micuţei evreice.

Ea trecu prin hăţişuri aproape de nestrăbătut şi ajunse pe o înălţime calcaroasă ; acolo, într-o peşteră largă, a cărei intrare era acoperită de tufişuri de aluni, zăcea pe nişte frunze de ferigă tatăl fetei, un om bătrîn cu părul alb, îmbrăcat cu un caftan sărăcăcios, rupt de mărăcini şi murdar de noroi. Fata tremura uitîndu-se de la Will la tatăl ei şi apoi din nou la Will, ca şi cum se temea încă să nu fie trădată, iar scumpul ei tată să fie dat pe mîna crudului duşman.

La intrarea ei, bătrînul se trezi, deschise ochii şi într-o clipă fata fu în genunchi lîngă el, frecîndu-i mîinile şi privindu-l cu iubire.

— Vai, micuţa mea Ruth — zise bătrînul privind-o drăgăstos în ochi — mi-e teamă, dragă, că nu mă mai pot ridica. Sînt înţepenit, dar îmi va trece, îmi va trece. Şi atunci vom pleca mai departe. Vom ajunge în cîteva ceasuri la oraş şi atunci mica mea Ruth va căpăta demîncare şi veşminte potrivite. Obrajii tăi sînt traşi şi galbeni, dragă, fiindcă ţi-e foame şi suferi. Dar cine-i acolo ? Cine-i omul ăsta ? Oh, Ruth, Ruth, sîntem trădaţi ?

În obscuritatea peşterei el nu observase de la început pe proscris şi desperarea cu care rostise ultimele cuvinte arătau cît era de înspăimîntat, însă nu de soarta lui, ci de a fetei. Will simţi că se afla în faţa unui bătrîn viteaz, care nu voia să arate cît suferea de dragul fiicei sale şi care, foarte grav bolnav, căuta totuşi să-i dea ei curaj.

— Nu-ţi fie teamă, jupîne — grăi Will, aplecîndu-se într-un genunchi, astfel ca să poată privi în ochii bătrînului evreu. Dacă pot să te ajut pe tine şi pe fiica ta, o fac cu plăcere.

— Îţi mulţumesc, pădurene — zise evreul şi vocea îi tremura. Nu pentru mine mi-e teamă, ci pentru fata asta micuţă, singura mea mieluşea. I-a fost dat să vadă privelişti şi nenorociri pe care nici un alt copil nu le-a văzut ori aflat şi dacă ar scăpa ea, eu voi fi mulţumit.

Lacrimi alunecau pe faţa bietului bătrîn. În halul lui de înfometare şi de slăbiciune simţea că nu mai avea mult de trăit ; dar chinul lui cel mare era gîndul că avea să moară şi că fetiţa lui avea să rămînă părăsită şi fără prieteni.

— Aveţi amîndoi nevoie — spuse Will, dîndu-şi seama repede de situaţie cu mintea lui ageră — de hrană şi de căldură. Pot să-ţi dau acum puţină mîncare, dar pentru căldură trebuie să cer sfatul stăpînului meu.

Vorbind astfel, Will scoase din sacul lui de merinde cîteva bucăţi de pîine şi carne de vînat, pe care le dădu fetei, rugînd-o să le mănînce. Dar fata, deodată, începu să taie pîinea şi carnea în bucăţi mici şi le dădu

mai întîi tatălui ei să le mănînce. Deşi atît ea cît şi tatăl nu îmbucaseră aproape nimic de două zile încoace, acum mîncau stingherişi şi foarte încet.

După aceea Will le întinse clondirul său de piele ; ei băură din vinul bun şi era o plăcere să vezi cum ochii începură să le strălucească, iar obrajii să prindă culoare.

— Micuţă Ruth — spuse bătrînul, după ce înapoie clondirul lui Will — ajută-mă să mă aşez în genunchi.

După ce bătrînul îngenunche cu ajutorul proscrisului, fata făcu la fel şi, spre stingherealа lui Will, evreul începu să se roage cu căldură, mulţumind lui Dumnezeu că Will le ieşise în cale şi că-i scăpase de moarte şi de mizerie. Ceru să cadă atîtea fericiri pe capul lui Will Arcaşul, încît bravul om, deşi lumina în peşteră era slabă, nu mai ştia încotro să se uite. Cînd sfîrşiră, Ruth apucă mîna proscrisului şi i-o sărută de mai multe ori, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji ; dar inima ei era prea plină de recunoştinţă ca să poată rosti măcar un cuvînt.

— Acum — spuse Will răguşit — destul cu mulţumirile şi lacrimile ! Trebuie să aşteptaţi aici pînă cînd mă duc să cer sfatul stăpînului meu, ca să ştiu ce e mai bine de făcut.

— Cine e stăpînul tău, viteazule pădurean ? întrebă evreul.

— E Robin Hood — răspunse Will.

— Am auzit că e un om de treabă — spuse bătrînul. Deşi e proscris, are mai multă milă şi simţ al dreptăţii, aşa am auzit, decît mulţi din cei ce stau la adăpostul legii. Du-te la el, bunule proscris — continuă el — dă-i salutul lui Reuben din Stamford şi zi-i că totdeauna va avea mulţumiri de la mine şi de la neamul meu dacă mă ajută să-mi găsesc rudele din Nottingham şi că oricînd va dori, va avea ajutor din partea noastră.

Bătrînul evreu vorbea cu demnitate, ca şi cum era obişnuit să poruncească, iar Will răspunse :

— Am să-i spun ; dar dacă te ajută, n-o face pentru aurul tău, ori ca să-i mulţumeşti, ci fiindcă el ajută totdeauna pe cei în restrişte.

— Curajos şi mîndru răspuns, domnule proscris — spuse Reuben; dacă stăpînul este tot atît de bun pe cît eşti tu, ştiu că n-are să ne lase să flămînzim şi să pierim în mizerie.

Will se întoarse la Barrow Down şi ajungînd la dîmbul în care locuiau proscrişii, se duse la Robin şi-i povesti despre evreu.

— Bine ai făcut, Will — spuse proscrisul. Du-te cu doi cai şi adu-i pe evreu şi pe fata lui la Lynchet Lodge, unde am să-i întreb despre acest nemernic, Richard Malbête. Am auzit la York de faptele lui murdare şi cred că nu e departe de Nottingham.

Se făcu aşa cum porunci Robin şi Reuben cu Ruth fură adăpostiţi într-o colibă tainică, de pe coama unui deal numit Wearyall, nu departe de locul unde stăteau proscrişii. Atît tatăl cît şi fiica erau foarte slăbiţi, iar bătrînul evreu era sfîrşit de cîte suferinţe îndurase; dar cu mîncare îmbelşugată, cu căldura hainelor bune şi a unui foc puternic, în cîteva zile sănătatea lor se îmbunătăţi, iar ei mai prinseră inimă. Recunoştinţa lor faţă de Robin era nemărginită, dar şi-o exprimau mai mult prin strălucirea ochilor decît prin cuvinte.

Cînd bătrînul se simţi în putere, Robin îi ceru să-i spună cum a ajuns în halul mizerabil în care îl găsise Will Stuteley şi Reuben consimţi cu bucurie.

— Ai auzit, desigur, bunule proscris — spuse evreul — că în vreme ce marele şi viteazul rege Richard era încoronat la Westminster, toamna trecută, bande nelegiuite din acest mare oraş se ridicară împotriva evreilor, le devastă casele şi ucise mulţi oameni. Regele vostru pedepsi pe capii bandelor care jefuiseră şi uciseseră pe cei din neamul meu, spînzurîndu-i pe unii şi stigmatizîndu-i pe alţii cu fierul roşu. Dar cînd, la o lună după aceea, părăsi ţara cu cavalerii şi cu armata lui mare, şi se duse în Palestina, în Cruciadă, ştii că în multe oraşe dezmăţul împotriva noastră începu din nou. Mulţi cavaleri şi lorzi se adunaseră ca să plece în Cruciadă, şi o mare mulţime se strînse pe lîngă ei. Dar fiindcă mulţi din neamul meu îi împrumutaseră pe cavaleri cu bani, unii din cei mai răi aţîţară mulţimea

ca să ne ardă casele şi să ne jefuiască. Astfel de ticăloşii au avut loc, după cum desigur că ştii, la Stamford, Lynn şi Lincoln. Eu locuiam la Lincoln, însă călătoream spre York şi am scăpat astfel de prăpăd. S-a întîmplat acum că o rudă a mea, rabinul Eliezer, un om de seamă printre noi, a împrumutat o sumă mare de bani unui baron numit Alberic de Wisgar, un lord tiranic şi risipitor. Acesta a organizat, împreună cu alţii, un complot împotriva evreilor din York, jefuindu-i şi distrugînd actele doveditoare ale datoriilor ce le aveau faţă de ruda mea. Jefuiseră casa unui rabin pe care-l uciseseră la Londra, iar noi, temîndu-ne că ne aşteaptă aceeaşi soartă, ne-am refugiat pentru siguranţă, împreună cu nevestele şi cu copiii noştri, în castelul de la York. Acolo am fost asediaţi de o ceată mare de cruciaţi ; cel ce-i conducea era un om rău din slujba lordului de Wisgar. Se numea Richard Malbête. Cu furie grozavă a atîţat el pe cruciaţi să asalteze castelul, străduindu-se să ne scoată afară. Noi nu aveam arme, dar am aruncat prin creneluri, cu mîinile goale, pietrele zidurilor interioare şi am respins astfel pe atacanţi. Trei zile i-am tot respins, deşi nu aveam hrană şi nici arme, dar cînd i-am văzut că aduc o maşină mare de luptă împotriva noastră şi că o pregătesc pentru dimineaţa următoare, am înţeles că nu puteam să mai rezistăm. Niciodată, atît timp cît ochii mei vor putea să plîngă şi mintea mea să-şi reamintească trecutul, n-o să uit chinul, groaza şi durerea acelei nopţi. Am vorbit îndelung, sfătuindu-ne ce să facem, deşi în adîncul fiinţei noastre mulţi ştiam că n-aveam decît o singură cale de ales. Pînă la sfîrşit rabi Eliezer s-a ridicat în mijlocul nostru şi a zis : „Bărbaţi ai lui Izrael, Dumnezeu ne-a poruncit să ne dăm vieţile pentru legea lui şi iată, moartea aşteaptă la uşă. Acum, trebuie să ne dăm vieţile de bunăvoie celui ce ni le-a dăruit, adică lui Dumnezeu, aşa cum mulţi din neamul nostru au făcut în trecut, scăpînd astfel cu cinste de la mari suferinţe."

Pentru un timp, amintirea acelei nopţi triste copleşi pe bătrîn ; lacrimile îi curgeau pe obraji şi nu mai putea vorbi. Fetiţa plîngea şi ea încet, dar totodată se străduia să-l îmbărbăteze pe tatăl ei.

— Nu-i plînge, tată — spunea ea, deşi plîngea singură cu multă amărăciune. Dumnezeu i-a luat şi, cu toate că şi-au primit moartea din mîinile celor ce-i iubeau, ei sînt acum pentru totdeauna la sînul lui Abraham.

— Domnule — grăi bătrînul evreu — ea spune adevărul. Cînd rabi Eliezer a sfîrşit de vorbit, s-a dat deoparte şi n-a mai spus nimic. Nu pot să descriu tot ce s-a petrecut atunci. Toţi au ars ori au distrus lucrurile ce le aveam cu noi, iar cei ce nu mai trăgeau nădejde şi-au omorît pe cei dragi şi apoi s-au omorît singuri. Eu însă n-am putut să fac la fel. Nu că aş fi vrut să trăiesc pentru mine, mai degrabă aş fi dorit moartea ; dar de dragul acestei copile am căutat o ascunzătoare în castel, cu speranţa că atunci cînd vor năvăli cei de afară, voi găsi o cale de scăpare pentru ea. În dimineaţa următoare, cei ce n-au vrut să moară de bună voie, au deschis porţile şi au cerut să fie botezaţi, crezînd că vor scăpa astfel de furia mulţimii. Din locul de unde eram ascuns, am văzut tot ceea ce s-a întîmplat. Omul cel rău, Richard Malbête, s-a apropiat de primul evreu, Efraim ben Abel, care îngenunchease în faţa lui cerşindu-i viaţa. „Unde e tezaurul evreilor ?“ întrebă el. „A fost ars şi distrus“, spuse Efraim. „Unde e rabi Eliezer ?“ întrebă el iar. „El şi toţi acei ce nu sînt aici, cu mine, s-au omorît împreună cu familiile lor“, răspunse Efraim. „Atunci să mori şi tu !“ zise Malbête. La aceste cuvinte năvălitorii uciseră pe evreii îngenunchеaţi şi nu cruţară pe nimeni. Apoi mulţimea pătrunse în castel, iar noi ne aşteptam în orice clipă să fim găsiţi şi scoşi afară. După un timp părăsiră cu toţii castelul şi se duseră la catedrală unde, după cum ştii, regele păstra actele împrumuturilor pe care cei din neamul meu le-au făcut creştinilor din părţile acelea. Pergamentele fură arse pînă la ultimul şi astfel Alberic de Wisgar şi ceilalţi cavaleri ticăloşi au scăpat de datorii.

— Cum ai scăpat tu ? întrebă Micul John, care asculta împreună cu Robin Hood, alături de Will Arcaşul, Scarlet şi Arthur Prietenosul.

— Dumnezeu a răspuns rugăciunilor noastre şi a muiat inima unui oştean care ne-a descoperit. Omului acestuia i s-a făcut milă de suferinţele noastre şi n-a vrut să ne trădeze. El ne-a adus alimente şi haine soldăţeşti în care ne-am travestit şi în noaptea următoare ne-a luat şi ne-a scos afară din oraş, pe o poartă secretă, şi ne-a arătat drumul spre Nottingham.

— Nu ştii ce-au făcut cavalerii aceia ticăloşi şi jefuitori ? îi întrebă Robin.

— Oşteanul, să-l răsplătească Dumnezeu pentru inima lui nobilă — spuse bătrînul — ne-a povestit că au fugit cu toţii din oraş de frica ofiţerilor regelui. Cavalerii au plecat în Cruciadă, cît despre derbedei şi hoţi, unii au fugit în Scoţia, ori prin păduri, iar alţii s-au ascuns în oraş. Şi, ne-a mai spus el, oamenii regelui vor pedepsi aspru pe toţi făcătorii de rele, iar şeriful şi unii dintre negustori tremură de pe acum de frică. Şi acum, domnule proscris — continuă Reuben — vreau să-ţi cer o favoare. Am o fiică şi un fiu la Nottingham, la ei ne ducem. Dînşii se tem că am murit şi doresc de aceea să trimiţi un om la ei acasă şi să le spună că sîntem sănătoşi, că vom veni la ei îndată ce ne vei lăsa să plecăm şi că sînt destul de în puteri acum ca să merg.

— Desigur — spuse Robin — aşa voi face. Cine dintre voi vrea să plece şi să ducă acest mesaj evreilor ? Ce zici, Will, doar tu i-ai găsit !

— Mă duc de bună voie — spuse Will Stuteley. Dă-mi mesajul şi spune-mi unde îţi găsesc rudele ; voi pleca îndată.

Atît Reuben cît şi Ruth îi mulţumiră cu căldură şi-i dădură lui Will lămuririle trebuitoare şi mesajul. Will plecă apoi să se travestească, astfel ca să nu fie recunoscut de vreun cetăţean care-l văzuse poate cînd îi ceruse dijmă în pădure.

În aceeaşi după-amiază, un pelerin, îmbrăcat în haină lungă, cu ghete rupte în picioare, cu o scoică la pălărie şi cu o bîtă bună în mînă, putea fi văzut trecînd prin poarta Bridlesmith, o oră înainte de apusul soarelui, cînd porţile se închideau. Pelerinul

mergea pe străzi cu pas încet, ca un călător venit de departe şi deci obosit.

Will Arcaşul se gîndea că nu putea fi recunoscut aşa cum era travestit şi, deşi părea că umblă umil, cu ochii în pămînt, el totuşi privea din cînd în cînd atent bornele dintre proprietăţi, ca să-şi dea seama dacă se găsea pe drumul bun spre casa lui Silas ben Reuben, unul dintre evreii de seamă din Nottingham, căruia îi ducea mesajul ce-l avea.

În fine, Will intră pe strada evreilor, şi porni să numere uşile începînd de la colţ, aşa cum îi spusese Reuben, fiindcă nu voia să atragă atenţia întrebînd pe cineva. Proscrisul observă că, în timp ce unele uşi ale caselor erau deschise, lăsînd să se vadă prin ele pe femei muncind şi pe copii jucîndu-se, altele erau închise bine, cu obloane trase, ca şi cum locatarii lor s-ar fi temut să nu li se întîmple şi lor ceea ce li se întîmplase evreilor din alte oraşe.

Cînd ajunse la casa a noua, bătu la uşa închisă şi aşteptă. O ferestruie din uşă se deschise şi ochii întunecaţi ai unui bărbat priviră afară.

— Ce poftești? întrebă bărbatul.

— Vreau să-l văd pe Silas ben Reuben — răspunse Will. Am un mesaj pentru el.

— Ce cuvînt sau semn secret ai, care să-mi arate că nu eşti un trădător care vrea să-mi facă mie şi alor mei ceea ce li s-a făcut multora din neamul meu? veni prin ferestruie răspunsul aspru.

— Îţi spun cuvintele următoare — continuă proscrisul, şi rosti cîteva cuvinte ebraice, pe care le învăţase de la Reuben.

Îndată faţa dispăru de la ferestruie, traversele fură lăsate şi uşa se deschise larg.

— Intră, prietene — spuse evreul, un om scund, dar bine clădit.

Proscrisul intră, iar uşa fu zăvorîtă în spatele lui. Apoi evreul îl conduse într-o odaie din interior şi, întorcîndu-se spre el, îi spuse:

— Eu sînt cel pe care îl cauţi. Vorbeşte!

— Am venit să-ţi spun — grăi proscrisul — că tatăl tău Reuben din Stamford, şi sora ta Ruht sînt bine şi sănătoşi.

— Dumnezeule, îţi mulţumesc — zise omul şi, împreunîndu-şi mîinile, îşi aplecă fruntea şi murmură o rugăciune într-o limbă străină. Spune-mi cum ai aflat de ei — continuă el, după ce-şi termină rugăciunea. Spune-mi unde se găsesc acum şi cînd am să-i văd?

La care proscrisul îi povesti lui Silas evreul întreaga poveste cu descoperirea micuţei Ruth şi a tatălui ei, şi suferinţele zugrăvite de bătrîn. Cînd termină, evreul îi mulţumi pentru bunătatea ce-o avusese faţă de Reuben şi de Ruth şi apoi se duse într-o cameră vecină. Cînd se întoarse, avea în mînă o cingătoare bogată, din piele verde, cu un model lucrat în perle şi alte pietre scumpe.

— Bunătatea ta este mai presus de orice răsplată — spuse el — dar vreau să primeşti acest dar de la mine, ca dovadă a mulţumirii mele.

— Îţi mulţumesc, evreule — îi spuse Will — dar e un dar prea bogat pentru mine. I s-ar potrivi mai degrabă stăpînului meu. Dacă vrei să-mi dăruieşti ceva, dă-mi un cuţit spaniol, dacă ai vreunul, căci ele trec drept cele mai dure şi mai bine lucrate în toată lumea creştină.

— Am să-i dau de bună voie stăpînului tău această cingătoare, dacă vrea s-o primească de la mine — spuse evreul — iar tu vei avea cel mai bun cuţit spaniol din depozitul meu.

Căută apoi şi aduse un astfel de cuţit, pe care-l înmînă proscrisului; acesta îi încercă lama ascuţită şi văzu că era de cea mai bună lucrătură.

Se făcea întuneric şi proscrisul ar fi vrut să părăsească oraşul înainte de închiderea porţilor. Mai avea însă de vorbit cu evreul, trebuia să se înţeleagă cu el cînd şi cum să trimită acesta cai şi oameni care să-i întîlnească pe Reuben şi pe Ruth într-un loc unde îi vor duce Robin Hood şi oamenii lui. Se făcuse întuneric bine cînd se înţeleseră asupra tuturor punctelor şi evreul îi spuse lui Will să rămînă cu el în timpul nopţii, zicînd

că nu mai era nimeni în casă, fiindcă își trimisese nevasta, sora și copiii într-un loc mai sigur, de teama mulțimii.

— Îți mulțumesc, evreule — spuse proscrisul — dar aș vrea să dorm, mai degrabă, într-un loc pe care-l știu, în apropierea porții, ca să pot pleca din oraș chiar în faptul zilei, cînd se deschid porțile.

După ce ieși din casa lui Silas, și pe cînd proscrisul apucă pe strada îngustă a evreilor, doi oameni trecură în tăcere pe lîngă el, privindu-l pe furiș. Nu păreau să aibă haine de evrei și proscrisul se miră de felul liniștit în care pășeau. El își încetini pasul, ca să le îngăduie să se depărteze, dar și ei își încetiniră pașii și rămaseră la o distanță de șase yarzi în fața lui. Unul din ei arunca din cînd în cînd cîte o privire fugară îndărăt. Will își dădu astfel seama că îl așteptau pe el și că voiau să-i facă rău, fie fiindcă-l cunoșteau că făcea parte din ceata lui Robin, fie fiindcă vizitase o casă de evreu.

Pe cînd se gîndea astfel, apucă mînerul cuțitului său spaniol și se opri, hotărît să-și vîndă scump viața, dacă aceia se vor năpusti asupra lui. În aceeași clipă simți o mînă pe braț și o voce îi șopti la ureche :

— Prietene al lui Silas ben Reuben, spionii te urmăresc. Vino cu mine !

Proscrisul văzu lîngă el o formă neagră. O ușă se deschise în tăcere și Will fu împins într-un gang îngust și întortocheat. Mîna îl călăuzi pe o distanță de mai mulți yarzi, pînă cînd simți deodată aerul nopții lovindu-l în față ; se uită în sus și văzu stelele.

— Mergi la stînga — îi spuse aceeași voce la ureche ; vei ajunge la poarta Fletcher.

— Îți mulțumesc, prietene — spuse Will, și apucă la stînga. După cîțiva pași ajunse pe strada îngustă, care ducea la poarta amintită, și Will Stuteley se grăbi într-acolo, mulțumit că, datorită unui evreu necunoscut, scăpase de primejdie. Fără să se mai codească, proscrisul intră într-un han care dădea spre zidul cetății și al cărui hangiu nu punea întrebări mușteriilor. Acolo, în camera comună, Will luă cina la repezeală și apoi se urcă în camera de dormit, o odaie

mare la primul etaj, unde dormeau toţi cei ce poposeau la han şi voiau să se odihnească. Se aruncă într-un colţ, pe paiele care acopereau podeaua, şi căzu repede într-un somn adînc.

Pe măsură ce trecea timpul, alţii veneau din camera de jos; îşi căutau locuri prielnice lîngă perete şi se aşezau să doarmă. Stuteley se trezea ori de cîte ori venea cineva, dar se întorcea pe partea cealaltă şi adormea din nou, după ce îl privea pe noul venit la lumina tulbure răspîndită în odaie de candela agăţată de toartă, pe unul din pereţi. Destul de repede camera se umplu aproape în întregime, şi ultimii veniţi, dacă voiau să-şi găsească un locşor unde să doarmă, trebuia să calce peste trupurile oamenilor care se lungiseră pe jos şi sforăiau.

După un timp, totul se linişti; nu mai venea nimeni în camera de dormit şi casa părea cufundată în somn. Afară vîntul gemea uşor şi se văieta prin crăpătura unui oblon de la fereastră; din cînd în cînd, un om mormăia sau vorbea în vis, rostind cuvinte aproape neînţelese, ori îşi rotea braţul prin aer ca într-o bătălie, ori suspina ca de durere. Strada era întunecată şi tăcută; pisicile se hîrjoneau pe lîngă şanţul din mijlocul ei; vreun cîine, rătăcit pe uliţe, se oprea la colţ, adulmeca şi lătra.

Înainte ca prima licărire a zorilor să pătrundă pe strada rece, Stuteley se trezi. Nu-i plăceau casele; i se părea că-l apasă acoperişurile; în pădure era deprins să iasă din adăpostul ori din coliba în care dormea, să se plimbe pe afară din vreme în vreme, să se uite pe cer, să tragă în piept aerul parfumat al pădurii şi să asculte foşnetul vîntului prin copacii adormiţi. Cît stătuse întins acolo, în întuneric, dorise tot timpul să se scoale şi să iasă afară, să miroasă aerul rece al nopţii. Acum se ridică grijuliu, îşi făcu drum printre oamenii adormiţi şi ajunse la uşă, unde o scară de lemn negeluit ducea la camera de jos.

Se căzni să deschidă uşa, dar fu împiedicat de un om care dormea în faţa ei. Îl mişcă uşurel cu piciorul, crezînd că omul are să înţeleagă şi că are să-şi caute alt loc.

— Dar-ar boala în tine, omule! veni o voce de alături. De ce te-ai sculat aşa devreme? Poarta oraşului nu se deschide cît timp nu mă duc eu acolo. Eşti vreun pungaş care cauţi s-o ştergi pînă nu se trezesc oamenii?

— Nu sînt pungaş — zise Stuteley. Sînt un biet pelerin, care trebuie să călătorească pînă la sfintele moaşte din Walsingham. Cum am multişor de mers, e nevoie să mă scol devreme.

Între timp, omul din faţa uşii se ridicase; deschise chiar el uşa şi se aşezase în capul treptelor. Stuteley se duse lîngă el şi-l aşteptă să coboare, fiindcă treptele nu erau destul de late ca doi oameni să poată trece pe ele. Omul care vorbise veni şi el şi împreună cu celălalt se uitară pătrunzător la proscris. Erau oameni viguroşi, îmbrăcaţi în tunici şi pantaloni sobri, ca şi cum ar fi fost slujitorii vreunui burghez înstărit.

— Eşti pelerin, ai? zise cel care vorbise mai înainte. Rîse în batjocură, uitîndu-se la Stuteley de sus pînă jos.

— O haină de pelerin ascunde adesea un trup de tîlhar.

Vorbind astfel, făcu semn spre trepte şi Stuteley se grăbi să coboare, simţind că era mai bine pentru el să se arate neduşmănos, decît să răspundă cu îndrăzneală. Ceilalţi îl urmau îndeaproape şi cu toţii intrară în camera de jos. La masă şedeau doi oameni care, la vederea celorlalţi doi din spatele lui Stuteley, se ridicară şi înaintară. Cel mai fălos, un om înalt, cu privire crudă, grosolană şi cu urma unei răni vechi pe obraz, se apropie şi spuse:

— Cine-i ăsta?

— Un pelerin, căpitane, după cum declară.

Stuteley văzu că era prins. Mîna îi alunecă la cingătoare, dar la prima lui mişcare cei doi oameni din spatele său îl înşfăcară de mîini.

— Arată-mi mîna lui stîngă — strigă căpitanul — să vedem dacă pelerinul ăsta nu mai ştie şi altă meserie. Aha, mi-am închipuit eu — continuă el, cînd i se întinse mîna stîngă a lui Stuteley, căci degetul arătător al acestuia avea o întăritură, un fel de bătătură

crescută din cauza săgeții care, cînd scăpa din arc, se freca de carne.

— E omul nostru, unul din banditii lui Robin !

Repede ca gîndul proscrisul se smuci din mîinile acelora și se repezi la ușă. Spera să fie destul de iute în mișcări ca să ridice bara transversală a ușii și să iasă afară. Dar ceilalți erau și ei iuți. Tocmai cînd ridica bîrna grea, proptită în cîte un cîrlig de fiecare parte a ușii, cei patru oameni săriră pe el. Ținînd în mîini bîrna, Will se întoarse pe călcîie zdrobind țeasta unuia care căzu la pămînt, unde rămase în nesimțire. Apoi, folosind bîrna ca pe o armă, îi respinse pentru o clipă pe ceilalți. Dar căpitanul cel înalt se dădu în spatele unuia din oamenii săi, îl apucă pe acesta de umăr și-l împinse în Stuteley. Drept în scăfîrlia omului căzu bîrna, lăsîndu-l lat ; dar mai înainte ca proscrisul să-și reia poziția, căpitanul și celălalt om săriră asupra lui, îl înșfăcară și-l țintuiră la pămînt.

Hangiul, trezit de gălăgie, veni în grabă, și căpitanul îi porunci să aducă o frînghie. Hangiul însă îl cunoștea pe Will Stuteley, care venise deseori în hanul său deghizat ca cerșetor sau pelerin, și i-ar fi părut rău ca unul din vitejii lui Robin Hood să cadă în mîinile oamenilor șerifului. Se arătă de aceea foarte zăpăcit și începu să alerge din loc în loc, prefăcîndu-se că scotocește după o frînghie și sperînd că Will va putea într-un fel sau altul, dacă i se dădea timp, să scape din mîinile celor ce-l țineau.

Dar totul fu în zadar.

— Dracu' să te ia cu șmecheriile tale ! strigă căpitanul din locul unde îngenunchease, ținîndu-l pe Will. Dacă nu găsești îndată frînghia, ticălosule, ajungi în fața șerifului.

— Oh, bunule căpitan — strigă hangiul — m-am zăpăcit, nu știu unde am pus-o. Nu sînt obișnuit cu astfel de împrejurări, căci hanul meu e o casă liniștită.

Văzînd că nu mai era chip să întîrzie, hangiul scoase o frînghie cu care ceilalți legară la repezeală mîinile lui Will. În timp ce făceau asta, hangiul se străduia să-i facă proscrisului un semn din ochi, prin care să-i

dea de înțeles că-i era prieten și că va trimite lui Robin vestea prinderii lui. Apoi Will fu ridicat în picioare și dus la închisoare cu vorbe de batjocură.

Cum se deschiseră porțile orașului, hangiul trimise un om în pădure. Tîrziu în cursul zilei se întîlni acesta cu unul din ceata lui Robin, care se întîmplă să fie Kit Fierarul și îi povesti acestuia cum fusese prins Will și cum ucisese, înainte de a fi copleșit, doi oameni cu bîrna de la ușă. Cînd Kit Fierarul aduse pe om la locul unde se afla Robin, în adîncul pădurii, văzu că acolo mai venise un ins, trimis de un burghez de treabă, care fusese ocrotit de Robin scurt timp înainte și care povestea că Stuteley fusese adus în fața șerifului în aceeași zi și că avea să fie spînzurat în afara porților orașului, în dimineața următoare, în zori.

— Cînd am venit încoace — spunea omul — am văzut cum se aducea lemnăria și cum se reparau spînzurătorile. Spuneau că le dregeau în cinstea primului om din ceata lui Robin pe care puseseră mîna, dar se gîndeau că nu după mult timp și alții din ceata ta vor atîrna de spînzurători.

— Ce voiau să spună? întrebă Robin.

— Păi să vezi, jupîne — răspunse omul burghezului, un băiat cinstit, cu privirea limpede — spuneau că șeriful a tocmit un prinzător de hoți isteț, un om care a umblat prin multe războaie în Franța și Palestina și care se pricepea la viclenii și capcane; mai spuneau că nu va trece mult pînă cînd o să întindă el o capcană în care să prindă toată banda ta.

— Ce fel de om e prinzătorul lui de hoți? întrebă Robin. Cum îl cheamă?

— E un om înalt și voinic, un fanfaron mătăhălos, cu voce țipătoare și cu fața mare, roșie. Numele lui e căpitanul Bush, dar alții îl numesc Măcelarul.

— De unde vine? întrebă iar Robin, care nu-l recunoștea pe acest trufaș căpitan.

— Nimeni nu știe — răspunse omul. Unii spun că este el însuși un tîlhar și că judecătorul regelui ar vrea să-l pună în fiare. Dar se bucură de favoarea șerifului, care-i cere sfatul în tot ceea ce face.

Robin se amărî tare auzind că bietul Will fusese prins şi vocea lui avea un sunet aspru cînd se întoarse către cei din ceata lui şi le spuse :

— Băieţi ; aţi auzit veşti proaste. Bietul Will Arcaşul, cinstitul şi bunul nostru Will, a fost prins şi e aproape de moarte. Ce ziceţi ?

— Să-l scăpăm ! strigară toţi cu înflăcărare. Chiar dacă va trebui să dărîmăm oraşul Nottingham, şi tot îl vom scăpa !

Privirile aprinse de pe feţele proscrişilor arătau cît erau de hotărîţi.

— Bine grăiţi, băieţi — zise Robin Hood. Îl vom salva şi-l vom aduce teafăr printre noi, altfel mulţi din fiii mamelor din Nottingham vor fi ucişi.

Robin dădu ordin ca celor doi orăşeni să li se dea demîncare şi să fie reţinuţi pînă dimineaţa, iar orăşenii îşi dădură bucuroşi cuvîntul că nu vor încerca să se întoarcă la Nottingham. Robin făcu aşa pentru ca să nu se ducă vorba despre încercarea lui de salvare ; el îşi dădea seama ce sarcină grea era să-l scoată pe Will Stuteley din mîinile şerifului şi ale noului său locţiitor, căpitanul Bush.

* * * * * * * * * * * * * * *

În acest timp, în casa lui din Nottingham, şeriful şedea la sfat cu prinzătorul de hoţi. Încercaseră să-l ia pe Will la întrebări, dar bravul proscris nu le dăduse decît răspunsuri sfidătoare şi le spusese că puteau face cu el ce era mai rău, dar că nu vor scoate ceva de la el.

— Luaţi-l de aici ! strigă în cele din urmă şeriful cu turbare. Pregătiţi spînzurătoarea şi spînzuraţi-l mîine dimineaţă, în zori.

Fără un cuvînt, Will îşi ascultă sentinţa şi plecă mîndru spre temniţă.

— Domnule şerif — vorbi căpitanul Bush cînd rămaseră singuri. Vreau să-ţi propun ceva, care ne va da cu siguranţă putinţa să aflăm locul unde este vizuina banditilor lui Robin Hood.

— Vorbeşte — spuse şeriful. Aş da o sută de lire ca să-l am pe ticălosul ăsta viu ori mort.

— Uite cum trebuie lucrat — continuă căpitanul şi pe faţa lui brutală apăru o expresie de viclenie. Lasă-l pe om să scape ; va zbura ca săgeata desprinsă din arc la stăpînul său din pădure. Porunceşte ca doi-trei oameni şireţi să-l urmărească şi să-l ţină sub observaţie, pînă cînd vor afla unde se ascund ticăloşii. Apoi, după ce le vom dibăci vizuina, îţi vei aduna oamenii la repezeală şi, sub comanda mea, îi vom înconjura în clipa cînd nu se aşteaptă la atac şi îi vom prinde pe toţi.

Şeriful se încruntă şi clătină din cap.

— Nu — zise el. Nu-l las pe ăsta pe care-l am. Îl spînzur ! Dacă-l las să scape, ticălosul de Robin e atît de viclean şi de înşelător încît, domnule Bush, are să te prindă la strîmtoare şi are să te facă de rîs.

— Atunci — reluă căpitanul Bush — am alt plan, care poate i-ar plăcea mai mult înălţimii tale. Ţi-am povestit cum au pîndit oamenii mei casa lui Silas ben Reuben, cum l-au văzut pe ticălosul ăsta intrînd acolo şi stînd de vorbă îndelung cu evreul. Nu mă îndoiesc acum că e ceva între evreu şi ticălosul de Robin Hood. Ştii bine că proscrisul se pricepe la necromancie şi magie neagră şi sînt sigur că între el şi liota aia păcătoasă de evrei se pune la cale un complot împotriva creştinătăţii.

— Şi ce vrei ? îl întrebă şeriful cu o bruscă răbufnire de mînie. Vrei să aţîţ oamenii ca să-i bată şi să-i jefuiască pe evrei ? Unelteşti poate să fiu scos din slujbă şi amendat cu jumătate din pămîntul meu şi fiecare burghez din oraşul ăsta să plătească o treime din averea sa ? Aşa a hotărît la York şi la Lincoln judecătorul regelui. Ticălosule — sfîrşi el cu turbare în ochii-i înguşti — ce pui la cale împotriva mea ? Ce ştii de Silas ben Reuben ? Poate faci parte dintre ticăloşii ăia pe care şeriful şi negustorii din York ar vrea să-i găsească şi să le ia pielea drept răzbunare pentru pedepsele pe care le-au înghiţit din partea judecătorului regelui ?

Căpitanul Bush nu se aştepta la o răbufnire de mînie atît de sălbatică şi privea descurajat. Într-adevăr, dacă cineva i-ar fi zărit atunci privirea, s-ar fi gîndit că ultima întrebare a şerifului a atins o problemă cu un

substrat de adevăr mai mare decît şi-ar fi putut închipui. Şeriful însă păşea înfuriat în sus şi în jos prin cameră, fără să vadă spaima bruscă din ochii celuilalt.

— Află, viteazul meu prinzător de hoţi — strigă el cu dispreţ şi mînie — că n-am nevoie de uneltirile tale împotriva evreilor. E destul de uşor pentru un netrebnic ca tine să cheme gloata la jefuirea evreilor şi să-i îndemne pe golani să omoare, să prade şi să fure. Dar cînd judecătorul regelui va veni să aplice sancţiunile, nu pe tine o să te usture pielea şi nu din buzunarul tău găurit ai să plăteşti. Pleacă, piei din ochii mei şi vezi dacă spînzurătorile sînt gata pentru mîine în zorii zilei. De-acum să nu mai aud de uneltirile tale păcătoase !

— Aşa cum înălţimea ta doreşte, aşa am să fac — spuse căpitanul, moale. Apoi, cu respect ironic, făcu o plecăciune şi mătură podeaua cu pălăria la ieşirea din cameră, lăsîndu-l pe şerif să spumege de mînie.

„Prostul ! Căpăţînă de oaie ! îşi zicea în sine căpitanul Bush cînd ajunse afară. Rămase o clipă pe loc să se gîndească. Cînd n-are să mai fie atît de înfierbîntat, am să-l fac pe nătîng să-şi retragă cuvintele, fiindcă e un măgar pe care pot să-l înşel cît vreau. Acum, vrînd-nevrînd, am să pun strajă la casa lui Silas ben Reuben. Nu mă îndoiesc că bătrînul Reuben trăieşte şi că Robin îl ţine ascuns. Bătrînul Reuben ştie locul unde rabi Eliezer, ruda lui, a ascuns comoara şi n-am să-l las pe netotul ăsta de şerif să mă împiedice să încerc, cu ajutorul torturii, să-l fac pe bătrînul Reuben să-şi spună taina. Nu mă îndoiesc că Silas evreul are să trimită pe cineva ori are să plece el însuşi să-i ia pe taică-su şi pe fată, ca să-i ducă într-un loc mai sigur ; oamenii mei îl vor urmări, iar eu mă voi arunca asupra lor într-un loc prielnic şi-i voi duce într-o ascunzătoare unde am să le fac ce ştiu eu".

Apoi căpitanul plecă în piaţă şi chemă un om care şedea şi mesteca un pai, şi care avea o privire şi mai grosolană. Îi vorbi :

— Du-te şi spune-i lui Cogg Contesa să păzească bine casa lui Silas evreul. Cred că azi sau mîine Silas are să plece la drum ; să-l urmărească oriunde s-ar

duce. Dacă, aşa cum bănuiesc, are să se ducă la han cu cai şi are să întîlnească pe alţii din neamul lui, trimite-mi veste printr-unul din oamenii noştri. Silas are să se ducă în pădure, fără îndoială, ca să-i găsească pe bătrîn şi pe fată. Eu am să vin cu ceilalţi, dar va trebui să-l prindem pe bătrîn în viaţă şi să-l ducem într-o ascunzătoare.

Omul străbătu pe furiş piaţa pătrată şi dispăru într-una din aleile întortocheate care duceau spre cartierul evreiesc. Căpitanul Bush se îndreptă către poarta dinspre nord şi, ieşind pe ea, găsi pe oamenii şerifului aducînd bîrne noi pe înălţimea numită Dealul Spînzurătorilor, care se găsea lîngă zidul oraşului.

— Făceţi-o puternică, băieţi — strigă el rîzînd — căci vom atîrna de ea pe cel dintîi tîlhar din bandă. Şi nu mă îndoiesc că după puţin, şi ceilalţi prieteni ai lui or să se legene de aceeaşi bîrnă.

Oamenii şerifului nu spuseră nimic, dar unul sau doi îşi făcură cu ochiul, bătîndu-şi joc de el. Nu-l iubeau pe acest fanfaron, care fusese pus fără veste peste ei, şi-l ascultau de nevoie.

În dimineaţa următoare, zorile veniră întunecate şi reci. Nori groşi treceau încet pe cer, vîntul bătea subţire dinspre răsărit şi în aer se simţea miros de omăt. Lîngă poarta oraşului din apropierea spînzurătorii, un pelerin bătrîn şi sărac aştepta să poată intra în oraş. Se uita cînd la poartă, cînd la spînzurătoare şi deodată îi veniră lacrimi în ochi.

— Vai mie! zicea el. L-am găsit pe bietul meu frate după atîţia ani şi aud acum că va fi spînzurat pînă într-o oră!

Era fratele mai vîrstnic al bunului Will Arcaşul; cu ani în urmă, el fugise din satul Birkencar fiindcă omorîse un om care îl obijduia cu cruzime. Făcuse o călătorie lungă şi anevoioasă pînă la Roma, ca să-şi ispăşească acolo crima prin rugăciuni, posturi şi pocăinţă, apoi plecase mai departe, pe drumul greu şi primejdios al Ierusalimului, şi stătuse doi ani printre musulmanii cei păgîni. Apoi se întoarse încet în Anglia, dorind să-şi vadă încă o dată fratele mai mic, pe care-l iubea atîta. Cu trei zile în urmă fusese la Bir-

kencar, unde auzise că Will fugise în pădure, la Robin Hood. Venise şi el în pădure şi, întrebînd pe ţărani şi pe oamenii săraci, aflase că ceata lui Robin Hood ierna nu departe de Nottingham. Îndreptîndu-se într-acolo, ajunse la Ollenton şi trase la un mic han ; un pădurean îi spusese, fără să ştie cine era, că Will Stuteley avea să fie spînzurat în zori la poarta de nord a oraşului Nottingham. Îndată porni către locul acela, străbătînd pădurea în timpul nopţii şi se aşezase în faţa porţii, moţăind în vîntul îngheţat, aşteptînd să-şi vadă fratele şi să-i strecoare poate o vorbă înainte de a muri.

În timp ce şedea aşa, un om negricios, îndesat dar sprinten, ieşi dintr-un hăţiş mic de la poalele dealului şi se apropie de bătrînul pelerin.

— Spune-mi, bunule pelerin — vorbi el — nu ştii dacă Will Arcaşul va fi spînzurat azi dimineaţă ?

— Vai şi iar vai ! zise bătrînul pelerin şi lacrimile îi ţîşniră din nou — e foarte adevărat ce spui şi pentru totdeauna nenorocirea a căzut pe capul meu. Mi-e frate mai mic şi atît am vrut să-l văd în aceşti din urmă zece ani, iar acum am venit să-l văd spînzurat !

Omul cel mărunt se uită pătrunzător la bătrîn, ca şi cum s-ar fi îndoit de cele ce spunea ; dar tristeţea acestuia era prea adevărată şi vorbele îi sunau prea amarnic ca să mai rămînă loc pentru îndoială.

— Am auzit — continuă bătrînul pelerin — că fugise în pădure cu tînărul Robert de Locksley, un băiat viteaz, îndrăzneţ la vorbă şi nobil la inimă cînd l-am cunoscut. Oamenii săraci şi ţăranii mi-au povestit, cînd am trecut prin pădure, că nu s-a schimbat, dar că a fugit în pădure fiindcă nu mai putea răbda asuprirea clericilor trufaşi şi a cavalerilor cei răi. A fost totdeauna un băiat cutezător şi inima mea s-a bucurat cînd i-am auzit povestind cum ocroteşte el pe sărac şi pe împilat. Ah, dacă ar fi el aici ! Dacă ar şti el de ce moarte trebuie să moară bietul Will, grabnic ar trimite ajutoare. Cu cîţiva din răzeşii lui curajoşi el l-ar scăpa iute de cei care l-au prins.

— Da, e adevărat — spuse omuleţul negricios — e adevărat. Dacă ar fi ei aproape, repede l-ar scăpa.

Dar mergi sănătos, moşule, mergi sănătos! Îţi mulţumesc.

Vorbind astfel, străinul, care era îmbrăcat în hainele aspre şi ţărăneşti ale unui pădurean, plecă şi dispăru din nou în hăţişuri.

Nu se depărtase de mult că se auziră voci în spatele puternicelor porţi de lemn, ferecate şi înşurubate ; apoi, scîrţîind şi zăngănind, marea poartă dublă se deschise larg şi doisprezece oameni ai şerifului ieşiră cu săbiile scoase. În mijlocul lor păşea Will Stuteley, legat cu frînghii tari ; dar privirea lui era îndrăzneaţă şi îşi ţinea capul sus în vreme ce mergea, deşi era împiedicat de cătuşe. În urmă venea şeriful, în roba lui oficială, iar în spatele lui căpitanul Bush, cu un zîmbet triumfător pe faţă. La mică distanţă după ei venea un om cu o scară ; un mic grup de oameni din popor îi urmau pe slujbaşii şerifului spre spînzurătoare.

Ajunşi acolo, îl aşezară pe Will Stuteley sub braţul înaltei spînzurători şi, cînd răsună ordinul, scara fu rezemată de stîlp şi omul se urcă pe ea cu o frînghie în mînă.

În timp ce se făceau aceste pregătiri, Will Stuteley se uita de jur împrejur, peste cîmpia pustie. Spera să vadă siluetele proscrişilor strecurîndu-se din pădurea întunecată, care începea din vîrful unei măgure, dincolo de valea de la picioarele Dealului Spînzuraţilor, dar acolo nu se vedea nici un semn de viaţă ; văzu în schimb un bătrîn pelerin sărac, care alerga spre ei. Will se întoarse către locul unde stătea şeriful, cu căpitanul Bush alături.

— Acum, că trebuie să mor, fă-mi o favoare — spuse Will. Nici un om al nobilului meu stăpîn n-a fost spînzurat pînă azi. Dă-mi o sabie în mînă şi lasă-mă să mă dezleg ; am să lupt cu tine şi cu oamenii tăi pînă cînd am să cad mort la pămînt.

Şeriful îi întoarse cu dispreţ spatele, fără măcar să-i răspundă.

— Ai să fii primul, tîlhar netrebnic ! rînji batjocoritor căpitanul Bush, înaintînd spre el şi plesnindu-l cu mănuşa în faţă, deşi proscrisul era legat. Am poruncit spînzurători noi şi zdravene, fiindcă ştiu că moartea

ta are să ne aducă noroc şi că nu va mai trece mult pînă cînd mulţi dintre tovarăşii tăi asasini vor urma unii după alţii la frînghie. Cînd îmi pun eu agerimea la lucru, nobilul tău stăpîn are de suferit, vezi bine ; căci îi sînt dator atîta, încît nimic n-are să şteargă vreodată datoria dintre noi.

— Nu ştiu de ce-l acuzi pe bunul meu şef — zise Will cu mîndrie — dar dacă ţi-a făcut vreun rău, apoi ţi l-a făcut fiindcă eşti un nemernic, sînt sigur de asta.

— Nu flecări cu tîlharul ! strigă şeriful care stătea ca pe ghimpi, dorind să-l vadă pe Will spînzurat, atît de mare îi era teama de vicleniile şi stratagemele lui Robin Hood. Aşezaţi-i funia şi terminaţi cu el !

— Domnule şerif — strigă Will — nu mă spînzura ! Dezleagă-mi mîinile şi voi muri luptînd numai cu ei. Nu mai îmi trebuie armă, numai lasă-i pe oamenii tăi să mă ucidă cu săbiile.

— Ţi s-a spus, tîlharule, că trebuie să mori în funie — strigă turbat şeriful ; şi stăpînul tău va muri la fel, dacă are să-mi stea în putinţă.

În clipa aceea, în cercul alcătuit de oamenii şerifului se vîrî bătrînul pelerin, cu lacrimile curgîndu-i pe obraji. Veni la Will şi-i puse amîndouă mîinile pe umeri.

— Dragă Will — spuse el — îţi mai aduci aminte de mine ? Grea e inima mea, fiindcă te găsesc în halul ăsta. Departe am călătorit, dar totdeauna m-am gîndit la ziua cînd aveam să te văd din nou şi acum...

Mîna aspră a căpitanului Bush pătrunse între ei şi în clipa următoare pelerinul zăcea la pămînt, aproape în nesimţire. După ce-l trînti jos, căpitanul îl lovi cu piciorul.

— Hei — spuse el — luaţi gunoiul ăsta de aici şi aruncaţi-l în şanţul de colo !

Dar bătrînul pelerin se ridică încet, aruncă o ultimă privire lui Will, apoi se întoarse şi şchiopătă către şerif.

— E fratele meu mai mic, domnule şerif — grăi bătrînul. Vin din Cetatea Sfîntă şi inima mea tînjeşte după el.

— Puneţi frînghia după gîtul ticălosului şi sus cu el ! strigă şeriful, fără să dea atenţie pelerinului care tremura lîngă el.

— Drum bun, dragă frate ! zise Will. Îmi pare rău că te-ai întors numai ca să mă vezi spînzurat de copacul ruşinii. Dar nobilul meu stăpîn mă va răzbuna.

Căpitanul Bush se întoarse şi-l lovi greu cu pumnul peste gură.

— Aşa, hoţ ticălos şi asasin — strigă el — asta pentru lăudăroşenia ta zadarnică ! N-o să treacă mult şi chiar preţiosul tău stăpîn va avea nevoie de răzbunare.

Frînghia încolăcită cobora de sus şi căpitanul Bush apucă laţul şi-l trase peste capul lui Will. Proscrisul se uită fioros în ochii celuilalt şi-i zise :

— Am spus că eşti un netrebnic, dar dacă ai fost în stare să mă loveşti, cînd eram legat, înseamnă că eşti mai prejos decît cel mai josnic hoţ.

Drept răspuns, căpitanul strînse laţul cu sălbăticie în jurul gîtului lui Will şi, întorcîndu-se, strigă la oamenii şerifului să tragă frînghia care trecea peste bîrna spînzurătorii, astfel ca Will să fie ridicat în aer şi sugrumat încetişor.

— La frînghie, băieţi ! strigă el cu asprime. Cu toţii ! Unu... doi...

Dar vorba care l-ar fi ridicat pe Will în aer n-a mai fost niciodată rostită. O piatră veni în zbor iute şi-l lovi pe căpitan drept în tîmpla stîngă. Cu un geamăt, el căzu ca un buştean la picioarele proscrisului. În acelaşi timp, Micul John sări dintr-un tufiş de la poalele dealului şi se îndreptă alergînd spre Will, însoţit de Ket Spiriduşul, din a cărui mînă zburase piatra care-l doborîse pe căpitanul Bush. John tăie repede legăturile de la mîinile lui Will şi apoi, sărind la omul şerifului care venea spre el cu sabia scoasă, îl lovi cu pumnul în plin piept, în timp ce cu mîna cealaltă îi smulse sabia.

— Prinde-o, Will ! zise el, rîzînd cu bucurie. Ia sabia asta şi să ne apărăm singuri cum vom putea, căci ajutorul va veni repede, dacă totul merge bine.

Will şi John se aşezară spate-n spate, în timp ce şeriful, revenindu-şi în fire din uluirea în care căzuse datorită întîmplărilor rapide desfăşurate în cele cîteva

clipe, își regăsi vocea și strigă furios oamenilor săi să-l prindă pe țăranul care tăiase legăturile prizonierului.

Oamenii înaintau într-un singur corp împotriva celor doi proscriși, îndemnați de strigătele turbate ale șerifului și săbiile lor zăngăniră la atingerea celor ale proscrișilor. Cîteva clipe, atacul continuă cu furie ; apoi deodată, ca un zumzet de albine mîniate, trei săgeți mari intrară în ei. Una se înfipse în trupul unui om de lîngă șerif. Acesta se întoarse și văzu o trupă de oameni îmbrăcați în verde, și cu arcurile întinse, venind cu pași mari spre vîrful dealului.

În fruntea lor se afla un om îmbrăcat în roșu, cu un arc mai lung decît el însuși, care, în timp ce alerga potrivea în coardă o săgeată mare și lungă ca o lance.

— Grăbiți-vă ! Grăbiți-vă ! strigă șeriful. Fugiți ! Fugiți !

Atît era de înspăimîntat, de parcă simțise săgeata lungă străpungîndu-i șoldul, așa că, fără multă gălăgie, își ridică roba și alergă cu sufletul la gură spre poarta cetății, urmat în grabă de oamenii săi, afară de doi. Unul zăcea nemișcat, fiind ucis de prima săgeată ; peste corpul celuilalt îngenunchease Ket Spiridușul. Cu frînghia de care trebuia să fi fost spînzurat Will Stuteley, Ket lega mîinile căpitanului Bush, încă în nesimțire.

Robin și oamenii lui se adunară la un loc și cu toții, strînseră mîna lui Will Stuteley, bătîndu-l pe spate, glumind și strigîndu-și unii altora vorbe vesele.

— Nu mai trăgeam nădejde să scap de frînghia asta — zicea Will, cu ochii lui cinstiți luminați de recunoștință în timp ce privea la Robin și la ceilalți tovarăși. Se strînsese în jurul beregatei mele, și tocmai mă rugam, cînd... bang ! veni piatra. Cine a aruncat-o ?

Se uită în jur, așteptînd răspunsul.

— Eu am aruncat-o — veni o voce dintre picioarele lor, tocmai de unde nu se așteptau să vină. Privind în jos, îl văzură pe Ket Spiridușul terminîndu-și treaba. Jupîne — zise el, ridicîndu-se în picioare — n-am vrut să-l omor pe acest om, fiindcă m-am gîndit că vrei poate să-l prinzi în viață. Ți-a făcut mult rău și se gîndea să-ți facă și mai mult.

Robin se apropie și se uită la fața omului leșinat.

— E Richard Malbête ! zise el. Ket, băiat isteț, îți mulțumesc. Să facem acum dreptate cu acest om, după atîta așteptare.

De teamă ca nu cumva șeriful să vină cu ajutoare de la cavalerii din oraș, Robin dădu ordine grabnice. Fu adus la repezeală un cal pe care Micul John îl ascunsese în apropiere, pentru cazul cînd Will ar fi avut nevoie de el, apoi corpul bătăușului de evrei fu așezat în șa. Cu pași iuți, proscrișii părăsiră după aceea locul, și paznicul orașului, privind din camera sa, de deasupra porții, pe care o închisese la ordinul șerifului, cînd acesta intrase fugind în oraș, îi văzu pe proscriși dispărînd în pădurea întunecată și dezfrunzită de dincolo de deal.

Cînd ceata ajunse în adîncurile pădurii, trecînd pe multe drumuri tainice, ceea ce făcea urmărirea aproape imposibilă, Will Stuteley părăsi pe fratele lui, pelerinul, cu care vorbise pînă atunci pe-ndelete, se duse la Robin și-i spuse că se înțelesese ca Silas să vină în ziua aceea pe la ceasurile două ale după-amiezii, cu oameni și cai, ca să-i ia pe tatăl lui Reuben și pe sora sa Ruth și că fixase un loc numit Crîngul Vrăjitoarei, pe drumul cel mare spre Papplewick, unde să-i întîlnească. Cum timpul era înaintat, Robin îl chemă pe Ket Spiridușul, și-i spuse să se grăbească spre Barrow Down, unde să-i pregătească pe bătrîn și pe fată pentru călătorie și să-i călăuzească la Crîngul Vrăjitoarei, unde va aștepta Robin cu ceata lui.

Făcînd astfel, Robin apucă în direcția locului indicat și își urmă drumul cu mai puțină grabă. În acest timp Richard Malbête își revenise în fire și ochii lui răi, cînd își dădu seama unde se găsea, spuneau mai mult decît vorbele despre ura ce-i rodea inima împotriva lui Robin Hood și a oamenilor lui. Privirea sa posomorîtă cerceta unul după altul chipurile oamenilor ce mergeau lîngă calul pe care era el legat ; în ochii lor neînduplecați el citea că se putea aștepta la tot atît de puțină milă din partea lor, pe cît ar fi avut el față de ei dacă aceștia ar fi încăput pe mîinile lui.

Fiind pădurean încercat, Robin nu călătorea niciodată prin pădure fără să fi trimis mai înainte cercetași

în toate părţile ; acestui obicei de pază neîntreruptă îi datora el multe capturi bogate şi mulţumită lui se putuse feri de multe surprize. Astfel, cînd ajunseră la o jumătate de milă de Crîngul Vrăjitoarei, un cercetaş veni în fugă la Robin şi spuse :

— Jupîne, Dik cel Roşu zice că un om îmbrăcat bogat, cu şase arcaşi după el, călăreşte cu iuţeală pe drum. Va ajunge la copacii din Crîng, cam în acelaşi timp cu tine.

După ce-şi transmise mesajul şi Robin încuviinţă din cap, cercetaşul dispăru din nou, urmînd să-şi reia locul în avangarda expediţiei. Robin grăbi pasul şi se uită la Richard Malbête, să vadă dacă nu i se slăbiseră legăturile.

După scurt timp, ceata de proscrişi era ascunsă în hăţişul des şi desfrunzit din amîndouă părţile Crîngului. Nu după mult, auziră tropotul repede al copitelor unui cal şi la cotitura drumului văzură apărînd un călăreţ, scurt la trup şi bine clădit. Purta o haină bogată, de culoare neagră, tivită cu blană, strînsă pe umărul drept cu o cataramă de aur pe care lucea un rubin mare. O pană albă era prinsă tot cu un giuvaer la pălăria lui neagră de biber. Calul pe care încălecase era un animal straşnic, frumos împodobit. Dacă haina nu arăta că purtătorul ei era un om cu autoritate, privirea hotărîtă de pe chipul lui gras şi roşu, cu sprîncene proeminente, falcă puternică şi ochi pătrunzători, ar fi mărturisit îndestul că omul era obişnuit să aibă puteri largi de viaţă şi de moarte. Se mai citea de asemenea demnitatea în privire şi în purtări, ceea ce arăta că avea bună creştere.

În spatele lui veneau şase arcaşi, îmbrăcaţi cu pieptare din piele tare, cu picioarele vîrîte în cizme lungi tot din piele, care le ajungeau pînă la jumătatea coapsei. Erau oameni vînjoşi şi hotărîţi, cu priviri iuţi şi înfăţişare de stăpîni. Inima lui Robin se încălzi privindu-i. Ori de cîte ori întîlnea astfel de viteji, tînjea să-i aibă drept tovarăşi în ceata lui.

La vederea omului bogat îmbrăcat din frunte, Robin zîmbi în sine, fiindcă îl cunoştea ; apoi, văzînd cît de repede călăreau ei spre locul unde şedea el ascuns îm-

preună cu soţii lui, chicoti. Cînd călăreţul ajunse la şase yarzi, Robin îşi scoase calul din hăţiş şi se opri în drum, chiar în faţa călăreţilor.

Richard Malbête, întorcîndu-şi faţa spre ei, deveni alb ca varul. În acelaşi timp, călăreţul din frunte, stăpînindu-şi cu putere calul, se opri la cîţiva paşi de Robin şi, cînd zări omul legat, se întoarse şi strigă cu voce poruncitoare :

— Iată omul nostru ! Prindeţi-l ! şi arătă spre Richard Malbête, care, auzindu-i cuvintele, începu să se smucească din legături.

Trei arcaşi înaintară ca să pună mîna pe cel legat, dar Robin, dîndu-şi calul înapoi, ridică mîna şi vorbi :

— Încetişor, oameni buni, nu vă grăbiţi aşa ! Îmi place să păstrez ceea ce am, iar dacă l-aş lăsa să plece, nici un om viu nu-l va avea.

— Cum aşa, omule ! strigă cel în haină bogată. Sînt şeful poliţiei judecătoreşti ! Nu ştiu cum l-ai prins pe asasinul şi pe tîlharul ăsta. Fără îndoială că ţi-a făcut vreun rău şi pe bună dreptate l-ai legat fedeleş pe cal. Dar acum trebuie să mi-l dai, fiindcă vreau să sfîrşim repede cu el. A fost judecat şi condamnat de mai multe ori la moarte şi n-am de gînd să-mi pierd vremea cu el sau cu tine. Vrei altceva decît să fac dreptate ?

Robin rîse privind în faţă pe şeful poliţiei. Cei şase arcaşi căscară gurile văzînd atîta îndrăzneală sau, mai bine, nepăsare la un om care nu arăta să fie altceva decît un pădurean sărac. De obicei, oamenii îşi scoteau pălăria în faţa lui sir Laurence de Raby, şeful poliţiei judecătoreşti a regelui, şi îşi îndoiau umiliţi genunchii, în timp ce pungaşul ăsta obraznic nu făcea decît să rîdă.

— Dreptate ! strigă Robin cu dispreţ. Nu prea îmi plac vorbele şi mijloacele tale. Dreptatea pe care am văzut-o eu se poticneşte de parcă ar fi oarbă ; iar graba care te mînă îmi place chiar şi mai puţin decît dreptatea de care vorbeşti, domnule şef de poliţie. Îţi spun că n-ai să te atingi de acest om !

— Prindeţi-l pe prizonier şi doborîţi-l pe ţăran dacă se împotriveşte ! strigă furios şeful.

Trei arcaşi săriră de pe cai şi se apropiară iute. Cînd ajunseră la un pas de el, Robin îşi băgă degetele în gură şi fluieră puternic. Se auzi zgomot de crăci rupte şi în clipa următoare cei trei arcaşi se dădură înapoi, căci douăzeci de proscrişi hotărîţi, cu arcurile întinse şi cu săgeţi lucitoare încordate, se iviră pe amîndouă părţile drumului.

Şeful de poliţie deveni aproape purpuriu de furie.

— Cum ! strigă el — ameninţi pe poliţistul regelui ! Cu capul ai să plăteşti asta, tîlharule, mocofane !

— Încetişor, domnule poliţist al regelui ! răspunse Robin rîzînd. Ştii cine sînt şi mai ştii că nu dau doi bani pe dreptatea regelui ori a poliţistului său. Dreptatea ta ! şi rîse dispreţuitor. Ce e aia ? Un lucru pe care-l vinzi lorzilor bogaţi şi prelaţilor trîntori, dar pe care nu-l dai săracilor care trudesc în noroi. Crezi că dacă dreptatea ar fi fost aceeaşi pentru bogaţi şi săraci în Anglia asta frumoasă a noastră, aş mai fi eu aici, cu oamenii mei ? Dreptate ! Pe crucea mea, îţi spun din nou, domnule şerif, te cunosc ca pe un om de treabă şi cinstit, poate prea grăbit şi înflăcărat, totuşi corect în purtări cînd nu stă cineva în calea voinţei tale. Dar îţi spun, dacă ai fi fost tot atît de rău ca ceilalţi oameni ai tăi, ai fi atîrnat acum tot atît de sus ca şi netrebnicul ăsta de aici, şi de acelaşi copac înalt.

Vocea proscrisului răsuna puternic şi ochii lui întunecaţi priveau cu asprime pe poliţist în faţă. O clipă, ochii celuilalt se injectară, apoi deodată faţa i se lumină şi rîse :

— Mă pungaşule, ştiu acum cine eşti ! Te cunosc, Robin, şi e păcat că un bărbat straşnic ca tine a luat calea pădurii.

— Stai acolo, domnule poliţist — grăi Robin aspru — şi vei vedea că dreptatea poate fi făcută tot aşa de bine, ba chiar mai cinstit, de către cei ce-i numeşti proscrişi, decît de tine, care vinzi dreptatea regelui.

Apoi, întorcîndu-se către Micul John, îi porunci să-l coboare pe Richard Malbête de pe cal şi să-l aşeze sub o crengă.

Tocmai cînd făceau acest lucru, se iviră călare bătrînul evreu Reuben şi fiica sa, însoţiţi de Kent Spiri-

duşul şi de patru proscrişi. Fetiţa Ruth se uita cu ochi mari la ciudata adunare şi deodată dădu ochi cu Richard Malbête. Cu un strigăt, sări de pe cal, alergă la Robin, se aruncă în genunchi în faţa lui, vorbindu-i astfel cu înflăcărare :

— El e cel care ne-a măcelărit neamul ! Vai, scapă-l pe tatăl meu ! Scapă-l pe tatăl meu ! Nu-l lăsa să ne facă rău !

Se ridică apoi şi fugi la tatăl ei, ghemuindu-i-se în braţe ; apoi, cu ochii strălucitori şi tremurînd, se întoarse şi-l sfidă pe Richard Malbête, care o privea încruntat.

— Reuben din Stamfort — strigă Robin — ăsta e omul despre care ziceai că ţi-a ucis neamul la York ?

— Da — răspunse bătrînul evreu — într-adevăr el este. L-am văzut ucigînd cu mîna lui proprie nu numai pe cei zdraveni şi puternici, dar şi pe bătrîni şi pe femei, ba chiar, fie ca să-l mustre conştiinţa pentru această faptă, şi pe copiii mici.

— Iar tu, domnule şef, de ce crime îl acuzi pe acest ticălos ?

— De multe — spuse poliţistul. Dar una are să-l atîrne tot atît de sus ca pe Haman. A ucis pe Ingelram, mesagerul regelui la Seaford, şi i-a furat o pungă cu aur ; a şterpelit o pereche de pinteni din casa în care dormea regele, la Gisors, în Franţa ; a omorît un cetăţean simplu şi cinstit la Pontefract şi, după ce a jurat că va pleca peste mări ca un proscris, în timp ce era supravegheat de fiii cetăţeanului, a scăpat printr-un vicleşug, după ce a ucis pe doi din fraţi şi a rănit pe al treilea. Dar pentru faptele rele săvîrşite la York i s-a dus vestea pretutindeni, şi stăpînul meu, judecătorul regelui, a fost tare mîniat cînd a auzit că sceleratul a fugit. Şi acum destul, Robin ! Sus cu el şi să plecăm de aici !

Richard Malbête nu scoase o vorbă, numai se uita împrejur cu ochi sălbatici şi răi : ştia că-i era sortit să guste acum şi el amărăciunea morţii, pe care o împărţise altora atît de des. Muri fără să ceară milă sau iertare, fiindcă ştia prea bine că niciodată nu

avusese milă nici nu iertase pe vreunul din cei pe care-i omorîse.

Cînd totul fu gata, poliţistul îşi luă rămas bun de la Robin cu vorbe inimoase, spunîndu-i încet la ureche, pe cînd se plimbau alături :

— Robin, nu numai poporul sărac gîndeşte bine de faptele tale, crede-mă. Dreptatea ta e crudă, dar, ca şi săgeţile tale, ea îşi atinge ţinta. Pentru asta îţi iert multe.

— Du-te cu bine, domnule şef — răspunse Robin. Am avut prea puţin de-a face cu justiţia ta, dar acest puţin m-a făcut să ajung în pădure, aşa cum vezi. Aş vrea totuşi să-ţi amintesc că trebuie să te porţi bine cu oamenii săraci, să nu uiţi că mulţi din ei sînt nevoiţi să recurgă la violenţă, fiindcă nu pot găsi dreptate la cei pe care Dumnezeu i-a aşezat deasupra lor.

— N-am să uit cuvintele tale, Robin — zise poliţistul. Fie-mi dat să trăiesc şi să te văd trăind ani mulţi, în pace cu regele.

Cînd, un pic mai tîrziu, veni şi Silas cu oamenii săi, ei luară în primire pe bătrînul evreu şi pe Ruth, iar Robin le dădu doisprezece oameni care să-i păzească pînă la oraşul Godmanchester, unde evreii aveau să se aşeze pentru viitor.

Zvonul despre faptele lui Robin se răspîndi prin toată regiunea. Bărbaţi şi femei răsuflară uşuraţi auzind că un om atît de crud ca Richard Malbête a fost pînă la urmă ucis, iar faima lui Robin şi a faptelor lui curajoase şi drepte se întinse pînă departe.

VIII

CUM L-A OMORÎT ROBIN HOOD PE ŞERIF

Se împlinise un an şi o zi de cînd Robin îl împrumutase cu patru sute de lire pe sir Herbrand de Tranmire. Proscrisul se afla acum din nou în aceeaşi ascunzătoare şi mirosul îmbătător al plăcintelor coapte, al claponilor fripţi şi rumeniţi, al cotletelor de vînat se răspîndea în toate părţile pe sub arbori. Robin îl chemă pe John la el.

A trecut mult de ora mesei — zise Robin — şi cavalerul încă n-a venit să-mi plătească. Mi-e teamă că e supărat, fiindcă nu mi-a trimis banii în ziua stabilită.

— Nu te îndoi, jupîne — răspunse Micul John. Ziua încă nu s-a sfîrşit şi îndrăznesc să jur că seniorul e de bună-credinţă şi că va veni înainte ca soarele să se ducă la culcare.

— Ia-ţi arcul în mînă — zise Robin. Ia-i pe Arthur Prietenosul, pe Much, pe Will Stuteley şi alţi zece şi duceţi-vă la drumul romanilor, unde l-ai întîlnit anul trecut pe cavaler, şi vezi dacă se iveşte ceva.

Micul John îşi luă arcul şi sabia, chemă pe ceilalţi şi dispăru cu ei în adîncurile pădurii din apropierea taberei proscrişilor. Un ceas stătu Robin să facă săgeţi, în timp ce bucătarul se uita cu nelinişte în oale şi-şi clătina îngrijorat capul, privind claponii şi cotletele care se întăreau şi se uscau. În sfîrşit, un cercetaş veni în fugă din pădure, alergă la Robin şi-i spuse că Micul John şi ceata lui veneau cu patru călugări şi şapte cai de povară, însoţiţi de şase arcaşi. După puţin, în poiana din faţa colibei lui Robin apărură siluetele înalte ale Micului John şi ale camarazilor lui ; în mijlocul lor se

aflau patru călugări pe cai, iar în urmă, garda acestora, dezarmată.

Cum îşi aruncă ochii pe faţa călugărului din faţă, Robin rîse fioros. Era abatele Robert de la St. Mary's Abbey ! Iar călugărul gras din spatele lui era chelarul.

— Pe crucea neagră din York — zise Robin — eşti mai bine venit ca niciodată, domnule abate ! Băieţi — continuă el, întorcîndu-se către cei ce fugiseră din Birkencar — iată-l pe cel căruia îi datoraţi toate necazurile şi nenorocirile voastre din vremea cînd eraţi şerbi, cînd trudeaţi în ploaie şi ninsoare şi cînd vi se cresta spinarea cu biciul. El e cel ce v-a silit să fugiţi şi să duceţi viaţa fericită din pădure în aceşti ultimi cîţiva ani. Acum o să-l ospătăm pentru marea lui bunătate şi, după ce-mi va fi plătit suma ce mi se datorează, căci nu mă îndoiesc că Sfînta Fecioară l-a trimis să-mi înapoieze datoria, va rosti o slujbă pentru noi şi ne vom despărţi ca cei mai buni prieteni.

Dar abatele se uita duşmănos, iar chelarul, gras şi înfricoşat, arunca într-o parte şi în alta priviri atît de îngrozite, că pădurenii rîdeau din inimă şi îl ameninţau în glumă cu tot soiul de grozăvii.

— Hai, Micule John — zise Robin — adu-mi desaga aia burduşită care atîrnă lîngă chelar şi numără-mi aurul şi argintul din ea.

Micul John făcu aşa cum i se porunci şi, scoţînd banii în faţa stăpînului său, îi numără şi-i spuse suma. Erau opt sute de lire !

— Aha ! zise Robin. Ţi-am spus, domnule abate, Sfînta Fecioară e cea mai cinstită fiinţă din cîte am cunoscut ori auzit. Fiindcă nu numai că-mi plăteşte ceea ce i-am împrumutat, ea îmi plăteşte îndoit. O faptă plină de bunăvoinţă, într-adevăr, aşa că trimisul ei umil merită să fie tratat cu blîndeţe.

— Ce ai de gînd, hoţ ticălos ? strigă abatele, roşu la faţă şi scos din fire de turbare văzînd că pierde atîta bănet. Proscris şi cap-de-lup, vierme ce poate fi ucis de orice om bun, pe cine zici că ai împrumutat ? Eşti un tîlhar fugit de pe pămîntul tău şi ţi s-a confiscat tot ce ai avut, pînă şi viaţa, datorită faptelor tale rele !

— Uşurel, bunule abate ! zise Robin. Fecioara nu mi-a împrumutat banii, ci a chezăşuit pentru suma de patru sute de lire pe care acum un an i-am împrumutat-o unui biet cavaler. Omul a trecut pe aici şi mi-a povestit cu durere cum a fost obijduit de un oarecare abate rău şi de alţi duşmani. Numele lui era sir Herbrand de Tranmire.

Abatele tresări şi deveni palid. Apoi îşi întoarse faţa, muşcîndu-şi buzele de ruşine şi de turbare, gîndindu-se că Robin Hood fusese cel ce-l ajutase pe sir Herbrand, luînd astfel de sub nas abatelui şi lorzilor din Wrangby prada ce şi-o pregătiseră.

— În toate aceste lucruri, domnule abate — zise Robin cu asprime — văd mîna unei justiţii pe care pînă acum n-ai putut-o înţelege. L-ai împins pe sir Herbrand spre ruină şi dezonoare. M-a întîlnit însă din întîmplare — chiar întîmplare să fi fost ? — şi cu ajutorul meu a scăpat de uneltirile tale. Cînd se întorcea acasă, trei cavaleri ticăloşi din cuibul de tîlhari al lorzilor din Wrangby au sărit asupra lui. Doi au fost ucişi, iar sir Herbrand, împreună cu scutierul său, au plecat mai departe nevătămaţi.

Abatele se uita ruşinat, dar în acelaşi timp furios la Robin, fără să scoată un cuvîntel.

— Nu era mai bine dacă păraseai căile rele şi împilatoare, domnule abate ? continuă Robin. Ori dacă înfăptuiai mai multe în spiritul celui ce a murit pe cruce pentru păcătoşii acestei lumi ? Şi acum, băieţi — continuă el, întorcîndu-se deodată spre oamenii săi — îi vom ospăta pe musafiri cu generozitate în felul nostru pădurean şi le vom da drumul burduşiţi de vin şi de vînat, dar fără nimic în pungi.

Şi într-adevăr, regeşte îi ospătară proscrişii pe abate, chelar şi garda lor. Abatele era posomorît, nu voia să iasă din toropeală, mînca şi bea puţin, aproape cu ciudă, fiindcă-i era ruşine. Se gîndea că el, lordul abate de la St. Mary, unul din cei mai bogaţi şi mai trufaşi prelaţi din Yorkshire, fusese întrecut în şiretenie, luat în rîs şi descumpănit de un răzeş fugar şi de banda lui de ţărani, care şedeau acum în jurul lui, aruncîn-

du-i glume, îndemnîndu-l să petreacă şi să chefuiască ! Ruşine, vai, ce ruşine !

Cînd masa fu sfîrşită, Robin grăi :

— Acum, domnule abate, trebuie să-mi faci o slujbă preoţească. N-am mai auzit liturghia de ieri după-amiază. Slujeşte, şi apoi poţi să pleci.

Dar abatele refuză ursuz şi Robin încercă în zadar să-l convingă.

— Aşa să fie — zise atunci Robin şi porunci să se aducă frînghii. Legaţi-mi-l de copac pe acest preot care nu vrea să slujească ! ordonă el. Va rămîne acolo pînă cînd va primi să ţină slujba şi chiar dacă va trece o săptămînă, buzele nu i se vor atinge de mîncare pînă cînd nu va face aşa cum doresc eu.

Nici rugăminţile şi stăruinţele înaltului chelar şi ale celorlalţi călugări nu ajutară la nimic ; încăpăţînarea abatelui nu putu fi îmblînzită şi el rămase legat de copac ca un criminal, privind furios în jur. Înaltul chelar şi ceilalţi călugări stăruiră pe lîngă el să facă ceea ce dorea proscrisul şi să scape astfel mai repede din mîinile lui ; pînă la sfîrşit, şi numai după îndelungi implorări, abatele consimţi.

Cu respect ascultară Robin şi oamenii săi cuvintele sacre. Tocmai cînd se ridicau din genunchi, un cercetaş veni în fugă şi anunţă că se apropia un cavaler, însoţit de o ceată de douăzeci de oameni înarmaţi. Robin ghici îndată cine putea fi cavalerul, şi porunci abatelui să mai rămînă. Cînd sir Herbrand, căci el era cavalerul, intră în tabără, după ce descălecă şi veni la Robin, rămase mirat văzînd chipul înfuriat al abatelui lîngă proscrisul zîmbitor.

— Dumnezeu fie cu tine, bunule Robin — zise sir Herbrand — şi cu tine de asemenea, domnule abate !

— Fii binevenit, nobile cavaler ! replică Robin. Ai venit, desigur, să-mi plăteşti datoria.

— Într-adevăr, aşa este — răspunse cavalerul. O însoţesc de un dar sărac, alcătuit dintr-o sută de arcuri bune din lemn de tisă, şi din două mii de săgeţi cu vîrfuri de oţel, toate pentru bunătatea ta.

— Ai venit prea tîrziu, sir Herbrand — spuse Robin rîzînd. Fecioara Maria, care te-a chezăşuit pentru suma

împrumutată, şi-a trimis un mesager şi mi-a plătit datoria îndoită. Bunul abate a venit cu opt sute de lire în desagi şi mi le-a cedat.

— Lasă-mă să plec, batjocoritorule! strigă abatele roşu la faţă de ruşine. Nu mai pot îndura! M-ai făcut de ruşine în aşa măsură, că n-am să uit niciodată asta.

— Du-te dar — zise Robin aspru — şi adu-ţi aminte că dacă te-am făcut de ruşine este pentru că tu şi slujitorii tăi ticăloşi aţi pus sarcini grele pe bieţii oameni din popor şi pentru că de multe ori povara lor i-a adus în mizerie şi în mormînt.

Fără alt cuvînt, abatele fu ajutat să se suie pe cal şi plecă din tabără, împreună cu călugării şi garda sa, apucînd înapoi pe drumul spre mănăstire.

Apoi Robin îi povesti lui sir Herbrand cum îi căzuse în mîini abatele, şi sir Herbrand spuse:

— Mă îndoiesc că un prelat atît de trufaş şi de fălos ca abatele Robert de la St. Mary va mai putea trăi după o astfel de ruşine. Dar, pentru faptele lui samavolnice, a meritat totul din plin. Întreaga lui viaţă a fost un tiran, iar subalternii lui n-au făcut decît să-l imite.

Robin nu vru să primească înapoi cele patru sute de lire pe care cavalerul i le adusese, dar acceptă cele o sută de arcuri bune şi grămezile de săgeţi. Sir Herbrand şi cei ce-l însoţeau petrecură noaptea aceea în pădure cu Robin, iar în dimineaţa următoare plecară, rostind multe cuvinte curtenitoare şi calde; cavalerul se înapoie la senioria lui, iar Robin se afundă mai adînc în pădure.

. . . . . .

Acum, cu abatele se întîmplă aşa cum socotise sir Herbrand. Atît de mult suferi el după ruşinea şi nenorocirea ce i se întîmplaseră, încît trufia i se prăbuşi şi niciodată nu mai fu atît de mîndru şi de obraznic. După o lună căzu bolnav; rămase beteag şi slăbit tot restul anului pînă cînd, în primăvara următoare, muri de necaz şi supărare, după cum declarară fraţii lui din mănăstire. Îi făcură o înmormîntare bogată şi pompoasă.

Apoi călugării se adunară și aleseră pe unul din ordinul lor, care să fie abate în locul celui dispărut. Îl trimiseră pe ales la Londra, ca să fie primit în mod formal de înaltul cancelar al Angliei, William de Longchamp, care guverna țara pe timpul cît regele Richard se afla în Palestina, la luptă cu Saladin pentru posesiunea Sfîntului Mormînt. Dar cancelarul, îndemnat de propriile lui dorințe și de cererea vărului său, sir Isenbart de Belame, respinse pe omul ales de călugări și numi în locul acestuia, în demnitatea de abate, pe un nepot al său, Robert de Longchamp.

Acest Robert, după cum era de așteptat, avea o fire sălbatică și vicleană, și era hotărît ca, într-un fel oarecare, să-l prindă pe Robin Hood și să-l nimicească atît pe el cît și ceata lui. De aceea el puse la cale un complot împreună cu rudele sale din Wrangby, cu sir Guy de Gisborne și cu șeriful din Nottingham. Multe capcane, atacuri neașteptate și vicleșuguri pregătiră ei atît în pădurea din Sherwood cît și în cea din Barnisdale. Robin era însă atît de prevăzător, iscoadele lui erau atît de multe și de atente, iar șerbii de prin satele pădurii îl ajutau cu atîta zel, trimițîndu-i înștiințări din vreme, încît Robin nu pierdu un singur om în toate aceste încercări. Deseori, dușmanii care îl pîndeau cădeau singuri în capcanele ce li se întindeau și scăpau numai cu multe pierderi.

Pînă la urmă, se făcu pace cîteva luni și unii din oamenii lui Robin crezură că șeriful și lorzii din Wrangby obosiseră de atîtea înfrîngeri repetate și că nu vor mai încerca să-i atace. Într-o zi, cînd Robin și Much treceau prin orașul Doncaster, deghizați în negustori, văzură un om călare în piață, frînîndu-și calul și strigînd :

— Ascultați, ascultați, ascultați ! Auziți, toți oamenii buni, arcași, avocați și ostași, pădureni, pădurari și toți inșii de treabă care poartă arcul. Să știe fiecare că stăpînul meu, nobilul șerif din Nottingham, face acum mare strigare. El cheamă pe cei mai buni arcași din nord să vină la bușteni, la Nottingham, de sărbătoarea sfîntului Petru și să se întreacă unul cu altul la tragere. Premiul e o săgeată grozavă, cu mînerul

făurit din argint curat, iar capul şi penele din aur roşu. Săgeata nu mai are seamăn în toată Anglia, iar cel ce cîştigă premiul va fi recunoscut pentru totdeauna ca cel mai de seamă şi mai bun arcaş din toate ţinuturile engleze de la nord de Trent.

Apoi, întorcîndu-şi calul, pristavul ieşi din oraş, ducîndu-şi ştirile în toată ţara, pînă sus, la valul roman care ducea de la Carlisle la Newcastle.

— Ce zici de treaba asta, jupîne? întrebă Much. Nu e vreo uneltire vicleană din partea şerifului, ca să te momească şi să te prindă? El ştie doar că n-ai să laşi niciodată să treacă o întrecere fără să-ţi încerci şi tu arcul.

— Nu mă îndoiesc că poate fi vreo uneltire — zise Robin rîzînd. Totuşi vom merge la Nottingham, orice s-ar întîmpla, şi vom vedea dacă şeriful are să poată face mai mult la loc deschis decît în pădure.

Cînd se întoarseră la tabăra de la Stanley, unde se aflau atunci proscrişii, văzură că toţi vorbeau de întrecerea de la buşteni, căci mulţi auziseră chemarea făcută de mesagerul şerifului. Robin ţinu sfat cu oamenii săi mai de seamă, şi hotărîră ca cea mai mare parte din proscrişi să meargă la Nottingham în ziua stabilită, să intre în oraş pe diferite porţi, ca şi cum ar fi venit din diferite părţi. Cu toţii să aibă arcuri şi săgeţi, dar să fie deghizaţi unii ca răzeşi săraci sau şerbi, alţii ca pădureni ori vînători de prin sate.

— Cît despre mine — zise Robin — voi veni cu faţa vopsită şi cu un pieptar zdrenţuit, ca şi cum aş fi un pierde-vară. Şase din voi vor trage cu mine; ceilalţi se vor amesteca în mulţime şi dacă şeriful are gînduri rele, îşi vor încorda arcurile şi vor trage cu săgeţile cînd el îşi va da arama pe faţă.

În ziua hotărîtă, o zi luminoasă şi limpede, o mare mulţime de oameni se strînsese la buşteni. Aceştia se găseau pe o întindere netedă de pămînt ierbos, dincolo de poarta nordică şi nu departe de spînzurătoarea de la care Micul John îl scăpase pe Will Stuteley. Mai departe spre nord, dincolo de dealurile domoale ce se înălţau în partea aceea, se afla pădurea verde şi foşnitoare. Pe drumurile de la Mansfield şi Ollerton dru-

meţii se îmbulzeau, nerăbdători să vadă marea sărbătoare a arcurilor care avea să răspîndească faima cîştigătorului în toată Ţara de Nord.

O estradă pentru scaune fusese durată lîngă locul de tragere şi acolo şedeau şeriful, unii din cavalerii castelului din Nottingham şi prietenii lor. În apropiere se aţineau ofiţerii şerifului, însărcinaţi cu reglementarea competiţiei.

Mai întîi începu tragerea la o ţintă mare, aşezată la două sute douăzeci de yarzi. O sută de arcaşi traseră în ea.

Fiecare om avea voie să tragă trei săgeţi şi dacă nu trimitea în cerc două din trei, nu mai putea continua. Apoi ţinta era aşezată la distanţe din ce în ce mai mari şi, după un timp, cînd ajunse la trei sute de yarzi, arcaşii scăzuseră la douăzeci.

Aţîţarea mulţimii creştea ; cînd ţinta fu mutată mai departe şi înlocuită cu o vergea, începu strigarea numelui arcaşilor favoriţi. Din şapte proscrişi, unul abandonă, dar rămaseră Robin, Micul John, Scadlock, ajuns arcaş desăvîrşit, Much, fiul lui Miller, un proscris numit Reynold şi Gilbert de Mînă Albă care, după o practică îndelungată, devenise foarte îndemînatic.

La prima tragere în vergea, şapte din cei douăzeci greşiră ; printre ei se aflau Scadlock şi Reynold. Apoi vergeaua fu depărtată după fiecare tragere şi, cînd ajunse la patru sute de yarzi, nu mai rămăseseră decît şapte arcaşi. Printre ei erau Robin şi Gilbert ; alţi trei erau nişte arcaşi din slujba şerifului ; al şaselea era un om al lui sir Gisbert de Lambley şi ultimul era un om bătrîn şi cărunt, mare la trup şi cu înfăţişare sălbatică ; zicea că e răzeş şi că se numea Rafe din Bilhook.

Acum venea încercarea cea mai grea : omul trăgea într-o vergea aşezată la o distanţă pe care trebuia singur s-o ghicească, astfel că era nevoit să-şi pună mintea la încercare la alesul săgeţii şi la calcularea puterii vîntului.

— Acum, băieţi straşnici din Nottingham, arătaţi ce puteţi ! strigă un om viguros, cu ceafă groasă şi faţa roşie, care şedea lîngă scaunul şerifului. Era Wat-

kin, ofiţerul principal al şerifului Murdach. El luase locul lui Richard Malbête şi, ca şi înaintaşul său, fusese înfrînt în mai multe încercări de a-l prinde pe Robin Hood, pe care, totuşi, nu-l văzuse niciodată.

— Înainte, oameni ai şerifului! strigă un cetăţean din mulţime. Arătaţi acestor josnici străini că oamenii din Sherwood nu pot fi întrecuţi!

— Josnic eşti tu! zise o voce de undeva din spate. Băieţii din Yorkshire sînt un neam de oameni care fac pe cîinii din Sherwood să-şi vîre cozile între picioare.

Cornul sună, arătînd că începea întrecerea, şi toţi ochii erau aţintiţi asupra arcaşilor rivali. Oamenii din Nottingham păşiră întîi şi doi din ei nu nimeriră vergeaua, săgeata unuia ducîndu-se prea departe, iar a celuilalt căzînd prea aproape. Al treilea izbi cu săgeata capul vergelii şi un urlet de triumf se ridică, arătînd cît de dureroasă fusese înfrîngerea celor doi din Nottingham, care greşiseră.

Apoi Robin păşi spre linia de tragere. Pusese deoparte arcul lui mare de şase paşi de care se folosise pînă atunci şi luase altul nu mai lung de un yard, dar aşa de gros, că se auziră rîsete ici şi colo, iar un scutier tînăr strigă în bătaie de joc:

— Neamul ăsta zdrenţăros crede că poate să tragă cu parul de la gard...

— Aşază-te la două sute de paşi şi uită-te — grăi o voce liniştită de undeva, din apropiere.

— Are să-ţi înfigă o săgeată între coaste de la o sută cincizeci de paşi — vorbi altcineva — chiar şi prin cămaşa ta de zale.

Robin, în haină cafenie şi pantaloni zdrenţuiţi şi destrămaţi, cu o căciulă de aceeaşi culoare, îşi înălţă arcul, încordă o săgeată şi se uită îndelung la semn. Îşi lăsase părul şi barba nepieptănate şi neîngrijite. Cu ajutorul unei culori roşii îşi boise faţa, aşa încît arăta ca un oaspete obişnuit al berăriilor şi tavernelor de prin oraş şi lumea se mira văzînd că trăsese atît de bine şi rezistase atît de mult.

— Afurisită treabă, ţintaşule, aşa-i? strigă un cetăţean agitat.

Gluma făcu să se ridice un hohot de rîs din mulțime. Arcașul însă păru că nu dă atenție și trase. Toți își sucirăgîturile să vadă ce făcuse ; se auzi un murmur de uimire, apoi strigăte inimoase. Vergeaua fusese spintecată în două.

— Bun lucru, răzeșule ! strigă un cetățean bine îmbrăcat, apropiindu-se și bătîndu-l pe Robin pe spate. Mîna și ochiul trebuie să-ți fie mai strașnice decît par, după fața ta roșie.

Se uită atent la fața lui Robin și acesta își dădu seama că era un burghez pe care-l ocrotise cîndva în pădure. Omul îl cunoscu și el și murmură întorcîndu-se :

— Mă gîndeam eu că tu ești. Fii atent la șerif ! Trădarea este aproape !

Apoi se întoarse la locul său din mulțime. Acum traseră și ceilalți trei în țintă. Rafe de la Billhook trase cu trei degete alături de vergea, iar săgeata omului lui sir Gosbert zbură prea departe. Tînărul Gilbert, nepotul lui Scarlet, își încordă acum arcul. Cu multă atenție măsură din ochi distanța pînă la vergea, alese o săgeată cu pana tăiată drept și apoi îi dădu drumul. Săgeata făcu o curbă frumoasă prin aer și, o clipă, se păru că va atinge vergeaua. Dar o adiere întîmplătoare îi schimbă direcția, și ea căzu la un cot în stînga țintei. Mulțimea îl ovaționă totuși pe tînăr și purtarea curtenitoare a băiatului îi făcu pe toți să-l îndrăgească.

Lupta rămase acum să se ducă între omul șerifului, pe nume Luke cel Roșu, și Robin. Tragerea următoare nu arătă nici o diferență între ei, căci săgețile fiecăruia loviră frumos ținta. Apoi șeriful grăi :

— Vă potriviți de minune, dar nu puteți avea amîndoi săgeata de aur. Gîndiți-vă la un joc care să arate cine dintre voi este un arcaș mai iscusit.

— Cu îngăduința voastră, domnule șerif — spuse Robin — aș propune să nu ne uităm la vergea cînd va fi mutată la o oarecare distanță ce veți alege, apoi să ne întoarcem și să tragem pînă cînd cineva o numără pînă la trei. Cel ce va lovi atunci vergeaua să fie socotit învingător.

Se auziră murmure de mirare și cîțiva luară în rîs propunerea. Însemna ca trăgătorul să măsoare distanța,

să-şi aleagă săgeata şi să tragă într-un timp care nu îngăduia multă gîndire, poate chiar de loc.

— Primeşti, Luke cel Roşu ? îl întrebă şeriful pe omul său.

Acesta îşi mîngîie o clipă barba căruntă şi spuse :

— O astfel de tragere n-am văzut decît de trei ori şi numai la una vergeaua a fost lovită. Asta s-a întîmplat pe vremea cînd eram copil. Bătrînul Bat Bandy, primul arcaş al lui Stephen de Gamwell, a fost cel ce a despicat atunci vergeaua şi oamenii recunoşteau că nimeni la nord de Trent nu putea să se măsoare cu el în zilele acelea. Dacă poţi tu să despici vergeaua, răzeşule — zise el întorcîndu-se către Robin — atunci eşti un om preţios, ascultă-mă pe mine, un arcaş cum nu s-a mai văzut în ultimii cincizeci de ani în toată partea de nord a ţării noastre.

— Eh — spuse Robin rîzînd cu nepăsare — am slujit la un stăpîn de treabă, care m-a învăţat cum să trag cu arcul, dar lovitura aşa cum o propun eu nu e atît de grea cum îţi închipui. Vrei să încercăm ?

— Încerc bucuros — răspunse Luke, cam stînjenit de aerul nepăsător al lui Robin — dar îţi spun dinainte că n-am să nimeresc vergeaua.

Li se porunci atunci celor doi arcaşi să se întoarcă, iar un ofiţer al şerifului alergă la vergea şi o mută cu zece paşi mai departe. Apoi, la cuvîntul şerifului, Luke se întoarse şi, în timp ce Watkin, primul ofiţer al şerifului, numără încet unu, doi, trei, Luke dădu drumul săgeţii. Mulţimea îşi ţinu suflarea cîtă vreme zbură săgeata, şi un murmur de dezamăgire scăpă din piepturile tuturor cînd o văzură îndreptîndu-se către pămînt şi înfigîndu-se în el, la vreo şase paşi mai încoace de vergea.

— Acum tu, trufaşule ! strigă supărat lui Robin ofiţerul cu ceafa groasă. Şi, vorbind la repezeală, spuse : Întoarce-te ! Unu, doi, trei !

Săgeata lui Robin porni înainte ca vorba „trei" să fie rostită şi privitorii îşi suciră gîturile, urmărindu-i zborul. Ea zbură iute, în linie dreaptă, şi despică vergeaua în două. Oamenii gîfîiră, dar apoi un strigăt puternic se auzi de pretutindeni căci, deşi Robin, fiind un

străin şi înfăţişîndu-se ca om de jos, îşi ridicase în spinare pe cei mai mulţi din privitori, totuşi jocul lui frumos îi făcu pe toţi să-l recunoască drept adevăratul cîştigător al premiului.

Luke cel Roşu se apropie de Robin şi-i întinse mîna.

— Eşti un om mai de preţ decît arăţi, arcaşule — îi spuse el, şi ochii lui cinstiţi priviră adînc într-ai lui Robin. O mînă atît de puternică şi un ochi atît de sigur nu se potrivesc cu înfăţişarea ta neîngrijită. Cred că trebuie să fii mai bun decît arăţi.

Robin îi strînse mîna şi-i întoarse privirea adîncă, dar nu rosti nici un cuvînt de răspuns.

Sunetul cornului purtat de şerif se înălţă, în semn că premiile aveau să fie decernate. Erau zece şi se acordau acelora care trăseseră mai bine după anumite reguli. Unul cîte unul, oamenii fură chemaţi şi ei se apropiară de scaunul şerifului, iar soţia acestuia înfăţişa darul arcaşului cîştigător. Cînd veni şi rîndul lui Robin, el se duse cu îndrăzneală la faţa locului şi-şi îndoi curtenitor genunchii dinaintea doamnei. Atunci şeriful începu să vorbească şi spuse :

— Răzeşule, ai arătat că eşti cel mai îndemînatic din toţi cei ce au tras astăzi. Dacă vrei să-ţi schimbi starea de acum şi capeţi îngăduinţă de la lordul tău, eu te iau bucuros în slujba mea. Vino, arcaşule, şi primeşte de la soţia mea săgeata aurită pe care ai bine-meritat-o.

Robin se apropie de doamna Margaret, ea îi întinse săgeata aurită, zîmbindu-i cu bunătate. El înălţă mîna ca să ia darul şi întîlni ochii doamnei. Ea păli, gura i se deschise ca şi cum ar fi vrut să vorbească, apoi îşi muşcă buzele, răspunse închinării lui Robin şi îndată izbucni în rîs. Robin înţelese că îl recunoscuse, dar că nu voia să-l trădeze. Ea îşi dădea seama că şeriful propusese proscrisului, care îl făcuse odinioară de rîs, să devină omul lui ; acest lucru îi gîdilase simţul umorului, nu putuse să se stăpînească şi izbucnise într-un lung hohot de rîs.

Şeriful se uită pătrunzător la soţia lui şi apoi cu îndoială la Robin, în timp ce acesta se întorcea şi încerca să se amestece în mulţime. Oameni şi femei se

înghesuiau în jurul proscrisului, felicitîndu-l cu o veselie sănătoasă, iar Robin nu putea să se ferească de privirea şerifului. Deodată, şeriful fu izbit de o lumină cunoscută din ochii lui Robin. Se ridică repede şi şopti cîteva cuvinte la urechea omului cu ceafa groasă; acesta se întoarse şi-l văzu pe Robin în mijlocul unei mulţimi de oameni care purtau arcuri şi care păreau să-i vorbească, în timp ce se depărtau. Watkin se aruncă înainte şi încercă să-şi croiască drum printre arcaşi, cerîndu-le cu voce aspră să-i facă loc în numele şerifului.

Oamenii se întorceau însă împotriva lui şi-l împingeau cu coatele.

— Lăsaţi-mă să trec, mocofanilor ! striga el. Am să vă biciuiesc şi am să vă ard cu fierul roşu ! Sînt Watkin, locotenentul şerifului !

— Lăsaţi-l să treacă, băieţi ! se auzi o voce limpede. Era a lui Robin, care poruncea oamenilor strînşi în jurul său.

— Te arestez, Robin Hood, proscrisule ! În numele regelui ! strigă Watkin, deşi era încă la cîţiva paşi depărtare.

— Destul cu mugetul, taur de oraş ! grăi Micul John, care se găsea lîngă Watkin şi umflînd în spate pe omul şerifului, uriaşul alergă cu el spre marginea cîmpului şi-l bufni greu de pămînt, unde individul rămase năucit cîteva clipe.

Un sunet de corn se auzi limpede şi răsunător. Era chemarea pădurenilor şi proscrişii se adunară de prin toate părţile locului. Alt corn răsună şi oamenii şerifului se strînseră rînduri-rînduri, cu arcurile întinse. Bărbaţii şi femeile aflaţi între cele două tabere alergară într-o parte şi în alta, ţipînd de spaimă. La un cuvînt al şerifului, oamenii lui dădură drumul săgeţilor şi le sloboziră în oamenii pădurii. În clipa următoare săgeţile lungi de un yard ale proscrişilor şuierară prin aer în şiruri atît de dese, încît oamenii şerifului, ori cel puţin cei ce puteau să fugă, alergară care încotro, căutînd adăpost.

Încet şi în ordine proscrişii se retrăgeau, trimiţîndu-şi săgeţile în oamenii şerifului care acum, sub con-

ducerea furioasă a lui Watkin, îi urmăreau îndeaproape din tufiş în tufiş. La un timp, văzură un om călărind repede dinspre locul unde se afla şeriful şi intrînd în oraş.

— Asta înseamnă, băieţi, că se duce să ceară ajutor de la castel — grăi Micul John. Totuşi, cînd vom pătrunde în pădure, acest ajutor le va fi de prea puţin folos.

Dar pădurea era încă la vreo milă depărtare şi proscrişii nu voiau să alerge. Din timp în timp se întorceau şi-şi trimiteau săgeţile în urmăritori ; se ţineau totuşi la o bună dinstanţă de ei, avînd grijă să nu fie înconjuraţi.

Deodată, Micul John căzu gemînd, cu o săgeată înfiptă în genunchi.

— Mi-e teamă că nu mai pot merge, băieţi — strigă el.

Robin se apropie de el şi-i cercetă rana, în timp ce oamenii şerifului, văzînd că proscrişii erau în încurcătură, se apropiară mai repede.

— Jupîne — spuse Micul John, pentru dragostea ce mi-o porţi — nu lăsa pe şerif şi pe oamenii lui să mă găsească şi să mă prindă viu. Trage sabia şi retează-mi capul, rogu-te.

— Nu, pe Sfînta Fecioară ! strigă Robin şi ochii lui erau plini de milă. Nu te voi ucide nici pentru tot aurul din Anglia. Te vom lua cu noi.

— Da, aşa vom face — spuse Much — niciodată nu ne vom despărţi noi, pezevenghi bătrîn !

Şi zicînd astfel, îl ridică pe John în spatele lui şi proscrişii porniră din nou. Din cînd în cînd Much îl punea jos pe John, încorda o săgeată în arc şi o arunca în oamenii şerifului.

Apoi zăriră o ceată mare de arcaşi călări ieşind pe poarta oraşului. La vederea lor, faţa lui Robin se înăspri şi se întunecă. Nu trăgea nădejde să ajungă la adăpostul pădurii înainte ca trupa să-l ajungă, iar dacă s-ar fi luptat cu ei, ar fi însemnat să fie copleşit. Robin se uită în jurul său, căutînd vreun mijloc de scăpare, dar nu găsi nici unul. Nu după mult, călăreţii îi vor ajunge, iar oamenii şerifului, ţinîndu-se pe

lîngă caii aliaţilor lor, îi vor înconjura pe deal. Trei cavaleri se aflau în fruntea trupei, iar şeriful călărea înaintea tuturor.

Proscrişii se retrăgeau repede şi, la comanda lui Robin, alergară de-a lungul unei văgăuni dintre dealuri, care i-ar fi călăuzit la o măgură cu copaci, unde se gîndea el să facă o ultimă şi desperată încercare de rezistenţă. Deodată îşi aminti cu oarecare amărăciune că se aflau aproape de castelul lui sir Richard din Lee. Ştia că sir Richard îl iubea şi că l-ar fi ajutat dacă iar fi cerut, dar mai ştia că ; ajutînd un proscris, sir Richard şi-ar fi pierdut pămîntul şi viaţa ; astfel, Robin îşi dădu seama că avea să se bată singur în ultima lui luptă, deşi se găsea la un zbor de săgeată de castelul prietenului său.

Ajunseră la movila cu copaci şi Robin îşi rîndui oamenii, dîndu-le ordine scurte şi precise. În spatele lor se înălţa castelul lui sir Richard, însă Robin nu se uita în partea aceea, întreaga lui atenţie fiind îndreptată spre duşmani, care se apropiau acum repede. Deodată, o formă mică veni alergînd sus pe măgură şi se apropie de Robin. Era Ket Spiriduşul.

— Jupîne — zise el gîfîind — a fost trimisă o trupă la Stejarul Fulgerat, ca să te atace din spate. Uite-i, călăresc într-acolo !

Robin se uită, şi o desperare întunecată îi pătrunse în inimă. Văzu că-i era cu neputinţă să mai facă o încercare de rezistenţă. În clipa aceea, un cavaler în armură veni călărind furios dinspre castelul lui sir Richard din Lee. Era sir Richard însuşi.

— Robin, Robin ! strigă el. Nu poţi să scapi singur ! Retrage-te în castelul meu ! Hai repede, omule, altfel totul e pierdut !

— Dar ai să-ţi pierzi viaţa şi ţarina dacă mă adăposteşti ! strigă Robin.

— Aşa să fie ! spuse cavalerul. Am să le pierd oricum, fiindcă dacă rămîi aici, voi sta şi eu cu tine, Robin, şi voi sfîrşi alături de tine.

— Hai atunci ! zise proscrisul. Eşti un prieten adevărat şi primesc ajutorul tău. Te voi răsplăti din plin pentru noblețea ta.

Tocmai la vreme ajunseră proscrişii pe podul mobil. Se retrăgeau în ordine şi abia se putură feri să nu fie prinşi din spate de călăreţii care alergau să le taie drumul ; o puternică salvă de săgeţi făcu însă prăpăd printre călăreţi, cînd aceştia ajunseră chiar pe malul şanţului înconjurător ; cînd se regrupară, văzură pe Robin cum păşea ultimul peste podul mobil, care se ridică apoi huruind, lăsînd să se caşte apa şanţului între soldaţi şi prada lor. Un timp, oamenii conduşi de Watkin, ofiţerul şerifului, rămaseră pe loc, strigînd ameninţări spre ziduri, pînă cînd o nouă salvă de săgeţi îi făcu să se retragă repede, luînd cu ei morţi şi răniţi. Plecară să se alăture corpului principal al forţelor şerifului, care se apropia acum şi se opri la o distanţă respectuoasă de zidurile castelului, pe ale cărui creneluri străluceau coifuri de oţel printre bonete de proscrişi.

Şeriful trimise un herald cu un steag de pace, acuzîndu-l pe sir Richard că adăposteşte şi ajută un proscris împotriva dreptului şi legilor regale, la care sir Richard dădu un răspuns plin de curaj, în formă legală, arătînd că dorea „să-şi păstreze dreptul de a acţiona pe pămînturile ce le deţinea de la rege, fiindcă era un cavaler adevărat". După care şeriful plecă în drumul său, căci nu avea autoritatea de a asedia pe sir Richard ; acesta trebuia să fie judecat de rege şi de cancelarul său.

— Sir Richard — vorbi Robin, cînd cavalerul coborî de pe ziduri, după ce dăduse răspunsul cuvenit şerifului — ai făcut o faptă vitejească. Jur aici că, orice mi s-ar întîmpla, eu şi oamenii mei te vom ajuta pînă la urmă şi oricare ar fi ajutorul de care vei avea vreodată nevoie, eu ţi-l voi da la iuţeală.

— Robin — răspunse sir Richard — nu iubesc pe nimeni în lume mai mult decît pe tine, bărbat drept şi viteaz. Nu pot să te văd căzînd în mîinile şerifului, mai degrabă pierd totul. Am însă nişte ştiri proaste pentru tine. Walter, administratorul lui sir Richard Fitzwalter, mi-a trimis azi-dimineaţă un mesaj prin care mă înştiinţează că stăpînul lui a murit şi că frumoasa Mariana este în primejdie să fie prinsă de cel

mai puternic lord din apropiere şi dată în căsătorie unuia dintre vecini ; pînă atunci pămînturile ei vor fi deţinute şi folosite de ei.

— Ah, pe crucea neagră — zise Robin — a sosit timpul s-o iau pe dulcea Mariana la mine ! Sir Richard, voi pleca îndată la Malaset, şi o voi duce pe Mariana în pădure. Taica Tuck ne va cununa, iar ea va trăi în pace lîngă mine şi lîngă oamenii mei veseli.

După aceea Robin alese la repezeală douăzeci din cei mai buni oameni ai săi ; îndată luară harnaşamente, arme şi cai din depozitele tainice aflate prin văgăunile pădurii şi întreaga trupă se îndreptă, pe drumurile din apus, spre văile luminoase din Lancashire, unde se înalţa castelul Malaset, în mijlocul întinselor sale pămînturi.

Ajunseră la castel în seara celei de-a doua zile şi îl găsiră închis, întunecat şi tăcut. O chemare limpede din corn aduse un om în camera de gardă, deasupra porţii. Era Walter, administratorul. Repede, cu ajutorul servitorilor, podul mobil fu lăsat, grilajul cu ţepi ridicat, iar Robin şi oamenii săi fură primiţi de către bravul administrator în sala cea mare.

— Unde e lady Mariana, Walter ? întrebă Robin.

— Vai, jupîne Robin, nu ştiu ! răspunse Walter, frîngîndu-şi mîinile şi podidindu-l lacrimile. Dacă tu nu ştii, atunci sînt într-adevăr deznădăjduit. Credeam că a fugit la tine. A dormit aici astă-noapte, dar dimineaţa n-am mai găsit nici o urmă de la ea în tot castelul.

— Proastă veste ! zise Robin şi faţa i se posomorî. Ce zici, n-o fi răpit-o vreun lord jefuitor sau vreo rudă hoaţă ?

— Mulţi au venit pe aici de cînd, acum trei zile, lordul meu a fost aşezat în mormîntul său din biserică — răspunse Walter. Tuturor ea le-a vorbit cu spiritul ei viu şi cu vorba-i clară, trimiţîndu-i înapoi, fiecare plecînd mulţumit că el va fi ruda la care ea va veni cînd îi va trece durerea. Ieri a sosit şi sacristanul de la St. Mary's Abbey, şi a adus cu el ordinul cancelarului regal, al lui William de Longchamp însuşi, lord

episcop de Ely, prin care-i poruncea să se considere sub epitropia regelui, împreună cu tot ce poseda, înştiinţînd-o totodată că mîine va veni sir Scrivel de Catsty, logofăt regal, ca s-o apere de răutăţi.

— Scrivel de Catsty ! strigă furios Robin. Mai degrabă Scrivel de Paie, căci nu e altceva decît o pisică hoaţă, înrudită de aproape cu Isenbart de Belame ! Văd totul limpede ! Noul abate de la St. Mary i-a cerut unchiului său, cancelarul, să facă aceasta, şi, sub masca apărării drepturilor regelui, să lase banda ticăloasă din Wrangby să pună stăpînire pe averea ei. Dar, pe crucea neagră, trebuie să aflu ce s-a întîmplat cu Mariana, şi asta repede !

În ziua următoare şi multe zile la rînd Robin şi oamenii săi cutreierară drumurile din Lancashire pe cîteva mile în jur, întrebînd pe oamenii săraci, pe şerbi, pe cerşetori şi pe toţi pribegii căilor, dacă nu văzuseră o fată înaltă, cu părul castaniu, dreaptă la trup ca o regină, trecînd singură sau în puterea unei cete de cavaleri sau oameni înarmaţi. Dar totul fu degeaba. Nimeni nu văzuse o astfel de fată şi la sfîrşitul săptămînii Robin era desperat.

Între timp, primi ştire de la Walter că Scrivel de Catsty cu o sută de oameni luase în posesiune castelul şi că era furios de dispariţia Marianei. Şi el trimisese în toate părţile emisari ca să afle unde fugise. Lui Walter i se părea deci că Scrivel şi lorzii din Wrangby n-aveau nici un amestec în răpirea Marianei şi că ea ori fugise singură, ori fusese luată de vreun grup de rude.

Plin de mîhnire, Robin îşi îndreptă pînă la urmă calul spre Barnisdale şi, împreună cu ceata sa, porniră toţi călare, cu inimile grele, spre tabăra de la Stanley. Ajunseră acolo într-o dimineaţă, cînd soarele strălucea cu căldură, cînd păsările cîntau prin copaci, totul părînd luminos şi vesel. Abia descălecă Robin, că auzi zgomot grăbit de copite apropiindu-se din sud. Văzu printre copaci chipul unei femei călărind repede spre el, urmată de o alta. Robin se ridică iute şi o clipă bucuria îi umplu inima, gîndind că era Mariana. Dar

în clipa următoare el recunoscu în femeie pe soţia lui sir Richard din Lee.

Cînd ea se opri lîngă Robin, el îngenunche curtenitor o clipă. Lady era foarte agitată şi gîfîia.

— Dumnezeu să te apere, Robin Hood — zise ea — pe tine şi pe toată ceata ta. Am să-ţi cer o binefacere.

— O voi face, lady — răspunse Robin — de dragul tău şi al iubitului tău soţ.

— Pentru el ţi-o cer. A fost prins de şerif acum un ceas, cînd vîna cu şoimul lîngă un rîu ce curge în apropierea pavilionului său de vînătoare de la Woodsett ; şeriful şi oamenii săi s-au năpustit din pădure şi l-au înşfăcat. L-au legat pe cal şi îl duc acum la Nottingham, şi dacă nu te duci iute după el, mi-e teamă că va fi ucis ori băgat la închisoare.

— Fecioară Marie ! spuse Robin nespus de supărat — şeriful va plăti pentru treaba asta. Lady — continuă el — aşteaptă-mă aici cu însoţitoarea ta, pînă mă reîntorc. Dacă nu-l aducem pe sir Richard cu noi, nu mă înapoiez viu.

Apoi sună din corn şi notele lui stranii răsunară departe în pădure, astfel că cercetaşii şi pîndarii de pe o rază de o milă auziră chemarea lui limpede printre copaci. Cu toţii alergară în grabă la Stanley şi cînd se adunară, numărau în total vreo douăsprezece duzini de oameni. Cu arcurile în mîini, aşteptau cuvîntul stăpînului lor. El şedea alături de lady şi în ochii lui scînteietori cu toţii putură citi cît era de emoţionat.

— Băieţi — strigă el — toţi cei ce au fost cu mine cînd am tras la butucii din Nottingham ştiu cu cîtă curtenie ne-a ocrotit atunci şi ne-a scăpat de la moarte soţul viteaz al acestei lady. Acum a fost el însuşi prins de şerif care, aflînd că sînt departe de Barnisdale, a îndrăznit să intre în pădurea noastră şi să-l prindă pe sir Richard la Woodsett, unde cavalerul avea un pavilion de vînătoare. Acum, băieţi, plec să-l scap pe cavaler şi să mă lupt cu şeriful. Cine vine cu mine ?

Fiecare proscris din mulţimea aceea îşi înălţă arcul în semn că i se alătură şi un strigăt puternic se ridică

din piepturile tuturor. Robin zîmbi, mîndru de zelul lor.

— Vă mulţumesc, dar nu putem merge cu toţii, băieţi — strigă el. Cum şeriful are forţe mari, optzeci din voi vor merge cu mine. Ceilalţi trebuie să rămînă să păzească tabăra şi pe lady.

Repede fură gata şi, în tăcere, ceata cu Robin în capul ei se adînci în pădure şi se îndreptă iute, dar pe furiş, spre drumurile din sud-est, pe care se întorcea şeriful la Nottingham. Spionii şerifului aflaseră că Robin dispăruse din Barnisdale şi că Micul John, neputincios încă să se mişte din cauza rănii de la genunchi, fusese lăsat în drum. De aceea, auzind că sir Richard îşi părăsise castelul din Linden Lee ca să se ducă la vînătoare la marginea pădurii Barnisdale, şeriful se gîndi că împrejurarea era prielnică pentru a-l prinde pe cavaler şi pentru a cîştiga astfel laude din partea episcopului de Ely, cancelarul regelui, care se înfuriase cînd aflase în ce chip cavalerul îl scăpase pe Robin, sfidînd legea.

Acum, că şeriful îl prinsese pe cavaler, avea grijă să se ţină departe de locurile primejdioase, fiindcă se temea că Robin se putea înapoia oricînd. El ceru de aceea oamenilor săi să facă tot ce puteau ; el însuşi călărea lîngă sir Richard, legat strîns pe cal, iar ceata de cincizeci de oameni înarmaţi înainta, în soarele fierbinte al amiezii de vară, trudind şi năduşind din greu, ca să ţină pasul cerut de şerif.

Cînd ajunseră la oraşul Worksop, aflat în drumul lor, şeriful nu vru să rămînă în faţa hanului mare decît atît cît să îngăduie fiecărui om să tragă o duşcă ; nu dădu voie nimănui să se odihnească sub castanul uriaş care îşi arunca umbra întunecată şi plăcută peste uliţa arsă de soare. Apoi plecară mai departe, ridicînd praful cu picioarele, astfel că după mai puţin de o milă gîturile lor erau din nou uscate.

Ajunseră în sfîrşit în pădurile întinse şi pe dealurile de la Clumber Forest, unde şeriful se simţi mai la îndemînă, fără să micşoreze totuşi pasul cu care înainta. La umbra stejarilor şi a castanilor uriaşi oamenii se simţeau mai puţin sleiţi şi mergeau mai bine.

Se afla acolo un deal lung şi prăpăstios în drumul lor, numit Hagger Scar, şi tocmai se trudeau să se cațăre pe el cînd deodată răsună o voce aspră :

— Opriți ! strigă vocea şi, în aceeaşi clipă, cînd oamenii înarmați priviră în jurul lor, văzură de fiecare parte a drumului de pădure arcaşi cu arcurile întinse, cu vîrfurile strălucitoare ale săgeților îndreptate spre pieptul fiecăruia. Întreaga trupă se opri şi oamenii murmurau necăjiți în bărbi.

În pădure, la vreo zece paşi de şerif, păşea Robin cu arcul întins şi cu privirea sălbatică îndreptată spre faţa şerifului.

— Aşa, şerifule — strigă el — ai aflat că sînt plecat şi te-ai furişat ca să-l prinzi pe prietenul meu. Pe Sfînta Fecioară, mai bine rămîneai între zidurile oraşului. Acum nu te mai cruț. Niciodată de şapte ani încoace n-am mers atît de repede cum am făcut-o azi-dimineață, şi asta nu prevesteşte nimic bun pentru tine. Spune-ți ultima rugăciune, căci ți-a sosit sfîrşitul.

Fiindcă ştia că-i sunase într-adevăr ceasul din urmă, şeriful se arătă îndrăzneț.

— Tu, cap-de-lup nelegiuit — strigă el — cancelarul are să scuture fiecare tufiş din pădurile astea, ca să te prindă şi să te pedepsească pentru faptele tale ! Eu...

Mai mult nu grăi. Săgeata lui Robin îi străpunse haina de zale ce o purta, iar el se clătină şi căzu mort din şa. Apoi Robin se duse la cavaler, îi tăie legăturile şi-l ajută să coboare de pe cal.

— Şi acum — se adresă el oamenilor şerifului — aruncați-vă la pămînt armele !

După ce îndepliniră ordinul, el le porunci să înainteze, să ia trupul stăpînului lor şi să-şi vadă de drum. Ei făcură aşa cum li se spuse şi după puțin, cei cincizeci de oameni, dezarmați şi adînc îndurerați că fuseseră atît de uşor învinşi de îndrăzneţul proscris, dispărură pe după creasta dealului.

Întorcîndu-se către cavaler, Robin îi spuse :

— Sir Richard, bine ai venit în pădure ! Acum trebuie să rămîi cu mine şi cu oamenii mei, să înveți să

mergi pe jos prin noroaie, mușchi și bălți. Îmi pare rău că un cavaler ca tine își lasă castelul în mîinile dușmanilor fără să le dea o singură lovitură și apucă astfel calea pădurii, dar cînd nevoia e mare, n-ai ce face.

— Îți mulțumesc, Robin, din inimă — spuse cavalerul — fiindcă m-ai scăpat de închisoare și de moarte. Cît despre traiul cu tine și cu oamenii tăi în pădure, nu-mi doresc o viață mai bună, căci nu găsesc un om mai viteaz cu care să trăiesc.

Apoi își croiră drum prin sălbăticia înfrunzită și, înainte de căderea serii, o reîntîlniră pe lady. Mare fu bucuria ei și recunoștința pentru Robin și pentru oamenii săi fiindcă i-au adus înapoi bărbatul. Un ospăț fu pregătit și sir Richard din Lee, împreună cu soția lui fură cinstiți într-adevăr regește; spuseră atunci că, deși își pierduseră castel și pămînt, totuși niciodată nu fuseseră atît de fericiți ca în această primă noapte a vieții lor de proscriși în pădure.

Cînd toți cei din tabără adormiră și nu se mai auzi nici un zgomot, decît trosnetul lemnelor ce ardeau în foc, foșnetul vîntului prin copacii de deasupra capetelor sau murmurul pîrîiașului de lîngă tabără, Robin se îndreptă spre adîncul pădurii. Era tare nefericit și foarte îndurerat de dispariția frumoasei Mariana. Și-o închipuia captivă în vreun castel, tînjind după libertate, asuprită de cererile vreunei rude tiranice ori de-ale vreunui cavaler hoț ce pusese mîna pe ea, cu gîndul la dota ei bogată, menită aceluia cu care se va cununa.

Aceste triste gînduri îl îndemnară să se ducă prin pădure, la colinele înverzite unde locuiau Ket Spiridușul și Hob din Colină, ca să-i întrebe pe acești omuleți dacă nu știau ceva de Mariana. Cînd aflase la castelul lui sir Richard de primejdia în care se găsea iubita lui, el trimisese pe Ket Spiridușul la Malaset ca s-o păzească pe Mariana, dar de atunci nu primise de la spiriduș nici o veste și tăcerea lui îl neliniștea.

Deși potecile pădurii erau cufundate în cea mai adîncă beznă, Robin își găsea drumul fără greșeală și, după ce salută și lăsă în urmă și pe ultimul pîndar care veghea în postul său, proscrisul păși pe drumurile

întunecate tot așa de neauzit ca un animal sălbatic. Merse cîteva mile și își dădu seama că se apropia de Poiana Colinelor Îngemănate, cum era numit luminișul în care se aflau adăposturile omuleților. Înaintă cu multă grijă pînă la colțul rariștei și se uită printre frunzele unui copac de lîngă el.

Din locul în care se afla, ochii lui, obișnuiți acum cu întunericul, puteau vedea lămurit cele două coline înverzite, căci se afla într-un colț al pădurii, foarte apropiat de ele. Totul părea adîncit în tăcerea și în pacea nopții. Numai vîntul foșnea prin iarba înaltă, ori șoptea printre frunze. De departe, tocmai din cealaltă parte a poienii, veni strigătul înfundat al unei bufnițe plecate după pradă: Huu-huu-huu! Auzi apoi, chiar în apropierea lui, pași furișați; Întorcîndu-și capul, văzu silueta slăbănoagă a unui lup, stînd la marginea pădurii cu capul ridicat, adulmecînd adierea care venea dinspre coline. Deodată, veni zgomot de învălmășeală din desișul din spate, se auzi un țipăt scurt și apoi nimic. O pisică sălbatică se aruncase asupra unui iepure. Lupul dispăru în direcția zgomotului, vrînd să vadă fără îndoială dacă nu putea să-i fure prada pisicii. Un mîrîit dușmănos îi întîmpină apropierea și Robin așteptă să audă în clipa următoare zarva luptei dintre lup și pisica sălbatică, strîns încăierați de moarte. Dar mîrîitul se potoli. Lupul renunțase la luptă.

Privind atent către coline, Robin distinse acum o umbră întunecată la marginea colinei mai îndepărtate; părea silueta unui om întins pe jos. Știa că în colina aceea locuiau frații și se întrebă dacă Hob ori Ket ieșiseră să doarmă afară. Se gîndi să scoată strigătul de noapte, semnalul lor nocturn, dar deodată văzu silueta mișcîndu-se tiptil. Așteptă cu încordare. Își dădu seama că nu putea fi nici unul din frați, fiindcă silueta omenească era prea mare și se furișa cu prea multă încetineală către vîrful colinei.

Robin pricepu atunci că umbra aparținea unui dușman care încerca să spioneze locul unde trăiau cei doi omuleți. Se întreba dacă nu era cumva vreunul din proscrișii săi și mînia crescu în el la acest gînd. Totdeauna îi îndemnase pe ai săi să nu se apropie de coline,

nici să încerce să impună tovărăşia lor omuleţilor. Dacă era într-adevăr unul din oamenii săi, neascultătorul avea să se căiască de ceea ce făcea.

Între timp silueta ajunsese aproape de vîrful colinei şi Robin păşi liniştit înainte, cu gîndul de a veni lîngă om şi de a-i porunci să plece. Deodată, în vîrful colinei se profilă pe linia cerului silueta unui omuleţ care se aruncă asupra celui pe care Robin îl văzuse mai întîi. În prima clipă, ultimul fu luat prin surprindere, se înălţă pe jumătate, dar fu împins înapoi şi îndată după aceea cele două forme se prinseseră într-o strînsoare de moarte. Robin se căţără pe colină spre ei, apucînd, în vreme ce se apropia mînerul cuţitului. Auzea gîfîitul sălbatic al celor doi luptători care se băteau pe panta înclinată şi alunecoasă a colinei. Se smuceau într-o parte şi în alta, pierzînd o clipă terenul de sub picioare, dar revenindu-şi apoi fiecare. Cînd Robin ajunse lîngă ei şi putu să vadă că unul era Ket Spiriduşul, iar celălalt, unul din proscrişii săi, Ket îl lovi pe celălalt şi omul căzu, rostogolindu-se ca un buştean pe coama colinei şi rămînînd nemişcat la picioarele ei.

— Ce s-a întîmplat, Ket? întrebă Robin. Unul din oamenii mei a încercat să-ţi intre în casă?

— Nu e unul de-ai tăi, jupîne — răspunse omuleţul gîfîind şi apăsîndu-şi cu mîna o rană de la umăr. E un spion care mă urmăreşte de trei zile. Acum n-o să mai spioneze niciodată.

Coborîră împreună de pe colină şi Ket întoarse mortul cu faţa în sus. Deşi era îmbrăcat ca unul din oamenii lui, Robin îi privi faţa şi văzu că nu făcea parte din proscrişii săi.

— Cum de poartă verdele ăsta? întrebă Robin.

— A omorît pe unul din băieţii tăi, jupîne, Dring pe nume, la Brambury Burn — zise Ket — şi i-a luat hainele ca să-şi ascundă fapta.

— Bietul băiat! zise Robin. Dring mi-a fost totdeauna credincios. Dar tu ce-ai făcut la Brambury Burn? E prea departe în nord ca să fi hoinărit pe acolo pentru sarcina ce ţi-am dat-o. Ce-ai căutat aşa

departe? se miră Robin nerăbdător, întrebîndu-se dacă omuleţul avea într-adevăr ceva să-i spună.

— Despre locul acela vreau să-ţi povestesc, jupîne — grăi Ket. Dar pofteşte în colină şi ascultă-mă, în timp ce-mi leg rana.

Robin îl urmă pe Ket în sus, pe coama colinei. Mai fusese o dată în locuinţa lui Ket şi ştia că nu se intra acolo pe uşa laterală, care era prea mică pentru un om obişnuit, ci prin horn, care putea fi lărgit destul pentru a-i îngădui să intre. Pe creasta colinei era o gaură întunecoasă, prin care pieri Ket după ce-i spuse lui Robin să aştepte pînă cînd va aduce el o lumină.

Puţi după aceea faţa lui Ket apăru în lumina unei torţe, la gura unui tunel înclinat ai cărui pereţi erau clădiţi din piatră. Scoţînd cîte una dintr-o parte şi din alta, Ket lărgi deschizătura şi Robin, mai alunecînd, mai păşind, coborî prin hornul aplecat. Trecu după aceea prin alt tunel asemănător şi la sfîrşit ajunse pe podeaua încăperii care slujea drept locuinţă lui Ket şi lui Hob, de asemenea mamei lor şi celor două surori. La lumina torţei lui Ket, pe care acesta o înfipse între două stane, Robin văzu că pereţii hrubei erau duraţi din pietre iscusit potrivite, fără mortar, aşezate una deasupra alteia, astfel că întreaga încăpere era boltită ca un stup de albine, cu înălţimea de opt picioare.

După ce Robin îl ajută pe Ket să-şi lege rana adîncă de la umărul stîng şi vreo două tăieturi de la braţ, omuleţul privi în faţă pe stăpînul său cu un aer luminos şi vesel şi îi spuse :

— Dacă îmi făgăduieşti că nu faci gălăgie, am să-ţi arăt o comoară pe care am găsit-o de curînd.

— Ket ! zise Robin iute — ai găsit-o într-adevăr pe iubita mea ? Oh, om mic şi bun !

Drept răspuns, Ket îi făcu semn să-l urmeze într-o parte a încăperii, acoperită cu o bucată de ţesătură care împodobise odinioară salonul unui lord. Uitîndu-se după draperie, Robin o văzu pe Mariana, culcată pe o pătură întinsă peste o saltea de ferigi bine mirositoare. Fata dormea atît de liniştită, de parcă ar

fi fost în patul ei de la Malaset, înfăşat cu pînză de in. Lîngă ea se zărea forma subţire, mică a uneia din surorile lui Ket, al cărei păr negru şi piele albă contrastau puternic cu părul negru şi pielea închisă a Marianei. Fericit, privi el îndelung faţa ei, pînă cînd Ket îl trase de acolo şoptindu-i :

— Nu te uita la ea atît de stăruitor, căci poate să deschidă ochii şi să-i întîlnească pe ai tăi.

În tăcere, Ket şi Robin se duseră pînă în cel mai îndepărtat colţ al încăperii şi spiriduşul îşi începu povestirea.

— M-ai trimis s-o păzesc pe lady Mariana pînă la venirea ta — vorbi Ket Spiriduşul. Am ajuns la castel seara, trecînd prin pădurea Malaset, şi m-am furişat între zidurile lui cînd nu mă vedea nimeni. Am găsit-o pe lady Mariana în camera ei şi pe loc s-a hotărît să fugă cu mine fără să lase vorbă, astfel ca administratorul Walter şi oamenii săi să nu fie traşi la răspundere fiindcă ar fi ajutat-o să scape. Am rugat-o să te aştepte, dar ei îi era dor de cîmpiile largi şi n-a mai vrut să stea. Pe drum tainic am ieşit în zori din castel şi am apucat-o spre cîmpie. Jupîne Robin, iubita ta este o fată cu înţelepciune de pădurean şi trece repede la faptă. Se temea să nu-şi întîlnească duşmanii care-i pîndeau castelul şi de aceea n-a vrut să mergem împreună, de teamă, după cum zicea, să nu fim prinşi amîndoi, iar eu omorît, astfel ca să nu mai fie cine să te înştiinţeze. Plecarăm pe drumul pe care ar fi trebuit să te întîlnim, dar n-am ajuns nici la două mile dincolo de desişul de la Catrail Ring cînd douăzeci de oameni se iviră şi puseră mîna pe ea. Eu abia am scăpat furişîndu-mă înapoi, fiindcă ei nu voiau să creadă că era singură şi m-au căutat. Erau oamenii lordului Thurlstan, pe care-l ştii că e înrudit de aproape cu cei din Wrangby. Erau sălbatici şi se uitau urît şi nu s-au purtat prea frumos cu lady, astfel că nu o dată am fost gata să scap o săgeată în gîtlejul lui Grame Gaptooth, conducătorul lor. Au aşezat-o pe un cal de rezervă care, împreună cu alţii, aştepta pe un drumeag ascuns din Ring, unde şi ei au stat ascunşi şi au pîndit castelul din vale. Cît a fost ziulica de

lungă i-am urmărit, şi mult m-am chinuit în călătoria aceea. Călăreau repede şi o ţineau tot prin bărăganuri şi pustietăţi, astfel că mi-a fost tare greu să mă ţin după ei pe jos. În noaptea aceea au ajuns pe Wall, la Turnul Negru al lui Grame, şi, cînd am auzit poarta lăsîndu-se, mi-a sărit inima din piept, căci, după cum ştii şi tu, locul acela e tare înspăimîntător şi nu face să întîrzii pe acolo. În ziua următoare, au trimis doi călăreţi spre sud şi am ştiut că se duc să-i spună ticălosului Isenbart că au prins-o pe iubita ta şi că te-au lovit în punctul cel mai dureros. Două zile m-am tot învîrtit în jurul turnului ăluia negru şi păcătos, frămîntîndu-mi mintea cum să intru înăuntru şi apoi să ies cu scumpa ta lady nevătămată. În seara celei de-a treia zile călăreţii s-au întors împreună cu alţii, trimişi de sir Isenbart ; în capul acestora era Baldwin Omorîtorul, care venise s-o ia pe lady la Wrangby. Tu ştii, jupîne, că oamenii mici au taine multe, o ştiinţă ciudată şi unele puteri necunoscute ; ştim, de pildă, cum s-o scoatem la capăt şi să ieşim din încurcături. Şi de data asta am izbutit să descopăr, cu ajutorul acestei ştiinţe, punctul slab al acestui turn întărit. Cred, jupîne, că nu se află castel în care să nu pot pătrunde, oricît de înalt şi de întărit ar fi, dacă îmi pun mintea cu el. Am intrat aşadar în turn noaptea, şi am trecut-o pe viteaza ta lady peste ziduri le lui, dar înainte de a pleca am lăsat un semn atît de greu pe frunţile unora care dormeau, încît niciodată n-or să se mai scoale ca să facă răutăţi. În noaptea aceea am călătorit departe şi tot timpul ea a fost curajoasă şi vitează. Ziua stătea ascunsă, în timp ce eu plecam după hrană. La Brambury Burn l-am întîlnit pe tînărul Dring şi el a fost gata să plece, să te caute şi să-ţi ducă vestea cea bună. Dar ticălosul care zace acum mort, afară, la picioarele colinei, m-a văzut stînd de vorbă cu Dring şi a ştiut că sînt prietenul tău. Gîndind că-şi cîştigă bunăvoinţa lorzilor din Wrangby, l-a omorît pe Dring şi, luîndu-i hainele, a început să mă urmărească. Am ajuns aici acum patru ceasuri şi de atunci lady doarme într-una.

— Las-o să doarmă bine pe fata asta vitează — zise Robin — căci o fi avînd multă nevoie de somn. Iar ţie nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns, bunule Ket — continuă el — pentru că ai adus-o aici teafără şi sănătoasă şi ai scăpat-o dintr-o astfel de primejdie. Ce răsplată pot eu să-ţi dau ?

— Jupîne — spuse Ket — nu-i nevoie să vorbim, tu cu mine, despre răsplată. Eu şi ai mei îţi datorăm vieţile ţie şi orice am face, tu sau eu, o facem pentru dragostea care ne leagă. Nu-i aşa ?

— Aşa e — răspunse Robin şi îşi strînseră mîna făcîndu-şi unul altuia jurămînt tăcut de credinţă.

În noaptea aceea Robin dormi în colina spiriduşilor, pe un pat de ferigi, alături de Ket, iar dimineaţa mare fu bucuria Marianei cînd se trezi şi-l găsi pe Robin lîngă ea. Îndelung vorbiră ei de dragoste şi amîndoi se hotărîră să nu se mai despartă niciodată, atît timp cît vor fi în viaţă. Şi într-adevăr, în aceeaşi zi, Robin se duse la taica Tuck şi-l pregăti pentru cununia lor.

IX

REGELE RICHARD ÎL ÎNTÎLNEŞTE PE ROBIN

Cînd se află prin ţară că Robin proscrisul a luat-o de nevastă pe Mariana Fitzwalter, pupila regelui şi moştenitoarea întinselor moşii de la Malaset, unii oameni se întrebară cum putea Robin să fie atît de îndrăzneţ şi să nesocotească drepturile regale ; alţii se bucurau însă de curajul lui şi de faptul că trecuse peste puterea prelaţilor şi a lorzilor trufaşi.

Un timp circulă zvonul că William de Longchamp, cancelarul regal, se pregătea să trimită o armată numeroasă în pădurile Clipstone, Sherwood şi Barnisdale ca să zdrobească şi să facă fărîme pe acest proscris îndrăzneţ şi obraznic. Se vorbea că armatele aveau să pornească în sud de la castelul Nottingham, în răsărit de la Tickhill şi Lincoln, în apus de la Peack şi în nord de la York, că aveau să măture toate pădurile şi să lase în urma lor cadavrele tuturor proscrişilor, fie înţesate cu săgeţi, fie atîrnate în copacii mai înalţi.

Dar nu se întîmplă nimic. Nu după mult, William de Longchamp fu gonit din regat pentru că era trufaş şi asupritor, iar castelele din Nottingham şi Tickhill căzură în mîinile contelui John, fratele regelui. Aproape trei ani după aceea nobilii şi prelaţii fură atît de absorbiţi în ciorovăielile lor, încît prea puţin se mai gîndeau la faptele obraznice ale unui proscris.

Apoi toţi oamenii cumsecade se întristară aflînd că regele Richard cel binevoitor fusese prins şi întemniţat într-un castel din Germania şi că se cerea o sumă uriaşă pentru răscumpărarea lui. Ca să se strîngă aceşti bani, fiecare om trebuia taxat, fie laic, fie cleric ; ce-

tăţenii şi răzeşii, cavalerii şi scutierii, toţi trebuiau să plătească preţul unui sfert din venitul lor anual, iar călugărilor li se cerea să dea contravaloarea lînii ce o strîngeau în cursul unui an de la numeroasele lor oi.

Mulţi oameni plăteau aceste impozite cu inima grea şi fu nevoie de mult timp pînă să se strîngă banii. Între timp, regele petrecea ore lungi în închisoare.

„Adevărată-i zicala şi o dovedesc aici
Morţii şi prinşii n-au nici rude, nici prieteni",

scria chiar el într-un poem compus pe atunci şi care se poate citi şi azi.

În toată vremea aceasta, Robin şi Mariana trăiau fericiţi în pădure. E adevărat că ea îşi părăsise moşiile întinse, că în loc să trăiască într-un castel cu ziduri groase, locuia într-o colibă de lemn şi că, în loc să poarte rochii bogate, se îmbrăca în piei de animale ori în stofă verde de casă. Totuşi niciodată nu fusese atît de fericită, fiindcă acum era alături de cel pe care-l iubea şi fiindcă ducea viaţa liberă din pădure, în bătaia vîntului jucăuş şi curat.

Atît de mult dorea Robin ca regele său să fie cît mai degrabă eliberat încît, cînd află ce impozite se cereau pentru a i se acoperi răscumpărarea, luă jumătate din întregul lui tezaur de aur şi argint, vîndu mai multe costume fine şi stofe bogate şi trimise totul, cu o gardă puternică, la Londra. Suma fu depusă chiar în mîinile primarului care, desfăcînd pachetul după plecarea vizitatorilor, găsi înăuntru o piele de căprioară pe care scria : „Din partea lui Robin Hood şi a oamenilor liberi din pădurea Sherwood, spre folosul iubitului lor rege, pe care să-l scape Domnul cît mai iute de duşmanii lui răi de acasă şi din străinătăţi".

După aceea Robin punea deoparte jumătate din ce lua de la călători, aşeza totul într-un loc tainic şi cînd strîngea mai mult, trimitea banii pentru răscumpărarea regelui. Cînd auzea că vreun boiernaş bogat, vreun burghez înstărit, răzeş ori cavaler, abate sau canonic zgîrcit nu-şi plătise impozitul datorat, Robin îşi alegea cîţiva oameni din ceata lui şi se ducea la casa celui ce nu se îngrijea de libertatea regelui ; dacă răzeşul

ori cavalerul nu se împotriveau, le lua din casă ceea ce datora pentru impozit, dar dacă se întîmpla cîteodată ca omul să se lupte şi să reziste, atunci Robin lua tot ce putea şi-i lăsa pe zgîrcit şi pe oamenii acestuia cu răni şi cu pungile goale.

De aceea, de teamă să nu piardă mai mult, oamenii se grăbeau să plătească impozitul, pe care altfel nu l-ar fi plătit niciodată ; numai că unii dintre cei de la care Robin luase ceea ce datorau erau siliţi de perceptorii regelui să mai plătească o dată. Zvonul despre isprăvile lui Robin se răspîndi pretutindeni, pînă ajunse la urechile lui Hamelin, puternicul conte de Warenne, unul din vistiernicii regelui, care declară inimos :

— Păcat că regele n-are perceptori ca Robin în fiecare comitat, căci atunci ar fi liber în cîteva săptămîni.

El strînse ştiri cît mai multe privitoare la Robin şi spuse, în auzul multor lorzi nobili şi puternici, că ar dori să-l vadă pe acest energic răzeş, fiindcă i se părea om dintr-o bucată.

Cînd, în sfîrşit, regele Richard fu eliberat din închisoare, mulţi din duşmanii lui, care stăpîneau castele în numele fratelui său John, cel ce uneltise pentru a pune mîna pe coroană, le părăsiră şi fugiră de teama răzbunării regelui. Alţii fură asediaţi de prietenii lui Richard şi supuşi în scurt timp. Mai rămăseseră cîţiva cavaleri care păstrau castelul Nottingham pentru contele John şi care se împotriveau cu sălbăticie asediatorilor, nevrînd să le predea castelul. Cînd regele Richard debarcă la Sandwich, venind din Germania, află că cei din castelul Nottingham refuzau să se supună consilierilor săi. Foarte supărat, el veni în acest oraş şi îşi rîndui în faţa castelului o armată numeroasă. Îl asaltă şi se luptă cu atîta îndîrjire, încît cuceri o parte din întăriturile lui exterioare, le făcu ruine şi ucise pe mulţi din apărătorii lor. Apoi porunci să se înalţe spînzurători, astfel ca să fie văzute de cei asediaţi, şi spînzură de ele pe soldaţii prinşi, ca o pildă pentru rebelii din castel.

Două zile după aceea, păzitorii castelului, printre care era şi Ralph Murdach, fratele şerifului ucis de Robin, ieşiră şi predară castelul, iar ei se înfăţişară re-

gelui. Acesta îi primi cu asprime şi porunci să fie ţinuţi sub pază severă.

Într-una din aceste zile, cînd regele şi lorzii lui luau cina, i se povesti monarhului despre îndrăzneţul şi obraznicul proscris, care hălăduia cu nelegiuiţii lui prin pădurile din Clipstone, Sherwood şi Barnisdale, aflate la nord de Nottingham. Dintre toţi, cancelarul William de Longchamp se mînie mai cu osebire la auzul crimelor lui Robin.

— Unui astfel de om, milord — spuse el — tatăl tău, regele Henry, binecuvîntată fie-i memoria, nu i-ar fi îngăduit să săvîrşească atîtea crime în toţi aceşti ani. Mai degrabă ar fi trimis o armată de arcaşi în pădurile prin care se ascunde, ar fi vînat pe toţi tîlharii şi i-ar fi spînzurat.

— Slujba ta, domnule episcop, îţi cere să faci asta — i-o întoarse regele Richard aspru. Te-am lăsat să guvernezi ţara cu dreptate, să pedepseşti jafurile, omorurile şi răzmeriţele, dar se pare că n-ai făcut decît să măreşti încurcăturile şi dezordinea.

Mulţi din nobilii care-l urau pe episcop zîmbiră văzînd supărarea oglindită pe faţa lui William de Longchamp. Îl goniseră din Anglia fiindcă era trufaş şi asupritor, de aceea le plăcu mult răspunsul regelui.

— Mai mult, sir — grăi Hamelin, conte de Warenne — dacă lordul-episcop ar fi putut să-l spînzure pe acest dîrz proscris, maiestatea ta ar fi rămas mult şi bine în închisoare.

Cu toţii se întoarseră miraţi spre de Warenne cînd îl auziră vorbind astfel şi cînd văzură că zîmbea.

— Cum aşa, de Warenne ? întrebă regele Richard. Ce rol a avut ticălosul ăsta în eliberarea mea ?

— Se pare, sire — fu răspunsul — că deşi îi place cam prea mult carnea cerbului tău, că deşi păcătuieşte faţă de mulţi oameni, fie bogaţi, fie săraci, el totuşi te iubeşte în aceeaşi măsură, ba chiar mai mult decît mulţi cavaleri şi lorzi. Trăieşte din dijma pe care o ia de la cei ce călătoresc prin pădurile tale şi, după cum am aflat, a strîns multă îmbrăcăminte preţioasă şi grămezi de bani. Jumătate din bogăţia lui a trimis-o lordului-primar din Londra, o avere cu care s-ar fi putut

răscumpăra un conte. O dată cu banii, a trimis şi un mesaj care suna aşa : „Din partea lui Robin Hood şi a oamenilor liberi din Sherwood, spre folosul iubitului lor rege, pe care să-l scape Domnul cît mai iute de duşmanii lui răi de acasă şi din străinătăţi". Mai mult, sire — continuă de Warenne, în timp ce curtenii se uitau surprinşi unii la alţii — şi-a luat asupra lui sarcina de a strînge dările în părţile acestea ; astfel, mulţi canonici burtoşi, egumeni şi arhimandriţi care nu voiau să plătească impozitul pentru eliberarea ta, mulţi burghezi zgîrciţi, cavaleri şi răzeşi au primit noaptea vizita acestui proscris şi au fost siliţi să plătească impozitul. Pe cinstea mea, după cum mi s-a povestit, oamenii aceştia au trebuit să-şi plătească de două ori impozitul, o dată lui Robin Hood şi încă o dată perceptorilor, şi mult i-a chinuit lucrul ăsta.

Regele rîse din inimă şi nobilii i se alăturară, mărindu-i veselia. De Warenne vorbi mai departe :

— Proscrisul a trimis dijma şi impozitele strînse astfel tot lordului-primar, împreună cu acest mesaj, după cum mi s-a spus : „Pentru eliberarea regescului meu stăpîn, de la canonici şi cavaleri îndărătnici şi de la alţi mocofani care nu-l iubesc pe regele lor nici de-un ban, totul adunat de mîinile lui Robin Hood şi ale pădurenilor săi".

— Pe legea mea — zise Richard, cu seriozitate — în omul ăsta sălăşluieşte mult simţ al dreptăţii. E limpede că ţine la libertate şi că-i e tare milă de cei ce stau întemniţaţi şi văd lumina soarelui tîrîndu-se pe podeaua celulei lor. Pe sufletul binecuvîntatului meu părinte, dacă şi alţi vasali ai mei ar fi fost tot atît de iubitori şi de zeloşi ca acest proscris, n-aş fi lîncezit în castelul de la Hagenau mai mult de o lună.

Se uită întunecat la cei din jurul mesei şi văzu multe feţe pălind, fiindcă mulţi ştiau că nu prea se osteniseră să adune suma care ar fi eliberat pe lordul lor. De asemenea, mulţi se lăsaseră un pic ademeniţi de făgăduielile acelui frate trădător al regelui, contele John de Mortaigne.

— Pe legea mea, vreau să-l văd pe proscrisul ăsta — zise regele — şi să ştiu ce fel de om este ! Cum a călcat el legea ?

— Omorînd pe fratele meu, sire — grăi William de Longchamp. L-a ucis pe sir Roger pe drumul mare şi apoi a mai ucis cinci oameni înarmaţi ai abatelui de la St. Mary, în York. De atunci omorurile şi jafurile lui au fost nenumărate.

— Cred că ţi-a ucis fratele, domnule episcop, fiindcă sir Roger voia s-o răpească pe lady Mariana, fiica lui Fitzwalter — zise de Warenne cu voce liniştită. Nu e oare aşa ? Fratele tău, cu o ceată de netrebnici, s-a aruncat asupra ei şi a servilor ei în pădure, voind s-o ducă la castelul său, pe care oamenii îl numesc Evil Hold, după cîte am auzit ; dar proscrisul acesta era ascuns prin apropiere şi l-a ucis pe Roger trimiţîndu-i săgeata prin vizetă.

— Pe credinţa mea — zise regele Richard care lăuda totdeauna faptele vitejeşti săvîrşite întru salvarea femeilor de maltratări şi prigoană — a fost o faptă îndreptăţită. După cît îmi amintesc, nu e prima femeie pe care a prigonit-o fratele tău, Roger, domnule episcop !

William de Longchamp se uită crunt la contele de Warenne, care zîmbea fără grijă, înfruntînd privirea mînioasă a duşmanului său.

— Îmi dau seama, sire — zise cancelarul William, întorcîndu-se către rege — că nu pui mare preţ pe uciderea bietului meu frate. Totuşi acest hoţ şi ucigaş, Robin Hood, a săvîrşit mai de curînd isprăvi care cu siguranţă n-or să-ţi cîştige favoarea. A omorît pe şeriful din Nottingham, Robert Murdach, a luat în căsătorie pe lady Mariana, una din pupilele tale ; mai mult, a momit un cavaler, ale cărui pămînturi se întind în apropierea acestui castel, şi l-a luat cu el să jefuiască prin pădurile tale.

— Care e numele acestui cavaler ? întrebă regele cu privirea înăsprită, fiindcă, dacă trecea cu vederea multe isprăvi ale răzeşilor, nu avea îngăduinţă faţă de cavalerii care-şi uitau cinstea şi se proscriau.

— E sir Richard din Lee şi moşiile lui sînt la Linden Lee, lîngă Nottingham — zise William de Longchamp.

— Am să-i iau pămîntul — vorbi regele supărat — iar capul lui va cădea, renegatul ! Faceţi o proclamaţie — continuă el, întorcîndu-se către unul din slujbaşii vistieriei, care şedea în spatele său. Oricine-l va prinde pe acest cavaler şi-mi va aduce capul lui, îi va lua pămînturile în stăpînire.

— Dacă nu ţi-e cu supărare, sire — grăi un cavaler bătrîn, desprinzîndu-se dintr-un grup de lorzi bogat îmbrăcaţi din spatele regelui — aş spune că nu se află om în viaţă care să poată folosi pămîntul cavalerului atît timp cît prietenul său Robin şi oamenii lui se mai află în pădure, cu arcurile lor.

— Cine eşti ? îl întrebă regele — şi ce te face să crezi asta ?

— Sînt John de Birkin, sire — zise bătrînul cavaler. Sir Richard din Lee a fost prietenul meu şi de cînd a fugit el, noul şerif din Nottingham a încercat să păstreze castelul în numele tău, dar nimeni n-a putut să locuiască acolo. În timp ce noii arendaşi ai castelului se plimbau pe cîmp, au fost loviţi de săgeţi venite din pădure, servitorii lor au fost bătuţi ori au fugit şi toţi şerbii care locuiau pe acolo s-au alăturat stăpînului lor din pădure.

— Pe sufletul tatălui meu — spuse regele, ridicîndu-se de pe scaun — dacă vorbeşti adevărat, înseamnă că oamenii cumsecade locuiesc în pădure, iar lăşii sînt nişte legiuitori netrebnici ; ei pretind că guvernează în numele meu şi mă ţin să lîncezesc în închisoare. Vreau să-l văd pe acest proscris ! De Birkin, trimite vorbă tîlharului că se va bucura de ocrotirea mea atît la venire cît şi la plecare şi că vreau să-i vorbesc, lui, care mă iubeşte, deşi mi-a omorît şerif şi cavaleri.

După ce castelul din Nottingham se predă regelui, acesta plecă să vîneze în pădurea Sherwood, pe care mai înainte n-o văzuse niciodată ; îi plăcură mult copacii uriaşi de acolo, poienile frumoase şi line, dealurile semeţe şi văile domoale. În ziua aceea, grupul de vînători în care se găsea şi regele stîrni un cerb la Rufford Brakes ; animalul era atît de sprinten şi puternic, încît purtă cîini şi călăreţi pe o distanţă de mai multe mile spre nord, în pădurea Barnisdale ; cînd

ajuseră însă acolo, se lăsă amurgul, se făcu tîrziu şi cerbul fu părăsit. În noaptea aceea regele dormi în casa călugărilor benedictini din Gildingcote, iar în ziua următoare îşi trimise vînătorii prin pădure, ca să facă strigări prin sate, castele şi oraşe că cerbul pe care îl urmărise regele şi-l pierduse cu o zi mai înainte era denumit „cerb proclamat de rege", astfel că nimeni nu trebuia să-l omoare, să-l rănească ori să-l gonească ; animalul era înfăţişat ca avînd un anumit semn distinctiv, după care orice pădurean de treabă putea să-l recunoască repede.

Regele Richard se ducea să vîneze prin pădure în fiecare zi, dar niciodată în acelaşi loc ; totuşi nu putu să afle unde se ascundea Robin Hood. Pînă la urmă chemă la el pe pădurarul-şef din Sherwood, pe nume Ralph FitzStephen.

— Nu ştii, domnule pădurar — îl întrebă regele — unde ar putea mesagerul meu să schimbe o vorbă cu acest proscris ? Te îngrijeşti foarte prost de pădure dacă îngăduie să trăiască nestînjeniţi în ea douăsprezece duzini de proscrişi, care îmi omoară cerbii după bunul lor plac ! Găseşte-mi-l pe Robin Hood, altfel îţi pierzi slujba !

Ralph FitzStephen era un om îndrăzneţ şi răspunse pe loc :

— Regescul meu stăpîn, nu e vorba dacă eu ori maiestatea ta îl găseşte pe Robin Hood, ci dacă Robin Hood îngăduie să fie găsit. Îndrăznesc să spun, sire, că în aceşti ultimi ani am încercat de nenumărate ori să-l prind pe el şi banda lui şi am dat o mînă de ajutor în acelaşi scop tuturor şerifilor care treceau prin desişurile pădurii, dar acest proscris se ascunde chiar ca o vulpe şi are găuri multe, ca şi ea. Totuşi, am să fac ce pot ca să ţi-l aduc.

După aceea, FitzStephen adună la el pe toţi pădurarii, le spuse ce vorbise cu regele şi se sfătui cu ei în privinţa celui mai bun mijloc de a împlini dorinţa regelui. Unul zicea într-un fel, altul în alt fel, pînă cînd pădurarul-şef îşi pierdu răbdarea.

— Afară cu voi, netoţilor ! strigă el. Dacă pezevenghiul ăsta de proscris ar fi numai pe jumătate atît

de viclean cît este, şi tot n-ar avea decît să se joace cu nişte nătîngi ca voi. Nu e de mirare că n-aţi putut să-l prindeţi pînă acum. Afară cu voi, duceţi-vă la plimbare ; nu mă pot bizui decît pe mine însumi.

Foarte abătuţi, pădurarii plecară la treburile lor. Mulţi din ei purtau urmele rănilor căpătate în întîlnirile cu Robin şi cu oamenii lui şi îşi dădeau seama că dacă şeful lor nu va descoperi vreun mijloc de a-l găsi pe proscris şi de a-l aduce la rege, aveau să-şi piardă repede slujbele de pădurari de pe urma cărora căpătaseră atît răni cît şi lovituri, dar totodată cîştigaseră şi bănişori frumoşi, împilînd pe bieţii oameni şi storcîndu-i de bani şi de lucruri.

Două zile mai tîrziu, Ralph FitzStephen veni la locul unde se găsea regele, la castelul Drakenhole, şi ceru audienţă. Cînd dădu cu ochii de rege, se lăsă pe un genunchi, iar cînd regele Richard îi porunci să vorbească, zise :

— Sire, am aflat că de cînd te aţii prin meleagurile astea nordice, proscrisul Robin hăladuieşte pe drumurile Ollerton-ului, oprind pe călătorii bogaţi şi luîndu-le averile. Am venit acum să te sfătuiesc în ce fel poţi schimba o vorbă cu acest pezevenghi. Ia cinci lorzi, dintre cei ce nu sînt pripiţi ori iuţi la mînie ; aşa cred eu, că e bine, altfel te vor trăda înainte de a vorbi cu proscrisul. Împrumută toale călugăreşti de la abatele din Maddersay, de dincolo de rîul acesta. Eu am să vă călăuzesc şi am să vă duc pe drumurile unde pîndeşte Robin şi camarazii lui. Îmi pun jos capul dacă n-ai să-l vezi astfel pe pezevenghi înainte de a ajunge la Nottingham.

— Pe legea mea — zise Richard, rîzînd din inimă — îmi place sfatul tău, pădurarule ! Du-te şi ia odăjdii călugăreşti de la lordul abate pentru mine şi pentru tine şi pentru cei cinci lorzi. Vom merge cu tine.

Deşi ziua era pe ducă, Richard voia să pornească la drum de cum i se aduseră hainele călugăreşti ; el îmbrăcă anteriul negru peste pieptarul său bogat împodobit cu leoparzii de Anjou şi crinii Franţei. Îşi aşeză pe cap o pălărie largă, aşa cum purtau canonicii cînd călătoreau. Se bucura mult la gîndul că-l aşteaptă

o aventură atît de ciudată ; glumea şi rîdea cu cei cinci cavaleri pe care-i alesese să meargă cu el. Aceştia erau Hamelin, conte de Warenne, Ranulf, conte de Chester, Roger Bigot, William, conte de Ferrers şi sir Osbert de Scofton.

După o oră se aflau pe drum ; ceata părea alcătuită din cinci călugări de seamă ai vreunei mănăstiri importante, ce se duceau la treburile lor. Erau urmaţi de doi cai încărcaţi cu bagaje, după care veneau alţi trei, mai voinici, încărcaţi cu provizii, tacîmuri şi haine bogate. Caii erau sub supravegherea a doi pădurari deghizaţi în servitori mănăstireşti.

Călăreau de o oră şi se făcuse întuneric. Richard glumea cu cavalerii şi din cînd în cînd cînta vreo melodie. Cînd noaptea îi îndemnă să facă popas, Ralph FitzStephen sugeră să se abată puţin din drum, ca să ajungă la casa canonicilor din Clumber, unde aveau cu siguranţă să găsească adăpost pentru noapte. Regele acceptă şi, după un mic înconjur prin pădure, fură primiţi în arhondaricul canonicilor. Afară de un negustor, de cei trei oameni ai lui ce tocmai îşi luau masa, şi de un om care, după aerul lui nepăsător şi îmbrăcămintea neîngrijită, după citera ce o avea, părea vreun menestrel ori jongler, sala aceea mare era goală. Oamenii regelui nu spuseră nimănui cine erau, căci ar fi fost invitaţi într-o sală deosebită, ca să cineze cu călugării ; regele Richard dorea însă să rămînă necunoscut.

Hrana fu adusă din desagii purtaţi de caii de povară, iar regele şi lorzii şi Ralph FitzStephen mîncară la o masă din sala abia luminată de trei-patru torţe care sfîrîiau, pîlpîiau şi fumegau în aplicele lor prinse de stîlpi.

— Îţi spun că eşti un prost ! se auzi deodată vocea supărată a negustorului.

Părea că se certa cu jonglerul, care rîdea şi-şi ciupea citera în timp ce-i răspundea în bătaie de joc.

— Un coate-goale ca tine nu cunoaşte valoarea banilor şi de aceea pierderea lor nu înseamnă nimic în ochii tăi.

— Cîtă frămîntare îţi pricinuiesc banii, bunule negustor! răspundea menestrelul. Te condamni chiar tu cu gura ta. Cel ce are bani pare că totdeauna i-e frică să nu-i piardă. Spune-mi, poţi să dormi vreodată liniştit? Poţi să te încrezi cu totul în vreunul din oamenii tăi? Nu ţi-e mereu teamă să nu sară vreun hoţ la tine şi să-ţi taie gîtul ca să-ţi ia bănişorii? Da, cel ce are bani este duşmanul lui propriu şi totdeauna se chinuie şi se frămîntă. Cît despre mine, uite, n-am bani şi de aceea nici griji.

Îşi ciupi iar citera şi începu să cînte vesel un cîntec de petrecere.

— Află, neguţătorule — continuă el, în timp ce acela îl privea înciudat — că niciodată n-am avut la mine mai mult de doi ducaţi odată şi cînd i-am avut, am fost atît de înfricoşat ca nu cumva vreun răuvoitor să spună că i-am furat ori să încerce să mi-i fure, încît m-am grăbit să-i cheltuiesc şi, cînd am scăpat de ei, m-am simţit din nou fericit. Dă-mi un colţ adăpostit de vînt noaptea, o bucată de pîine cu carne şi vin la fiecare oră, citera şi drumul liber înaintea mea şi te las în pace, domnule neguţător, să-ţi ţii la zi registrele de socoteli, baloturile cu haine scumpe şi plînsetele arţăgoase că ai lăsat cîteva lire amărîte în mîinile unui proscris îndrăzneţ.

— Tîlharul! Ar trebui să i se ardă ochii şi să i se taie urechile! strigă negustorul. Dacă i-aş fi spus sincer cît aveam, n-aş fi fost poate jefuit de toţi bănuţii strînşi la tîrgul din Nottingham.

— Ha-ha-ha! rîse jonglerul, tare şi îndelung. Aici e buba, aşa e? Proscrisul ţi-a întins momeala lui veche, nu-i aşa, şi tu ai muşcat-o! Sufletul tău zgîrcit n-a putut spune adevărul şi de aceea, cînd proscrisul ţi-a găsit bani mai mulţi decît ai mărturisit, ţi i-a luat pe toţi! Ha-ha-ha, domnule neguţător, dacă ţi-ai fi iubit mai puţin avutul, ai mai fi avut acum o parte din el.

— Ce spui? strigă regele din locul unde se afla, întorcîndu-se către negustor. Cine te-a jefuit?

— Cine m-a jefuit, domnule preot? răspunse în derîdere negustorul, fiindcă preoţii nu erau iubiţi de negustori din cauza dărilor multe şi a dijmei ce cereau

pentru a-i lăsa pe aceştia să-şi vîndă mărfurile în tîrgurile lor. Cine altul decît nepotul ăsta al satanei, tîlharul rătăcitor Robin Hood ! Dacă ai să mergi mîine pe drumul mare, domnule preot, sper să-ţi facă şi ţie ceea ce mi-a făcut mie.

— Omule, eşti îndurerat ca un urs căruia cîinele i-a muşcat urechea — zise menestrelul rîzînd. Vorbeşte mai cuviincios cu biserica şi cu servitorii ei. Gîndeşte-te, îndureratule, că unul ca ei te-a botezat şi te-a făcut creştin (dacă într-adevăr eşti creştin şi nu un cîine necredincios), că numai cu ajutorul lor poţi să mori şi să fii înmormîntat, că altfel eşti aruncat mort pe drumuri, aşa cum am văzut întîmplîndu-se cu oameni mai bogaţi şi mai limbuţi decît tine.

Negustorul se uită urît şi mîrîi la menestrel, apoi se întoarse şi, înfăşurîndu-se în manta, arătă că dorea să uite paguba dormind.

— Nu lua în seamă ce spune, domnule abate — spuse menestrelul. Nu omul din el vorbeşte, ci negustorul jefuit de cîştigul său. Uite, vine cineva tot atît de vesel pe cît e de trist negustorul.

Uşa sălii se deschisese după ce un alt călător ciocănise în ea. Peste paiele şi resturile răspîndite pe podea, păşeau acum un bătrîn sărman şi nevasta lui. Erau îmbrăcaţi în zdrenţe şi fiecare ducea cîte o legătură mică, în care ţineau desigur tot ceea ce aveau.

— Dumnezeu să vă binecuvînteze pe toţi, oameni buni — grăi bătrînul, a cărui faţă era luminată de un zîmbet. Îşi scoase pălăria peticită, salutînd mai întîi călugării îmbrăcaţi în negru, şi apoi pe menestrel, care rînji drept răspuns şi se sculă, măturînd podeaua cu pălăria lui cu pene tocite, în chip de plecăciune către bătrîn.

— Salut ţie, bătrînă inimă veselă ! zise el. Dacă n-aş şti că cea mai apropiată cîrciumă se află la douăsprezece mile bune de aici, aş zice că ai în tine zeama binecuvîntată a strugurilor roşii. De ce te bucuri aşa ?

— Domnule — grăi bătrînul cu veselie, în timp ce-şi punea legătura pe o bancă — am avut parte de cea mai frumoasă aventură şi am întîlnit pe cel mai cumsecade nobil de care am auzit sau pe care l-am

văzut vreodată. Ne depărtasem abia patru mile de Ollerton, şi m-a cuprins frica de pădure. Era deasă, plină de copaci şi în fiecare clipă mă temeam să nu iasă din întuneric vreun hoţ înspăimîntător, care să ne taie beregăţile şi să ne fure cei cîţiva bani pe care-i aveam.

— Sîntem oameni săraci, domnule — interveni bătrîna, care avea un chip senin, deşi mîinile-i erau noduroase şi umflate de munca de o viaţă. Nu sîntem obişnuiţi să călătorim. Ne ducem să-l scoatem pe bietul nostru fiu din închisoarea de la Tickhill.

— Cum a intrat fiul tău în închisoare, femeie ? întrebă o voce blîndă care venea dinspre călugării îmbrăcaţi în negru. Era a regelui.

Bătrîna fu aproape copleşită cînd îşi dădu seama că cel ce-i vorbea avea o înfăţişare de nobil, căci ea era doar o femeie sărmană din Nottingham. Se aplecă adînc şi răspunse :

— Oh, domnule preot, era sleit de munca grea ce-o făcea pentru meşterul Peter Greatrex, armurierul, şi a plecat să găsească o slujbă mai bună, deşi l-am rugat să rămînă cu noi. După cîteva luni am aflat că a fost prins şi condamnat pentru vagabondaj şi că a fost pus în lanţuri la închisoarea din Tickhill, unde a stat atîta încît şi-a pierdut un picior. Acum ne ducem să-l cerem şi să-l aducem acasă.

— Dar bine, bătrînico — spuse regele — cum crezi că au să-l scoată pe fiul tău din închisoare ?

— Sîntem părinţii lui, domnule preot — spuse bătrîna cu lacrimi în ochi — şi sîntem siguri că bunul nostru Dickon n-a făcut nimic rău. Fără îndoială că or să ni-l dea.

— Hai, hai, nevastă — vorbi şi bărbatul ei — şterge-ţi lacrimile ! Nu ne-a spus chiar Robin Hood că o să aibă el grijă cînd vom fi acolo, să-l primim pe Dickon ?

— Robin este nobilul cel cumsecade pe care zici că l-ai întîlnit azi, bătrîne ? întrebă regele.

— Da, domnule preot, el este. Trimisese la noi pe unul din oamenii lui, care ne-a spionat printre frunze în vreme ce treceam pe drumul acela înspăimîntător ;

tocmai cînd mă gîndeam la tîlhari şi la tîlhării, apăru mesagerul lui Robin Hood însuşi şi ne chemă să vorbim cu stăpînul lui.

— Am vrut să fugim chiar atunci, domnilor — spuse bătrîna femeie — atît de înspăimîntaţi eram de acest Robin Hood, fiindcă, din cîte auzisem, era un mare proscris. Dar bătrînelul meu zicea...

— I-am spus să nu se teamă, domnule — reluă bătrînul, supărat de întreruperea ei — i-am povestit doar că Robin era un om prea bun, după cîte am auzit, şi că nu jefuia pe oamenii săraci, că mai degrabă voia să afle de la noi dacă vreun negustor bogat ori vreun călugăr, iertaţi-mă, nu venea în urma noastră. Dar el nu ne-a întrebat nimic din toate astea. Nu, domnilor, să vedeţi ce nobil cumsecade a fost.

Bătrînul se aţîţa în timp ce vorbea ; faţa i se înroşise, ochii îi străluceau şi dădea din mîini într-o parte şi în alta.

— Ne-a întrebat doar despre noi, cine eram, de unde veneam, unde ne duceam şi de ce. Apoi a poruncit să se aducă demîncare şi vin şi ne-a hrănit de parcă am fi fost lord şi lady, ne-a servit chiar cu mîna lui, domnilor, acesta e adevărul cum vi-l spun, martor mi-e cerul ! Apoi mi-a îndopat legătura asta cu pîine şi carne, cu o sticlă de vin, şi ne-a dat din nou drumul. Ba mai mi-a dat şi asta — şi scoase o monedă care luci întunecat în lumina torţelor : era un penny de argint — iar ultimele lui vorbe au fost următoarele : „Bătrîne, o să am eu grijă ca fiul tău să-ţi fie predat cînd vei ajunge la Tickhill. Şi dacă vreun tîlhar obraznic te opreşte pe drum, ori vrea să te vatăme sau să te jefuiască, spune-i că Robin ţi-a dat liber să treci prin ţara pădurii şi somează-l să te lase să treci, altfel îl ajunge soarta lui Richard Malbête".

— Auziţi ce ticălos prefăcut e acest Robin ! răsună vocea stridentă a negustorului, care ascultase totul. Mie mi-a luat tot ce am avut, iar mocofanului ăsta bătrîn, care habar n-are de preţul banului, i-a dat un penny de argint, poate chiar unul furat de la mine !

— Ei, lasă gălăgia, afaceristule ! strigă aspru menestrelul. Ţi-am spus că Robin are să treacă înaintea

ta şi are să ajungă la genunchii sfîntului Petre. Dacă nu va fi aşa, înseamnă că nu ştiu eu cine e om bun şi făcător de bine. Am să fac o poezie din cele ce ai povestit, bătrîne, fiindcă într-adevăr e o faptă demnă de lauda unui poet.

Bătrînul şi femeia se aşezară să mănînce ; menestrelul deveni tăcut şi absorbit ; rămase cu ochii pe jumătate închişi, murmurînd cuvinte desperecheate către el însuşi, compunîndu-şi astfel poezia ; negustorul şi oamenii lui se înveliră din nou în mantalele lor şi se întoarseră să doarmă pe laviţele înşiruite de-a lungul pereţilor.

Între timp, regele chemă cu un semn pe de Warenne şi-l întrebă cu voce joasă ce înţelegea Robin prin „soarta lui Richard Malbête". Atunci contele şi Ralph FitzStephen povestiră regelui cele întîmplate la York, despre fuga conducătorului bandelor care-i masacrase pe evrei, despre felul în care Robin îl prinsese pe Richard Malbête şi cum îl pedepsise pentru multele lui crime chiar în faţa lui sir Laurence de Raby, şeful poliţiei regale. Cînd terminară de vorbit, regele rămase tăcut un timp şi adîncit în gînduri. Apoi grăi :

— Mi se pare că nu e om de rînd acest Robin Hood. Mi se pare, mai cu seamă, că a făcut dreptate împotriva legii şi că n-aveau dreptate cei ce l-au silit să fugă în pădure şi să devină proscris. El fură de la bogat şi de la trufaş, care ei singuri au furat ca să-şi satură lăcomia şi trufia ; în acelaşi timp, dă ajutor săracului, şi asta se pare că nu o mai face nimeni altul. Am să-l întîlnesc pe acest om şi, cu ajutorul cerului, am să mi-l fac prieten.

Apoi regele porunci să se întindă paturile şi toţi se duseră la odihnă.

În dimineaţa următoare grupul cu regele nu înaintase nici cinci mile pe drumul mare spre Ollerton, cînd deodată apăru din pădure un om înalt, îmbrăcat în haină verde şi în pantaloni de aceeaşi culoare. Ţinea în mînă un arc mai lung decît el însuşi ; la şold avea o sabie bunişoară şi la cingătoare un pumnal de oţel spaniol. P cap avea o pălărie de catifea în care era înfiptă o pană lungă, smulsă din coada unui fazan.

Avea înfăţişare bărbătească şi privirea ageră ; faţa-i şi gîtu-i erau arse de soarele verii, iar părul întunecat îi atîrna pe umeri. Îşi înălţă privirea-i pătrunzătoare spre călăreţul înaintaş şi spuse, ridicîndu-şi în aer mîna puternică, bronzată :

— Opreşte, domnule abate ! Cu îngăduinţa ta, rămîi puţin cu mine !

Îşi vîrî două degete în gură şi şuieră ascuţit. Aproape îndată ieşiră din umbra pădurii vreo douăzeci de arcaşi care se rînduiră pe o parte şi pe alta a drumului. Toţi erau îmbrăcaţi în haine şi pantaloni verzi, tociţi şi rupţi pe alocuri ; dar fiecare era un bărbat viguros, bine clădit şi cu privirea îndrăzneaţă ; fiecare avea arcul lui.

— Sîntem răzeşi ai acestei păduri, domnule abate — zise Robin, căci el era omul care vorbise întîi. Trăim din cerbul regelui şi din ceea ce ne dăruiesc lorzii bogaţi, cavalerii şi călugării. Dă-ne, dară, o parte din banii ce-i ai, înainte de a pleca mai departe, domnule abate.

— Bunule răzeş — răspunse regele — nu am la mine mai mult de patruzeci de lire, fiindcă am stat cu regele la Blythe şi am mai cheltuit pe acolo. Totuşi îţi dau bucuros atît cît am.

Regele porunci apoi unuia din oamenii înfăşuraţi în pelerină, din spatele lui, să aducă punga cu bani. Aceasta fu înmînată lui Robin, el o luă şi vorbi :

— Domnule abate, vorbeşti ca un om nobil şi cinstit. De aceea n-am să te mai caut în desagi ca să văd dacă spui adevărul. Iată douăzeci de lire, pe care ţi le înapoiez, fiindcă nu vreau să călătoreşti fără bani de drum. Celelalte douăzeci sînt oprite ca dijmă de trecere. Du-te acum cu bine, domnule abate.

Robin se dădu la o parte ca să lase caii să treacă, scoţîndu-şi cu demnitate pălăria, în semn de salut. Dar abatele îşi duse mîna la piept şi scoase un pergament. Cînd îl desfăcu, pielea întţepenită a acestuia pîrîi. Era ceva scris pe el, iar în josul lui atîrna un disc mare de ceară roşie, cu un sigiliu pe el.

— Îţi mulţumesc, bunule răzeş — zise regele — dar port cu mine salutări din partea bunului nostru rege

Richard. Îţi trimite pecetea lui şi porunca să vii să-l întîlneşti la Nottingham după trei zile. Acesta e biletul tău de liberă trecere spre oraş şi înapoi.

Robin se uită aprig la faţa umbrită de glugă a abatelui, se apropie şi luă pergamentul. Se lăsă în genunchi, în semn de respect faţă de scrisoarea regelui, şi spuse :

— Domnule abate, nu mi-e drag nici un bărbat în lume aşa cum mi-e drag graţiosul meu rege. Scrisoarea lui e binevenită şi, pentru osteneala ta, domnule abate, rămîi şi prînzeşte cu noi în felul nostru pădurean.

— Îţi mulţumesc — spuse regele — o fac cu bucurie.

După aceea regele şi cavalerii descălecară şi fură călăuziţi în adîncul pădurii unde se pregătea prînzul, sub copacul de întîlnire al proscrişilor. Robin duse la buze un corn şi dădu drumul unei chemări ciudate. Abia se risipiră ultimele note ale sunetului, că din toate părţile pădurii, care înconjura poiana unde se găseau, veniră oameni îmbrăcaţi în verde, cu arcuri în mîini şi săbii la şold. Fiecare avea căutătura ageră, deschisă a omului obişnuit cu aerul curat şi cu viaţa liberă şi fiecare, cînd se apropia de locul unde şedea Robin, îşi scotea boneta în faţa conducătorului său.

— Pe sufletul tatălui meu — şopti Richard la urechea lui de Warenne — am în faţa ochilor o priveliştе plăcută, totuşi tristă ! Sînt oameni straşnici şi ascultă de porunca acestui proscris mai abitir decît ascultă cavalerii mei de mine.

Regele şi cavalerii dădură toată cinstea prînzului bun, aşternut în faţa lor şi, după ce terminară de mîncat, Robin vorbi astfel :

— Acum, domnule abate, ai să vezi ce fel de viaţă ducem, astfel ca să ai ce povesti regelui nostru cînd ai să te întorci la el.

Se înălţară ţinte şi cîţiva proscrişi aleşi începură să tragă în ele ; erau atît de mici şi de îndepărtate, încît regele se minuna că puteau fi totuşi nimerite. Dar se minună şi mai mult cînd Robin porunci să se înfigă în pămînt o nuia din vîrful căreia atîrna o ghirlandă de trandafiri.

— Cel ce nu trage prin ghirlandă — strigă Robin — își pierde arcul și săgețile și primește o palmă de la cel mai bun arcaș.

— E o tragere grozavă ! zise Richard, stînd deoparte cu cavalerii săi. Ah, dacă aș avea cinci sute de arcași buni ca ăștia, care să vină cu mine peste mare ! I-aș ciurui surtucul regelui Franței și l-aș face să îngenuncheze înaintea mea !

De două ori trase Robin în țintă și de fiecare dată spintecă nuiaua. Alții mai greșiră și destui primiră o palmă de la Robin. Chiar Scarlet și Micul John simțiră greutatea brațului său, dar Gilbert nimeri aproape tot așa de bine ca Robin. Apoi Robin trase pentru a treia oară și avu ghinion, fiindcă săgeata lui trecu la trei degete de ghirlandă. Arcașii izbucniră toți în rîs și strigară :

— Ai greșit ! Ai greșit !

— Mărturisesc că da — strigă Robin rîzînd și chiar atunci văzu apropiindu-se un grup de călăreți printre copacii din partea cealaltă a poienii. Era frumoasa Mariana, soția lui, îmbrăcată în verde, cu arcul și săgețile la șold, însoțită de sir Richard din Lee, de Alan de Tranmire și de lady Alice, soția acestuia din urmă.

Robin se întoarse către abate și-i spuse :

— Îți încredințez arcul meu și săgeata, domnule abate, fiindcă ești mai presus de mine. Ai să-mi dai o palmă, așa cum ai dreptul.

— Nu se cade — spuse abatele și își strînse gluga mai pe lîngă obraz, ca să-și ascundă fața de privirea pătrunzătoare a lui Robin și de ochii celor ce tocmai se apropiau călare.

— Lovește cu îndrăzneală, domnule abate ! îl îndemnă Robin. Îți îngădui să faci acest lucru.

Regele zîmbi, își dezveli brațul și izbi atît de puternic în pieptul lui Robin, încît proscrisul se dădu cîțiva pași înapoi și fu cît pe ce să cadă la pămînt. Își reveni totuși și, apropiindu-se de rege, de pe a cărui față gluga căzuse din cauza forței loviturii, îi spuse :

— Pe Sfînta Fecioară, ai nitică putere în braţ, domnule abate, dacă abate eşti ori călugăr. Eşti un bărbat vînjos!

În clipa aceea, sir Richard din Lee sări din şa şi, scoţîndu-şi pălăria, alergă spre ei strigînd:

— E regele! Îngenunchează, Robin!

Cavalerul îngenunche el însuşi în faţa lui Richard Inimă de Leu, care îşi trase acum gluga de pe cap, arătîndu-şi părul castaniu şi faţa frumoasă, luminată de ochii albaştri, mîndri, dar binevoitori. Îşi dădu în lături pelerina neagră ce o purta şi lăsă să i se vadă pieptarul de mătase scumpă, blazonat cu leoparzii de Anjou şi crinii Franţei.

Robin şi proscrişii, ca şi Alan de Tranmire, îngenunchează, iar frumoasa Mariana şi lady Alice, descălecînd de pe caii lor, făcură amîndouă cîte o reverenţă.

— Pe sufletul tatălui meu — zise Richard rîzînd din inimă — straşnică aventură! De ce îngenunchezi, bunule Robin? Nu eşti tu regele pădurii?

— Stăpîne, rege al Angliei — grăi Robin — te iubesc şi mi-e teamă de tine. Te implor să ne ierţi, pe mine şi pe oamenii mei, pentru toate faptele ce le-am săvîrşit împotriva legilor tale. Din bunătatea şi graţia ta, dă-ne nouă iertarea!

— Ridică-te, Robin, căci, pe legea mea, n-am mai întîlnit niciodată în pădure un bărbat ca tine, croit după inima mea — zise regele. Îl prinse pe Robin de mînă şi-l ridică de la pămînt. Pe Sfînta Fecioară, trebuie să părăseşti felul ăsta de viaţă, să-mi fii vasal şi să te porţi ca un iubitor de legi!

— O fac cu dragă inimă, regescul meu stăpîn — vorbi Robin.

— Aşa să fie — răspunse regele. Cunosc toate isprăvile tale. Te-ai căsătorit cu o bogată pupilă a mea, împotriva legilor şi datoriei. Această frumoasă doamnă este aceea care şi-a părăsit avere, şi cinste, şi moşii de dragul tău?

Frumoasa Mariana căzu în genunchi în faţa regelui, care îi dădu mîna să i-o sărute, după care o ridică de la pămînt.

— Haide — îi spuse regele — ai renunţat la multe, ca să vii lîngă arcaşul tău iubit, frumoasă doamnă. Recunosc că ţi-ai ales un bărbat îndrăzneţ şi viteaz. Ai fost pupila mea şi îţi dau cu bucurie pe cel ce ţi l-ai ales tu singură.

Vorbind astfel, regele împreună mîinile lui Robin şi ale Marianei, care se simţiră amîndoi fericiţi că primeau chiar din partea regelui iertare pentru ceea ce săvîrşiseră împotriva legilor lui.

— Dar — continuă regele zîmbind — ai făcut atît de multe isprăvi îndrăzneţe, Robin, încît trebuie să-ţi dau o pedeapsă pentru ele. Mergi şi du o viaţă liniştită, după anii aceştia de luptă şi furişări. Ia-ţi soţia ta frumoasă şi locuieşte cu ea pe pămîntul ei de la Malaset, în pace cu cerbul meu şi cu supuşii tăi. Respectă legile pe care înţelepţii mei sfetnici le fac pentru pacea şi prosperitatea acestui regat. Făcînd aşa, ai să te bucuri de iertarea mea.

— Regesc stăpîn — grăi Robin, adînc mişcat de generozitatea regelui — pentru iertarea şi favoarea ta am să-ţi fiu veşnic un slujitor credincios şi nedezmînţit.

— Îngrijeşte-te, de Warenne — vorbi regele — ca Robin, în virtutea căsătoriei lui cu Mariana, să fie pus în posesia tuturor pămînturilor şi drepturilor ei.

— Am să mă îngrijesc, sire — răspunse puternicul conte Hamelin — cu atît mai vîrtos cu cît mă gîndesc că l-am avut pe Robin de ajutor la strîngerea impozitelor tale de la castelele şi oraşele din Lancashire.

Regele rîse şi se întoarse către Robin.

— Pentru ajutorul ce mi-ai dat la strîngerea răscumpărării mele, îţi mulţumesc — spuse el.

Apoi Robin îl aduse pe sir Richard din Lee la rege, care ascultă rugămintea lui sir Richard, îi înapoie pămînturile şi-l iertă pentru că păcătuise împotriva legilor, dîndu-i ajutor lui Robin.

La sfîrşit, Alan şi lady Alice îngenuncheară în faţa regelui şi-i povestiră în ce fel ei şi sir Walter de Beauforest, tatăl Alicei, îşi atraseseră duşmănia lui sir Isenbart de Belame şi trăiseră mereu cu teama că senioria şi pămîntul lor să nu fie atacate fără veste de acest

cavaler. Regele îi întrebă amănunţit de faptele lorzilor din Wrangby, şi fruntea i se întunecă de mînie cînd auzi cît de mult împilau aceia.

— Sînt o ceată de ticăloşi — zise el la urmă cu tristeţe. Dar eu şi ceilalţi fii neascultători ai scumpului meu tată le-am înlesnit răutăţile, fiindcă am aruncat ţara în război şi neorînduire. Fratele meu John a vrut să facă la fel, în timp ce eu mă luptam pentru Sfîntul Mormînt, iar lorzii ăştia ticăloşi au făcut avere în tovărăşia lui. De Warenne, am să vorbesc mai tîrziu cu aceşti lorzi din Evil Hold. Să isprăvim mai întîi cu trădătorul de Philip de France, şi să-l gonim de pe pămînturile mele din Normandia şi Acvitania. Cînd mă voi înapoia, voi mătura aceste castele rele de pe suprafaţa pămîntului şi voi stîrpi cuibul de vipere şi şerpi care se ascunde în dosul zidurilor lor groase.

Două zile după aceea, heraldul regelui aducea un pergament portarului de la Wrangby, dar nu rămase acolo nici să mănînce, nici să se odihnească, semn al supărării regelui. Cînd Isenbart de Belame citi pergamentul, gura i se strîmbă de un rîs sarcastic şi amar.

— Aşa — zise el cu dispreţ — regele îi ţine la piept pe proscrişi fiindcă are nevoie de arcaşi buni în războiul din Normandia. Şi mă înştiinţează că orice vătămare adusă lui sir Walter de Beauforest, Alan de Tranmire ori lady Alice ori pămînturilor, castelelor, şerbilor şi altor posesiuni ale lor vor fi socotite crime împotriva voinţei regelui şi pedepsite ca acte de trădare.

Aruncă pergamentul la pămînt şi ochii i se umplură de o lumină rea.

„Trebuie să mai aştept pînă să-mi vină rîndul — mormăi el în sine. Cine ştie ? Regele se va juca de-a cucerirea castelelor cu Philip de France. Poate că într-o zi moare şi cînd contele John va lua tronul, voi fi liber să fac ce am să vreau cu acest proscris obraznic şi cu prietenii lui. Voi aştepta să-mi vină rîndul !"

După cum poruncise regele, Robin se duse cu frumoasa Mariana la castelul din Malaset şi-l luă de sub paza lui Scrivel de Catsty, care-i predă fortul, senioria şi întinsele-i moşii cu o graţie silită. Acolo trăi Robin

în pace şi bunăstare, îngrijind de pămîntul soţiei sale ca un bun gospodar şi atent guvernator, păzind ţarina de încălcări din partea lorzilor vecini şi apropiindu-şi toţi servii şi răzeşii prin bunătate şi sinceritate.

Cu Robin veniră Hob din Colină şi Ket Spiriduşul împreună cu cele două surori ale lor. Mama le murise în movila verde, puţin timp înainte, iar ei doreau de aceea să plece de acolo. Micul John veni şi el cu Robin, la fel şi Gilbert, nepotul lui Scarlet, care o luă de nevastă pe Sibbie, una din surorile spiriduşilor, şi trăiră cu toţii într-o căsuţă dată lor de Robin. Cealaltă soră, Fenella, se mărită cu Wat Graham de Car Peel, un viteaz luptător mărginaş, iar despre copiii lor multă vreme s-a spus că aveau darul fermecat de a se face nevăzuţi, precum şi alte puteri supranaturale.

Toţi ceilalţi proscrişi primiră oferta regelui, care le dădea solde mari şi parte bună din prăzi, ca să meargă cu el în Normandia şi să se lupte cu regele Franţei şi cu „cameleonii" din Poitou. Mulţi îşi lăsară oasele pe acolo ; după ce regele Richard fu omorît, vreo douăzeci-treizeci se întoarseră înapoi, unii cu prăzi bogate, alţii tot atît de săraci ca la plecare şi cu toţii se îndreptară rînd pe rînd spre Malaset, unde „scutierul Robin", cum era numit acum, le făcu loc pe pămîntul său.

Printre cei ce se întorseseră din Franţa erau Will Arcaşul, Scarlet şi Much, fiul lui Miller ; Arthur Prietenosul fusese ucis la asediul castelului Chaluz, unde murise şi regele, iar Scadlock se înecase în timpul unei furtuni pe mare, în faţa portului Rye. Cu ceilalţi proscrişi care mai rămăseseră, Robin alcătui un corp de luptători cum nu se mai întîlnise, şi plecă în sud, în anul 1215, ca să lupte, împreună cu baronii, împotriva noului rege, pentru libertate şi pentru izgonirea tiraniei şi împilării.

Trecură astfel şaisprezece ani peste capetele lui Robin şi al frumoasei lui soţii, Mariana ; în tot acest timp trăiră fericiţi la Malaset, în ciuda necazurilor şi dezordinii care tulburau minţile oamenilor şi răspîndeau neîncrederea în ţară, cînd regele John sfidă pe papă.

În castelul lui de la Wrangby, sir Isenbart de Belame punea încă la cale cum să se răzbune pe Robin Hood şi-şi aştepta rîndul cu răbdare. Era deseori vizitat de sir Guy de Gisborne şi se sfătuia cu sir Baldwin Omorîtorul, cu sir Roger de Doncaster, şi cu sir Scrivel de Catsty. Toţi împreună urzeau în taină în ce chip era mai bine să-l prindă şi să-l omoare pe Robin, cînd va sosi vremea.

X

INCENDIEREA CASTELULUI EVIL HOLD

Era o zi de iarnă timpurie, în anul 1215. O ceată de oameni străbătea un podiş aşezat la răsărit de întinsele ţinuturi sălbatice din Peak. În fruntea cetei era Robin Hood, îmbrăcat în zale, coifu-i de pe cap sclipind în soarele apusului. După el veneau şaizeci de oameni bronzaţi, cu feţe cinstite de răzeşi, fiecare cu arc şi tolbă de săgeţi, fiecare cu o sabie încinsă la şold. Vreo douăzeci din ei erau vechi proscrişi de-ai săi; mai înalt decît toţi, lîngă ceilalţi păşea Micul John, care îşi rotea ochii lui căprui, pătrunzători, în toate părţile peste cîmpia deşartă ce se întindea departe pînă în purpuriul zărilor, într-o parte şi în alta. Lîngă Robin, dar puţin în spatele lui, venea Ket Spiriduşul, luptător hotărît dar mic la stat, totuşi om a cărui vigoare se manifesta în fiecare privire, în fiece mişcare. Nu departe de el erau Scarlet, Will Stuteley şi Much, fiul lui Miller.

Pe faţa lui Robin plutea un aer de îngrijorare, de tristeţe. Fusese cu baronii cînd au smuls Carta Libertăţii din mîinile tiranice ale lui John şi rămăsese cu ei în sud, crezînd că lupta pentru libertate fusese cîştigată. Apoi deodată aflaseră că nişte mercenari străini debarcaseră şi dădeau ajutor regelui împotriva baronilor răzvrătiţi. Hoardele străine, însetate de sînge şi jaf, fuseseră văzute în număr atît de mare, încît baronii îşi pierdură firea şi se retraseră. Mulţi plecară să-şi apere propriile lor castele şi pămînturi, fiindcă mercenarii regelui tîlhăreau prin nord, furînd, arzînd şi ucigînd. Robin Hood făcu la fel, temîndu-se să nu i se întîmple

vreun rău blîndei sale soţii rămase în valea paşnică de la Malaset, la graniţa comitatului Lancaster.

Şi Robin se întreba dacă nu cumva îşi întîrziase prea mult plecarea. La fiecare pas, pe drumul ce-l făceau spre nord, vedeau urmele distrugerilor şi masacrelor făptuite de rege şi de hoardele lui străine. Fiecare casă din satele pe lîngă care treceau era nimicită de foc, cadavrele zăceau înţepenite pe zăpadă ori risipite prin cenuşa focului, pe locuri unde răsunaseră odată rîsetele şi veselia celor morţi acum. Fumuri se înălţau deasupra orizontului îngheţat, arătînd încotro pîrjolea şi măcelărea armata de bandiţi a neruşinatului rege. Dintr-un castel pe care-l întîlniră nu se mai vedeau decît ruine fumegînde ; în sala ce încă mai mocnea înăbuşit găsiră două fete, una mută de durere, alta pe jumătate înnebunită de groază, aplecate asupra corpului tatălui lor, un bătrîn cavaler pe care regele său îl torturase pînă la moarte încercînd să afle de la el locul unde îşi ascunsese bănetul.

Din cînd în cînd, în timp ce călărea, Robin îşi înălţa capul şi privea repede înainte. Se temea să nu vadă vreun nor de fum care să-i arate că vreo bandă desprinsă din armata de ticăloşi a regelui ajunsese chiar pînă acolo, în apus, spre Malaset. Dar pe cerul de iarnă, brăzdat de nori violeţi, printre care soarele mergea la culcare, nu se vedeau umbre de fum.

Mai apoi drumul începea să coboare de pe platou şi şerpuia printre stînci şi colţuri calcaroase, apucînd spre valea Malaset. Aproape fără să-şi dea seama, Robin grăbi pasul calului, atît era de nerăbdător să ajungă într-un loc de unde, după o cotitură a drumului, să poată vedea castelul. Atinse în sfîrşit acel punct, se opri o clipă şi oamenii săi, care se grăbeau în spatele lui, îl auziră scoţînd un urlet înspăimîntător. Îşi înfipse apoi pintenii în burta calului şi apucă în goană în jos, pe poteca povîrnită.

Cînd oamenii ajunseră şi ei în locul acela şi priviră spre turnul nu prea înalt al castelului, văzură o dîră uşoară de fum ridicîndu-se deasupra clădirilor ca dintr-un morman de lemne arse ; o tăcere fioroasă plutea peste tot. Oamenii gemură şi începură să alerge, scoţînd

strigăte îngrozitoare de răzbunare şi desperare — în vreme ce se apropiau de locuinţele ruinate şi de morţii iubiţi.

Cu un calm rece, straniu, Robin sări de pe cal în curtea castelului, în care zăceau corpuri omeneşti, răspîndite pretutindeni, tăcute şi desfigurate. Păşi în sală ; un nor şubţire de fum ieşea de prin încăperi. Castelul fusese incendiat, dar focul nu prinsese. Cîteva bănci rupte fumegau grămadă, printre trupurile apărătorilor şi ale atacanţilor, prinşi laolaltă în îmbrăţişarea cruntă în care îşi dăduseră moartea unii altora. Se repezi în sus, pe scara răsucită care ducea la iatacul lady-ei.

Uşa era închisă şi o deschise uşor. În lumina soarelui ce apunea, zări zăcînd întinsă pe pat o făptură albă la faţă. Era Mariana. Corpul ei era îmbrăcat în negru, şedea foarte liniştită, şi el îşi dădu seama că era moartă. Mîinile ei lungi, frumoase, erau încrucişate pe piept, iar părul ei negru îi înconjura faţa şi bustul într-o blîndă mîngîiere. O săgeată scurtă şi neagră zăcea alături de cadavru.

Deodată o mişcare se auzi din dosul draperiilor, o femeie mărunţică înaintă spre el şi se aruncă singură în genunchi în faţa lui. Era Sibbie, soţia lui Gilbert, fata din colină care fusese camerista Marianei. Nu plîngea, dar privea în sus, spre el, cu durere în ochii-i mari, căprui, credincioşi.

— Cine a făcut asta, Sibbie ? întrebă Robin, cu o voce potolită, joasă.

— Cine altul decît diavolul acela de Isenbart de Belame ! spuse femeia cu glas sălbatic, înăbuşit. A omorît-o în timp ce-i vorbea în camera de gardă. I-a luat viaţa ei scumpă cu săgeata asta, cu aceeaşi săgeată pe care fratele meu Hob i-o aruncase pe masă, la Evil Hold. A căzut în braţele mele, mi-a zîmbit, dar n-a putut să vorbească şi a murit aşa. În ziua următoare, căci abia ieri au plecat de aici, au luat cu atac castelul ; a fost luptă grea şi amarnică în curte şi în sală ; apoi, de teamă să nu te întorci, au jefuit de-a lungul şi de-a latul întregii seniorii. Au luat prizonieri pe fratele meu Hob, rănit, şi încă vreo zece oameni, cărora le-au spus

că o să-i pună la chinuri îndată ce vor ajunge din nou la Evil Hold.

Ket Spiriduşul se strecurase în cameră în spatele lui Robin şi auzise totul. Sora lui se întoarse către el şi amîndoi îşi strînseră mîinile în tăcere. Apoi, despărţindu-se, ridicară fiecare în aer degetul arătător de la mîna dreaptă, făcînd repede o mişcare ciudată, ca şi cum ar fi scris o literă ori ar fi desenat vreo emblemă. Era semnul răzbunării neabătute pe care poporul de sub pămînt jura s-o împlinească prin foc şi apă, prin dureri şi chinuri, fără să cunoască răgazul, pînă ce moartea stăpînei lor nu avea să fie răzbunată.

Robin se aplecă şi sărută fruntea rece a soţiei lui. Apoi, descoperindu-se, îngenunche lîngă ea şi se rugă. Nu spuse o vorbă, dar ardea de dorinţa de a stîrpi pentru totdeauna viaţa şi puterea lordului de la Evil Hold şi ale tovarăşilor săi de rele.

În noaptea aceea, la lumina torţelor, corpul Marianei fu coborît în mormîntul din bisericuţa Malaset, acolo unde se aflau corpurile tatălui şi rudelor ei. În acest timp, ţăranii şi răzeşii care, la apropierea lui Belame şi a hoardei lui de ticăloşi, fugiseră de la ferme şi de pe pămînturile lor, pregăteau la castel arme şi harnaşamente. Pe toţi îi mîna o hotărîre cruntă şi toţi erau gata să moară în încercarea de a nimici castelul Evil Hold şi puterea lui.

Cînd veniră zorile, Robin plecă în tăcere cu ai săi. Nu se uitară înapoi nici măcar o singură dată ; călăreau îndîrjiţi pe drumul povîrnit şi-şi ţineau feţele îndreptate spre răsărit. Totodată, Robin trimise un mesager lui sir Herbrand de Tranmire, acum om bătrîn, reamintindu-i de făgăduiala de a-l ajuta la doborîrea castelului din Wrangby, cerîndu-i să trimită, dacă nu putea veni el însuşi, toţi oamenii care îi prisoseau, bine înarmaţi, la Stejarul Însemnat, lîngă lacul Wrangby, unde avea să-i întîlnească el, Robin. Mesaje asemănătoare fură trimise şi altor cavaleri şi răzeşi care suferiseră de pe urma asupririi lui Belame. Mulţi făgăduiseră ajutor „scutierului Robin", fiindcă toţi îşi dădeau seama că era un om viteaz şi mărinimos ; cu toţii ştiau că într-o zi aveau să-şi unească forţele cu ale lui ca să

pună împreună capăt obiceiurilor ticăloase şi nemernice ale celor de la Evil Hold.

În drumul său spre Wrangby, Robin se oprea pe la castelele şi senioriile altor cavaleri, cerîndu-le ajutor. Pe unele le găsea prădate şi ruinate, cu vitejii lor apărători morţi, spre satisfacerea cruzimii nebuneşti a regelui lor. Alţii răspundeau în grabă chemării sale, astfel că la coborîrea serii, cînd amurgul părăsea pe furiş cîmpia înceţoşată şi cînd Robin se apropiase bine de castelul Evil Hold, atacanţii numărau vreo trei sute de oameni, destui ca să împiedice garnizoana să scape prin fugă.

Robin se opri la o bătaie de săgeată de poarta cea mare şi suflă din corn. Pe turn, deasupra porţii, se iviră doi oameni îmbrăcaţi din cap pînă în picioare în zale ; unul purta un coif de bronz care strălucea întunecat în lumina slabă a nopţii ce se lăsa încet.

— Vreau să vorbesc cu Isenbart de Belame — strigă Robin.

— Cap-de-lup — veni răspunsul, ca un lătrat — vorbeşti cu sir Isenbart de Belame, lord de Wrangby şi de Fells. Ce vrei tu şi ceata asta de mocofani ?

— Îţi spun îndată — strigă Robin. Predă-te singur şi liberează prizonierii pe care i-ai luat ! Vei fi judecat pentru faptele tale ticăloase şi pentru uciderea soţiei mele, lady Mariana. Dacă nu faci aşa, vom cuceri cu forţa castelul tău mîrşav, şi numai moartea ta şi a oamenilor tăi ne va potoli !

— Dacă mîine dimineaţă tu şi gloata asta de javre şi ţărani biciuiţi nu veţi fi departe de pămîntul meu — veni răspunsul sălbatic — voi ieşi afară şi vă voi bate pînă am să vă omor cu biciul meu de cîini. Pleacă, pezevenghi şi cap-de-lup ! Atît am avut a-ţi spune !

Cu un gest simplu, ca şi cum nu mai avea ce atenţie să dea unor făpturi atît de neînsemnate, se întoarse şi începu să vorbească celuilalt cavaler, care era cu el. Amîndoi aveau vizierele trase şi în lumina puţină a amurgului, siluetele lor se întunecau în fiece clipă. Deodată, o umbră se strecură în întunericul din faţa calului lui Robin, se opri şi apoi se auzi zbîrnîitul unei corzi de arc. În clipa următoare, cavalerul de lîngă

Belame îşi duse mîinile la vizieră şi se clătină. Îşi reveni totuşi repede şi îşi smulse săgeata dintre plăcile coifului. Cu o mişcare turbată o aruncă peste ziduri şi rosti în bătaie de joc ceva ce nu se auzi.

Fusese Ket Spiriduşul care trăsese de minune în bezna nopţii ; oamenii se întrebau cum de putuse nimeri ţinta atît de bine. Totuşi, din cauza marei depărtări, săgeata nu făcu altceva decît să zgîrie pielea frunţii cavalerului.

În noaptea aceea Robin şi oamenii lui înconjurară strîns castelul, astfel ca nimeni să nu poată ieşi sau intra nevăzut. Sub Stejarul Însemnat ţinu el sfat cu cavalerii care îi veniseră în ajutor.

— Scutiere Robin — vorbi unul, sir Fulk de Dykewall — nu văd cum o să trecem peste zidurile astea straşnice. N-avem maşini de asalt, nu putem sparge zidurile nicăieri, şanţul e plin de apă şi nu mă îndoiesc că un om ca de Belame are destule provizii, chiar şi pentru un asediu îndelungat.

— Nu văd pricina pentru care să nu putem lua castelul — zise tînărul scutier Denvile de Toomlands, aprig şi viteaz ca un şoim. Îi putem pune pe ţăranii din Wrangby, care îşi urăsc lorzii, să doboare copaci şi să ne facă plute. Cu ele, şi la adăpostul scuturilor, putem trece şanţul şi tăia lanţurile podului mobil. Apoi putem forţa grilajul şi, odată înăuntru, putem sparge poarta.

După sfaturi îndelungate, se văzu că aceasta rămîne singura cale de cucerit castelul. Aveau să aibă, fără îndoială, multe pierderi de vieţi, dar zidurile erau prea groase şi înalte şi nu se putea intra sau ieşi din castel decît prin poarta cea mare. Ket Spiriduşul fu chemat şi i se porunci să se ducă la ţăranii din Wrangby, pe la colibele răspîndite în jurul castelului pe o rază de o milă, şi să le ceară să vină ca să-l ajute pe Robin la nimicirea lorzilor ticăloşi. După o oră se întoarse.

— Am fost la Cole Primarul — spuse el — şi i-am transmis porunca. El a chemat pe căpetenii şi le-a spus ceea ce vreţi voi. Ochii lor arătau că ar fi venit îndată, dar au rămas totuşi tăcuţi, duşi pe gînduri. Apoi unul a spus : „De şase ori a fost Evil Hold împresurat de

lorzi puternici, dar niciodată cucerit. Satana îi iubește pe-ai lui și lupta împotriva lorzilor ticăloși e zadarnică. Totdeauna au fost puternici și totdeauna vor fi așa". Au rămas apoi tăcuți și, la orice spuneam, dădeau din cap cu neîncredere ; pînă la urmă, au plecat.

Atunci Robin porunci unora din oamenii săi să taie cu schimbul, în cursul nopții, și să doboare copaci tineri și să facă plute și scări scurte, cu care să ajungă la lanțurile podului mobil. La lumina torțelor, printre copaci, munca dură toată noaptea, în timp ce Robin se ducea din loc în loc ca să supravegheze pe paznici. Abia aproape de ivirea zorilor se culcă puțin, dar fu deșteptat de sosirea unui grup de țărani din Wrangby, aceiași oameni care, cu o noapte mai înainte, refuzaseră să-l ajute împotriva lorzilor. În fruntea lor se afla un bătrîn cărunt, mare la trup și fioros la înfățișare. Avea în mîini o halebardă lungă, cu o lamă lată și ascuțită ca briciul. Cînd Robin îl văzu, recunoscu în el pe omul care trăsese cu el la întrecerea de la Nottingham, în fața șerifului.

— Jupîne — grăi bătrînul, apropiindu-se de Robin — îți aduc acești oameni. Te-au respins noaptea trecută. Dar atunci nu erau decît pe jumătate oameni. Am vorbit cu ei și acum or să te ajute să fărîmi cuibul ăsta de bandiți și ucigași de femei și de copii.

— Îți mulțumesc, Rafe din Billhook — răspunse Robin și se întoarse către țărani. Unul din ei păși înainte și vorbi în numele tovarășilor săi :

— Am jurat — grăi el — că vom merge cu tine pînă la capăt. Mai degrabă să murim acum, decît să mai trăim în mizerie sub jugul asupritorului nostru.

Bieții oameni păreau descurajați și supuși, ca și cum toată bărbăția lor dispăruse după ani de chinuri și de asuprire.

— Nu greșiți, fraților — zise Rafe, cu privirea cruntă, mișcîndu-și halebarda. Cînd m-au scos din patul meu, din pădurea Barnisdale, cînd mi-au omorît femeia și copilul, am jurat să mă întorc și să dau o mînă de ajutor la stîrpirea acestui cuib de diavoli. A sosit timpul, fraților. Dumnezeu luptă alături de voi !

— Nu eşti tu Thurstan, de la Stone Cot, pe care de Belame l-a gonit din casa lui acum treizeci de ierni ? îl întrebă Robin.

— Adevărat grăieşti — spuse Thurstan. M-am reîntors la timp potrivit.

Sub îndrumarea acestui om şi cu ajutorul neprecupeţit al Micului John şi al lui Gilbert, pregătirile fură gata la repezeală. După ce mîncară bine şi ascultară slujba, puseră mîna pe plute şi le duseră la şanţ, în faţa porţii celei mari. Fură întîmpinaţi cu nori de săgeţi, dar purtătorii plutelor erau apăraţi de arcaşii comandaţi de Scarlet şi Will Stuteley. Aceştia scrutau cu ochi ageri fiecare crăpătură din ziduri. Săgeţile lor căutau şi izbeau orice se mişca pe la ferestruile de tras cu săgeţile şi oricine se ivea printre crenelurile zidurilor era lovit din mai multe locuri. Repede plutele fură lăsate pe apă şi traversară şanţul, apoi scările fură proptite de pragul podului mobil, care acoperea grilajul şi poarta. Curînd, izbituri puternice de fier în fier arătară străduinţa fierarilor de a tăia lanţurile lăturalnice care ţineau ridicat podul mobil. Se părea că n-aveau o treabă prea grea, fiindcă arcaşii lui Robin făceau cu neputinţă ca cineva să se aplece peste creneluri, şi să tragă în jos. Dar deodată poarta din interior fu deschisă şi o ceată de arcaşi începu să tragă în fierari prin grilaj. Un fierar căzu de pe scară în şanţ, cu o săgeată lungă înfiptă în piept, altul se prăbuşi cu mîna străpunsă.

Alţii le luară locul îndată ; Scarlet, Will Arcaşul şi alţi doi se suiră pe scări, împreună cu fierarii şi răspunseră salvelor de săgeţi aşa cum putură, fiindcă spaţiul era atît de mic, încît cu greu puteau să-şi întindă arcurile. Pînă la urmă se auzi un chiot — un lanţ fusese tăiat — şi podul mobil se clătină. Cîteva lovituri de ciocan în lanţul celălalt şi podul mobil căzu peste şanţ, cu un pîrîit înfiorător, rupîndu-se în două din pricina greutăţii lui. Cu o ceată de arcaşi aleşi, Robin se avîntă peste podul sfărîmat care mai ţinea totuşi atît cît să le îngăduie trecerea. Ajunşi acolo, începură să tragă printre barele grilajului şi aruncară înăuntru atîtea săgeţi, încît garnizoana, nu prea bine înzestrată cu arcaşi, fu

silită să se retragă în spatele porții și pînă la urmă să o închidă.

Patruzeci de brațe vînjoase aduseră apoi un trunchi mare de copac, care fu împins cu un berbece împotriva grilajului, de către oameni numeroși, așezați pe pod, acoperit acum cu plute, astfel ca să suporte orice greutate. Berbecele dădea lovituri după lovituri și arcașii de pe mal trăgeau în cei de pe zidul castelului, ori în cei ce se vedeau prin ferestruile de tras cu săgeți. Totuși mulți oameni ai lui Robin fură uciși, căci apărarea era tot așa de crîncenă ca atacul și pretutindeni, dincolo de ziduri, se auzeau vocile lui sir Isenbart ori ale celorlalți cavaleri, sir Baldwin, sir Scrivel ori sir Roger de Doncaster, îndemnînd cu asprime pe arcași și pe aruncătorii de pietre să nu se oprească. Mulți dintre arcașii lui Robin și din cei de la berbece fură omorîți ori greu răniți de săgeți și pietre, deși erau adăpostiți de scuturi ; totuși uriașul trunchi de copac izbea mereu în grilaj, făcîndu-l să pîrîie și să scîrțîie din încheieturi.

Pînă la urmă, poarta castelului fu din nou deschisă și o salvă uriașă de săgeți zbură printre canaturile ei, împărțind moartea printre barele grilajului. Dar Robin știa cum să-și călăuzească arcașii și garnizoana fu din nou silită să se retragă. Alți oameni luară locurile văduvite lîngă berbece, al cărui cap era acum atît de zdrobit și de spart, încît părea o mătură. Totuși izbeau cu el puternic în barele grilajului ; două erau atît de îndoite și de slăbite, încît în curînd aveau să se rupă, astfel ca să îngăduie oamenilor să treacă prin ele.

Robin, sir Fulk și alt cavaler, sir Robert de Staithes, stăteau lîngă berbece îndemnînd oamenii. Robin era mereu atent la poarta interioară, temîndu-se să nu se deschidă iar și să lase să zboare o nouă salvă de săgeți.

— Încă trei izbituri bune cu jupînul stejar, băieți — strigă Robin — și sîntem înăuntru. Poarta de lemn n-o să ne reziste mult.

Tocmai atunci se auzi strigătul de alarmă al lui Will Arcașul, care stătea cu arcașii lui pe mal.

— Înapoi ! Înapoi ! strigă el. Aruncă foc de sus !

— În şanţ ! strigă Robin, auzind prevenirea. Mulţi îl ascultară şi săriră îndată, alţi bieţi oameni însă întîrziară.

Printre creneluri curgea acum un potop de păcură clocotindă şi după ea căzură torţe aprinse şi pietre înroşite în foc. Vreo jumătate de duzină de oameni, care nu auziseră strigătele, fură prinşi de ploaia ucigaşă şi omoriţi. Torţele aprinse şi pietrele încinse dădură foc plutelor, podului mobil şi berbecelui, totul fiind acoperit de păcura aruncată mai înainte ; flăcările despărţiră iute pe atacanţi de ţinta lor care, în urmă cu cîteva clipe, părea aproape atinsă.

Robin şi cei ce scăpară înotară spre mal, în timp ce Will şi arcaşii lui presărau săgeţi pe la creneluri. Ei nu putuseră împiedica aruncarea păcurii, fiindcă cei ce duceau căldarea la creneluri erau apăraţi de scuturi ţinute de alţii.

Robin se uită la vîltoarea de foc din faţa lui, la feţele înfuriate şi întunecate ale oamenilor.

— Nu-i nimic, băieţi — strigă el. Nu pot nici ei ieşi. După ce o să ardă focul, vom trece cu alte plute. Cîteva lovituri, şi grilajul va fi spart, iar noi vom intra înăuntru. Will şi cu tine, Scarlet — strigă el, întorcîndu-se către Stuteley şi către celălalt bătrîn proscris — vedeţi să nu dreagă barele vreunul din ticăloşi.

— Mai întîi va trebui să-şi dreaga gaura din cadavrul lui — spuse Scarlet rîzînd. Îşi aţinti ochii la ferestruile de săgeţi şi la creneluri, în timp ce-şi ţinea arcul pregătit.

Trecuse de amiază şi, pe cînd unii luau în grabă prînzul, alţii păndeau în faţa grilajului, iar alţii fură trimişi cu ţăranii să facă plute noi.

În timp ce supraveghea munca tăietorilor de copaci, Robin văzu, venind de peste cîmp, o ceată mare de pedestraşi conduşi de doi cavaleri călări. Ochii lui pătrunzători căutară blazoanele de pe scuturi şi, la vederea celor trei rîndunici albe de pe unul şi a celor cinci copaci înfrunziţi de pe celălalt, îşi ridică mîinile în aer, făcîndu-le semne de bun venit. Erau sir Walter de Beauforest şi tînărul Alan de Tranmire. După scurt timp, îşi strînseră cu toţii mîinile.

— Am primit mesajul tău ieri — grăi sir Walter — şi am venit cît de repede am putut. Sper să nu fi venit prea tîrziu.

— Nu, castelul încă n-a căzut în mîinile mele — spuse Robin — şi forţele voastre sînt binevenite.

Apoi le povesti ce făcuse pînă atunci şi planurile ce le avea ; ei le găsiră bune şi-i făgăduiră să-l ajute din toate puterile lor. Alan îi spuse că sir Herbrand trimisese o ceată în ajutorul lui Robin, dar că el, fiind bătrîn şi slăbit, nu putuse veni, deşi mult ar fi dorit să dea o lovitură duşmanilor săi din Wrangby.

În tot acest timp Ket Spiriduşul hoinărea pe cîmp cu privirea tulbure. Cîteodată îşi lua locul lîngă arcaşi la şanţ, şi al lui era ochiul cel mai ager care zărea o mişcare prin ferestruile de săgeţi sau pe creneluri, a lui era săgeata care zbura cel mai repede la ţintă. Dar lucrurile se desfăşurau prea încet pentru Ket. Tînjea după o răzbunare totală şi grabnică a morţii iubitei lui stăpîne. Mai mult, ştia că în interiorul castelului zăcea rănit Hob, fratele lui drag, îndurînd poate chiar atunci vreo tortură.

Se tot învîrtea în jurul castelului, furişîndu-se din adăpost în adăpost, ochii lui întunecaţi iscodind pretutindeni după vreo gaură în perete, prin care să poată intra. Mai fusese o dată înăuntru, atunci cînd aruncase mesajul pe masă, în faţa lui sir Isenbart de Belame, cînd fusese ucis sir Ranulf de Warte. În noaptea aceea urmărise cîţiva cavaleri care se întorceau dintr-o incursiune, aducînd prăzi bogate şi captivi ce trebuiau răscumpăraţi. Îi urmărise îndeaproape şi în zăpăceala aceea trecuse poarta şi dispăruse în întuneric. Apoi, noaptea, se furişase printr-un tunel care se deschidea la vreo doisprezece paşi deasupra şanţului şi, la adăpostul unei furtuni cu vînt şi ploaie, se aruncase în apă şi scăpase teafăr.

Acum însă, oricît se trudea, zidurile înalte şi puternice nu-i cedau şi el nu putea descoperi nici un mijloc de a trece peste ele. Odată înăuntru, nu se îndoia că putea să-şi croiască drum pînă la fratele său, să-l scape, să omoare pe paznici şi apoi să deschidă poarta pentru Robin şi oamenii acestuia.

Se găsea acum într-un tufiș des de aluni, în spatele castelului, și cerceta îndeaproape zidurile. Din cînd în cînd își arunca ochii cu grijă peste cîmpuri, spre pădurea și dealurile care înconjurau senioria Wrangby.

Dar ce fu asta ? În aceeași clipă se întîmplară două lucruri ciudate. Întîi văzu o sabie strălucind de două ori între crenelurile castelului, ca și cum ar fi fost un semnal, și îndată după aceea zări luciul unei arme printre copacii desfrunziți din colțul pădurii, cam la o jumătate de milă depărtare. Se uită bine și îndelung în punctul acela, dar nimic nu se mai mișcă, nimic nu se mai văzu.

„Ciudată treabă ! gîndi Ket. A fost un semnal ? Și cui a făcut semn omul din castel ?"

Ket se hotărî la iuțeală și începu să se furișeze, din tufiș în tufiș, ca un dihor, croindu-și drum spre pădure. Ajunse la marginea ei și se uită printre copaci. Văzu vreo treizeci de călăreți, cu înfățișare fioroasă, așteptînd cu boturile cailor legate ca să nu necheze. Îi cunoscu îndată. Erau oamenii lui Thurlstan, din mîinile căruia o scăpase pe frumoasa Mariana cu mulți ani în urmă. Un om își înălță capul cu păr alb și privi peste cîmp, spre tabăra asediatorilor. Apoi își arătă dinții într-un rînjet batjocoritor și Ket recunoscu în el pe Grame Gaptooth însuși, lordul de Thurlstan.

— Într-o oră se va face întuneric și atunci vom goni pe mocofani — zise bătrînul cavaler.

Ket ghici îndată ce se întîmplase : tîlharii aceia, rude cu sir Isenbart, plecaseră să întîlnească armata de jefuitori a regelui John, trăgînd nădejde să omoare și să prade împreună. Descoperiseră însă că cetatea Wrangby era asediată și își făcură cunoscută prezența prietenilor din castel. Acum așteptau sfîrșitul scurtei zilei de iarnă. Apoi aveau să se năpustească sălbatic asupra cetei lui Robin, dînd semnal, cu strigătele lor, lui sir Isenbart, ca să iasă din castel. Surprinși și luați din două părți — cine știe ? — poate că Robin Hood și oamenii săi aveau să fie nimiciți.

Cu viclenia unei pisici sălbatice, Ket începu să se retragă și să se furișeze în pădurea din spatele călăreților. Se strecură cu o grijă nemăsurată, ca nu cumva trosnetul

unei crăcuțe să-l dea în vileag sălbaticilor călăreți. După ce se depărtă vreo cincizeci de yarzi, se ridică în picioare cu atenție și apoi, ca o umbră, ascunzîndu-se după fiecare copac, se îndreptă spre colțul de pădure unde se afla tabăra lui Robin.

Oamenii lui Thurlstan auzeau din locul unde se găseau strigătele atacanților care sfidau pe cei din garnizoană ; tot așa, auzeau comenzile scurte și precise ale lui Robin și ale cavalerilor care supravegheau așezarea plutelor de lemn pe apa canalului, în fața porții. Apoi, după scurt timp, amurgul și ceața întunecară cîmpia, pădurea păru mai apropiată și bezna cuprinse iute toate împrejurimile.

— Acum, băieți — zise Grame Gaptooth, înălțîndu-se în picioare și apucînd hățurile calului său — încălecați și fiți gata ! Vă apropiați cu caii pînă la o sută de yarzi de locul din care veți vedea arzînd focurile. Apoi dați pinteni și scoateți strigătul meu de război : „Gaptooth pe ziduri !". Apoi, cu pintenii și săbiile, îmi seceraţi pe cîinii ăștia, iar cînd Belame va auzi, va ieși afară și vom face un masacru pe cinste. Acum încălecați și... înainte !

Călăreții porniră încet prin iarba lungă și aspră, apoi, scoțînd un strigăt sălbatic, se aruncară asupra celor ce stăteau pe lîngă focuri. Dar, lucru ciudat, oamenii asupra cărora se năpusteau păreau că i-ar fi așteptat, trei cavaleri veneau călărind din beznă asupra atacanților și o luptă cruntă începu în mijlocul strigătelor „Gaptooth pe ziduri, Gaptooth pe ziduri !"

Sfătuit de Ket Spiriduşul, Robin porunci oamenilor săi să se retragă mai spre castel, astfel ca garnizoana să audă bine strigătul de atac. Oamenii lui Gaptooth veneau unii după alții, dar atacanții păreau că răsar ca ciupercile în fața lor. Se înghesuiau venind repede și scoțînd strigătul lor de război. Deodată se auziră strigăte de răspuns : „Belame ! Belame !" ca un lătrat sălbatic dinspre poarta castelului ; aceasta se deschisese, grilajul fusese ridicat ușurel și din gaura aceea căscată țîșniră cavaleri și oameni înarmați. Robin așezase plutele peste bîrnele înnegrite ale podului, astfel ca garnizoana să poată ieși fără piedici ; într-adevăr, oamenii treceau valvîrtej peste plute, făcînd bîrnele să scîrțîie sub greuta-

tea lor ; nu după mult, strigătele de „Gaptooth" şi „Belame" se amestecau cu sălbăticie.

Deodată, peste gălăgia aceea, răsună chemarea limpede a unei trompete, de undeva din spate. În acelaşi timp se auziră trei note scurte, ascuţite, lîngă zidurile castelului. Din pădurea Stejarului Însemnat se avîntară zece cavaleri şi o sută de oameni înarmaţi : erau forţele trimise de sir Herbrand care sosiseră la căderea nopţii, tocmai la timp ca să ia parte la planul ticluit de Robin şi de cavaleri, după sfatul lui Ket Spiriduşul, pentru distrugerea duşmanului.

Oamenii care părură pînă atunci prinşi între cei ce strigau „Belame" şi cei ce strigau „Gaptooth" apăreau acum în număr deosebit de mare. Trupa lui Belame auzea mişcare de oameni înapoi, acolo unde, după cum credea, nu rămăsese decît garnizoana. Oamenii lui Gaptooth se întorceau auzind schimbîndu-se cu sălbăticie, pe deasupra capetelor lor, strigătele răzbunătoare : „Mariana ! Mariana !", la care se răspundea cu : „Tranmire şi Sfîntul Gheorghe !"

Apoi, în mijlocul zarvei acesteia, începu o bătălie cruntă. Prinşi între cele două aripi ale armatei lui Robin, care acum depăşea ca număr pe a lui Belame şi a prietenilor lui, lorzii din Wrangby se luptau să-şi scape vieţile. Nu cerea nimeni iertare şi nimeni nu ierta. Ţărani cu halebarde ori topoare izbeau în pedestraşi înarmaţi, ori ciopîrţeau cavaleri în zale. Pretutindeni unde se afla, Rafe Billhook se bătea cu o plăcere sălbatică, uitîndu-se din cînd în cînd după sir Isenbard, strîngînd în mîini halebarda-i lucitoare. Robin căuta de asemenea în învălmăşeală pe ucigaşul soţiei sale. Distingîndu-se după bronzul coifului său, sir Isenbart alerga ca un vier încoace şi încolo, împărţind moarte sau răni cu fiecare lovitură, strigîndu-şi din cînd în cînd înfiorătorul său nume. Robin îl văzu şi încercă să-l ajungă, dar focul bătăliei îl ţinea departe. În spatele lui Robin păşea Micul John, în mînă cu o secure uriaşă cu două tăişuri, lărgind cu ea poteca deschisă de stăpînul său în mulţimea duşmanilor.

— Pe Sfînta Fecioară, John, du-te şi doboară coiful de bronz ! strigă Robin pînă la urmă. Este al lui de

Belame. Nu-l lăsa să scape, gîndeşte-te la dragostea ce mi-o porţi.

De scăpare nici nu putea fi însă vorba, chiar dacă sălbaticul tiran ar fi încercat să fugă. Fusese prins pe drumul masacrului de Rafe şi de douăzeci de şerbi din Wrangby ; oamenii îl înconjurară, trăgîndu-l de picioare, smulgîndu-i armura, căutînd să-l dea jos de pe cal. Ani lungi de ură şi mizerie făceau acum să le tremure fiecare nerv ; dat fiindcă mînuiau mai cu dibăcie uneltele umile ale pămîntului decît armele, căzeau în faţa săbiei lui ascuţite, ca spicele de grîu în faţa secerei, iar el izbea într-o parte şi în alta, scuturîndu-se de atacatori ca ursul de cîini. Rafe încerca să-l doboare cu halebarda lui lungă, lovindu-l şi hărţuindu-l, dar scutul puternic al lui Belame respingea toate loviturile şi cavalerul părea de neînvins.

Pînă la urmă, Robin şi John străpunseră rîndurile slăbite ale duşmanilor şi, sărind peste morţii care zăceau grămadă în calea lor, se năpustiră asupra lui sir Isenbart. Dar îl ajunseră prea tîrziu. Ca o foarfecă uriaşă, halebarda din mîna răzbunătoare a bătrînului Thurstan tăie umărul drept al cavalerului, intrînd în carne pînă la os. În clipa următoare halebarda i-ar fi dat jos capul lui de Belame de pe umeri, dar Robin prinse lovitura cu scutul şi strigă :

— Nu-l ucide ! Trebuie spînzurat !

Rafe coborî halebarda.

— Da, ai dreptate — mormăi el. Nu merită să moară tăiat de oţel curat. Ticălosul să intre pe mîna călăului.

De Belame, cu braţul drept paralizat, se ţinea încă în şa şi striga :

— Ucide-mă, cap-de-lup ! Ucide-mă cu sabia ! Sînt gentilom cu blazon. Nu vreau să fiu tîrît la gunoi !

Îşi înfipse pintenii în burta calului şi încercă să iasă din încercuire.

Dar mîinile mari ale lui Rafe îl prinseră şi-l traseră jos din şa.

— Ai blazon ! şuieră omul cu ură. Dacă n-aş fi fost oprit, ţi-aş fi pus eu un blazon pe piele pe măsura cruzimilor ce le-ai făptuit faţă de oamenii săraci, tu şi

diavolii tăi ! Blazonul şi funia de cînepă vor petrece bine împreună la noapte.

— John, şi tu, Rafe, legaţi-i rana şi duceţi prizonierul la castel, de care nu mă îndoiesc că a căzut în mîinile noastre — zise Robin şi nu plecă de acolo pînă cînd nu văzu rana bandajată. Apoi de Belame, strîns legat, acum tăcut şi posomorît, fu dus la castel.

Lupta încetase aproape pretutindeni. Cîţiva oameni din Wrangby rămăseseră în viaţă. Atît de sălbatică era ura împotriva lor, încît doar vreo doisprezece scăpaseră fugind în beznă. Printre ei era şi un cavaler, sir Roger de Doncaster, un om murdar, care prefera să uneltească, nu să lupte. Dintre călăreţii lui Gaptooth nu mai trăia nici unul, iar Gaptooth însuşi luase parte la ultima lui incursiune.

Cît despre castel, urmînd planul ticluit de Ket Spiriduşul, fu cucerit repede. Cu tînărul scutier Denvil şi cu vreo patruzeci de oameni aleşi, Ket se ascunsese în apă, lîngă plutele din faţa porţii. Cînd de Belame şi oamenii lui ieşiseră din castel la chemarea lui Gaptooth, cînd paznicii porţii rămăseseră sub grilaj, siguri de izbîndă şi bombănind că fuseseră lăsaţi la urmă, în afara bătălici, oamenii uzi răsăriră parcă dintre picioarele lor, iar cei din castel cu greu îşi dăduseră seama de ceea ce se întîmpla, fiindcă îşi găsiseră îndată moartea. Apoi Ket şi scutierul de Toomlands, urmaţi în tăcere de oamenii lor, se strecuraseră în castel, doborînd pe toţi cei ce li se împotriveau. Cîştigaseră victoria fără o singură pierdere în oameni ; vreo doisprezece din garnizoană scăpaseră cu fuga şi izbînda fu asigurată de această scurtă bătălie.

Puţin mai tîrziu, în sala în care altădată sir Isenbart petrecuse cu cavalerii lui, trecîndu-şi unii altora cupele cu vin sau chinuind vreun biet captiv, intrau acum Robin şi cîţiva cavaleri care îl ajutaseră şi care scăpaseră neraniţi din luptă. Aşezîndu-se în capul mesei, în scaunul lui de Belame, cu ceilalţi cavaleri aşezaţi în scaunele dintr-o parte şi din alta, lîngă el, Robin porunci să i se aducă prizonierii. Torţele luminau sala şi făceau să sclipească armurile ştirbite ale cuceritorilor.

Faţa fiecărui soldat, ţăran şi cavaler era împietrită şi aspră cînd intrară prizonierii.

Erau numai doi : sir Isenbart de Belame şi sir Baldwin Omorîtorul, care îşi căpătase numele din cauza cruzimii sale şi a numărului mare de morţi pe care îi lăsase în cursul anilor, pe cîmpiile din Wrangby şi Peak, după ce prăda şi jefuia. Cînd uşa sălii se deschise, oamenii auziră ciocăniturile îndepărtate ale topoarelor lovind în lemn : semn că se înălţau spînzurători în faţa porţii castelului Evil Hold.

— Isenbart de Belame — începu Robin aspru — aici, în castelul tău, în sala în care de atîtea ori ţi-au cerut iertare bietele tale victime, nobili sau poporeni, şi care n-au primit decît răspunsurile tale brutale şi obraznice, sau insulte pline de răutate, aici ţi-ai găsit judecata de pe urmă. Toţi cei ce au vreo învinuire de adus acestui om, de Belame, ori acestui tovarăş al lui de cruzimi şi împilări, Baldwin, să vină în faţă. Dumnezeu să-i audă şi să-i vadă pe toţi. Fiecare să rostească adevărul, gîndindu-se că-şi pune în primejdie sufletul.

Se părea că toţi răzeşii, ţăranii şi oamenii liberi din sală doreau să se înfăţişeze şi să-i învinuiască pe cei doi cavaleri de ticăloşii şi cruzimi.

— I-a scos ochii lui tata ! strigă unul.

— Recolta a fost odată slabă — strigă altul — şi fiindcă nu i-am putut plăti dijma anuală de grîu, mi-a omorît băiatul !

Unii după alţii veneau şi fiecare îşi spunea în cîteva cuvinte povestea lui dureroasă. Cînd toţi terminară, se înfăţişă Ket Spiriduşul.

— Cu mîinile lui ticăloase, acest om a omorît-o pe cea mai bună lady din Barnisdale şi Coombes o' the Moors ! strigă el, arătînd cu degetul pe Belame. A omorît-o în timp ce-i vorbea din poarta castelului ei, şi a rîs cînd a văzut-o căzînd.

— A fost de faţă şi a rîs cînd Ranulf de Waste l-a chinuit pe tatăl nostru, Colman Grey ! strigă Hob din Colină, ieşind în faţă, cu picioarele şi braţele bandajate, arătînd pumnul către Belame, a cărui faţă pălise văzînd cîtă ură ardea în ochii celor ce-l înconjurau.

— Destul, mai mult decît destul ! grăi Robin la urmă. Ce zicеţi, domnilor cavaleri ? Aceşti oameni au sînge nobil şi blazoane, astfel că ar trebui să moară de sabie. Dar s-au dovedit singuri mai răi decît cuţitarii şi hoţii de prin taverne ; de aceea îi sortesc unei morţi ruşinoase prin spînzurătoare.

Un strigăt de aprobare răsună în toată sala aceea înaltă.

— La spînzurătoare ! La spînzurătoare cu ei !

— Sîntem de acord cu tine, scutiere Robin — vorbi sir Fulk de Dykewall, după ce se restabili liniştea. Oamenii aceştia şi-au pierdut privilegiul rangului lor. Să li se scoată pintenii de la călcîie şi trupurile lor să atîrne de funia spînzurătorilor.

Aşa se făcu. În mijlocul strigătelor de triumf ale oamenilor din jur, Micul John smulse pintenii de la călcîiele celor doi lorzi din Wrangby şi apoi, cu un muget de bucurie turbată, toţi dădură năvală afară ; torţele îşi aruncau luminile lor livide pe feţe împietrite şi pe ochi scăpărători, a căror blîndeţe firească se transformase în clipa aceea în sălbăticie.

Cînd actul de justiţie fu săvîrşit, se vărsă smoală, păcură şi ulei prin fiecare cameră a castelului, se aruncară apoi torţe peste grămezi de paie. Cu toţii fugiră şi se opriră afară, în faţa zidurilor negre, prin crăpăturile cărora începea să iasă un fum negru şi înecăcios. Limbile de foc ţîşniră apoi din uleiul vîscos, printre spiralele de fum ; în scurt timp, prinzînd putere, focul izbucni pe ferestrele sălii şi ale camerelor de deasupra şi se înălţă ca un şuvoi furios spre cerul întunecat. Bîrnele groase începură să trosnească, grinzile, blănile şi căpriorii se prăbuşiră, flăcările şi scînteile săreau din ce în ce mai sus, pînă cînd lumina incendiului se lăţi departe, peste cîmpie. Ciobanii care-şi păzeau oile pe dealurile din împrejurimi se tot uitau şi nu-şi credeau ochilor ; apoi se închinau şi murmurau în tăcere o rugăciune de mulţumire, fiindcă, în sfîrşit, castelul Evil Hold, din Wrangby, se prăbuşea în flăcări. Bandele de jefuitori din armata regelui, care mărşăluiau pe platourile din Peak ori pe culmile din Yorkshire, vedeau în depărtare pojarul, dar nu ştiau atunci că una din cele mai întune-

cate fortăreţe ale crudului lor rege şi ale lorzilor lui ticăloşi fusese dată pradă focului de către cei care, împilaţi îndelung şi sălbatic, se ridicaseră pînă la urmă şi-şi cuceriseră libertatea.

În dimineaţa următoare, din puternicul castel, care timp de două generaţii fusese simbolul ticăloşiei, nu mai rămăseseră decît cîteva pietre fumegînde, înnegrite şi sfărîmate. Fuioare de fum alb se mai ridicau dintre zidurile care încă se mai ţineau în picioare. Totul era atît de ars şi distrus de foc, încît niciodată castelul nu mai putea fi reclădit.

Robin se depărtă călare de umbra Stejarului Însemnat, în jurul căruia el şi armata sa îşi petrecură noaptea, şi mai privi o dată la ruinele fumegînde şi la cele două spînzurători de care atîrnau, legănîndu-se ţepene, corpurile celor doi ticăloşi : Baldwin şi Belame.

Scoţîndu-şi coiful de oţel, Robin îşi plecă fruntea şi se rugă în tăcere Fecioarei Maria, mulţumindu-i pentru ajutorul ce îi dăduse. Oamenii se strînseră în jurul lui, îşi scoaseră şi ei coifurile şi se rugară.

De peste cîmp se apropia o ceată de ţărani, unii alergînd, alţii mergînd încet, neîndrăznind să creadă ceea ce vedeau cu ochii. Unii se opriră lîngă Robin ; bătrîni şi femei, cu feţe zbîrcite de trudă, îi apucară mîinile şi i le sărutară, ori îi atinseră picioarele şi marginea armurii cu buzele. O mamă tînără îşi înălţă copilul ce-l avea în braţe şi, cu lacrimi în ochi, şopti copilului să se uite la Robin Hood, „omul care i-a ucis pe lorzii ticăloşi şi le-a distrus cuibul".

— Stăpîne — zise Rafe Billhook — nu te depărta de noi, ca nu cumva vreun lord, tot atît de nemernic ca cei ce se leagănă acolo, să nu vină şi să ia în stăpînire aceste pămînturi, să clădească alt castel pentru diavoli şi să înceapă iar să chinuiască pe bieţii oameni de pe aici.

— Pe cerul sfînt — zise Robin Hood, înălţîndu-şi dreapta în semn de jurămînt — atît timp cît voi trăi, nimeni nu va stăpîni aceste pămînturi dacă nu va fi drept şi milos, aşa cum aş fi fost eu însumi.

— Amin — veni răspunsul grav al tuturor celor din jurul său.

XI

DESPRE MOARTEA LUI ROBIN HOOD

După moartea soției sale, Mariana, Robin Hood nu mai părăsi niciodată pădurea. Pămînturile din Malaset fură luate de o rudă îndepărtată a contelui Fitzwalter, care le administră cu destoinicie și se purtă bine cu șerbii și răzeșii, păstrînd obiceiurile senioriei.

Mulți din cei ce fuseseră proscriși cu Robin și deveniseră apoi arendașii lui la Malaset, nu mai voiau să plece în pădure, dar după ce gustară din nou viața liberă și sălbatică, nu se mai despărțiră de Robin. Numărul celor ce i se alăturau creștea din cauza cruzimilor, omorurilor, devastărilor și jafurilor tiranicului rege ; cu toții primiră propunerea lui Robin de a hărțui armata regelui. Astfel, după ce castelul Wrangby fu făcut una cu pămîntul, Robin plecă în nord și, apucînd calea pădurilor și bărăganurilor, izbi flancurile tîlharilor flamanzi, brabanți, saxoni și din Poitou, care alcătuiau armata regală. Multe cete de prădalnici, puse pe jaf, torturi și alte fapte înfiorătoare, încăpură pe mîinile lui Robin și ale vitejilor săi oameni și fură nimicite cu ajutorul săgeților mari de război. Astfel Robin își cîștigă recunoștința multor cavaleri și doamne nobile, multor șerbi și răzeși, care după aceea se gîndeau cu veneraţie la el.

Cînd regele John muri otrăvit la Newark, iar fiul său Henry fu încoronat și recunoscut rege de toți marii baroni și lorzi ai regatului, Robin își reluă vechea lui tabără din Barnisdale și Sherwood. În țară stăpîneau încă asupririle și fărădelegile, fiindcă regele era abia

un copil ; mulţi lorzi nu voiau să predea castelele pe care le ocupaseră în timpul războiului dintre John şi baroni ; obişnuiţi să trăiască din jefuirea vecinilor, nu voiau acum să renunţe la aceste obiceiuri. Cînd vreo femeie înlăcrimată sau vreun şerb veneau gîfîind la Robin, cerîndu-i ajutor şi arătîndu-i că se punea pe undeva la cale o ticăloşie, Robin ieşea cu ceata lui din adăposturile pădurii, trecea repede peste cîmpuri şi atît de iute zburau săgeţile lui spre ticăloşi, încît rar se întîmpla să nu gonească pe lorzii mîrşavi şi pe tovarăşii lor de hoţii ; răufăcătorii ajunseseră să tremure la auzul numelui său şi să se teamă de lungile lui săgeţi, care niciodată nu-şi greşeau ţinta, ba treceau şi prin cele mai groase armuri.

Printr-o întîmplare fericită, sfetnicii tînărului rege dădură moşiile din Wrangby în seama unui lord de treabă, o rudă a contelui de Warenne, care se purta cu milă faţă de şerbi şi arendaşi. Astfel amintirea zilelor crunte de împilare şi cruzimi de pe vremea lui sir Isenbart de Belame se şterse atît de mult din mintea oamenilor, încît parcă nici nu fuseseră vreodată aievea.

Dar în alte părţi ale regatului mizeria şi oprimarea stăpîneau încă. Baroni obraznici trimiteau grupuri de oameni înarmaţi ca să pună stăpînire pe pămînturile tînărului rege, omorau pe arendaşi ori îi aruncau pe drumuri, vecinii mai slabi se temeau să nu fie atacaţi şi omoriţi, iar moşiile lor răpite ; astfel de netrebnicii, hoţii şi jafuri se făptuiau zilnic. Bandele hoţilor la drumul mare, purtînd livrelele celor mai de seamă lorzi, mişunau pe cărările pădurii şi pe căile mai îndepărtate din ţară, se aruncau asupra negustorilor care călătoreau cu mărfuri sau asupra bieţilor şerbi şi răzeşi care îşi duceau lucrurile la tîrg.

Într-o zi Robin şedea cu Micul John şi cu Scarlet la hotarul dintre Sherwood şi Barnisdale. Aşteptau veşti cu privire la o ceată de ticăloşi care se aţinea prin partea aceea a ţării şi care era în solda lui sir Roger de Doncaster. Acesta era cavalerul care scăpase de la Evil Hold cu vreo zece oameni înarmaţi. Robin ştia că dorinţa lui sir Roger era să-l prindă într-o zi la strîmtoare

şi să-l omoare, dar pînă atunci proscrişii nu dăduseră ochii cu el.

Se găseau într-o vîlcea înconjurată de toate părţile cu tufişuri dese de ilice şi, din locul unde şedeau, puteau să vadă printre frunze în sus şi în jos, pe drumul mare al pădurii. Din cînd în cînd se auzea ţipătul unei veveriţe supărate şi Robin îi răspundea, fiindcă era semnalul vreunui cercetaş. După scurt timp, apăru în vîlcea şi Ket Spiridușul ; el se apropie de Robin.

— Stăpîne — zise el — eu şi Hob am pîndit azi casa seniorială din Syke a lui Roger de Doncaster. A plecat de dimineaţă cu oamenii lui şi s-au dus la clădirea de piatră din Barnisdale Four Wents. Cred că aşteaptă acolo să se năpustească asupra convoiului de hrană şi îmbrăcăminte al episcopului. Convoiul pleacă azi de la mănăstirea Wakefield spre Lincoln.

— Sus, John — spuse Robin — şi tu, Scarlet ! Duceţi-vă iute la Staneley şi luaţi pe toţi cei ce-i găsiţi acolo. Încercaţi-vă puterile cu tîlharul ăsta şi cu cuţitarii lui. Cît despre mine, vă voi urma îndată.

Ascultînd fără cîrtire, Micul John şi Scarlet plecară şi se pierdură iute pe cărările întortocheate ale pădurii. Ket rămase pe loc, aşteptînd alte instrucţiuni.

— Ket — zise Robin într-un tîrziu — du-te la Will Arcaşul şi porunceşte-i să ia pe cei douăzeci de oameni ce-i are cu el şi să se răspîndească pe drumurile şi în pădurea dinspre Doncaster. Dacă-l vezi pe fratele tău Hob, trimite-l la mine.

Cu o mişcare a mîinii care arăta că înţelesese, Ket se întoarse şi dispăru în pădure, mirîndu-se un pic de acest ordin. Dacă oamenii lui sir Roger, se gîndea el, plecaseră spre nord-vest, la Barnisdale, iar Robin îşi trimisese oamenii după ei, de ce mai dorea să supravegheze drumurile sudice dinspre Doncaster ? Ket era ager la minte şi se întrebă : oare proceda astfel pentru că Robin socotea plecarea lui sir Roger spre Barnisdale o înşelătorie şi pentru că o altă ceată fusese poate trimisă în sud, ca să încerce să-l prindă şi să-l omoare pe Robin ? Îşi amintea că adesea mintea ascuţită a stăpînului său afla mai multe lucruri decît îi spuneau cercetaşii.

După ce Ket îl părăsi, Robin ieşi din vîlcea, intră pe drum şi apucă pe sub crengile înfrunzite. După ce străbătu aproape o jumătate de milă spre sud, dădu într-o cărare îngustă, care o lua într-o parte, printre copaci. Uitîndu-se în lungul ei, el văzu un om cu fruntea îngustă, cu privire crudă, îmbrăcat ca un răzeş, privind pe furiş în sus şi în jos pe potecă. Avea în mînă un arc şi alături o tolbă cu săgeţi.

— Bună ziua, om bun — zise Robin. Încotro ?

— Bună ziua, bunule pădurean — răspunse răzeşul luat cam prin surprindere de apropierea liniştită a lui Robin. Privirea lui alerga într-o parte şi în alta şi nu se uita drept la Robin. Am rătăcit drumul prin pădure. N-ai putea să-mi spui încotro e Roche Abbey ?

Robin nu se arătă bănuitor şi-i răspunse :

— Ba da, pot să te călăuzesc pînă la poteca ce duce acolo. Dar te-ai depărtat binişor.

— Da, e uşor să te rătăceşti în pădurea asta deasă — mormăi răzeşul.

— Cînd ţi-ai dat seama că ai greşit drumul ? îl mai întrebă Robin.

— Hm, acum un ceas, ori două — fu răspunsul. Mi s-a spus la Balby că drumul meu trece prin satul Scatby, dar merg de ore întregi şi n-am văzut încă nici un acoperiş în pădurea asta sălbatică.

Robin rîse. I-ar fi putut spune omului că rătăcea de ieri, fiindcă îl văzuse cu o zi înainte, pe la amiază, pitindu-se printre frunze ca o pisică sălbatică, arătînd astfel că spionează pe cineva şi că doreşte să nu fie văzut.

— Mai ai de mers o milă sau două — îi spuse Robin — şi ai să dai de drumul bun. După arcul ce-l ai, mi se pare că eşti arcaş straşnic.

— Da — grăi omul privind mîndru — sînt un arcaş bun, mai bun decît mulţi hoţi lăudăroşi care hălăduiesc prin pădurile astea şi trag în cerbul regelui.

— Atunci hai la întrecere — zise Robin — să vedem care din doi e mai dibaci.

— De acord — zise omul şi trase o săgeată din tolba de lîngă el. Privirea lui căta îndeaproape la Robin şi avea o lumină rea.

Robin se duse la un alun şi tăie două crăci drepte, pe care le curăţă de coajă la un capăt, astfel ca să se vadă mai bine. Înfipse una în pămînt, în locul unde se afla, şi atîrnă de ea o ghirlandă de frunze care, atunci, toamna, se înroşiseră, deosebindu-se astfel bine de albul alunului.

— Acum — zise Robin — să numărăm cincizeci de paşi. Am să înfig craca astălaltă în locul din care vom trage.

În timp ce făcea toate acestea, Robin nu-şi lua ochii de la omul care tot timpul ţinea săgeata încordată pe jumătate în arc, ca şi cum era nerăbdător să înceapă tragerea. Rîse cînd începură să măsoare unul lîngă altul distanţa.

— E o încercare grea aşa cum vrei tu — zise el mîrîind. Sînt obişnuit cu ţinte mai mari, nu cu nuiele şi ghirlande de-astea.

Robin nu luă în seamă, ci merse mai departe, numărînd pînă ajunse la cincizeci de paşi. Omul mergea alături, posomorît, parcă împotriva voinţei lui. Robin îi spuse omului să tragă el mai întîi în ţintă, dar acela îi răspunse că ar fi vrut ca Robin să tragă mai întîi. Robin luă două săgeţi din tolbă şi trase una în ţintă. Săgeata trecu prin ghirlandă, la două degete de nuia.

— Nu-mi place să trag aşa — mormăi cel cu fruntea îngustă.

Robin nu-i răspunse şi omul trase în ţintă. După cum era de aşteptat, el nu nimeri în ghirlandă, săgeata îi zbură prea departe.

— Ai nevoie de exerciţiu mai îndelungat, prietene — îi spuse Robin. Crede-mă, face să-ţi încerci îndemînarea în faţa unei ţinte ca asta. Nu merită să te furişezi şi să loveşti prada din spatele unui copac. Adeseori o lovitură de la depărtare e mai cinstită. Dar să încerc din nou.

Vorbind astfel, Robin ţinti cu atenţie şi, de data asta săgeata lui izbi ţinta şi despică nuiaua în două.

— Nu e cu dreptate ! strigă celălalt înfuriat. A bătut vîntul şi ţi-a purtat săgeata în nuia.

— Nu, om bun — îi răspunse liniştit Robin — eşti un prost dacă vorbeşti aşa. A fost o tragere cinstită, după cum prea bine ştii. Du-te acum, ia nuiaua asta şi înfige-o în locul celei pe care am despicat-o. Am să mai tai una şi am s-o aşez la treizeci de paşi, ca să faci exerciţii cu ea înainte de a-ţi arăta drumul.

Mormăind şi privind încruntat, omul luă nuiaua de lîngă el şi porni cu paşi înceţi spre nuiaua despicată, la cincizeci de paşi depărtare. După ce făcu vreo douăzeci, se întoarse repede şi văzu că Robin îşi făcea de lucru la un alun, căutînd o cracă dreaptă. La repezeală tîlharul îşi puse o săgeată în arc şi strigă, dîndu-i drumul :

— Tu eşti ţinta pe care o caut, cap-de-lup !

Robin se prăbuşi în tufiş ca şi cum ar fi fost lovit. Rîzînd cu cruzime, omul se apropie vrînd să se asigure că într-adevăr îl omorîse pe proscrisul căutat de atîta timp. Îi văzu picioarele ieşindu-i ţepene din tufiş şi rînji cu plăcere. Apoi, ducîndu-şi degetele la buze, fluieră lung şi ascuţit, apropiindu-se mai mult, ca să se bucure de priveliştea victimei sale doborîte.

Dar deodată omul mort se ridică, făcînd un salt, avînd în mînă săgeata pe care o trăsăse celălalt. Robin nu fusese nimerit, dar se prefăcuse mort şi luase săgeata din tufişul în care se prăbuşise. Acum o încordă în arcul pe care-l ţinea în cealaltă mînă. Omul rămase încremenit, înăbuşindu-şi un strigăt.

— Cuţitar nenorocit ! strigă Robin rîzînd dispreţuitor. Nici în ţinta pe care o cauţi de două zile n-ai putut nimeri, şi nici măcar de la douăzeci de paşi ! Aha, vrei să fugi, dar o să te ajungă chiar săgeata ta !

Omul se întoarse şi alerga acum repede cînd într-o parte cînd în alta a potecii, ca să-l încurce pe Robin.

Acesta întinse coarda arcului pînă la ureche şi aşteptă o clipă ; apoi coarda zbîrnîi puternic şi săgeata ţîşni. Omul scoase un urlet, sări în aer şi apoi căzu lat la pămînt, cu săgeata înfiptă în spate.

În aceeaşi clipă Robin auzi zgomot de crăci rupte lîngă el şi abia lăsă jos arcul, că din tufişul de aluni

din faţa lui ieşi o figură curioasă. O clipă, Robin se dădu un pas înapoi, speriat, aşa de stranie era figura, şi îşi trase sabia. I se părea că-i ieşise în faţă un cal murg ridicat pe picioarele dinapoi. Îi vedea dinţii mari, albi, rînjiţi, ca şi cum ar fi vrut să muşte, iar coama-i flutura pe spate, zbîrlită de furia atacului.

Apoi Robin izbucni în rîs. Pielea calului adăpostea un om. Într-o mînă omul ţinea o sabie, în cealaltă un scut. Era sir Guy de Gisborne care, cu focul urii în ochi, se năpustea asupra proscrisului.

— Ha-ha, Guy de Gisborne, cavaler prefăcut ! strigă Robin în bătaie de joc. Ai ieşit singur la iveală. Ani de-a rîndul ţi-ai trimis spionii, pîndarii şi ucigaşii tainici ca să mă omoare, dar acum ai venit tu singur să faci moarte de om, dacă ai să poţi !

Guy de Gisborne nu scotea o vorbă. Ochii îi scăpărau de ură şi se aruncă înainte cu furia unui lup asupra prăzii sale. Robin nu avea scut, dar avea altceva care făcea cît cea mai bună pavăză : căci în timp ce duşmanul său se arunca turbat în lama lui Robin, proscrisul îşi păstra mintea limpede şi îl supraveghea cu un ochi atent.

O vreme nu se auzi decît ciocnirea săbiilor. Se învîrteau unul în jurul celuilalt în dansul sălbatic care avea să se sfîrşească prin moartea unuia din ei. Amîndoi căutau cu ochii privirile celuilalt. Deodată sabia lui Robin trecu de garda adversarului său, vîrful ei tăie şi străpunse pielea de cal şi pătrunse adînc în umărul lui sir Guy.

— Norocul te-a părăsit, Guy de Gisborne — zise Robin victorios. Ai scăpat o dată cu viaţă, în pielea asta de cal, cînd ţi-a ars casa şi ai crezut că vei avea noroc şi împotriva săbiei mele.

— Tu, cap-de-lup ! Hoţ de pădure ! strigă Guy de Gisborne — n-ai făcut decît să mă zgîrii, dar sabia mea tot are să-ţi ia zilele.

Cu o fentă suplă, rapidă şi sălbatică, Guy îşi înfipse sabia sub braţul lui Robin. Vîrful ei pătrunse pe sub tunica verde şi proscrisul simţi o durere arzătoare. Dar sabia lui Guy nu-l rănise decît uşor pe Robin şi acesta se opri doar o clipă. Iute ca fulgerul sări proscrisul şi

înainte ca Guy să-şi revină, sabia lui Robin i se înfipse în piept. Crudul cavaler scăpă sabia, se dădu înapoi, clătinîndu-se, se învîrti o dată în jurul său şi căzu apoi greu la pămînt, unde rămase nemişcat ca o stîncă.

Gîfîind, Robin se aplecă şi privi la duşmanul său ucis.

— Aşa — zise el — sabia mea a răzbunat, cu ajutorul Sfintei Fecioare, toate cruzimile şi împilările, tot ce ai pus la cale cu mintea ta crudă, toate chinurile prin înfometarea oamenilor sărmani, biciuirea, munca forţată. Tot ea a răzbunat inimile îndurerate ale femeilor şi copiilor pe care n-ai vrut să-i ierţi de bătaie şi ale căror lacrimi n-ai putut să le ştergi. O, dacă sabia asta ar putea distruge tot atît de uşor tirania şi fărădelegile acelora care se află azi în slujbe însemnate şi care fac pe bieţii oameni să plîngă şi să sufere!

Întorcîndu-se, îl văzu pe Hob din Colină apropiindu-se în fugă şi zicînd :

— Jupîne, am văzut lupta şi m-am bucurat de lovitura straşnică pe care i-ai dat-o. Numai un singur duşman al tău a mai rămas în viaţă : sir Roger de Doncaster.

— Nu, Hob — răspunse Robin. Mai sînt mulţi duşmani ai oamenilor săraci care trăiesc în castele întărite şi în mănăstiri. N-am să-i pot omorî pe toţi.

— Da, da, jupîne, adevărat grăieşti! zise Hob. Atîta vreme cît ţăranul sărac asudă muncind şi primeşte bătaie, atîta vreme cît e silit să trudească, fără să fie liber, fără să fie stăpîn pe ceva, nici măcar pe nevasta şi pe copiii ce-i sărută cînd pleacă în zori la treabă, atîta vreme cît vor mai fi toate astea, vor exista şi duşmanii noştri. Acum însă, jupîne, am venit să-ţi spun că oamenii lui Roger de Doncaster se îndreaptă spre sud şi au ajuns la Pădurea Foametei. Mi se pare că urmează ordinele acestui ticălos omorît aici şi că vor să te surprindă.

— Unde sînt Will Arcaşul şi oamenii lui? întrebă Robin.

— S-au risipit pe drumurile din sud şi-i pîndesc pe tîlharii lui Roger.

— Grăbeşte-te să ajungi la Micul John. Porunceşte-i să se întoarcă, dacă încă n-a aflat că oamenii lui Roger vin în sud. Să meargă pe urmele lor, dar fără să ştie ei cît este el de aproape. Cînd va ajunge la nord de Pădurea Foametei, să sune de două ori din corn ca să ştiu că tîlharii sînt înconjuraţi. Cînd o să mă avînt asupra lor cu oamenii lui Will, John să fie atent să nu scape unul cu viaţă. Asta să fie o lecţie pentru duşmani, ca să nu-şi mai vîre capetele în gura lupului.

Hob porni la iuţeală, în timp ce Robin apucă spre Doncaster, unde-l găsi pe Will Arcaşul aşteptînd într-o poiană.

— Ce ne facem, jupîne — grăi bătrînul Will, încărunţit de tot, dar mai viguros ca niciodată — cercetaşii îmi spun că tîlharii sînt numeroşi şi că vin prin pădure de parcă nu le e teamă de nimic. Îi conduce un bandit şiret, un pungaş din Brabant, Fulco cel Roşu pe nume, care a fost prin războaie în Franţa, Germania şi Palestina şi care ştie toate vicleşugurile războiului. Noi nu sîntem decît douăzeci, iar Micul John şi trupa lui sînt la trei mile spre nord-vest.

— L-am trimis pe Hob să-i spună lui John să se întoarcă — răspunse Robin. Va fi aici într-o oră. Pînă atunci trebuie să-i ţinem pe tîlharii ăştia în şah. John o să le sară în spate şi cred că vor plăti cu viaţa toate jafurile şi arderile pe care le-au făptuit în slujba desposticului nostru rege.

După scurt timp veni un cercetaş să anunţe că duşmanul mărşăluia spre Poiana Beverley. Îndată Robin porunci celor douăzeci de arcaşi ai lui Will să se ascundă în desişurile dintr-o margine a poienii. Apoi, dintre copacii din marginea cealaltă a luminişului, se iviră înaintaşii străinilor. Erau oameni cu chipuri sălbăticite şi crude, fiindcă se bătuseră doar pentru bani şi pentru prada şi jaful ce le făceau acolo unde ajungeau. Ţăranii englezi îi urau pe aceşti străini prădalnici, fiindcă ei nu cruţau nici femei, nici copii şi fiindcă erau cruzi şi tiranici.

Erau vreo optzeci de inşi, dintre care douăzeci aveau arbalete ; în fruntea lor păşea un om cu faţă

roşie şi înfăţişare fioroasă, îmbrăcat în zale din cap pînă în picioare. Înaintau cu băgare de seamă, cu cercetaşi pe de lături, şi priveau atent într-o parte şi în alta. Fiecare om avea un scut în mîna stîngă şi sabia goală în cealaltă. Nu ajunseră nici la douăzeci de paşi de desişul în care se ascunseseră proscrişii, că Robin dădu semnalul convenit. După ce răsună fluierătura ascuţită, douăzeci de săgeţi mari zbîrnîiră prin aer îndreptîndu-se spre ţintele lor şi mulţi duşmani se clătinară şi căzură, fiecare cu una din săgeţile acelea mari înfipte adînc în piept ori în gît. Printre cei ce căzură erau şi cincisprezece arbaletieri.

La a doua fluierătură şi înainte ca cei mai mulţi tîlhari să-şi vină în fire, altă salvă de săgeţi se îndreptă spre ei şi alţi douăzeci căzură morţi sau răniţi.

Cu un urlet sălbatic de comandă, Fulco cel Roşu se avîntă spre desiş urmat de supravieţuitori, care totuşi depăşeau în număr pe proscrişi. Pe furiş şi iute ca dihorii oamenii lui Robin se retraseră, alergînd din copac în copac ; de cîte ori le venea bine la mînă trăgeau cîte o săgeată din cîte un tufiş cu înfăţişare nevinovată pentru străini — şi încă un tîlhar cădea zvîrcolindu-se în durerile morţii. Ceilalţi alergau care încotro, căutînd înnebuniţi pe duşmanii ascunşi. Trei proscrişi fură omorîţi la primul atac. Acum străinii săreau de la un tufiş la altul şi se uitau în spatele fiecărui copac, dar de cîte ori făceau aşa, erau ochiţi de către pădurenii cei şireţi şi mereu zbîrnîitul macabru al unei săgeţi se sfîrşea cu strigătul de moarte al celui ce cădea cu inima străpunsă.

Totuşi ceata de mercenari înainta şi proscrişii se retrăgeau, fiindcă încă nu îndrăzneau să-i înfrunte pe ceilalţi la cîmp deschis. Cu atîta sălbăticie îi urmărea Fulco pe pădureni, încît încă vreo cîţiva căzură sub sabia lui. Furios şi desperat, Robin văzu că pierduse opt oameni. Se tot întreba ce să facă pentru a stăvili înaintarea duşmanului, dar era tare încurcat.

Deodată îl zări pe Fulco avîntîndu-se către un tufiş în care se ascunsese un proscris. Era Gilbert, care se văzu descoperit fără să aibă timpul să mai încordeze arcul, aşa încît căută să scape cu fuga. El trecu iute

pe lîngă copacul după care şedea ascuns Robin, în vreme ce Fulco îl urmărea cu sabia ridicată. Cînd brabantezul trecu, Robin ieşi cu sabia în mînă şi-l atacă pe străin. Acesta pară lovitura cu scutul şi în clipa următoare se roti pe loc şi începu lupta cu Robin. Se tot învîrteau unul în jurul altuia într-o bătălie pe viaţă şi pe moarte, izbindu-şi săbiile una de alta. Deodată, unul din tîlhari se furişă, vrînd să-l omoare pe Robin pe la spate. Will Arcaşul îl văzu şi-i ieşi înainte cu sabia în mînă, dar fu îndată doborît de un flamand care sărise de după un copac. Bătrînul mai avu încă timp să strige înainte de a-şi da sfîrşitul :

— Robin, apără-te !

O săgeată ţîşni dintr-un tufiş şi omul care se furişa în spatele lui Robin sări în aer, apoi căzu greoi şi rămase nemişcat. O a doua săgeată zbură în omul care-l doborîse pe Will Stuteley şi apoi amîndouă cetele rămaseră în ascunzişuri, aşteptînd să se termine lupta dintre cei doi conducători.

Brabantezul, renumit pentru îndemînarea lui la sabie, îşi găsise însă perechea. Nu mai întîlnise pînă atunci atîta putere în braţ, atîta forţă în lovituri ca la Robin ; în zadar încerca diferite atacuri împotriva zveltului pădurean, căci acesta părea adăpostit într-o colivie de oţel, atît de repede-i sărea sabia în toate direcţiile, apărîndu-l. Fulco, înfuriat de lunga rezistenţă a adversarului său, îşi pierdea forţele în atacuri zadarnice, deşi sălbatice. Deodată văzu ochii lui Robin strălucind atît de ciudat, încît fu aproape fascinat de intensitatea grozavă a luminii lor. Apoi îl văzu făcînd o fandare care îi lăsa descoperită partea stîngă a pieptului. Repede, brabantezul, parînd fandarea, îşi îndreptă vîrful săbiei spre pieptul lui Robin. Proscrisul sări însă într-o parte şi sabia lui Fulco lovi în vid ; în clipa următoare, rotindu-şi cu dibăcie mîna, Robin îşi împlîntă adînc sabia în gîtul tîlharului, care-i căzu mort la picioare.

Un strigăt puternic izbucni din piepturile proscrişilor ; însufleţiţi de victoria conducătorului lor, arcaşii ieşiră la iveală căutîndu-şi duşmanii. Aceştia, pierzînd curajul după pieirea căpeteniei lor, bătură în retragere,

alergînd înapoi din copac în copac. Zadarnic căutau însă adăpost. Săgeţile ucigătoare îi urmăreau în fiece ascunziş, ca nişte albine mari. Cîteodată mai prindeau inimă şi se întorceau spre îndrăzneţii proscrişi, dar pentru scurt timp. Erau siliţi să se retragă înainte ca salva de săgeţi să se abată asupra lor, aducîndu-le mesajul morţii din partea unui duşman care, fără veste, se făcea nevăzut.

Deodată, din trei direcţii, din spate şi din două laturi se auzi chemarea cocoşului de munte. Răsuna atît de obraznic, încît unii proscrişi ascunşi izbucniră în rîs, iar alţii se întrebară dacă era într-adevăr semnalul Micului John. Un strigăt de răspuns din partea lui Robin îi asigură pe toţi în această privinţă şi nu după mult văzură tunici verzi trecînd din copac în copac.

Cînd îşi dădură seama că erau prinşi din spate şi din flancuri, brabantezii şi flamanzii se adunară la un loc, hotărîţi să-şi vîndă scump vieţile, fiindcă ştiau că nu puteau să se aştepte la iertare din partea englezilor.

Nu mai e nevoie să insistăm asupra acestei ultime bătălii. Englezii nutreau împotriva invadatorilor străini o ură de moarte şi, în timp ce-i secerau, se gîndeau că săgeţile lor răzbunau omorurile şi cruzimile de nedescris pe care aceia le săvîrşiseră faţă de femei lipsite de apărare, de copii mici şi de oameni neînarmaţi, căci nemernicii de invadatori se răspîndiseră prin ţară ca o plagă, sub steagul regelui John, aducînd ruina, focul, moartea şi foametea în sute de case şi sate paşnice.

* * * * * * * * * * * * * * *

Roger de Doncaster aştepta cu o jumătate de duzină de oameni la marginea pădurii, întrebîndu-se de ce întîrziau atîta Guy de Gisborne şi Fulco. Nu auzea strigăte de triumf venind din adîncurile pădurii, nici nu vedea luciul armelor alor săi ; totuşi trimise doi sau trei oameni în pădure să întîmpine pe victorioşi.

Într-un tîrziu, aceştia văzură un cărbunar trecînd printre copaci cu sacul lui de cărbuni. Doi soldaţi îl prinseră şi-l aduseră la locul unde şedea călare cava-

lerul. Sir Roger îl întrebă dacă nu văzuse o trupă de soldaţi prin pădure.

— Nu — răspunse acela, vorbind necioplit — n-am văz't om în viaţă, da' am văz't o grămadă de venetici morţi în Poiana Beverley. Fiecare avea o săgeată înfiptă în el. Erau vreo şaizeci de inşi.

Sir Roger trase de hăţurile calului, înjurînd groaznic.

— Capul ăsta de lup e diavolul însuşi ! zise el. Nimeni nu se poate lupta cu el în pădurile lui.

Părăsi repede locul, urmat de soldaţi, lăsîndu-l pe cărbunar să se uite după ei.

— Da, da — îşi spuse acesta în barbă — nici unul din tîlharii tăi n-o să scape cu viaţă cît timp Robin va fi regele acestor păduri. Doar am văz't chiar eu vreo optzeci de inşi morţi, fiecare cu semnul lui Robin în gît.

. . . . . .

Mulţi ani după aceea trăi Robin netulburat în pădurile de la Barnisdale şi Sherwood. Deşi era proscris, mulţi oameni de treabă îi respectau numele şi mulţi împilatori se temeau de el. Dacă vreun lord făcea vreo faptă rea împotriva vreunui vasal, Robin cerea o recompensă de la cavalerul trufaş pentru cel nedreptăţit. Dacă pămîntul vreunui om sărac era cotropit de altul mai puternic, arcaşii ascunşi ai lui Robin făceau locul de nelocuit pînă cînd adevăratul stăpîn era repus în drepturile lui.

Ar trebui o carte tot atît de groasă ca aceasta care să povestească isprăvile de pomină ale lui Robin din timpul acela. Cincisprezece ani mai locui Robin în pădure şi renumele său se răspîndea neîncetat o dată cu faima faptelor sale.

Astfel se duse veste despre bătălia la care luă parte în sprijinul tînărului sir Drogo de Dallas Tower din Westmorland. Vecinii acestuia, tîlhari şi răufăcători, îl scoaseră pe sir Drogo de pe pămîntul lui, fiindcă pedepsise pe unul din ei, şi tînărul cavaler se găsea la mare strîmtoare. Dar cu ajutorul lui Robin şi al arcaşilor săi, el îşi învinse vecinii. Atîta spaimă ajunseră să răspîndească săgeţile lui Robin, încît niciodată Jordan, Arms-

trong, Douglas ori Graham nu mai îndrăzniră să atace vreun prieten al proscrisului.

Tot aşa mai făcu o ispravă, dar nu războinică, ci împăciuitoare, cînd sili pe tînărul scutier de Thurgoland să se poarte cumsecade cu mama lui. Aceasta fusese slugă pe moşia lui sir Jocelyn de Thurgoland, făcînd treburi casnice şi muncind la cîmp. Fiind frumoasă şi cuminte, sir Jocelyn se îndrăgosti de ea şi o luă de nevastă. Cît timp trăi lordul şi soţul ei, ea fu liberă şi vieţui fericită cu sir Jocelyn. Avură şi un fiu, numit Stephen, dar acesta avea o fire atît de ciufută şi de sălbatică, încît oamenii spuneau că nu putea fi băiatul nobilului Jocelyn şi al blîndei Avis. Cînd sir Jocelyn muri, Stephen deveni lord. Legile rele ale acelor timpuri cereau ca Avis să fie din nou şerb pe moşia fiului ei, fiindcă îşi pierduse libertatea o dată cu moartea soţului.

Deoarece se împotrivise unei nedreptăţi a fiului ei faţă de un om sărman din seniorie, Stephen jură să se răzbune pe mama lui. De aceea o goni din casă, lăsînd-o în zdrenţe, şi silind-o să trăiască într-o colibă din sat, alături de rudele ei lipsite de libertate, care erau, bineînţeles, şi rudele lui. Cu vorbe simţite îl mustră Avis pe netrebnicul ei fiu şi se apucă din nou, blîndă şi demnă, de muncile grele pe care de treizeci de ani mîinile ei nu le mai cunoscuseră. Fiul intră în tovărăşie cu nişte oameni răi, pe care mama lui nu-i putea suferi şi de care îi spusese totdeauna să se ferească.

Întîmplarea cu gonirea mamei înapoi în şerbie se răspîndi în lungul şi în latul ţinutului, revoltînd pe toţi bărbaţii şi femeile cumsecade. Toţi se întrebau cum de treceau săptămînile fără ca vreo pedeapsă cerească să se abată asupra unui fiu atît de aspru şi netrebnic ; el însă petrecea înainte la castel şi nimic nu părea să-l tulbure.

Într-o noapte de iarnă, cînd scutierul Stephen avea zaiafet cu prietenii lui petrecăreţi, intrară în sală vreo şaizeci de oameni îmbrăcaţi în haine întunecate ; în mijlocul groazei ce se răspîndise printre oaspeţi, scutierul fu prins şi scos afară, deşi se zbătea cu turbare. Un timp, nimeni nu ştiu încotro fusese dus. Apoi se răspîndi vestea că scutierul muncea ca şerb la un conac

din pădure şi că Robin Hood avea să-l ţină acolo pînă cînd o să înveţe cum trebuie să se poarte un om de rangul lui.

Multe luni de zile scutierul Stephen fu ţinut prizonier şi constrîns să muncească în rînd cu şerbii, rudele sale, pînă cînd se ruşină şi se căi şi mărturisi că fusese un netrebnic, că nu meritase rangul pe care i-l dăduse naşterea. Apoi, în haine de şerb se înapoie la Thurgoland, o căută pe mama lui şi o găsi muncind în sat, îi ceru iertare şi după ce ea, cu lacrimi în ochi, îl sărută, el o luă de mînă şi o făcu din nou stăpînă în casa seniorială. Tot timpul după aceea se purtă cu noblеţe, ca şi tatăl său.

Oamenii spuneau că fusese o faptă mare şi-i lăudau pe Robin Hood şi pe taica Tuck, care îi arătaseră scutierului Stephen greşelile vieţii sale şi-l sfătuiseră bărbăteşte ce să facă.

Se mai cunoşteau şi alte isprăvi săvîrşite de Robin ; de pildă, lupta cu piratul Damon Călugărul, care prădase coasta Yorkshire îndelung şi cu sălbăticie şi pe care Robin, pînă la urmă, îl omorîse într-o luptă pe mare în golful numit astăzi Golful Robin Hood. Corabia piratului fusese adusă atunci la ţărm şi Robin îi spînzurase pe toţi marinarii ei de propriile lor parîme.

Într-o bună zi, la vreo zece ani după ce Robin se proscrisese a doua oară, o lady veni călare în tabăra lui de la Stanley, descălecă şi se duse la locul unde şedea el, salutîndu-l. În prima clipă Robin n-o recunoscu.

— Sînt verişoara ta, lady Alice de Havelond — zise ea într-un tîrziu, cu zîmbetul pe buze. Nu-ţi aminteşti că ne-ai ajutat odată, pe mine şi pe bărbatul meu, acum vreo douăzeci de ani, cînd doi vecini răi ne-au obijduit ?

— Pe legea mea — zise Robin, şi-şi sărută verişoara pe obraji — e atît de mult de cînd nu te-am văzut, că nu te mai cunosc !

O primi bine pe lady Alice şi ea petrecu noaptea cu două femei şi trei oameni de serviciu într-un adăpost pe care Robin poruncise să fie durat pentru ei. Robin vorbi cu ea îndelung despre rudele lor, despre locurile

unde se stabilise unul şi altul, despre ceea ce li se întîmplase unora şi altora în timpurile acelea tulburi. Soţul ei, Bennet, murise cu trei ani în urmă.

— Acum — vorbi ea — sînt o femeie bătrînă şi tu, Robin, de asemenea, un bărbat bătrîn. Părul tău a încărunţit, deşi ochii tăi sînt pătrunzători şi puterea ta mare. Nu-ţi doreşti un loc unde să trăieşti în pace şi să te odihneşti, departe de vînzoleala de aici? N-ai putea să le dai drumul oamenilor, să pleci de aici şi să vii cu mine, în casa mea din Havelond? Nimeni n-are să te supere acolo şi vei putea trăi în pace şi tihnă tot restul zilelor tale.

Robin nu întîrzie cu răspunsul.

— Nu, dragă verişoară — îi spuse el. Am trăit prea mult în pădure ca să mai doresc alt adăpost. Vreau să mor aici şi cînd îmi va sosi ceasul, vreau să fiu îngropat într-o poiană, sub copacii foşnitori printre care am colindat în voie, cît timp am fost în viaţă, împreună cu tovarăşii mei.

— Atunci — răspunse doamna — dacă nu vrei să primeşti acest adăpost ce ţi-l ofer în amintirea bunătăţii tale faţă de bărbatul meu mort, mă voi duce la Kirklees şi îmi voi petrece ultimii ani ai vieţii în mănăstirea de maici de acolo, a cărei stareţă, după cum ştii, e mătuşa noastră, lady Ursula. Aş vrea să vii să mă vezi, Robin, fiindcă la vîrstă mai înaintată începi să-ţi iubeşti rudele. Aş vrea să vii pe la mine. Şi nu mă îndoiesc că lady Ursula, deşi vorbeşte aspru de faptele tale violente, te va socoti binevenit, aşa cum se cuvine fiului surorii ei.

Robin făgădui că nu va uita să treacă pe la Kirklees şi s-o vadă pe lady Alice. O dată la şase luni se ducea acolo atît ca să-şi viziteze verişoara, cît şi ca să primească din mîna ei leacurile de care, din cauza vîrstei, avea din ce în ce mai multă nevoie. În zilele acelea femeile cunoşteau taina ierburilor medicinale; din cauza aceasta oamenii care se simţeau rău, în loc să meargă la doctor, se duceau la femeile vestite pentru ştiinţa lor şi le cereau leacuri. Oamenii credeau de asemenea că dacă îşi tăiau o vînă şi lăsau sîngele să curgă pe acolo, se vindecau de anumite boli. Din ace-

eași cauză Robin venea la mănăstirea de maici din Kirklees, și stătea acolo două-trei zile, pînă cînd i se vindeca rana de la braț, după lăsarea de sînge.

În timpul acestor vizite o vedea adesea pe mătușa lui, lady Ursula, stareța. Era o femeie negricioasă și slabă, cu ochi șireți, dar totdeauna îi vorbea frumos. Cîteodată îl întreba cînd avea de gînd să se pocăiască și să părăsească viața fără căpătîi, să înzestreze vreo mănăstire cu averea sa și să-și mîntuie sufletul astfel.

— Nu prea am avere — îi răspundea Robin — și nu vreau să-mi risipesc banii ca să aibă cu ce să se îndoape călugării grași și călugărițele leneșe. Voi locui în pădure atîta timp cît frații mei de acolo vor rămîne cu mine și atîta cît voi putea să mă folosesc de mădularele pe care mi le-a dat Dumnezeu.

— Să nu uiți niciodată pe mătușa și pe vara ta de aici, din Kirklees — îi spunea ea de multe ori — și să vii la ele cînd ai să vrei.

Într-o zi de vară tîrzie Robin se simți prost și se gîndi să plece la Kirklees, ca să fie îngrijit de verișoara sa.

— Vino cu mine, John — zise Robin uriașului — mă simt îmbătrînit și mi-e mintea amețită.

— Bine, dragă Robin, vin cu tine — răspunse Micul John. Nu mă îndoiesc că boala are să treacă, dar n-aș vrea să te mai duci la mănăstirea aia de maici, fiindcă de cîte ori am fost acolo și te-am așteptat afară, pe sub copaci, mă întrebam dacă mi-era dat să te mai văd vreodată la față, ori dacă nu ți se va juca vreo festă.

— Nu, John — zise Robin — n-or să-mi joace nici o festă. Femeile sînt rudele mele și ce dușmani mai am acum?

— Nu știu — răspunse John, cu îndoială în suflet, scărpinîndu-și capul cărunt. Hob din Colină a auzit că sir Roger de Doncaster e prieten cu maicile din Kirklees.

— E om bătrîn acum, ca și noi — grăi Robin — și mă îndoiesc că se mai gîndește la rele după atîția ani.

— Nu știu — răspunse John — dar vipera mușcă și cînd n-are venin.

Se pregătiră să plece la Kirklees, Robin şi John călări, iar restul cetei pe jos. Cînd ajunseră la marginea pădurii, lîngă mănăstire, Micul John şi Robin descălecară, dîndu-şi caii în primire oamenilor, care trebuiau să rămînă ascunşi în pădure pînă la întoarcerea lui Robin. Apoi, sprijinindu-se de braţul lui John, Robin veni pînă la poarta mănăstirii, unde John îl părăsi.

— Dumnezeu să te apere, dragă Robin — îi spuse el — şi întoarce-te cît mai repede la noi. Simt în mine o teamă că astăzi o să ţi se întîmple ceva care să ne îndurereze.

— Nu, nu, John — răspunse Robin — nu-ţi fie teamă ! Rămîi printre tufişurile de la marginea pădurii şi dacă am nevoie de tine, am să suflu din corn. Am arcul şi sabia la mine şi nu văd ce rău poate să mi se întîmple la femeile astea.

Astfel, cei doi camarazi de arme se despărţiră strîngîndu-şi cu căldură mîinile, după care Robin bătu cu inelul mare de fier în poartă. Mătuşa lui îi deschise repede, fiindcă îl văzuse de la o fereastră cînd se apropia.

— Vino înăuntru, Robin — îi spuse ea cu voce mieroasă, în timp ce ochii ei şireţi îi cercetau faţa pe furiş. Văzu că era bolnav şi un zîmbet îi miji pe buzele-i subţiri. Vino înăuntru şi bea o stacană de bere, căci trebuie să fii obosit după călătorie.

— Îţi mulţumesc, maică — grăi Robin şi păşi obosit înăuntru. Dar nu vreau nici să beau, nici să mănînc pînă nu-mi ia sînge. Spune-i, te rog, verişoarei Alice că am venit.

— Vai, Robin — vorbi mătuşa — n-ai mai fost de mult pe la noi, şi văd că nu ştii. Verişoara ta a murit astă-primăvară, în timp ce dormea, şi acum zace sub ţărîna cimitirului.

— Îmi pare rău de cele ce aud — răspunse Robin şi se clătină pe picioare ; s-ar fi prăbuşit dacă mătuşa lui nu l-ar fi susţinut. Mă... mă căiesc că n-am venit mai des — continuă el. Biata Alice ! Mi-e rău, maică ; taie-mă la mînă şi ia-mi sînge. Să mă fac bine, şi n-am să te mai supăr.

— Dar nu e nici o supărare, bunule Robin — vorbi călugărița, și-l călăuzi într-o chilie retrasă, departe de sala cea mare a mănăstirii. Îl așeză pe un pat scund, aflat într-un colț, și el se întinse cu un suspin adînc de ușurare. Apoi își dezveli încet brațul și stareța luă un cuțitaș dintr-o pungă care-i atîrna la cingătoare. Apucă brațul bronzat, mult mai subțire acum ca altădată, și cu vîrful cuțitașului tăie o vînă albastră, mai grosuță. Apoi îi legă brațul ca să nu se miște și așeză o oală sub brațul tăiat, care atîrna afară din pat.

Ieși din chilie și se întoarse repede cu un pocal.

— Bea, bunule Robin — zise ea. Are să te ușureze de apăsarea ce-o simți.

Îi ridică puțin capul și el bău licoarea pînă la fund. Cu un suspin, se lăsă înapoi pe pernă și spuse zîmbind :

— Îți mulțumesc, îți mulțumesc mult, mătușă bună. Te porți frumos cu un om fără lege.

Vorbea pirotind ; capul îi căzu pe spate și începu să respire adînc. Drogul pus de stareță în pocal lucra repede. Femeia zîmbi cu răutate, se duse la ușa chiliei și chemă pe cineva de afară. Un bărbat se strecură înăuntru, un om bătrîn și slab, cu părul alb, cu ochi șireți, prefăcuți și cu buza de jos atîrnînd. Ea îi arătă cu degetul descărnat trupul lui Robin Hood și ochii bătrînului străluciră la vederea proscrisului. Privirea lui urmărea picăturile de sînge care se scurgeau din vîna tăiată și cădeau în oala de dedesubt.

— Dacă ai avut vreodată puțină bărbăție în tine — îi spuse ea cu dispreț — scoate sabia și omoară-l tu însuți, nu-l lăsa pe mîna mea, să-i iau zilele picătură cu picătură.

Robin se mișcă la sunetul vocii și bătrînul subțiratic se întoarse și o zbughi pe ușă înspăimîntat. Stareța îl urmă și ochii ei ca mărgelele se plecară în fața privirii lui viclene. Scoase o cheie din pungă și încuie ușa chiliei în care zăcea Robin.

— Cînd va muri ? întrebă bătrînul în șoaptă.

— Dacă sîngele nu se oprește, va muri la noapte — răspunse stareța.

— Dar dacă se oprește și nu mai moare ? întrebă iar bătrînul.

— Atunci eu și mănăstirea de maici din Kirklees ne vom îmbogăți cu treizeci de acri de pămînt bun — răspunse starețа batjocoritor — darul bunului sir Roger de Doncaster. Iar tu, sir Roger, vei găsi altă cale să omori vulpea. De ce nu te duci înăuntru să faci singur treaba ?

„Îi întinse cheia, dar el se dădu în lături tremurînd, ochii lui sinistri privind mohorîți la fața batjocoritoare a starețеi.

Sir Roger de Doncaster cel fricos n-avea curaj să omoare un om bolnav, așa că-i întoarse spatele și plecă. Ieși din mănăstire și plecă la drum cu bărbia în piept, furios la gîndul că starețа își bătuse joc de el și că îl depășea în viclenie, deși uneltiseră împreună să-l omoare pe Robin Hood.

Micul John rămase răbdător în tufiș toată după-amiaza. Cînd umbrele serii începură să se furișeze peste cîmpuri, se întrebă de ce Robin nu ieșise la ușă, așa cum spusese. Neliniștit, Micul John se sculă de jos și începu să se plimbe supărat încoace și încolo.

Dar ce fuse asta ? Slab, din direcția mănăstirii de maici, se auziră trei sunete de corn — chemarea lui Robin !

Cu un muget ca al unui taur înfuriat, Micul John își chemă oamenii ascunși în desiș.

— Haideți, băieți ! Ați auzit trei sunete slabe ? Bietul nostru stăpîn a fost trădat.

Înșfăcîndu-și armele, oamenii porniră cu toții fuga după Micul John, care alerga cu pași mari spre poarta mănăstirii. Bătură în ea cu un stîlp de gard și apoi o sparseră cu ajutorul lui, intrînd înăuntru, în mijlocul strigătelor și rugăminților călugărițelor înspăimîntate.

Rece și aspru se opri Micul John în fața adunării de femei cu fețele palide.

— Isprăviți cu urletele ! strigă el. Aduceți-mi pe stareță !

Dar starețа nu era de găsit nicăieri.

— Atunci duceți-mă repede acolo unde e stăpînul meu, Robin Hood !

Dar nici una nu știa de venirea lui la mănăstire. Plin de mînie și de durere, dar în același timp și înspăimîn-

tat, John fu cît pe ce să poruncească percheziția, cînd Hob din Colină veni printre proscriși și spuse :

— Am descoperit unde zace stăpînul.

Cu toții se avîntară pe scări după Hob și, ajungînd la ușă, sparseră broasca și pătrunseră înăuntru. Dar ce priveliște li se înfățișă ochilor ! Stăpînul lor era acolo, galben, cu privirile rătăcite, cu ochii sticloși, întins pe pat și atît de slăbit, încît abia putea să-și ridice capul spre ei.

Micul John se aruncă în genunchi lîngă Robin, cu lacrimile țîșnindu-i din ochi.

— Stăpîne, stăpîne ! strigă el. Fă-ne un bine ! Fă-ne un bine !

— Ce e, John ? îl întrebă Robin, zîmbind pierdut și ridicîndu-și cu greu mîna ca să și-o lase pe capul încărunțit al bătrînului său prieten.

— Să ne lași să ardem casa asta și să le omorîm pe cele ce te-au ucis !

Robin clătină capul obosit.

— Nu, nu — zise el — binele ăsta n-am să vi-l fac. Niciodată în viața mea n-am rănit o femeie și n-am s-o fac acum, cînd mă sfîrșesc. Ea a lăsat să se scurgă sîngele din mine și mi-a luat zilele, dar îți poruncesc să n-o atingi. Nu, John. Nu mai am mult de trăit. Deschide fereastra aia și dă-mi arcul și o săgeată.

Deschiseră fereastra și Robin privi afară cu ochi tulburi, de muribund. Înserarea cobora liniștit peste cîmpuri și în fund se auzea pădurea foșnind.

— Sprijină-mă, John ! spuse Robin. Vreau să trag. Să-mi săpați mormîntul unde va cădea săgeata și să mă lăsați acolo.

Oamenii plîngeau în timp ce-l priveau cum lua în mîna-i slăbită arcul cel mare, cum întindea coarda ținînd între degete pana săgeții. Odinioară doar el singur putea să încordeze arcul acela, dar acum nu mai avea putere să-l întindă nici pe jumătate. Cu un suspin dădu drumul săgeții prin fereastră și oamenii urmăriră posomorîți zborul ei peste cîmpie, pînă cînd se înfipse în pămînt, lîngă o potecă ce intra în pădure.

Robin căzu pe spate sleit de puteri și Micul John îl sprijini încet.

— Du-mă acolo, John — vorbi Robin — şi aşază arcul lîngă mine, fiindcă el mi-a cîntat melodia cea mai plăcută cît timp am fost în viaţă. Vreau să-l am lîngă mine şi după moarte. Pune-mi un braţ de iarbă verde sub cap şi altul la picioare, fiindcă mult mi-a mai plăcut să dorm pe iarbă cît am trăit, şi tot pe ea vreau să dorm şi ultimul meu somn. Vei face asta pentru mine, John ?

— Da, da, stăpîne — răspunse John, înăbuşindu-şi un geamăt de durere.

— Acum sărută-mă, John, şi... şi... rămas bun...

Buzele abia i se mai mişcau cînd John, cu capul descoperit, se aplecă şi-l sărută. Toţi se lăsară în genunchi şi se rugară pentru sufletul ce se ducea ; cu lacrimi în ochi se rugară ei pentru iertarea celui ce le fusese conducător îndrăzneţ şi mărinimos.

Nu putură îndura să-i mai lase corpul o noapte între zidurile mănăstirii ; îl duseră în pădure şi-l vegheară în întuneric. Apoi, în zori, îi săpară groapa şi spre prînz, cînd veni şi taica Tuck, acum slăbit şi încovoiat, cu toţii purtară trupul stăpînului lor iubit spre ultimul lui loc de odihnă.

Apoi proscrişii aflară de vizita lui sir Roger de Doncaster la mănăstire în timp ce Robin murea, şi-l căutară prin toate vecinătăţile. Ca să scape de urmărirea lui Hob din Colină şi a lui Ket, fratele său, sir Roger fugi la Grimsby şi izbuti cu greu să se ascundă pe o corabie. Cavalerul găsi adăpost în Franţa şi pieri acolo după puţin, singur şi neîngrijit.

După ce muri Robin, ceata lui de proscrişi se risipi repede. Unii plecară peste mări, alţii se stabiliră în oraşele mai mari şi deveniră cu vremea cetăţeni aşezaţi şi onorabili, alţii se tocmiră pe la senioriile mai îndepărtate şi începură să respecte legile, atîta vreme cît lorzii lor se purtau cumsecade.

Cît despre Micul John şi Scarlet, ei căpătară pămînt la Cromwell, unde Alan de Tranmire era lordul pămînturilor lady-ei Alice. Much ajunse logofăt la Werrisdale, care aparţinea tot lui Alan de Tranmire, fiindcă tatăl lui, sir Herbrand, murise.

Gilbert se căpătui şi el. Deveni vestit în Scoţia ca luptător cu arcul şi cu spada ; faptele lui fură cîntate mulţi ani după aceea pe la focurile de tabără în ţinuturile de graniţă.

Dar ce se întîmplă cu Hob din Colină şi cu fratele său, Ket Spiridușul, nimeni n-ar putea spune. Acestor oameni mărunţei nu le plăcea viaţa aşezată şi, deşi Alan din Văi le oferise pămînt, ei preferară să colinde pădurile întunecate şi cîmpiile pustii. Mormîntul lui Robin fu mult timp îngrijit şi curăţat, deşi nimeni nu ştia ale cui erau mîinile care făceau treaba. Mai tîrziu se răspîndi zvonul că doi oameni mărunţei ieşeau noaptea din pădure, puneau flori la mormînt şi tăiau iarba. Nimeni nu se îndoia că aceştia erau Ket şi Hob, fiindcă ei îl iubiseră mult pe Robin în timpul vieţii sale şi nici acum nu puteau sălăşlui departe de mormîntul lui.

CUPRINS

I. Cum a ajuns Robin Hood să fie proscris 5
II. Cum a furat Micul John cina pădurarului și cum s-a întîlnit el cu Robin Hood 43
III. Cum s-a împotrivit Robin Hood spionului-cerșetor și cum l-a prins pe șerif 73
IV. Cum l-a întîlnit Robin Hood pe taica Tuck 103
V. Cum s-a căsătorit Alan de Tranmire cu lady Alice, datorită ajutorului dat de Robin Hood și de Jack, fiul lui Wilkin 126
VI. Cum l-a ajutat Robin pe sir Herbrand 150
VII. Cum l-a salvat Robin Hood pe Will Stuteley și cum l-a pedepsit pe Richard Malbête, spionul-cerșetor 175
VIII. Cum l-a omorît Robin Hood pe șerif 207
IX. Regele Richard îl întîlnește pe Robin 235
X. Incendierea castelului Evil Hold 258
XI. Despre moartea lui Robin Hood 277

Redactor responsabil : NATALIA PETRUȚ
Tehnoredactor : CONSTANȚA VULCĂNESCU

Dat la cules 03.07.1965. Bun de tipar 05.07.1965. Apărut 1965. Comanda nr. 7358. Tiraj 110.000. Hîrtie tipar sul de 50 g/m². 540×840/16. Coli editoriale 16. Coli de tipar 19. A.T. 8185. C.Z. pentru bibliotecile mici 82—31=R.

Tiparul executat sub comanda nr. 50.532 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" — Piața Scînteii, 1, București — Republica Socialistă România